

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕННИ
РОМАНИ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ВЕРА КАУИ

ЗЛАТА И

КРАСИВАТА

Това е историята на войната между приказно красивата Джулия и леденостудената Хестър - война, която не може да завърши с примирие!

ВЕРА КОУИ ЗЛАТА И КРАСИВАТА

Превод: Мария Акрабова

chitanka.info

Джулия Кери е дизайнер. Тя е известна сред лондонския елит със своята недостъпност. Но не устоява на чара на баснословно богатия Брад Брандфорд. Вихрената им авантюра прераства в любов. Брад се връща в Америка и Джулия го придружава като негова съпруга. Но в Америка Джулия заварва страховит враг — майката на Брад, леденостудената лейди Хестър. Възрастната дама, създателка на бизнес империя, има планове за своя син. А в тези планове няма място за Джулия.

ПЪРВА ГЛАВА

Празненството бе достигнало онзи етап на пиян смях и постоянен шум, който говори за недостиг на пространство и прекалена консумация на алкохол. Домакинята, нервна както от още несигурното си положение в обществото, така и от това как то ще приеме новата ѝ ужасно скъпа къща на Истърн Скуеър, се разкъсваше между гордостта от факта, че сто души бяха приели поканите за отбелязването на новия ѝ дом, и страха, че — рано или късно — някой от гостите можеше да събори някое от внимателно подобрите произведения на изкуството, да изтръска нехайно пепел върху невероятно скъпия копринен килим или да разлее вино върху уникалните тапицерии от стопроцентово копринено кадифе. От шума я болеше главата, да не говорим за тревогата колко струваше приемът.

— Джулия! — тя поривисто стисна лакътя на една висока млада жена с червеникави коси, която тъкмо минаваше покрай нея. — Всичко е на ниво, нали? — тревогата ѝ беше съвсем явна.

— Разбира се — увери я мило Джулия.

— Чух прекрасни отзиви за теб и за работата ти по жилището ми.

— Стига ми и вие да сте доволна... — измърмори дипломатично Джулия. — Нали вие сте клиентът.

— Комуто все още предстои да представи сметката на половинката си.

Джулия се усмихна. Знаеше прекрасно, че Лайла Бейнбридж е омъжена за замогнал се наскоро милионер, който и пет пари не даваше как тя харчи парите му, стига да го оставя да си прекарва времето така, както му се ще, което в случая означаваше с друга жена.

— Препоръчах те на няколко души — заговори Лайла сериозно. — Наистина се надявам да получиш поръчки.

— Е, аз просто си свърших работата — отвърна Джулия не особено въодушевено. — Но се радвам, че сте доволна.

— Доволна!? Скъпа, та аз съм направо възхитена! Ти си толкова талантива!

— А вие сте много мила. Поне ще спя спокойно.

— О, да не мислиш да си тръгваш? Искам да те представя на някои важни хора.

Джулия отново се усмихна насила. Поръчката си е поръчка, комисионата — комисиона.

— Ами тогава...

Не мърдай отгук. Само да изпратя ей онези гости и...

Брад Брандфорд също мислеше да си тръгне. Беше дошъл късно, доведен от настоящата си любовница — авантюрата им вече помръкваше — и скучаеше. Бе попаднал в ноктите на познатото, опъващо нервите напрежение, родено от задушавачото чувство на досада, което го обземаше все по-често. Беше приключил с Анджеела — разбра го в мига, в който я видя пак. Трябваше да свърши с тази история, преди да се върне в Бостън. Имаше нужда от нещо ново, от ново предизвикателство, от по-големи височини, които да изкачи, от нови препятствия, които да преодолее.

И в този момент я видя да влиза. Откъде се бе появила? Беше зашеметяваща. Какво лице! Той пое дъх. Господ току-що бе отговорил на молитвите му. Не я бе забелязал досега — сигурно идваше от някоя от многобройните други стаи. Но по-добре късно, отколкото никога. Тя бе точно онова, от което имаше нужда. Скулесто лице, строго изражение цялата ѝ външност говореше за непроницаема сдържаност, за дистанцираност в стил „не на мене тия“. Точно това, което му допаднаше. От друга страна, в усмивката ѝ проблясваше топло сияние, което загатваше за много неща. Тя бе точно от типа жени, които обичаше да побеждава. Със сигурност ставаше. Идеална беше. Не само лицето ѝ беше прекрасно: фигурата ѝ също бе разкошна, с впечатляваща, неподвластна на времето и модите елегантност, присъща на жените, които осъзнават красотата си. Роклята ѝ от кремаво жарсе падаше свободно, но кройката ѝ беше такава, че там, където прилепваше, загатваше за сочно, великолепно тяло. Краката ѝ започваха направо от подмишниците. Брад не можеше да определи цвета на очите ѝ, виждаше, само че са големи и замъглени. А косата ѝ

беше с цвят на кленова гора през есента. Стойката ѝ беше безупречна — с изправен гръб и гордо вдигната глава; движеше се с естествено достойнство, което смразяваше всеки опит за фамилиарност. Около двадесет и пет годишна. И беше онова, което в личната си класификация той определяше като ледник. О, да, ледник. Но от онези, които крият вулкан под снежната си шапка.

От този миг вече не я изпускаше от очи; където и да отидеше, той я дебнеше с поглед. Въпреки че нито веднъж не извърна глава към него, той знаеше — от положението на раменете ѝ, от леката вдървеност на врата — че тя много добре е забелязала и него, и онова, което прави. Без да я доближава, той изчакваше благоприятния момент, идеалния шанс. Към тази трябваше да се подхожда внимателно.

Най-накрая възможността се появи. Видя я да се разделя с групата, с която бе говорила до момента, и да се отправя към терасата, която гледаше към площада. Някакъв мъж я спря, каза нещо, но тя решително поклати глава и го остави да се взира подире ѝ как се плъзга през горещата пренаселена стая, през мъглата от цигарен дим и ромоленето на гласовете, докато излезе на свеж въздух. Брад пресрещна един келнер, вдигна две чаши от подноса му и я последва. Тя бе застанала до парапета, вдигнала глава към нощното небе, и вдишваше дълбоко, с удоволствие. Беше още началото на април, но вечерта бе съвсем пролетна и искряща, и докато дробовете ѝ поемаха чистия въздух, стегнатите ѝ нежни гърди се надигаха и спускаха под тънкия плат на роклята.

Брад почувства, че го изпълва възбуда. О, да, това беше стопроцентова жена, жена от главата до петите. Горящ от нетърпение и очакване, той излезе на терасата и отиде до нея.

— Според мен имате нужда от една глътка — каза той и ѝ предложи едната чаша. Тя не я взе, само го изгледа високомерно.

— Без ангажименти — подкани я той и увеличи волтажа на усмивката си.

Тя пое чашата.

— Благодаря — каза го хладно, много хладно. И добави: — Много сте наблюдателен — това беше нейното питие, джин с тоник.

— Цяла вечер ви гледам.

— Знам — отвърна тя спокойно.

— Какъв разговор ще водим: светски или истински? — той нямаше намерение да се отказва.

„Разговорът е последното нещо, което ти е на ума“ — помисли Джулия. Всичко у този мъж излъчваше сексуалност. И всичко надхвърляше общоприетите стандарти. Беше прекалено красив, прекалено самоуверен, прекалено... ох, всичко! От този тип мъже, които си мислят, че светът е техен и че притежават господарското право на първа брачна нощ над всички жени в него. Тя остро осъзна какви са очите му — можеше да ги усети, сякаш бяха пръсти. Странен цвят. Нито сини, нито зелени; като море, което всеки миг се променя под слънцето. В ъгълчетата им и покрай устните имаше тънки бръчици, говорещи за остроумие и дързост. На лицето му бе прекалено красиво, прекалено изваяно. „Прилича на манекен, който, рекламира аперитив“ — помисли презрително тя.

— Може би предпочитате да се представя официално?

Тя стреснато осъзна, че се е приближил, докато се бе вслушвала в гласа му. Явно бе американец, но в произношението му имаше и нещо английско. Може би бе получил образованието си в Англия? Вече стоеше толкова близо, че можеше да го почувства — като електрическа печка, включена на четири.

— Казвам се Бранфорд — Бран за приятелите. Зная коя сте. Попитах.

Той протегна ръка, но всъщност я сграбчиха очите му. Те сякаш се разшириха и я притеглиха в себе си. Тя пое неохотно ръката му и при докосването цялото ѝ тяло избухна в пламъци. Веднага я пусна; едва си поемаше дъх. „Това е лудост — помисли си тя. — Какво ми става, за Бога?“ Той я обгръщаше в зноя на своята чувственост; тя съзнаваше с микроскопска точност колко е висок, колко е силен, колко е жив блясъкът на очите му, колко е топла усмивката му. От него излизаше силово поле, което тя можеше да усети — дори да чуе — и което разбиваше всичките ѝ защитни прегради.

„Това е смешно!“ — помисли Джулия, разтърсена от учестеното биене на сърцето си.

— Можете поне да ми подарите надеждата на съмнението — той я дари със слънчева усмивка.

„За теб не тая никакви съмнения“ — отбеляза наум тя, после каза:

— На ваше място бих се задоволила с отговор „не“.

— В деветстотин деветдесет и девет случая от хиляда това означава „да“.

— Не се притеснявайте, но се задава случай номер хиляда.

— Е, всяко правило има изключения.

Той беше — как да го каже? — неустоим. Да, точно така. Дръзката му самоувереност очароваше, въпреки че държането му на сваляч дразнеше.

— Правилата изобщо не важат за мен — отрязва го тя.

— Хайде, хайде! — засмя се той. Очите му обходиха тялото ѝ и тя цялата се възпламени и разтрепери. — Метър и седемдесет и шест, петдесет и девет килограма. Златното правило.

Джулия с изненада осъзна, че той е ужасно прав. Явно практиката го бе обиграла до съвършенство.

— А това ми дава десетина сантиметра предимство.

— Обзалагам се, че винаги се възползвате от предимствата си!

Смехът му беше ликуващ. Тя имаше не само остър език, но и бърз ум. Точно от това се нуждаеше в момента.

— Хайде да не си губим времето — каза самоуверено той.

— Не. По-добре вие не пилейте вашето.

О, прелестно! Умението ѝ да си служи с думите превръщаше увертюрата в нещо наистина забавно.

— Никога нищо не пилея — увери я сериозно той. — В личното ми Свето писание прехосничеството е осмият смъртен грях.

— О, измислили сте осмия смъртен грях?

Този път смехът му имаше ефекта на ударна вълна — насмалко да я залепи за стената. Той бе физически най-смустващият мъж, когото бе срещала. Чувстваше го с цялото си тяло, дори с пръстите на краката. Никога не бе имала толкова ясно усещане за друго човешко същество.

— Прекрасно! — той направи пауза. — Почти толкова прекрасно, колкото сте прекрасна вие — никакъв отговор. — Не обичате да ви казват, че сте красива? — извърна глава. — Съжалявам. Повече няма да правя тази грешка. Ще ми е ужасно неприятно да мислите за мен само като за още един отегчителен представител на мъжкото съсловие.

— Изобщо не мисля за вас — увери го тя. — Бихте ли ме пуснали да мина, моля?

— И да си тръгнете, без да ми оставите възможността да отговоря? Едва ли.

— Внимавайте в картинката!

— Точно това правя цяла вечер. Гледам ви. Надявах се да приемем този етап за приключен и да поемем нататък.

— С вас никога — каза Джулия.

Откъде долетя глас:

— Отиваме при Анабел, Брад. Идваш ли?

— Знам много по-приятни начини за прекарване на времето след някое парти — каза Брад и се взря в очите ѝ.

— И за времето преди парти, нали? Сега ще ме пуснете ли да мина?

— Само ако ми позволите да ви заведа някъде.

Джулия остави чашата си на ниския тухлен перваз.

— Не бих ви посъветвала да ме водите никъде — и преди да успее да я задържи, се шмугна покрай него. Лъхна го силен, опияняващ парфюм — разпозна Шанел 19 — Джулия изчезна в навалищата.

С единствената мисъл да избяга тя се запъти към спалнята, където се бяха събличали. Докато търсеше палтото си, влезе една брюнетка, с която се познаваха съвсем бегло.

— Видях те да разговаряш с Брад Брадфорд — каза брюнетката.

— Сериозно?

Смехът на брюнетката беше дрезгав.

— Приложи ти масирана атака, нали? Както винаги. Какво ще кажеш, не е ли великолепен? Смяташ ли да му пуснеш?

— Никога не го правя, когато ми го искат толкова направо.

— Анджела ще си умре от яд. Мисли, че си го е вързала в кърпа.

— За този няма достатъчно здрави възли — каза мрачно Джулия.

— Не те разбирам — брюнетката изглеждаше озадачена.

— Той също няма да разбере — отвърна Джулия.

Но когато излезе, той стоеше облегнат на стената и очевидно я чакаше. Тя се разсмя.

— Смехът ти е прекрасен — каза той. — И ти отива — напомни му за шоколадите, които носеше на майка си от „Бендикс“: твърда

коричка, която се пропукаше, за да изпълни устата с горчива сладост. Винаги ѝ носеше по няколко.

Джулия се почувства притисната в ъгъла; в преследването му имаше някаква неумолимост, която я смущаваше.

— Ще се видим в Бостън, Брад, нали?

Той извърна глава и се усмихна.

— Да... разбира се...

— Оттам ли си? — попита Джулия. — От прочутия Бостън — средището на американската аристокрация?

— Точно така — засмя се той. — Но колкото до аристокрацията, предоставям тази привилегия на майка ми.

— Трябва да си прибера колата — направи последен опит Джулия.

— Ще уредя да ти я докарат до вкъщи.

Тя срещна блестящия му поглед и почувства как стомахът ѝ подскочи. Проклятие! Той не само атакуваше масирано, той надделяваше. Невероятната му самоувереност и нейното чувство за собствено достойнство кръстосваха шпаги със звън. Щеше да е трудно да удържи този мъж — цялото му поведение беше като на човек, който само трябва да изчака, за да получи желаното.

— Ще те откарам с моята — той я прихвана за лакътя.

От момента, в който я докосна, Джулия бе загубена. Колата му беше „Бентли Континентъл“, с гюрук, сребристосива.

— Отива на очите ти — каза той.

Джулия поклати глава, но този път през смях:

— Ти си непоправим!

Сигурно беше пила твърде много. Главата ѝ бе пълна с бръмбари. Алкохол — или възбуда? Не беше сигурна. Знаеше, че това, което става, не съвпада с намеренията ѝ и се ядосваше на себе си, че го позволява. То просто не беше в нейн стил! Досега винаги бе слагала студен компрес върху трескавите възделения на мъжете. Но при този компресът не действаше — нещо, което я смущаваше. От доста време бе възприела политика на необвързване. Но той я оспорваше — правеше го от мига, в който бе усетила погледа му върху себе си. Каква разочароваща вечер.

Нейното собствено разочарование се коренеше в краткия ѝ неуспешен брак. Бе се омъжила на деветнадесет и се бе развела на

двадесет и една, след като съпругът ѝ я бе напуснал заради друга. Сега, на двадесет и шест години (щеше да навърши двадесет и седем след четири месеца), тя старателно и упорито отбягваше всякакви контакти, върна на самотата, която си бе наложила след раздялата с Дерек. Провалът на брака ѝ бе за нея черупка, в която се затваряше при първия признак на интерес от страна на който и да било мъж. Този обаче — помисли тя с безпокойство — май щеше да проникне в убежището ѝ. Беше брониран със самочувствие. От онзи вид, което идва от стопроцентов успех сред жените. Изобщо не се съмняваше, че се намира някъде под номер хиляда в списъка на завоеванията му. Сто на сто именно разнообразието придаваше пикантност в живота на този мъж. Той вероятно събираше жените като цветя и ги захвърляше, когато повяхваха. Не беше за нея. Защо да си търси белята? В съзнанието ѝ отекнаха думите, които ѝ бе казал Дерек, когато я напуснаше: „Ти нямаш нужда от мен, Джулия. От никого нямаш нужда. Имаш себе си. Бедата е, че държиш това твое Аз под ключ, защото ужасно се страхуваш от крадци“. Джулия отново усети старата болка. „Е — помисли си тя, — просто не съм от типа жени, дето ще се радват да ги забърше някакъв настъпателен американец от Бостън.“

— Приятни мисли?

— Не.

— О, не е прието да се казват такива неща на толкова ранен етап от играта — укори я той, но очите му блестяха.

— Никога не съм си падала по спорта. Ще ме откараш ли до вкъщи, ако обичаш?

— Къде е това „вкъщи“?

— Кенсингтън, Хорнтън Стрийт.

— А, знам къде е.

Джулия живееше на втория етаж на малка къща срещу един от входовете на метрото, на няколко спирки от Слоун Стрийт, където работеше. Когато колата зави по нейната улица, ръката ѝ беше вече на дръжката на вратата.

— До тази лампа — автомобилът спря. — Благодаря, че ме докара.

— Удоволствието беше мое. Какво ще кажеш да се кача за едно кафе?

„Той е като плевел — помисли отчаяно Джулия. — Тъкмо го изскубнеш от едно място и вече пониква на друго.“ Само че нямаше да му даде шанса да се насади в леглото ѝ.

— Кафе може — натърти тя.

Той я последва по застланото с червен килим стълбище, прекосиха коридора, тя отключи и влязоха в широк хол с полукръг от големи еркерни прозорци. Джулия запали осветлението и отиде да спусне пердетата. Те бяха от тежък памучен сатен, щампован на макове. Алено и черно върху бял фон. Подхождаше на тапицерията на дивана и креслата. Паркетът бе абаносовочерен, тук-там бяха нахвърляни лъскави китайски рогозки също в червено, бяло и черно. В няколко вази от лакирана черна керамика имаше бели и червени карамфили.

Брад съблече връхната си дреха и се отпусна в едно от креслата, а Джулия изчезна някъде — очевидно в кухнята.

— Черно, без захар — подвикна Брад.

После прочете заглавията по кориците на книгите, отрупали рафтовете от двете страни на камината. Много книги за изкуство и дизайн, романи, биографии, история... и „Америка“ на Алистър Кук. Виж ти, виж ти! Цяла полица с книги за Съединените щати. О, наистина щеше да бъде много интересно.

— Много бързо се справи! — възкликна той, когато Джулия се върна с табла, на която имаше керамичен кафеник, чаши, чинийки, сметана — всичко, но не и захар.

— Винаги оставям кафе да се прецежда, преди да изляза. Когато се прибирам, е готово. Обичам кафе преди лягане.

— Аз също!

Той извади цигари и запалка и ги сложи на масичката за сервиране, преди да поеме чашата от Джулия. Първокачествен порцелан с изрисувани плачещи върби — шарката, която майка му толкова обичаше. Тя отказа цигара, взе си чашата, облегна се на дивана и кръстоса дългите си крака. Излъчваше съвършено самообладание. На лицето ѝ бе застинало изражение, което казваше: „Прави каквото щеш. Нищо няма да постигнеш!“.

Очакването и възбудата му се усилиха. Той обичаше предизвикателствата, а и ужасно страдаше от мъртвата хватка на досадата. Тази жена имаше качествата да участва в истински турнир

между шампиони. Брад обичаше да побеждава силни противници, а Джулия — беше сигурен в това — нямаше да го разочарова.

Усмихна ѝ се.

— Много хубаво мълчиш — искаше да ѝ покаже, че ни най-малко не е смутен от тишината. — Кафето ти също е чудесно.

Огледа самоуверено стаята, чиито цветове, макар и ярки, действата успокояващо. Допаднаше му, че тя не бърби нервно или прекалено ведро: поведение, което издава неопитността. Е, жена с нейната външност сигурно си беше имала работа с мъже от деня, в който е обула първия си чорапогащник.

Но в него се зараждаше и чувството, че в нея има невероятни дълбини и че досега само е докоснал водата с пръст. Време беше да се гмурне. Той угаси цигарата, остави чашата и чинийката на масата и се премести на дивана. Седна до Джулия, взе нейната чаша и я сложи до своята, хвана я за раменете и я извърна към себе си. Тя не възрази; само го гледаше иззад опушения екран на невероятните си очи. Кожата ѝ бе нежна като на бебе; в сивите ѝ ириси имаше миниатюрни черни петънца. От нея се носеше омайващо чувствен аромат; в светлината на белите копринени абажури устните ѝ проблясваха прельстително. Той наведе глава и ги докосна със своите — леко, но не предпазливо. Тя не се отдръпна. Просто му позволи.

— Цяла вечер исках да направя това — каза той. Очите ѝ не му отвърнаха нищо. Но устните ѝ бяха меки и сочни.

— Приемам мълчанието ти за съгласие, че мога да го направя отново...

Този път целувката беше настъпателна, както и начинът, по който я прегърна — плътно, за да почувства натиска на гърдите ѝ и дължината на бедрата ѝ. Истинска целувка.

Увертюрата бе свършила; бяха навлезли в първо действие. „Ако не искам — прелетя през главата на Джулия, — сега е моментът да го кажа.“ Но настроението ѝ се бе променило — вече бе обзета не толкова от апатия, колкото от фатализъм; всеки протест би бил само загуба на време. Освен това си знаеше, че ще се случи, макар и да не бе подготвена, че тя самата ще се предаде толкова лесно. Мислите ѝ се объркаха — той я целуваше по начин, който не приличаше на нищо,

което бе преживявала. Не целуваше като Дерек — просто бегло встъпление, преди да пристъпи към главното. Целувката му беше като обещаваща прелюдия към удоволствия, които тепърва предстояха, и ефектът ѝ беше странно парадоксален. Тя сякаш упои сетивата ѝ и в същото време събуди чувства и реакции, за които Джулия не си бе давала сметка. Устните и езикът му извикваха у нея невероятни възприятия — сякаш устата ѝ се бе превърнала в чувствителна антена, способна да приема — и да предава (ако можеше да се съди по реакциите му) — най-изострени усещания. Целувките се задълбочиха, станаха по-страстни, по-необуздани. Джулия имаше чувството, че изгаря, разтваря се, изчезва; че нещо неустойимо я освобождава от хватката на самоконтрола, който все повече изчезваше пред неумолимата, страстна, нежна нападателност на този мъж.

Телефонът извънтя. Брад откъсна устни от нейните, сякаш я питаше дали наистина трябва да вдигне слушалката, но тя се вкопчи във възможността да си поеме дъх.

Беше Крис, най-старата и най-близката ѝ приятелка.

— Как мина празненството?

— А, както обикновено...

— Срещна ли някой, дето да си струва? — Крис неизменно използваше такива случаи за лов на мъже.

— Твърде е рано да се каже.

Както винаги, Крис чу неизреченото.

— Да няма някой при теб!

— Ами...

— Господи, Джулия! Да не би да съм прекъснала нещо?

— Всъщност не.

— Добре. Точка. Вкъщи ли си утре вечер?

— Да.

— Ще намина... към осем. Става ли?

— Добре.

— Едва ще дочакам!

Джулия затвори телефона, но не седна на дивана до Брад, а се отпусна в креслото и си наля още кафе. По дяволите този проклет телефон! На Брад му беше ясно, че що се отнася до нея, всичко е приключило. А тъкмо бе потръгнало толкова добре. Добре ли?! Господи! Това бе най-неточното изявление в живота му. Под

сдържаността ѝ бе открил тлеещи огънове. Първото му впечатление се потвърждаваше.

— Вечеря утре? — попита той.

— Не.

— В събота тогава? — настоя Брад неприятно изненадан. — Можем да прекараме деня заедно...

— Имам си ангажименти.

— Добре тогава, вечеря в събота.

Даде си сметка, че усмивката му застива, но решително я задържа на лицето си, защото прекалено силно усещаше сърбежа на предизвикателството. Отдавна не беше го изпитвал. Слава богу, че я бе срещнал тази вечер.

Джулия го наблюдаваше. Разглезен. Абсолютно разглезен. Несвикнал да му се отказва. Слава богу, че Крис се обади. Спасена от звъна на телефона? Защото тя определено чувстваше, че за последен път се оставя да затъне.

„Какво очакваш от него? — попита се хладно тя. — Той е плейбой, донжуан, който просто иска да си изкара приятно — за твоя сметка.“

„Е — възрази другото ѝ Аз, — откога търсиш заместник на Дерек? Бъди благодарна, че всичко, което този желае, е игри и забавление.“

Тя стана рязко.

— Късно е, утре съм на работа.

Той също стана, но каза неумолимо:

— Не ми отговори. Вечеря в събота?

Само за да се отърве, Джулия отвърна:

— Добре.

— Ще дойда да те взема в седем и половина.

Проклятие! Бе се надявала да си уредят среща, на която да не отиде.

— Няма проблеми да се срещнем някъде — предложи тя.

— И през ум не ми минава — увери я спокойно той. Очевидно много добре знаеше какви са намеренията ѝ. И тя се предаде.

Той не я целуна отново, което — нелогично я разочарова.

— До събота тогава — каза той.

Тя затвори вратата след него.

ВТОРА ГЛАВА

— Е? — попита Крие, като се втурна подобно на вихър през вратата. — Кой е, какъв е, и, най-важното: как беше? Не мога да остана много — продължи тя, без да спре, за да си поеме дъх. — Тони ще дойде в десет — Тони беше настоящият ѝ любовник.

— Първо, той е американец — отговори Джулия. В гласа ѝ все още се долавяше смайване. — Казва се Бранфорд, Бран Бранфорд.

— Звучи като име на кинозвезда.

— Изглежда точно като кинозвезда.

— На кого прилича?

Джулия се замисли.

— На Робърт Редфорд, но с една глава по-висок.

— Уха! — пое дъх Крие. — Разправяй!

— Няма нищо за разправяне — Джулия наля по чаша шери.

— Хайде сега, Джулия! Познаваме се! След като отговаря на твоите стандарти, трябва наистина да си го бива!

— О, да, извънредно много си го бива!

— Звучи като истинско лакомство — грейна Крие.

— Рядък деликатес.

— И ти внезапно се оказа чревоугодница, а?

Джулия отбягна пронизателния поглед на приятелката си.

— О, небеса! — възкликна Крие. — Това не е онази Джулия, която всички обичаме и от която всички се страхуваме.

— Знаеш ли, след като поразмислих, мога да ти кажа, че няма да го бъде.

— За бога, никога ли не даваш на мозъка си малко почивка?

— Знаеш мнението ми за глупавите — и напълно излишни — игрички между мъжете и жените.

— Само защото лошо са те ступали в първата и последна игра, която си започвала? Знаем.

— Един прекрасно научен урок.

— Всички го знаем! И все пак... — Крис замислено огледа Джулия — доколкото знам, никога не си си позволявала да стигнеш до края.

Руменината на Джулия я издаде.

— Колко далече стигнахте?

— Целуна ме, това е всичко.

— Всичко ли? Слушай, тридесет секунди след като съм срещнала някой мъж, мога да кажа дали искам да спя с него, или не.

— Ти си различна.

— Не! Ти си различната! — Крис се вгледа в порумениялото лице на приятелката си. — Как беше?

Джулия се опита да свие рамене.

— В това е проблемът. Беше... ами... невероятно.

— А... — внимателно изскубаните вежди на Крис направо изчезнаха под русия ѝ бретон. — Значи е от онези.

— От кои?

— От майсторите. Обикновено човек трябва да ги заслужи — все едно да се научиш как да се държиш във висшето общество — тя размисли за момент. — Изглежда, е професионалист... не, нямам предвид, че го прави, за да живее! Той живее, за да го прави. Разликата е огромна — и пред ужаса, изписан върху лицето на Джулия, добави: — Да не искаш да ми кажеш, че никога не си срещала такъв?

— Не, слава богу!

— Не, разбира се. Такива мъже не навещават заключени манастири, а при положение, че живееш като монахиня...

— Живея така, както искам.

— О, не, ти не живееш. Ти съществуваеш. Това е нещо съвсем различно!

Джулия се отказа да спори, но Крис продължи безмилостно:

— Е, нали се оттегли от светския живот, след като се раздели с Дерек — така ли е, или не?

— Ако имаш предвид живота, които ти водиш, тогава — да, така е.

Крис остана невъзмутима.

— Стига, знам каква ми е репутацията: забърсвам всичко, което носи панталони, стига да е от мъжки пол. Но сега говорим за теб. За тебе, Джулия Кери. Ухажва те мъж, чиито съвършенство и

способности са с главно „С“, а ти се държиш, сякаш е под достойнството ти да забележиш този факт.

— Защото ще е глупаво! От сто километра му личи, че е донжуан. Точно онова, от което нямам нужда!

— Какво общо има нуждата, за бога? Никога ли не правиш нещо просто за удоволствие?

— Никога! — каза Джулия.

— Искаш да кажеш, че не си позволяваш.

— Не съм от жените, които търсят секс заради самия секс.

— Не ми е известно някога изобщо да си търсила секс под каквато и да било форма. И то е защото един мъж — най-неподходящият за тебе — те е отказал от него. Позабавлявай се, Джулия. Поне веднъж. Приеми онова, което ти предлага този Брад. Само, за бога, не се пристрастявай. Този наркотик е много силен.

Изречението на Джулия говореше, че тя не ползва опиати.

— От кого друго можеш да научиш нещо, ако не от човек, дето го знае от А до Я? — попита Крис със завист и въздъхна: — Всичко е заради лицето и тялото ти. Никой мъж не би повярвал, че не си зарината до гуша с обожатели. Само защото веднъж си потопила пръст във водата и тя се е оказала ледена, не означава, че трябва да се откажеш от плуването завинаги.

— Тази работа не е за мен — повтори твърдо Джулия. — Нямам нужда от това.

— Какво общо има тук нуждата?

— Всичките ми инстинкти говорят, че ще съжалявам.

— А, значи пак сме в онова настроение! Да ти подам ли ножа, или предпочиташ сънотворни? Изходът на страхливеца, нали? Ти и твоят всесилен страх да не те наранят! Минаха пет години от историята с Дерек и досега, по всички правила, кожата ти би трябвало да е по-загрубяла. Но не и твоята. Душевно все още си девствена, макар телесно отдавна вече да не е така. Кажи ми, защо се страхуваш толкова?

Джулия помълча, после каза:

— Защото не мисля, че притежавам достатъчно емоционална гъвкавост. Просто съм си такава.

— Нима? Или просто предпочиташ да си такава?

Крис много проникателно забиваше стрелите си точно там, където бяха най-малко желани.

— Познавам те, Джулия. Би трябвало, след всичките тези години. А познавам и мъжете. През мен са минали повече мъже, отколкото топла храна. Обичам секса — той е едно от най-големите удоволствия в живота. Но ти гледаш на него сякаш е някакво отвратително отклонение от нормалното! Хайде, излъскай се от глава до пети, облечи си нещо зашеметяващо, сложи си някой парфюм, дето ще му вземе акъла, и го посрещни на неговата собствена територия. И ще победиш, вярвай ми.

Бледото лице на Джулия бе достатъчно красноречиво. Крис въздъхна. Двете с Джулия бяха приятелки от училище, но докато Крис бе общителна, Джулия трудно се сприятеляваше. Излъчваше пренебрежителна дистанцираност, която караше хората да я заобикалят отдалече. Крис бе свидетел как ледената ѝ обвивка става все по-дебела, откакто се бе разделила с Дерек Алън — единственият мъж, с когото бе имала истинска връзка. Е, за самия Дерек нещата не стояха съвсем така — от негова гледна точка бе точно обратното.

Бяха израснали заедно, цял живот се бяха познавали и заедно нагазиха във водите на брака. Джулия бе настояла да продължи да работи. След като завърши колежа по изкуствата, тя си намери хубава работа в една дизайнерска фирма в Лийдс. Дерек беше аспирант по философия и пишеше дисертацията си. Джулия практически бе отбелязала, че е изключително важно да запази работата си и когато последната се оказа по-значима и по-задоволяваща от съпруга ѝ, ябълката на раздора бе посадена. Джулия работеше всяка възможна минута, а Дерек се връщаше в празен апартамент, където не го очакваше нито любяща жена, нито готова вечеря. Накрая той възропта и се скараха. А когато се караха, спяха отделно. И се караха все по-често. Коего доведе до това, че Дерек си намери друга и напусна Джулия.

— Ти си омъжена за работата си, Джулия, а не за мен — бе казал той с горчивина. — Амбицията ти е прекалено студен партньор в леглото, поне за мен.

— Е, и аз не съм забелязвала да си кълбо от страсти! — бе върнала топката Джулия. — Като се има предвид какво получавам от

теб, нищо чудно, че предпочитам да си влагам времето в позадоволяващи начинания.

Тогава той я зашлеви, а на излизане пушна последната си отровна стрела:

— Ти не си жена, Джулия. Само външността ти е такава.

Това, което удивляваше Крие, бе начинът, по който Джулия бе възприела думите му. Като смъртоносна рана. Докато един ден не осъзна, че не Дерек и провалът на брака ѝ бяха ожесточили Джулия, а фактът, че е направила грешка.

Джулия според Крис бе въплъщение на практичността. Живееше така, както и работеше: систематично, старателно, компетентно, неумолимо организирано. Тя беше роден мениджър и се бе оплакала на Крие, че Дерек не бил оценил това ѝ качество.

„Работех, ограничавах се, спестявах, а той има наглостта да се оплаква! Защо бих го правила, ако не за него?“

„Така ли беше наистина? — бе попитала Крис. — Сигурна ли си, че точно това те разстройва?“

Но Джулия бе приела грешката си като злокобно предупреждение и бе вложила цялото си старание повече да не я повтори. Напусна Йоркшир, за да дойде в Лондон, намери си работа в едно дизайнерско бюро и отново се зае да изкачва стълбата на успеха. Имаше талант, както и усърдието да го изяви. Сега вече беше старши дизайнер и ръководеше изпълнението на няколко възложени лично на нея поръчки. Получаваше висока заплата. И какво правеше с нея? „Влага си я в банката — неодобрително мислеше Крие. — Сигурно живее от половината от доходите си — ако харчи дори и толкова!“ Какво бе онова нещо у Джулия, което ѝ носеше дори удоволствие, че се примирява с лишенията? Да вземем факта, че и пръст не бе помръднала, за да предотврати развода. Гордост — сега вече Крис го знаеше. Необузdana, арогантна гордост. Ако тя не я накараше да я смири, някой ден щяха да я намерят мъртва, вкопчена в гордостта си. „Наистина — помисли си Крис отчаяно, — тя има лице на ангел и душа на счетоводител!“

— Какво искаш? Помощ, съвет? — попита тя. — Знаеш, че с радост ще ти ги дам. Преминала съм през всичко. И пак преминавам...

— С Тони ли?

— Че с кого другиго?

Джулия счисташе Тони за лъжлив, нечестен, егоистичен негодник, но Крис бе влюбена в него до уши. Подобно на всичките ѝ любовници, той беше женен и също като останалите все беше на ръба на развода. И винаги се оказваше, че още не му е дошло времето. Напоследък за Крис този въпрос бе станал болезнен.

— Той трябва да избере — каза тя сега. — До гуша ми дойде да съм на повикване — Крис забеляза изражението на Джулия и продължи: — Знам, мислиш, че съм глупачка и половина, нали? Ти не би се поставила в такова положение. Но аз искам Тони. Имам нужда от него. И ако единственият начин да го получа е като мърморя и натяквам, значи ще го правя.

— По-скоро бих умряла!

— Знам. Точно в това се различаваме. Бих предпочела да греша, но да имам някой мъж, докато ти би избрала да си права... и сама — Крис взе чашата си и попита: — Какво ще ми кажеш за този?

— Мисля, че е разглезен, сигурна съм, че е вятърничав. Искан приятно прекарване без никакви последствия. Той ще поръча музиката, аз ще танцувам... и ще платя на свирача. А той ще ми подхвърли някоя монета, преди да се отправи да търси следващата танцьорка. За него всичко е някаква игра — олимпийско състезание по секс, в което нищо не бива да застава между него и поредния му медал на световен шампион по свалячество!

— Тогава се включи в неговата игра!

— С моя статут на аматьор? Непрестанно ще бъда в отбрана.

— Жените винаги са били в ролята на отбраняващия се! Предполага се, че мъжете са ловците, миличка. Поне те си мислят, че е така. Нека запазят илюзиите си, ако им харесва. Просто помни, че не трябва да правиш нищо, което не желаеш. Никога не се забърквай в ситуация, от която да не можеш да се измъкнеш.

— Говориш, сякаш се предполага, че съм в състояние да разпознавам подобни ситуации.

— Ти си жена, нали така?

„Така ли е наистина?“ — помисли си Джулия, като си припомни коментара на Дерек. Какво означаваше да си жена?

— Просто играй неговата игра, както ти казах — продължи Крие. — Усвоявай правилата в движение или ме питай. Много често съм се

измъквала с блъф от доста натегнати ситуации. Най ме бива, когато съм притисната до стената.

В съботната вечер заедно с него в стаята нахлуха свеж въздух и възбуда. Бе валяло и в яркорусата му коса блестяха диамантени капчици. Променливите като море очи блестяха, а начинът, по който ѝ се усмихна, я накара да осъзнае, че никога в живота си не е усещала никой мъж така, както усещаше този — с всяка фибра. Той наистина беше смущаващо сексуален.

Погледът му ѝ направи комплимент.

— Изглеждаш за милиони.

— Тогава помисли добре дали можеш да си ме позволиш — отвърна шеговито Джулия. Отчаяно се надяваше да не я съсипе с някоя забележка.

Брад ѝ помогна с брошката, която закопчаваше отзад високата яка на роклята ѝ от черен шифон.

— Харесвам те в черно. Косата ти сякаш е в пламъци. Но да не би да си в траур заради нещо... или някого? — Джулия потръпна, но издържа погледа му. — Е, с мен няма да има по какво да жалееш.

„Надявам се“ — отправи мислено молитва Джулия и отговори:

— Нали изтъкваше предимствата на съмнението.

— Не храня никакви съмнения — устните му се извиха в неприятна гримаса.

— Не обичаш съмненията?

— Не и когато ги откривам у жените си!

Това изявление я поставяше точно на мястото ѝ. Е, тя нямаше намерение да остава там.

— Не чувам отговор — подтикна я към забележка той. Не му хареса погледът, появил се в очите ѝ. Откакто я бе срещнал, той беше дал пълен напред и Анджела, в ролята си на междинна спирка, само бе подсилила желанието му. Сега, когато я видя в тази черна рокля и с копринени чорапи, вече беше твърдо решен да я има.

— Това предупреждение ли е? — попита тя хладно.

— Не. Просто намек какъв съм.

— Надявах се, че ще ме оставиш сама да открива какъв си — усмихна се тя.

Доброто му настроение се върна.

— Точно това съм намислил — Брад взе мантото ѝ и каза: — Хубаво е — беше от черно кадифе, с яка и маншети от норка. Над него косата ѝ наистина сияеше като пламък.

Отначало тя си помисли, че я е завел в частен дом. Пищната трапезария бе обзаведена в крайградски стил: картини по стените с копринени тапети, много цветя и голям огън в мраморна камина. Масите бяха поне на два метра една от друга и имаше повече келнери, отколкото посетители. Атмосферата бе наситена с онова затаяващо дъха страхопочитание, което внушават многото пари.

Един келнер се обърна към Брад по име; друг постави на масата сребърна кофичка с лед, от която стърчеше бутилка шампанско; трети донесе сребърна купичка, също поставена върху лед, пълна с блещукащи сиви перли. Джулия знаеше, че това трябва да е хайвер от моруна, макар никога да не беше яла. Четвърти тръсна във въздуха тежката салфетка от дамаска и я раздипли, преди да я положи върху коленете ѝ. Жестът му беше като на тореадор, размахващ наметалото си пред някой бик.

— Включвай се — нареди Брад и си сипа щедро.

Джулия намаза слой хайвер върху една тънка до прозрачност препечена филийка. Келнерът наля шампанско.

Брад вдигна високата си чаша и каза:

— За нас. И за нашия старт.

Тя докосна чашата му със своята и попита:

— Май наистина харесваш стартовете?

— По-хубави са от финалите.

— През много ли си преминавал?

— Не се оплаквам от недостиг. А ти?

„През един, но ми беше достатъчен“ — помисли си Джулия, но отговори с нехайно и (надяваше се) отработено повдигане на раменете — знаеше, че не е подходящо да му каже точно това. Личността, която мислеше, че е, и личността, която в действителност беше, се познаваха само по име. Трябваше да внимава. Проблемът беше, че той проникваше във внимателно охраняваното ѝ съзнание на дълбочина, която я тревожеше и разстройваше.

— Хайде да не говорим за финали — каза Брад сурово. Между веждите му се появи недоволна гънка. — Днес е нашето начало.

„Нима? — помисли Джулия. — Начало на какво?“ Шампанското бе толкова студено, че вкочани небцето ѝ, преди да избухне във вените ѝ.

— Хубаво ли е? — попита я Брад.

— Мммм... превъзходно.

— Шампанското и жените винаги трябва да са хубави.

— Колко съдбовно!

— Е, нима не ни събра съдбата? За малко да не отида на онова празненство.

Тя не попита защо. Още едно от нещата, с които го интригуваше — уязвяващата ѝ липса на любопитство.

— Но съм доволен, че отидох — продължи той. Тя не отговори с очакваното: „Аз също“.

— А ти? — изпроси си го той.

Клепачите ѝ се спуснаха и закриха загадъчните ѝ очи.

— Надявам се да бъда.

Това беше по-добре. Тя парираше отлично. Менюто беше поразително малко.

— Всяко ястие е специалитет и е приготвено съвършено. Тук не идваш, за да те видят; идваш, за да ядеш. Бих препоръчал момичите.

Джулия никога не бе опитвала такова нещо, но беше готова на всичко. Келнерът отново напълни чашите им.

— Пий — изкомандва Брад.

— Виното ме приспива — отклони поканата Джулия.

— Скоро ще те събудя.

Очите им се срещнаха и тя отново усети как той се плъзва дълбоко в нея. Бе съвършено неспособна да си обясни това, да разгадае цялостното му въздействие върху себе си. В интерес на истината, винаги бе смятала, че подобно въздействие е преувеличена романтичност. Бе склонна да се съгласи с — кой беше? Волтер или Ларошфуко? — който бе казал, че ако любовта не съществувала, трябвало да я измислят. В края на краищата не беше ли помислила веднъж, че я е намерила, само за да открие после, че е взела вместо оригинал глинено копие? „Я по-спокойно, Джулия — помисли бързо тя. — Името на тази игра не е «любов». Секс — това иска той; така е

от самото начало. Цялото му отношение се заключава в: «Аз съм навит, а ти?» Хайде обратно при игрите.“

Отново сведе клепки и лицето ѝ се вкамени в безизразното съвършенство на статуя. Само че досега той си бе дал сметка за непрестанно работещото съзнание, скрито зад тези застинали черти. А колкото до истинската ѝ същност — тя беше много надълбоко. Толкова надълбоко, че можеше да му свърши въздухът.

Гледаше я с мълчалива наслада. Тя наистина притежаваше класа. Прекрасно се контролираше; всичко у нея беше гладко, овладяно — от маниера, по който се движеше и държеше вилицата или чашата, до начина, по който увличаше всичко (и особено него) в плавния си, сигурен ритъм. Но от друга страна, с такова лице вероятно си бе имала работа с мъже поне през половината от живота си. Това му харесваше. Отдавна се бе отказал от невинните момичета, още като юноша. Не, тази беше стопроцентова жена: загадъчна, секси, измъчващо дистанцирана. Възбудата го лизна с огнен език. Страстта на лова — както винаги — ускори реакциите му, изостри вниманието му. Обичаше преследването, разузнаването, разиграването, подготвителните ходове; бедата бе там, че те често се оказваха повълнуващи от самия трофей. Но с тази — той беше сигурен — и двете щяха да бъдат невероятни.

Сервитьорът донесе затоплени чинии и сервира момичите. Джулия взе вилицата и опита.

— Вкусно ли е?

— Превъзходно! — изглеждаше изненадана. — Какво е това място?

— Не си ли идвала тук?

— Не.

— Това е частен клуб-ресторант.

— Ти, разбира се, добре го познаваш.

— Познавам добре много неща... — той направи пауза. — Ти си изключение. Разкажи ми за себе си. Като например, откъде си.

— Родена съм в Йоркшир. Родителите ми починаха, когато бях малка, и ме отгледа една моя леля. Бях омъжена — за кратко.

— Защо вече не си омъжена?

— Нищо не се получи.

— Колко време мина — имам предвид, от развода?

— Почти шест години.

— А на колко си години?

— След четири месеца ще стана на двадесет и седем.

— На следващия си рожден ден ще навърша тридесет и една.

Това беше всичко, което ѝ каза за себе си, а тя не зададе никакви въпроси. Сякаш той бе озадачен и дори раздражен — колкото по-малко знаеше, толкова повече ѝ харесваше. „Дълбини ли казах?“ — мина му през ума.

— И след развода си живяла сама?

Тя знаеше какво има предвид.

— Да.

Ако следваше съвета на Крие, не биваше да му казва за манастирското си съществуване. Той вероятно нямаше да ѝ повярва. Мъжете не ѝ вярваха за това. „Трябва да е заради фаталната ми красота“ — помисли иронично тя. Отказваха да повярват, че не се възползва пълноценно от предимствата ѝ. Но специално този мъж... Тя се бе доверила на инстинктите си, които ѝ подсказваха да не задълбочава темите, да използва жилото на остроумието си и да бъде постоянно нащрек (слава Богу, бе надарена с достатъчно наблюдателност). Нямаше да се откаже от предпазливостта си — разбира се, в зависимост от това доколко далече стигнат нещата.

Тъй че, когато той попита (както тя очакваше): „Защо?“, Джулия отвърна с хладно повдигане на раменете: „Защо не?“.

— Защото не е естествено за една толкова желана и красива жена като теб.

— А какво е „естествено“?

Сарказмът ѝ беше остър като бръснач.

— Естествено е това, което е хубаво. А не е хубаво да няма мъж... мъже... в живота ти.

— Мислиш, че не бих се справила без мъж?

— Дяволски съм сигурен, че би се справила, но не това имах предвид и ти го знаеш.

Джулия го изгледа — както се надяваше — развеселено.

— Просто се оказа, че така ме устройва.

— Искаш да кажеш, че не се е намерил мъж, който да те устройва.

Той също не бе повярвал! Но усмивката му беше одобрителна. Крис имаше пълно право! Тия мъже и техните илюзии...

— Имаш всяко основание да си придирчива — увери я сериозно

Брад. — Жена, красива като теб, може да си го позволи.

Усмивката му беше на мъж, който току-що е бил предпочетен.

В прилив на внезапна самоувереност Джулия пресуши чашата си.

— „Пълнете бокалите“ — цитира тя.

— „И пийте до дъно, за да ги напълним пак.“

„Бас държа, че си загубил сметката на случаите, когато си правил точно това“ — помисли Джулия, загледана как пукат мехурчетата в чашата ѝ.

Брад малко се отпусна и попита:

— Искаш ли бренди с кафето?

— Защо не?

Първият „Арманияк“ прерасна във втори. Седяха и разговаряха. Той с нищо не показваше, че бърза. Всичко, което правеше, беше за нея — бе изцяло погълнат от присъствието ѝ и това се превръщаше в коварно ласкателство. Джулия забеляза погледите, които му хвърляха жените от околните маси, но той не обърна внимание на нито един от тях. Вниманието му бе изцяло приковано от нея и това я караше да се чувства единствената жена на света, обект на истинско обожание.

Още от първата им среща той ѝ бе въздействал физически, но сега тя се хвана, че оглежда тялото му и дори се чуди как изглежда то под дрехите. Дали е толкова красиво, колкото лицето му? Бе забелязала, че има дълги крака, и за първи път в живота си осъзна, че се интересува и от онова между тях. Опита се да отклони мислите си, но физическото му присъствие бе толкова силно, че това се оказа трудна задача. Котешката му чувственост, насмешливата му усмивка и самоувереността му на хищник я оставяха без дъх.

Донесоха им сметката — твърде скоро, както ѝ се стори. Брад я подписа, а един келнер донесе палтото на Джулия. Друг, с цветя в ръка и с неприкрита похотливост в погледа, ѝ подаде дългостеблена роза, която измъкна от средата на букета. Сякаш понесена от приливна вълна, Джулия се озова на улицата. Брад я хвана под ръка и ѝ се усмихна.

Разхождаха се бавно по улиците и уличките на Мейфеър и разглеждаха ярките витрини. Стигнаха до един тъмен ъгъл и Джулия се зачуди дали Брад ще я целуне, и това само засили копнежа ѝ. Вече се бе отказала от опасенията и недостъпността си. Когато се разминаваха с други двойки, хванати за ръка, Джулия изпитваше желание да им се усмихне — нали сега и тя бе половинката от такава двойка. Колко често, забързана по Слоун Стрийт след работа, бе минавала покрай разхождащи се двойки, които спираха — както тя и Брад правеха сега — за да погледат витрините: момичето облегнало глава на рамото на мъжа. Това я караше да се чувства отново на осемнадесет и изпълнена с надежди.

Сигурно бяха вървели в кръг, защото се озоваха обратно до колата. Брад я настани внимателно, сякаш бе от безценен порцелан. Завиха по Парк Лейн, после отново направиха завой и след десет минути паркираха пред една висока тясна къща с ограда от ковано желязо. Брад пусна Джулия пред себе си, последва я по безупречно чистото мраморно стълбище, отключи и я въведе вътре. Влязоха в мраморно фоайе и се качиха в открит асансьор, оброчен в решетка от същото ковано желязо, но този път боядисано в черно и златно. Спряха на третия етаж и Джулия последва Брад до вратата в лявата част на стълбищната площадка. Той отключи и се отдръпна, за да ѝ направи път. Външната обвивка на Джулия прекоси прага самоуверено, но вътрешната ѝ същност се стегна от напрежение. „Сега!“ — помисли си тя.

Брад я въведе в дълга, тясна, луксозно обзаведена стая. Яркият огън в камината хвърляше топли отблясъци върху дамаската с цвят на зелена ябълка, покриваща великолепия диван. Брад запали няколко ниски лампи и стаята се озари от сияние, загатващо за еротика и съблазън. После той смъкна връхната дреха от раменете си, приближи се да поеме мантото ѝ и попита:

— Искаш ли да се поосвежиш?

Въведе я в малко преддверие и отвори една врата, скрита в стена, облицована с китайски тапети. Зад нея имаше мивка и тоалетна чиния. Позлатените кранове бяха във формата на делфини, имаше дебели меки кърпи с цвят на захаросани бадеми и неразопакован калъп сапун на козметичната фирма „Герлен“. Краката ѝ потънаха в дебел бял килим.

Тя си изми ръцете, внимателно изучавайки лицето си в огледалото на стената. Външно изглеждаше непроменена — само може би леко разрошена от вятъра и с очи блестящи като прожектори, пооправи се, сложи си още малко червило и си пръсна от парфюма „Argege“, който бе решила да използва тази вечер. Когато се върна при Брад, той тъкмо отпушваше бутилка шампанско. Тя потъна в единия ъгъл на дивана, взе чашата от ръката му и отпи с наслада. Тази вечер бе изпила повече шампанско, отколкото през целия си живот. Бе изяла първите си момици. И не след дълго щеше да легне с първия си любовник. Нали така?

Трепетът, сякаш очаквал часът му да удари, високо заяви властта си над нея. Нима не беше пила за тяхното начало? Ако не искаше да започва нищо, сега беше времето да го каже.

Тя насили съзнанието си да разпръсне гъстата мъгла от емоции и да погледне на нещата — всъщност на Брад — обективно. Сравняваше предимствата (възбуждащата му чувственост, непреодолимата му физическа привлекателност, личността му, излъчваща непогрешимост, увереността му, че нещо се е случило между тях от пръв поглед, натрапчивото му, но ласкателно преследване и чувството за значимост, което събуждаше у нея) с недостатъците (всъщност липсата на всякаква близост, отношението му: „търся само секс“, опъващата нервите несигурност пред възможността да се заплете в игра, която беше нова за нея, макар намеренията му да не ѝ бяха непознати). Отвращението се бореше с желанието, мисълта, че ще се превърне в още една мишена, в още една играчка за един разглезен от жени и пари плейбой, я ужасяваше, въпреки че Крис бе предсказала чудесно изживяване. Копнееше да е като приятелката си — първо да действа, пък после да задава въпроси. А в едно ъгълче на съзнанието ѝ продължаваха да тлеят унищожителните думи на Дерек, че женското в нея е само външността ѝ...

„Какво правя тук? — помисли си тя смутена и напълно объркана. — Задоволявам любопитството си и желанието да изживея нещо, което Крис казва, че винаги ми е липсвало“. Защо тогава не можеше да се отърве от песимистичната увереност, че по-късно ще съжалява? Но Джулия знаеше, че не би могла да е господарка на вниманието му, без да плати съответната цена. И всъщност точно това предизвикваше негодуванието ѝ: това, че трябва да има някаква цена. Към тази

неприятна истина се прибавяха и последиците от предишното ѝ разрушително преживяване.

Тя жадно отпи шампанско, сякаш се надяваше, че непрестанно работещата машинария на съзнанието ѝ ще хване ръжда. Крис ѝ бе казала, че мисли твърде много, че има маниакална склонност да анализира. Но Джулия бе уверена, че онова, което предстоеше да се случи — в този миг окончателно се убеди, че то ще се случи — може да се превърне в крайъгълен камък на целия ѝ живот. Секс. Беше точно това, ако искаше да бъде честна. Името на връзката, която щеше да започне, беше чист евфемизъм. Любовници. Какво общо има тук любовта? Онова, което ги бе събрало — а не свързало — бе нажежено до бяло сексуално привличане. Чиста физиология. Моля, оставете чувствата пред вратата.

Е, той поне бе честен спрямо нея, нали? Това само по себе си бе рядкост. Както бе казала Крие, Съвършенство и Способности с главно „С“. Няма да му мисли и премисля! Изобщо няма да разсъждава!

Ами ако се окажеше, както с Дерек, едно унищожително разочарование? Какво щеше стане, ако се разбере, че проблемът е в нея? Крис бе разпръснала страховете ѝ с един замах. „Не съществуват фригидни жени, има само неспособни мъже.“ Сексът с Дерек ѝ бе донесъл само сливане, празнота и учудената мисъл: „Това ли е всичко?“. Тя бе склонна да се съгласи с доктор Джонсън: позата беше смешна, удоволствието — мимолетно, а цената — наистина страшна. Лошият секс ѝ бе струвал брака. Или поне бе мислила така, докато безмилостната разголеност, с която Крис сравняваше изпълненията на любовниците си, не я бе накарала да се чуди дали вината в крайна сметка е била не нейна, а на Дерек. Бе я накарала да мисли, че — може би — се бе венчала за мъж, който е бил лош любовник. Е, сега щеше да открие къде е истината.

— Надявам се, че мислите ти се въртят около мен — обади се Брад.

Джулия се овладя.

— Разбира се! Например чудех се с какво се занимаваш.

— Правя каквото каже майка ми.

— Бих се обзаложила, че не е така.

— Би загубила.

— Не приличаш на мамино синче.

Лицето му се промени.

— Не съм — каза той рязко. — А сега: пий до дъно.

— Да не се опитваш да ме напиеш?

— И дума да не става! — очите му се отместиха от лицето ѝ към гърдите ѝ, които опъваха лъскавия черен шифон. — Искам и двамата да знаем точно какво правим.

Тя изпразни чашата си. Брад я взе от ръката ѝ, постави я до своята, после отново се обърна към нея и я притегли в обятията си.

— Например това... — промърмори той и долепи устни до нейните.

Това беше преднамерена атака над сетивата, проведена с опитността на кален в битки воин. Нищо от опита ѝ с Дерек не я бе подготвило за случващото се. Чувстваше, че полита. Той сякаш бе заличил всичко от обърканото ѝ съзнание, за да може да го изпълни докрай единствено със себе си. Топлина се разля по вените ѝ, удари я в главата. Когато Брад накрая я пусна, тя имаше чувството, че е вкусила частица от истинското съвършенство, и изгаряше от копнежа да се наслади на цялото.

Променливите му като море очи сияеха и я къпеха в топлината на мъжката му сила. Вече безвъзвратно негова пленница, тя не се възпротиви, когато той я накара да стане от дивана, и послушно го последва в другата стая.

Леглото беше огромно: с копринени завивки и натрупани възглавници. Чакаше ги. „Той сигурно сменя жените като чаршафите си“ — мина ѝ през ума, но този път мисълта я накара да се усмихне. Пет пари не даваше колко са жените в живота му. Стига тя да е една от тях.

Брад видя усмивката ѝ и с една крачка се озова до нея.

— Усмивки като тази трябва да се ползват внимателно — каза той и отново погълна устните ѝ. Тя се отпусна отваляла в ръцете му. Пръстите му разкопчаха брошката, справиха се с мъничките копчета и накрая смъкнаха роклята от раменете ѝ и тя се свлече на пода.

Видя как погледът му пламна и чу как остро си пое дъх, когато застана пред него само по копринените си чорапи и бодито от черен крепдешин. Този път усмивката ѝ бе различна. Тя вдигна ръце и ги обви около врата му, притисна се към него като горещ, разтопен восък. Всяка мисъл я напусна, действаше напълно инстинктивно. Начинът, по

който я целуваше — диво, страстно — ѝ подсказваше, че е на прав път. И тя започна да отговаря на устните, на ръцете му и, накрая, гола под него върху широкото легло, на тялото му.

ТРЕТА ГЛАВА

Клаксонът на някаква кола я накара да отвори очи. Беше в непозната стая, в чуждо легло — напълно непривична обстановка. И което бе още по-непривично, до нея лежеше някой. Усети тежестта на мъжки крак, прехвърлен над нейния, и на мъжка ръка, положена през гърдите ѝ. Внимателно извърна лице към мъжа до себе си. Една руса глава бе заровена във възглавниците. Спомените от изминалата нощ нахлуха в съзнанието ѝ и я накараха блажено да се протегне. Тялото ѝ се чувстваше необикновено жизнено и гъвкаво — бяха го използвали по прекрасен начин. Над един скрин от орехово дърво и позлата висеше огромно огледало с резбована рамка. В него виждаше отражението на леглото и на две фигури — заспал мъж и будна жена. Будна, да! Истински събудена — и то по какъв начин!

Дори само споменът караше плътта ѝ да тръпне. За първи път бе правила секс цяла нощ. Но не само това. За първи път бе правила *истински* секс. Нищо от преживяното с Дерек не бе я подготвило за някой като Брад Брадфорд; за това, което ѝ бе правил, за екстаза, до който я бе довеждал — отново и отново. О, да, Дерек наистина е бил лош любовник! Неподходящият мъж бе угасил страстта ѝ. Сега подходящият мъж я бе възпламенил. И бе превърнал Джулия в нещо, което тя никога не бе знаела, че може да бъде. „Е — разсъди тя, — винаги съм усвоявала знанията бързо.“

Например през изминалата нощ бе научила повече за себе си — за колко? — три или четири часа? (бе изгубила представа за времето, както и за всичко останало) — отколкото през всичките си двадесет и шест години. Ако до вчера някой я беше попитал дали се познава, тя би отговорила честно: „Да“. Винаги дебело бе подчертавала, че познава себе си. Увереността ѝ бе категорична като плакат, изписан с големи букви. Но сега тази сигурност беше избледняла, изчезнала. Изминалата нощ я бе заличила. Джулия Кери, която бе правила това — да, това — не беше нито една от жените на име „Джулия“, които носеше в себе си и които познаваше. Но и нито една от тях не

чувстваше срам или учудване. Просто лежах с самодоволно изражение. Тя мислено им се изплези, а после си даде сметка, че тялото на Брад е променило позата си: вече не бе отпуснато в сън, а бе притиснато към нейното — топло, твърдо и пълно с желание.

— Добро утро — промърмори той, ръцете му я милваха. — Как се чувстваш?

— Би трябвало да знаеш.

Той се подсмихна.

— Значи като мен — и я извърна с лице към себе си. Твърдостта му пулсираше до стомаха ѝ.

— Ти си ненаситен — измърмори щастливо Джулия.

— Естествена реакция у един мъжкар при събуждане, особено ако до него лежи прекрасна женска.

— Е, нали каза, че естествено е това, което е хубаво. Значи хубавото би трябвало да е естествено.

— Всичко беше прекрасно. Но ти! — в гласа му звучеше изненада. — Беше направо невероятна! Накара ме да се почувствам като тигър. Толкова пъти стигна до върха... направо им загубих сметката.

— Аз бях загубила сметка за всичко — време, пространство, всичко.

Той проследи с пръст извивката на устните ѝ.

— Бях по-прав по отношение на теб, отколкото си мислех.

„А аз се надявам да греша по отношение на теб“ — помисли си Джулия.

— Ти ме запали от пръв поглед. И да знаеш, скъпа, пламъкът ти си го бива!

Той приглади косата ѝ назад и обхвана лицето ѝ в длани.

— Знаех си, че в теб са притаени дълбини. Мислех си: личността, която тази жена крие, и личността, която показва, са само бегли познати.

— Би трябвало да ти благодаря, че ги запозна.

Той се засмя доволно.

— Искаш да кажеш, че преди никога не са се срещали?

— Не. Преди да срещна теб, не се беше случвало.

Той прокара ръка по затопленото ѝ от съня тяло.

— Ти си като коприна — отвътре и отвън.

Джулия доволно се протегна и се сгуши в него.

— В момента точно така се чувствам.

Това беше истина. Никога преди не се бе чувствала така — едновременно обожавана и боготворена, тялото ѝ сякаш пееше. Скърбеше по онова, което бе изпуснала, без да знае, че винаги ѝ е било подръка. Крис се бе оказала права.

Ръцете на Брад се движеха, изучаваха, изследваха.

— А казваш, че аз съм бил ненаситен! — пошегува се радостно той, с пламнал поглед.

— Естествена реакция у една женска, когато я обладава надарен мъжкар.

— Какво чакаме тогава?

Той беше неуморим, находчив, изобретателен. Дерек знаеше само един начин, Брад знаеше всичките. Оргазмът оставяше Дерек омекнал и отпуснат; Брад задържаше, докато тя, трептяща, не стигнеше върха, отново и отново. Вече се бе настроил към реакциите на тялото ѝ с такава точност, че знаеше кога доближава кулминацията, а когато контракциите вътре в нея започваха да го притискат и разтърсват, тя усещаше как се излива в нея — горещо и обилно — и едновременно чувстваше и чуваше как заедно с последната капка от него се отделя и сетният дъх, след което той потреперваше до глава до пети и рухваше отгоре ѝ, дишайки хрипливо.

— Виждаш ли — промърмори дрезгаво той, с устни, допрени до гърлото ѝ. — Нали ти казах!

И отново Джулия се събуди първа. Брад се бе отместил в съня си и сега лежеше по гръб, едната му ръка бе прехвърлена над възглавницата, а с другата държеше нейната. Завивките бяха отметнати настрани и тялото му бе открито за жадния ѝ поглед. Беше толкова красиво, колкото и лицето му. Гладко, стегнато, гъвкаво, с еластични мускули, в идеална форма. Гърдите му бяха гладки, почти без никакви косми, коремът — плосък, а окосмеността между краката му същинско къдраво златно руно. Джулия леко прокара пръсти през него. Пенисът му се беше свил като голям, дебел червей. Когато беше в ерекция, бе ужасяващо голям и я изпълваше както Дерек никога не бе могъл. Той не обичаше тя да го гледа и дори бе настоявал да правят любов на

тъмно. Но Брад бе лежал под погледа ѝ на запалено осветление, горд със своята мъжественост, а тя го изучаваше, докато я изучаваше и той, изброявайки всяка нейна прелест и изследвайки всеки сантиметър от изброеното с ръце, устни, език.

Брад бе любител на чувствените удоволствия, а Дерек се бе държал като свенлива стара мома. С него сексът представляваше нещо потайно, задъхано; някоя и друга подготвителна ласка, после бързо, припряно яхване, едно-две конвулсивни мушвания и той вече прекосяваше финала, като я оставяше още на стартовата линия. Брад не бе жалил времето; бавно, опияняващо я бе извел до висини, от които ѝ се завиваше свят, и след това я бе бутнал да полети в пространството. Бе ѝ разкрил насладите на плътта. Не. Беше я обсипал с тях. Никога не бе познавала толкова разточително щедър мъж.

Той бе потънал в дълбок сън и не се пробуди, когато — в прилив на благодарност — тя целуна онова, което я бе дарило с такова щастие, за каквото не беше и сънувала. Но когато зарови лице в златното руно, той промърмори нещо неразбрано и се обърна по корем. Странно. За един мъж, за когото би се заклела, че няма сексуални задръжки, отказът му да ѝ позволи да му направи онова, което той тъй изумително бе правил на нея, беше учудващ. Е, значи бе повече от доволен от онова, което вече бе правила.

Банята беше цялата в огледала. Гола, Джулия се изправи пред едно изцяло непознато свое аз. Постоя под хладните струи, после се уви в една от огромните хавлиени кърпи, изми си зъбите, среса се и събра косата си с шнола. После втри в искрящото си от чистота тяло пълни шепи балсам „Dioressence“ и си присвои кимоното от жълта коприна, което висеше на вратата. Беше мъжко, но тя здраво стегна колана около кръста си. Върна се в спалнята. Брад още спеше. „Е — помисли си тя със сподавен кикот — в края на краищата изразходва доста енергия.“

Беше гладна като вълк и копнееше за чаша кафе. Стенният часовник показваше дванадесет. Нямаше нищо против да съчетае закуската с обяда. Но къде можеше да намери храна? Дневната беше спретната и подредена. Нямаше и следа от роклята ѝ, но определено се долавяше аромат на кафе. След миг откри кухнята. Върху масивната дървена маса бе оставен поднос. Изискан порцелан, конфитюр, медена пита, масло, захар, прясна сметана. Кафето беше на котлона. В

затоПЛената фурна откри шест пресни кроасана, а в хладилника кана с портокалов сок. Внимателно понесе тежкия поднос към спалнята, сложи го на масата до прозореца и леко дръпна завесите. Неделя на Гровнър Стрийт. Хора с кучета... коли... Студеният портокалов сок беше превъзходен. Сипа си първата за деня чаша кафе — черно и изпускащо пара — и вкуси насладата на първата глътка след цитрусовата свежест на сока. Превъзходно.

Сетивата ѝ бяха изострени до крайност. Цялото ѝ същество трептеше, изпълнено с живот. „Щастлива съм! — помисли смаяно тя. — Божествено щастлива, почти в екстаз!“

Изяде два огромни кроасана, дебело намазани с масло и конфитюр. Тъкмо блажено облизваше пръсти, когато Брад се надигна.

— Черно, без захар — каза Джулия. Вече му беше сипала сока.

— След минутка се връщам — той скочи от леглото и отиде в банята. Върна се, изкъпан и свеж, и отново се покатери на леглото. Натрупа няколко възглавници зад себе си, изгълта жадно портокаловия сок и пое чашата с кафе.

— Ти си ангел. Точно така обичам да ме будят — той я огледа над чашата си. — Ммм, блестиш от чистота и свежест!

— Взех назаем халата ти.

— Стои ти по-добре, отколкото на мен.

— Нали разбираш, роклята ми е изчезнала.

— Сигурно Джордж я е взел, за да я изгледят.

— Джордж... А, разбирам, домашният дух.

— Моля?

— Онзи невидим, който доставя шампанско, оправя легла и приготвя прекрасно кафе.

— Това е Джордж. Грижи се за жилището — и за мен, когато съм тук. Живее на горния етаж — той направи пауза. — Искаш ли си роклята? Да не правиш планове да си тръгваш?

— Нямам никакви планове — засмя се Джулия.

— Това е добре. Защото аз имам... — той ѝ подаде чашата си. — Какво ще кажеш да ми я напълниш отново и да ми подадеш една цигара? После ела и седни. Трябва да поговорим.

— Това ще е новост — отбеляза Джулия.

— Дръзка хубостница — усмихна се той. — Но те харесвам.

— Досетих се — каза скромно Джулия. — Та за какво искаш да си приказваме?

— За нас. За снощи. За днес. За утре.

— Бива.

— Тебе си те бива.

— Днес повече от всякога — усмихна се широко Джулия.

— О, ти беше изключителна.

— Не. Ти беше изключителен.

Усмивката му бе израз на възнаградена суетност. Да, този мъж очакваше само отлични оценки. Но, от друга страна, нима не ги заслужаваше?

— Не казах ли, че бях прав по отношение на теб?

— В какъв смисъл?

— Устните ти — той проследи извивката им с пръсти. — Въплъщение на необузданата страстност. Не се връзват с цялата ти изискана сдържаност.

Сивите ѝ очи бяха бистри като вода.

— Мислех, че си отрицал всичко в мен.

Очите му я гледаха с обожание.

— Дори и без грим си прелъстителка.

— Прелъсти ме тогава!

— А казваш, че аз съм бил ненаситен!

Той остави чашата си, притегли я в обятията си и я намести удобно.

— Целият ден е пред нас. Обичам да прекарвам деня си в леглото. С жена.

— И преди си го правил, нали? — каза Джулия без укор.

— Много пъти. Ти не си ли?

— Не и с жена!

Погледът му внезапно натежа.

— Не, разбира се. Но с мъж?

— Не.

Това беше правилният отговор. Той остана доволен.

— Добре. Още едно нещо е за първи път.

„С теб всичко ми е за първи път — помисли си Джулия. — Моля те, Господи, нека да не е и за последен.“

— Миришеш хубаво — каза той.

— Благодарение на съдържанието на банята ти. Там има всичко.

— Не съвсем. Теб те имам аз.

— И то неведнъж и дважд!

— И още ни чака.

Очите им се срещнаха и те се засмяха.

— Ти ми четеш мислите! — каза той със задоволство. Сетне, леко смръщен, добави: — Но аз още не мога да достигна до твоите. Твърде дълбоко са притаени.

— Е, ти още не ме познаваш, нали така?

— Познавам те само в библейски смисъл — той замълча за миг. — Но от опит знам, че е възможно да познаваш някого по този начин и никога да не го опознаеш във всички останали аспекти — ново мълчание.

— Но ти ме опозна. Всъщност понякога имах чувството, че предвиждаш реакциите ми по-добре от самия мен — тонът му подсказваше, че не е свикнал на подобно нещо.

— Само защото ти толкова добре ме насочи.

— Така ли! — престорена изненада, но дълбоко задоволство. Егото му прозираше, но новата, отпусната женска същност на Джулия можеше спокойно да се справи с него.

— Май ни трябва още кафе — тя понечи да се отдръпне от него, но ръцете му стиснаха и дръпнаха копринения колан; той се развърза и халатът се смъкна от раменете ѝ.

— Дръпни завесите — изкомандва той. — Искам да те виждам хубаво.

Светлината идваше иззад гърба ѝ и отблясъците на слънцето къпеха тялото ѝ в ослепително сияние. Пламъкът в очите на Брад бе също толкова ярък.

— Имаш великолепно тяло. Реноар би изпаднал във възторг.

— По-добре той, отколкото Модилиани — шеговито отбеляза Джулия, но чувстваше как разцъфва под изпълнения му с възхита поглед.

— Когато влезе в стаята в четвъртък, не можах да повярвам на очите си! Определено знаеш как да направиш появяването си ефектно.

— Ти също!

Брад я притисна към себе си и весело възкликна:

— О, я ела тук! Не мога да ти се наситя.

Прекараха целия ден в леглото. Говореха; правеха любов — безкрайно, свършено, чувствено; пиеха вино; заспиваха и се събуждаха, за да правят любов отново. Това бе най-наситеният с преживявания ден от живота на Джулия. Колкото по-фино се настройваха един към друг, толкова повече нарастваше качеството и въздействието на секса им. Когато накрая станаха от леглото, за да се изкъпят — заедно — това се превърна в най-еротичното им съвместно изживяване: допирът на водата до кожата им ги довеждаше до нови висини на чувствеността.

После, заситени до изтощение, се облякоха и излязоха на вечеря, а след това Брад я откара у дома в Кенсингтън и остана да пренощува при нея.

Когато Брад се събуди, тя вече беше излязла, но на нощната масичка имаше оставен ключ. Той се протегна, омаломощен и преситен. О, да, беше се оказал прав за тази! Хладната мъгла, която я обвиваше, застилаше море от чувственост.

Тя бе заредила кафеарката и водата вече вреше. Той отиде да си вземе душ. Дори беше намерила самобръсначка и крем за бръснене! При първото му посещение не бе имало и следа от мъжко присъствие. Свирукаше си, когато излезе от дома ѝ.

Следобед ѝ се обади в службата, за да каже, че ще закъснее и няма да може да я вземе. Някакво съвещание се проточило повече от очакваното, но щял да намине към осем. Когато накрая се появи, беше почти девет и отново валеше. Какво пък толкова, още една нощ вкъщи. Масата беше сложена и нещо миришеше апетитно, но Брад се оказа наистина изненадан от превъзходно приготвеното ястие, което му сервира Джулия.

— Можеш и да готвиш? — възкликна той, като вкушваше с наслада сочното телешко в сос от бяло вино.

— Мога да правя доста неща.

Погледът му беше замислен.

— Да, предполагам, че можеш.

Тази нощ тя усети едва доловима проява в начина, по който я любеше. Пак влагаше умение и страст, отново бе изцяло съсредоточен върху нейното удоволствие, но сега в ласките му имаше ново измерение — нежност. Този път не говореше, както преди, обяснявайки ѝ какво ще направи и защо. Беше мълчалив, вглъбен,

стремеше се заедно да достигнат върха и когато успя, я задържа сгушена до себе си.

Във вторник бе ангажиран с продължителна официална вечеря, но към полунощ се появи в дома ѝ. Изглеждаше някак напрегнат и притеснен. Джулия не зададе никакви въпроси, само го заведе в леглото.

Тъкмо се унасяха, когато той промърмори сънливо:

— Ти си прекрасна жена, Джулия. Толкова се радвам, че те намерих.

В сряда вечер — последната им вечер — още с пристигането си Брад подаде на Джулия малък пакет и нареди:

— Да не се отваря преди Коледа.

Отново я заведе в изискания клуб-ресторант. Тяхното начало — и техният край. Но този път Джулия усещаше, че наоколо витае някакво напрежение. Доста често настъпваше мълчание. Не беше неловко, нито носеше неудобство. Просто мълчание. Брад се взираше в нея настоятелно, с някаква озадаченост в погледа, но, лицето му си оставаше същото онова лице, излъчващо внимание и всеотдайност, към което беше привикнала. Да, точно това го правеше толкова неустойчив. И наистина не беше безбожен свалач. Когато беше с някоя жена, той бе неин верен служител; времето, прекарано с нея, се превръщаше в религиозен празник, посветен на прославата ѝ. Когато всичко между тях приключеше... е, винаги се намираще друга богиня, друг празник. Той не обожаваше жената като абстракция; той обожаваше жената, с която е в момента.

Същата нощ, след като бяха правили любов, без да бързат, и лежаха потънали в едно от станалите вече обичайни мълчания, Брад внезапно се протегна и запали лампата, която само преди малко бе угасил. Опря се на лакът и я загледа с настоятелния, изпитателен поглед, който вече бе забелязала. И в отговор на въпроса в очите ѝ каза:

— Просто искам да те погледам... да те запомня.

Отметна завивките и обходи с поглед тялото ѝ — от лъскавата коса до гърдите с розови зърна, после надолу по извивката на талията и ханша до копринения триъгълник между бедрата ѝ.

Джулия лежеше притихнала под погледа му. Той внезапно бе станал непоносим и тя с мъка застави тялото си да не се свие под

тежестта му. Не трябваше да я гледа така. Това беше отклонение от сценария. Завесата трябваше да падне след последната остроумна реплика, предизвикваща смях — не сълзи. Нали тяхната пиеса представляше откъс от безгрижния и изтънчен светски живот, а не беше драма, наситена с подтекст. Джулия се пресегна и отново угаси лампата.

Призори Брад я прегърна. Тя почти не беше спала. Бе задрямвала на пресекулки и бе усещала, че той също е буден, но не бе показвала, че го знае.

— Още веднъж, за последен път — каза той със странно глух глас. — Моя чудесна, прекрасна Джулия.

Не можеше да се сравни с нищо, което бяха правили досега, и силата на усещанията достигна такава острота, че Джулия имаше чувството, че ще умре. Останаха притихнали и разтреперани, плътно прегърнати, скрили лицата си един от друг, сякаш се страхуваха да разкрият какво чувстват.

„Това не е само секс — помисли си разтърсена Джулия. — Това е любов — или нещо такова.“

Той я откара до службата ѝ, но не до самата врата. Джулия изглеждаше спокойна. Искаше ѝ се да се хвърли на врата му и да го умолява да не си тръгва, но вместо това се усмихна и каза игриво:

— Радвам се, че се запознахме.

Усмивката не достигна до синьо-зелените му очи. Те бяха потъмнели, сякаш се задаваше буря.

— Аз също се радвам, че възнагради надеждите ми, основани на съмнението — той взе ръката ѝ и я целуна по дланта. — Добре се поразвихрихме, нали?

— Не беше лошо — смехът прикри потреперването на гласа ѝ, но облекчението в очите му я прониза като кама.

— Ти си прекрасна жена, Джулия.

— Ти си супермен.

— Беше ми толкова хубаво с теб. Надявам се и на теб да ти е било хубаво.

Джулия чувстваше, че в гърдите ѝ се надига истерия, но намери сили да отвърне:

— Много хубаво.

Този път той целуна и двете ѝ длани и сви пръстите ѝ към тях.

— Приятен полет — каза бързо тя. Чувстваше, че усмивката ѝ избледнява. Слезе от колата, внимателно затвори вратата и се отдалечи, като яростно си заповяда: „Не тичай!“. Не погледна назад.

Когато вечерта се върна вкъщи, пред вратата я чакаше кошница дългостеблени рози. Нямаше картичка, но тя знаеше от кого са. Взе ги и ги остави във вестибюла, където беше най-прохладно и където щяха да издържат най-дълго. После отиде до чекмеджето, където бе оставила подаръка на Брад. До Коледа оставаха повече от девет месеца, а тя не можеше да чака толкова дълго. Разкъса опаковъчната хартия. Кутийка от бижутерския магазин „Асприе“. Отвори капака и откри вътре миниатюрна котка, изработена от черни перли, с очи и нашийник, направени от изумруди. Припомняне и намек за високата стол-яка на черната ѝ рокля и за нежното му обръщение към нея: „котенце“. Дълго се визира в подаръка, сетне затвори кутийката и я прибра в чекмеджето.

Никога досега не ѝ бяха плащали. Усещането беше странно. Несигурност и пустота. Сякаш бе изгубила нещо. Като сърцето си например. Но тя не бе отдала сърцето си — той го бе взел със себе си. „Номер хиляда — помисли си вцепенено тя. — Хубаво, кръгло число с много нули. Мисли за това по начина, по който ти подсказа Крие. Като набиране на опит. Бъди благодарна — той те научи на толкова много.“ Но какъв начин да научиш нещо! Какъв ужасен начин! Болеше я.

Седеше, обгърната в тишина, заслушана в празнотата, когато иззвъня телефонът. Беше Крие.

— Да имаш нужда от малко компания?

— Откъде знаеш?

— Познавам те, гълъбче. Веднага идвам.

— Загубила си играта! — каза Крис още от прага.

— Напълно съм разбита.

— Значи е наредил слабото ти място?

— Точно където е най-болезнено. И, ах, Крие, наистина боли!

— Нали те предупредих: проточи ли се, играта загрубява. Да разбирам ли, че няма да се върне?

— Изобщо не бе споменато нищо за връщане.

— Значи няма.

Крис се отпрати към барчето.

— Какво ще кажеш да се подкрепим с нещо, за да издържим траурната церемония? Всъщност хайде да се насвяткаме! И без това ми е причерняло от непрестанната борба, дето я водя с Тони. Хайде да удавим мъките си. Какво е това?

Джулия хвърли поглед.

— А, „Джак Даниелс“. Бърбън. Брад го пие.

Крис прочете етикета.

— Боже! Та то е на хиляда години! Би трябвало да ни гипсира! — тя щедро сипа в две чаши. — За мъжете, тези кучи синове! — обърна чашата си и се закашля. — Уха! Това си е направо течен динамит! Връзва ли се с останалото у него?

Джулия кимна. Крис седна.

— Е, поне започна от върха. Аз трябваше сама да се изкатервам дотам. Не са много жените, на които топчето — май по-добре да кажа топките — са осигурили печалба още в първата игра на тази рулетка.

— Това само означава, че падането ще е по-отвисоко.

— Това ли си направила? Паднала си си по него? — после съчувствено прибави: — Май наистина ти е надвил. Направо те е проснал по гръб.

— Господи, ще ми се в момента да бях в тази поза! — Джулия изгълта своя „Джак Даниелс“.

— Само така! — окуражи я Крие. — Отпусни му края и си развържи езика.

— Още преди да започне цялата тази история ти казах, че ще се окаже пагубна за мен. Но ти беше права в едно: Дерек е причината да страня от мъжете. Той доста ме поохлади.

— А Брад те възпламени? Е, скъпа, майката природа ненавижда вакуума. При първа възможност го запълва. И никой не те пита харесва ли ти, или не.

— Мисля, че подсъзнателно си бях дала сметка, че съм твърде... уязвима. Че мога прекалено бързо да се нараня сериозно. Че ми липсва емоционална зрялост.

— Е, опитът ти не беше достатъчен, че да получиш зрелостно свидетелство.

Джулия неспокойно се изправи.

— Да, но всичко е толкова... толкова глупаво, Крие. Та аз не го познавам! Е, вярно, в един аспект...

— В сексуален? И чрез секса те е посветил в личността си?

— Не можеше да се сравни с нищо, което съм изпитвала — каза Джулия с глас, който сякаш идваше отдалеч. — Дерек се оказа кръгла нула, нямал е и най-малката представа. Брад знае всичко. И го сподели цялото с мен. Поне научих какво значи секс, но, Господи, Крис, само как си плащам за това!

— На всички рано или късно ни се налага да плащаме. Но виж какво си получила в замяна! Този Брад, изглежда, е един от онези типажи, за които бих си продала душата.

— Да, но аз съм тази, дето гори на кладата!

— Дори и така да е, пак си мечтая да бях срещнала един такъв Брад в живота си — Крис стана да налее още бърбън. — Това, от което страдаш, е късно събуждане. Най-лошият вид. Прекалено дълго живя сама. Сега си узряла, готова за откъсване.

— За изтръгване, искаш да кажеш. Той ме изскубна от корен!

— Сто пъти съм ти казвала да се възползваш от възможностите! Досега кожата ти щеше да е позагрубяла. Ти беше девствена като новородено — емоционално, имам предвид. Много по-съществуващо е, когато загубиш този вид девственост, отколкото физическата.

— Недей — каза Джулия с горчивина. Отиде до чекмеджето. — Даже ми платиха.

— Уха! — пое дъх Крис. — При това „Асирис“!

— Заплата за услугите.

— Не — Крис бе категорична. — За заплата обикновено се оставя чек. Това показва вкус, грижа и съвсем не малко признание — у нея открито се четеше завист. — Ти май наистина удари голямата печалба, а? И то от първи опит!

— Но с него човек печели само веднъж.

— Тогава върви и си намери някой друг. Не се повтаряй и не размисляй твърде много. Нищо няма да измътиш. Това е привилегия на кокошките — Крис придърпа Джулия да седне на дивана. — Виж, миличка, всяка авантюра носи в себе си зародиша на собственото си унищожение. Много от тях са си направо невъзможни начинания! Ти прочете инструкциите към своята: „Наслаждавай се, докато можеш. Непригодно за повторна употреба“. Тъй че ти стори точно това. И той също. Сега здраво трябва да прегърнеш опита си и да намериш някой, върху когото да го приложиш.

— Не притежавам твоята еластичност да отскачам като гумена топка.

— О, в толкова стени съм се блъскала, че здравата съм очукана, нито един ръб не ми е останал, изгладена съм отвсякъде. Послушай съвета ми, върви си намери други обятия... и останалото, дете върви в комплект. Нещо като клин клин избива. Но гледай да не ти избие чивията.

Джулия не можа да сдържи смеха си. Крис винаги я развеселяваше.

— Така е по-добре. Хайде сега да обърнем още по едно за из път. Моят е труден и трънлив.

Джулия си легна, замаяна от алкохол и увещания. Крис би трябвало да знае — толкова пъти бе минавала през огъня, че сигурно вече се нуждаеше от присаждане на кожа. Джулия никога не бе успявала да издържи на горещината. Изгарящата страст по друго човешко същество не беше за нея. „О, нима? — запита се иронично тя. — Тогава защо се измъчваш като болна от любов ученичка?“

„Защото никога не съм била такава — отвърна си тя с горчивина. — Би трябвало да съм минала тия неща, докато бях на седемнадесет. Но ще се справя. Ще го преодоля. Трябва. Ще видиш. Веднъж да навляза в стария си ритъм, ще се почувствам като нова.“

Една нощ се надигна пролетна буря, изсипа се проливен дъжд и Джулия се събуди. Докато съзнанието ѝ се отърсваше от съня, тя чувства нещо зад себе си — нещо топло и твърдо. Брад! Сърцето ѝ запя. Разсъни се напълно и осъзна, че е Уилъм, котаракът, който един ден се бе вмъкнал в дома ѝ, бе направил оглед на мястото и го бе одобрил. Джулия го кръсти Уилъм, по прякора, който Брад ѝ бе дал: „котенцето Уилъм“. Стреснат от бурята, котаракът бе излязъл от кошницата си и се бе сврял в леглото ѝ. Джулия протегна ръка да го погали. Беше голям и черен, с бели лапи и гърди; мъркаше и буташе глава в дланта ѝ. „Самички сме, Уилъм“ — помисли си Джулия. Още не беше излекувана, все още копнееше по Брад, той продължаваше да ѝ липсва. Какво пък, просто ѝ бе отнело повече време да се съвземе, отколкото бе очаквала. Щеше да ѝ мине. Всяко чудо за три дни. И слава богу. Тя се обърна на другата страна и усети как Уилъм се сгушва в нея. Но докато отново се унасяше, си представи, че това е Брад.

Брад бе напуснал Лондон, за да се отправи към следващата спирка от пътуването си, с непознато чувство на съжаление, спотайващо се под задоволството му. Джулия Кери му бе подействала като успокоително; бе уталожила неспокойствието му. Бе се оказала единствената жена без претенции към него, но и най-голямото предизвикателство, с което се бе сблъсквал. Бе му партнирала великолепно в една от най-добрите партии, които бе изигравал от години насам. Бе му дала и отсрочката, от която отчаяно се нуждаеше. Бе го накарала да се почувства готов да посрещне онова, което го очакваше.

Но не бе очаквал, че ще навестява мислите му седмици наред след това; не бе очаквал да осъзнае, че желае — че се нуждае — от още. Веднъж винаги бе било достатъчно за него; имаше твърде много други жени, които го очакваха, за да им се наслади. Защо тогава Джулия Кери продължаваше да витае в съзнанието му, също като уханието на парфюма, който използваше — натрапчив, подканящ? Тя току се материализираше в най-неочаквани моменти: например, когато беше в леглото заедно с — и вътре в — друга жена. Допирът до една от партньорките му — слаба до мършавост — го накара да направи неблагоприятно за нея сравнение между тялото ѝ и заоблената, женствена топлина на Джулия. А страстта на друга, включила щедро в любовната игра зъбите и ноктите си, го накара да си спомни страстното, но не и неистово отдаване на Джулия. Тя никога не бе подивявала. С нея той винаги, дори в моментите на най-пълен екстаз, съзнаваше, че макар тя да се раздава щедро, все пак някъде дълбоко съществува заключена врата, която въпреки всичките му усилия си остава затворена за него. Може би затова не можеше да я прише в папката с надпис „Минало“, където ѝ беше мястото, нито да се съсредоточи в настоящето, та дори и в бъдещето.

Все си спомняше как се отдалечи от него в онази последна сутрин; как не се обърна. Това пък го накара да почувства с безпокойство, че за първи път не е спечелил някоя игра. А Джулия се бе оказала толкова дяволски чудесна, толкова задоволяваща; не само за секс, но и като присъствие, като събеседник в разговорите или в мълчанието, без значение.

Още от самото начало Брад бе осъзнал, че тя си е наложила безмилостна самодисциплина. Която — сега вече знаеше — той не бе успял да разруши. Дори насред най-пламенните им съвместни изживявания той долавяше присъствието на едно хладно съзнание. И въпреки че харесваше независимостта у жените, не обичаше да са чак толкова независими. Дотам например, че да нямат нужда от него. Онова, което искаше — осъзна той смутено и смаяно, — беше още един резен от сладкиша. Съвършено необичайно. Обикновено един беше достатъчен. Те идваха, виждаха, но досега никоя жена не бе победила. Копнееше за още един шанс да се опита да счупи черупката на този съвършен самоконтрол и да види какво всъщност лежи в сърцевината ѝ.

Всичко това го учудваше, но също така потвърждаваше дългогодишната му вяра, че в живота има още много за откриване. Особено що се отнася до жените. А с Джулия Кери беше сигурен, че само е одраскал повърхността, и това не бе достатъчно. Трябваше да се върне и да довърши нещата, иначе щяха да се влошат, а не напротив. Пък и имаше толкова много жени, които очакваха да бъдат открити.

Тъй че се залови с един малък недостатък в преговорите, които бе водил в Лондон, и успя да раздуха нещата дотам, че майка му раздражено му каза по телефона, че се налага да се върне и да ги оправи — и то както трябва.

— Не се тревожи — увери я искрено той. — Този път ще направя всичко както трябва.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Пристигна на Гровнър Стрийт точно в десет сутринта, месец след като си беше тръгнал. В един имаше делови обяд и след това вече беше свободен. Взе си душ, преоблече се и изпи чаша кафе, докато провеждаше заплануваните телефонни разговори. Щом приключи с тях, остана с ръка върху слушалката, барабанейки с пръсти. Би могъл да ѝ се обади — тя можеше да дойде при него следобед. Не. Откри, че иска в появяването му да има елемент на изненада. Споменът за рязката ѝ походка, която казваше: „не ми звънете, аз ще ви потърся“, бе все още жив. Неговият принцип бе винаги да оставя жените усмихнати при раздяла. Но, разбира се, не присмехулно. Не. Искаше да се наслади на шока, който щеше да се изпише на лицето ѝ, когато му отвореше.

Но тя не си беше у дома. Разочарованието му беше толкова силно, че събуди гнева му. Жените му винаги си бяха вкъщи и го чакаха — всички до една възпъщение на Пенелопа. Не беше правил никакви други планове — тези три дни бяха предвидени да бъдат прекарани с нея. По дяволите. Разбира се, можеше да я няма, защото е останала да работи до късно. Ще ѝ даде време до — той погледна часовника си — до осем и половина. Час и половина. Ако не се прибере дотогава, да върви по дяволите.

В девет вечерта отиде на Хортън Стрийт. Прозорците ѝ все още не светеха. Така да бъде. Ще се обади на Анджела.

Тя беше очарована да го види. Беше готова, очакваща, пълна с клюки, както винаги. Но той откри, че вниманието му скита нанякъде; искаше му се тя да млъкне, за бога, и да го остави да помисли. Къде беше Джулия? И с кого? Към единадесет и половина повече не можеше да се сдържа.

Този път светлините бяха запалени, но отвън имаше кола. Точно когато Брад паркира на отсрещния тротоар, външната врата на къщата, в която живееше Джулия, се отвори и от нея излезе един мъж, който се запъти към автомобила. В светлината на уличната лампа Брад можа да види, че той е приблизително негов връстник, с тъмна коса и

енергична походка. Разбира се, той можеше да е гостувал на някой от долния етаж... но пристъпът на ревност го заслепи.

Натисна звънеца ѝ, сякаш забиваше нож. Чу тихото жужене на домофона, а после и леко дрезгавия ѝ глас, в който се долавяше смях и който каза примирено:

— Какво забрави пък сега?

— Нищичко не съм забравил. Ами ти?

Тишина. Изненада, изненада! Изпита дивашко ликуване. Вратата изщрака и се отвори. Той я бутна и хукна нагоре. Вратата на апартамента ѝ беше открената. Той я блъсна и прекрачи прага. Джулия не беше сама. На едно кресло край камината седеше пълничка, подобна на кукла блондинка.

По дяволите!

— Здравейте — каза ведро той.

Блондинката прехвърли поглед от него към Джулия и обратно.

— И довиждане, що се отнася до мен — каза бързо тя и понечи да се надигне.

— Не бързайте да си тръгвате заради мен — каза той, вперил поглед в Джулия.

— И през ум не би ми минало — увери го тя сладко. — Правя го заради Джулия.

— Кристин Барне — Брад Бранфорд — запозна ги Джулия.

Той се приближи, протегнал ръка. Блондинката я пое и го огледа от глава до пети с очевидно — и нарастващо — възхищение.

— Аха, непристойният бостънец — промърмори тя дръзко. В сините ѝ като тинтява очи горяха светлинки. Пищен къс захарен памук, реши той. И знае за него. Изненадващо. Не си бе представял Джулия да е от типа бърбрици, които споделят всичко на чаша кафе с приятелките.

Сякаш прочела мислите му, Крис каза:

— Ние с Джулия сме много близки.

— Познавам това чувство — каза той и ѝ се усмихна от горе на долу. Тя беше не повече от метър и петдесет, с голям бюст и трътлеста като пингвин.

— Живея на няколко преки оттук — продължи тя, а очите ѝ добавиха: „не се стеснявай да ми се обадиш...“

Беше забавна, но в нея нямаше дълбочини, в които да се удавиш. И все пак човек може добре да се позабавлява като играе и се пръска в плиткото...

— Ще те изпратя — каза Джулия на Крис.

— Виждам защо бяха всичките ти съмнения — коментираше замислено Крис вече на улицата. После каза твърдо: — Задуши ги — погледът ѝ изразяваше искрена завист. — Виждам какво си имала предвид. Той е разкошен, нали? Бих се вкопчила в него със зъби и нокти, докато му пусна кръвчица, само дето — ако съдя по начина, по който те гледаше — той едва ли би забелязал.

Джулия я гледаше намръщено.

— О, я стига! Да нямаш никакви резерви? Мислех, че яко си си паднала по него.

— Още нося следите от натъртванията — гласът на Джулия прозвуча напрегнато. — И не мога да си подреда живота.

— Там ти е проблемът — предупреди я Крис. — Не можеш да понесеш мисълта, че не контролираш всичко. Просто помни, че независимо дали е така, или не, игрите продължават.

— Веднъж вече загубих.

— Не си, докато не си му го показала! А и на него играта трябва много да му е харесала — защо иначе ще се връща за среща-реванш?

— Точно това бих искала да узная! — съгласи се мрачно Джулия.

Но в огледалото очите ѝ изглеждаха премрежени, сякаш бе упоена с беладона, а краката ѝ, когато бавно се изкачи по стълбите, бяха омекнали и нестабилни.

Той протегна ръце, около очите му се появиха бръчици (точно както толкова често си бе припомняла), и шеговито я смъмри:

— Котенце, котенце, къде се изгуби?

— Ами, похойках си...

Той се засмя и я притегли в обятията си:

— Ох, колко ми липсваше! Надявам се аз също да съм ти липсвал.

— Изобщо не очаквах да те видя отново — това изказване го накара да се намръщи. — Защо се върна?

— Бизнес — нещо в начина, по който го каза, я подтикна да се вгледа внимателно в него.

Той отпусна ръце и отстъпи назад.

— Да не съм прекъснал нещо?

Тя изглеждаше озадачена.

— Мъжът, когото преди малко видях да си отива...

„Охо, той ревнува!“ — помисли си тя поразена, после сърцето ѝ разби оковите си и полетя, понесено на крилете на щастието.

— Имам си и други приятели.

— Все пак излизаш ли с него?

— С колко жени излизаш ти самият? — гледаше го в очите. Те бяха ядосани.

— Е, добре, квит — рязко каза той. Прав ли беше, или грешеше? Тя бе тъй дяволски непроницаема. Но и толкова желана.

— Май не се радваш много да ме видиш — каза обвинително той.

— Разбира се, че се радвам — „дръж се спокойно, без емоции! Нека да се люшка между несигурността и надеждата.“

Тя го удостои с онзи поглед, който той бе определил като „непрозрачен“ — уязвяващо лишен от емоции. Но същите тези очи притежаваха способността да разтапят. Предполагаше, че точно това го бе привлякло. Никой, гледайки идеалната магнолия, не би предположил, че листенцата ѝ могат да се разтворят, за да разкрият най-сочната от всички тичинки.

— Наистина ли се радваш да ме видиш?

— Разбира се! — омекна тя и се вдигна на пръсти, за да докосне леко устните му, но той я притисна страстно. „Това ли ме държи като куче на синджир? — зачуди се Джулия, като го усети с цялото си тяло, от глава до пети. — Веригата на страстта? В такъв случай, със сигурност трябва да я направя по-тънка.“

— Да, наистина се радваш да ме видиш — каза той с нотка на удовлетворение, доволен от начина, по който бе отвърнала на целувката му. Обърна се към стенния часовник. — Още е рано! Хайде да излезем. Празнува ми се.

Заведе я да залагат в едно казино — още едно нещо, което никога не бе правила и което не можеше да се насили да стори дори сега. Гледаше го и примигваше, докато той залагаше чипове със стойността на четвърт годишна заплата на случайни числа и ги губеше без никакво съжаление. Когато я подтикна да опита, тя отказа.

— Не! Нямам твоето безцеремонно отношение към парите.

— Виж сега, това са мои пари.

— Още повече.

Видя, че лицето му помръкна и че издаде напред долната си устна, но остана непреклонна. Той премина от цупене към увещания.

— Хайде, поне веднъж в живота се отпусни. Кога е рожденият ти ден?

— През август.

— Не... на коя дата?

— На седми.

Брад натрупа една камара чипове на номер седем и спечели. Събра двете купчини, които крупнето избута към него, и ги напъха в ръцете на Джулия, без да обръща внимание на протестите ѝ.

— Твои са и край.

Бяха толкова много, че Джулия не можа да задържи всичките; няколко се изплъзнаха от пръстите ѝ и паднаха на пода. Брад понечи да ги вдигне и леко бутна една жена, привела се, за да заложи.

— Ама моля ви се! — каза рязко тя, но острият ѝ като кремък глас внезапно стана сладък като локум. — Брад! Господи, каква изненада! Как си? — и го прегърна.

— Сали!

Тя беше на около тридесет години, висока и слаба, елегантно облечена в черно и златно, ефектна, но някак суха.

— Не сме се виждали от векове. Защо не ми се обади... О! — пронизващите ѝ очи се отместиха от него към Джулия и обратно. — Ясно. Зает си, както винаги.

Брад се отнесе с върховно пренебрежение към последните ѝ думи и ги запозна:

— Джулия Кери — Сали Армбъстър.

Двете размениха по една кратка усмивка. Усмивки на съперници.

— Как са всички къщи? — попита мило Сали. — Как е майка ти? — и дори още по-мило: — А Каролайн?

— Добре са, благодаря — пресилената сърдечност на Брад бе придружена с подчертана рязкост.

— Поздрави ги от мен.

— Разбира се... — той се обърна към Джулия. — Готова ли си? Да ги осребрим тогава.

— О, нима си тръгвате? Мислех си... по едно питие може би?

— Вече бяхме в бара, благодаря. Приятно ми беше да те видя пак, Сали — Брад решително поведе Джулия.

Погледът, който Сали Армбъстър заби в Джулия, беше остър като кама. И нямаше никакво съмнение относно смисъла на нейното:

— Довиждане — и късмет.

„Е, не ми е известно кой е бил нейният номер в списъка на Брад, но тя със сигурност знае моя“ — помисли Джулия, докато излизаха.

— Да повървим пеша — изкомандва Брад. — В този град това все още е възможно.

— Но... колата?

— Знаят къде живея.

Настроението му се бе променило. Но от друга страна, тя цяла вечер бе имала усещането, че нещо не е наред. Беше подобно на това да долавяш подозрителен шум в мотора на колата. Сега изглеждаше сякаш някой бе хвърлил пясък в двигателя и той беше вбесен, че ще трябва да изчака за смяна на маслото. Хвана я за ръка, както обикновено, но вървяха бързо и в пълно мълчание.

Значи Сали Армбъстър беше и семейна приятелка. Познаваше майка му. И Каролайн. Която и да беше тя. Жена му? Името ѝ беше аристократично, навяваше представи за коне, кучета, петъчни концерти и чай в „Риц“. Това я накара остро да осъзнае колко малко знае за него; колко ограничен е техният общ свят; колко много жени познава той. Тя беше просто още една бройка. Скрупулите ѝ би трябвало да я накарат да напусне играта, но тя бе останала, хипнотизирана от рационалния довод, че ако не е тя, ще бъде някоя друга. Но по-късно същата нощ той я люби тъй, сякаш в живота му никога не бе имало друга жена.

В събота сутринта спаха до късно и щом Брад отвори очи, Джулия разбра, че настроението от предишната вечер не го е напуснало. Тя внимателно опипа почвата и оприличи състоянието му с времето навън: ясно, но студено, със слънце, което грее слабо и не топли.

Когато той предложи — всъщност почти заповяда — да излязат с колата, тя не се възпротиви. Беше съгласна на всичко, стига то да промени настроението му. В мига, в който видя колата, разбра какви са намеренията му. Беше „Мазерати“, съвсем ниска, ужасно шикозна и със сигурност развиваше адски скорости.

Той натисна газта щом излязоха на шосе А 23. Джулия мразеше високите скорости и се ужасяваше от възможността да наруши закона. Беше напрегната и очакваше всичко да завърши със светлини на полицейски буркани и сирени на бърза помощ. Но Брад очевидно се наслаждаваше. На лицето му бе изписано изражение, което тя вече познаваше — то гореше с триумф и екзалтация, точно както изглеждаше в конвулсиите на оргазма.

Тя започна смътно да разбира какво е сексът за него. Начин да избяга от нещо или от някого. Чрез рисковете, които поемаше с него и чрез това, че го правеше, той намираще облекчение. Джулия с тревога си даде сметка, че той е много повече от лекомисления плейбой с хубавата външност и многото пари. Да, той играеше игри, но досега тя не бе разбрала, че те са на живот и смърт; че нещо го глождеше и го подтикваше да не спира.

Спряха на канарите над тъмносивото море. Джулия се загледа в него с удоволствие. Бе родена край морето; едва когато го напусна, осъзна колко го обича и колко ѝ липсва.

Вятърът раздърпа прихванатата ѝ с фиби коса. Тя зарови лице в самурената яка на коженото яке, което Брад ѝ беше подхвърлил с небрежното:

— Вземи това, би трябвало да ти стане.

Беше женско, разбира се.

— Внимавай! — Брад я издърпа от самия ръб на скалата и нервно надникна надолу. — Май добре се оправяш с височините.

— Защо, при теб не е ли така? — Джулия би се заклела, че е склонен да посрещне всякакъв вид опасности.

Отбиха се в една малка чайна в Хоув; кифли с масло, препечен хляб, чай с цвят на прясно лакирана кожа. Беше пълно с възрастни дами с подобни на саксии шапки и джентълмени с монокли и цветя в бутониерите.

— Като във Флорида — изкоментира тихо Брад.

— Да, Хоув е мястото, където идваш да живееш, след като се пенсионираш — съгласи се Джулия.

— Да се пенсионирам? Боже опази! — отбеляза неприязнено Брад.

— На всички ни се случва някой ден.

— На мен няма да ми се случи.

Това беше последното късче от мозайката. Значи затова беше в непрестанно движение, затова живееше интензивно и забързано, като сменяше жените подобно на дрехите си — а тя бе видяла колко много дрехи имаше. Винаги ново усещане, което да замести предишното; нова жена, която да дойде на мястото на онази, която вече доскучава. Сега вече разбираше, че се е върнал за още една партия с нея само защото бе успяла по някакъв начин да задържи интереса му.

Вечерта я изведе на танци. Подобно на всичко, което вършеше, той се справяше с танцуването превъзходно. Но беше необичайно разсеян. Тя бе озадачена — това не беше онзи Брад, когото познаваше. Настроението му се менеше като светофар — за секунди просветваше от най-високата до най-ниската точка. А когато, докато той се преобличаше, Джулия се задържа на телефона, той я посрещна с лице, прилично на буреносен облак. Не обичаше вниманието ѝ да се раздвоява.

А през нощта бе толкова необуздано и грубо страстен, сякаш я наказваше, решен да я накара да вика: „Стига!“, което тя не направи.

От време на време копнееше да му каже нетърпеливо: „О, я вземи да пораснеш!“ — но знаеше, че естеството на тяхната връзка изключва подобна откровеност. Още от самото начало той бе показал ясно, че между тях всичко е на физическа основа. Законите на тялото, нали така?

В неделя сутринта ги събуди телефонът. Брад вдигна слушалката.

— Сали!? — хвърли към Джулия поглед, чийто смисъл тя не можа да разгадае, и каза: — Почакай за минутка, ще я попитам — закри слушалката с ръка. — Сали Армбъстър ни кани да пийнем по едно. Искаш ли да отидем?

Джулия вече го познаваше достатъчно добре, за да разбере, че му се ще да приеме поканата; в противен случай би отказал, без да я пита.

— Защо не.

Семейство Армбъстър живееха на Кингс Роуд и бяха поканили още гости. Всички познаваха Брад, особено жените, които го наобиколиха, всяка с различна настойчивост. От Джулия се очакваше да се движи от група на група и да разменя светски приказки.

Съзнаваше, че е обект на внимателно оглеждане и на сподавен шепот. Чувстваше се чужда и неспособна да установи контакт.

Застана до дългите прозорци и се загледа навън. Сали Армбъстър я доближи и ѝ предложи нова чаша. Беше зашеметяваща в костюма си (панталон и горнище) с цвят на пчелен мед и с жълто-кафявата си коса, сресана назад като лъвска грива.

— Отдавна ли се познавате с Брад?

— Не. Почти не го познавам.

— О, още в начален стадий! — усмивката ѝ разкри ред остри зъби. — Спомням си този етап. Същински виртуоз, нали? Расов жребец. Би могъл да направи състояние, ако взимаше хонорари — Джулия помисли, че Сали Армбъстър доста напомня на котка. — Всички сме се възползвали от услугите му по едно или друго време... — Сали махна към жените, които разговаряха с Брад, и прехапа долната си устна. — Под момчешката външност се крие още момчешка душа. Все още се вълнува от играчки. Ха-ха! Всички ние сме от захвърлените.

После огледа Джулия с интерес, в който се долавяше откровена ревност.

— Вие много ме заинтригувахте. Надявам се, че нямате нищо против.

— Защо трябва да имам нещо против?

— Имам си причини, вярвайте ми. Сама ще ги откриете, когато му дойде времето. Брад е едно изживяване, което оставя следи. Той пипа много меко... о, да, извънредно нежно... но скоро, дай боже, някой ще остави белези и у него... — Сали пое остро дъх и отбеляза:

— Не говорите много. Но се обзалагам, че си знаете репликите... Кажете ми, това естественият цвят на косата ви ли е? Ако не, кой ви я прави.

— Майка ми любезно се е погрижила за това — каза Джулия.

— А, да, майките... — Сали отново хвърли поглед към Брад. — И Брад си има една от същата порода; забележителна жена, истинска лейди. Имам предвид лейди Макбет. Пред лейди Хестър Брадфорд не предат и Горгоните.

— Лейди Хестър?

— Не знаехте ли? Майката на Брад е аристократка с главно „А“. Дъщеря на маркиз, ни повече, ни по-малко. Кънингам-Брадфорд,

самото величие. Съпругът ѝ беше издънка на американския клон на рода: и двете семейства са червиви с пари. Би прерязала гърлото на всяка жена, за която подозира, че е предизвикала нещо повече от мимолетен интерес у Брад, и би я окачила да виси на кука, за да изцеди и последната ѝ капка кръв. Вече му е избрала спътничка в живота, Господ да ѝ е на помощ — очите на Сали огледаха Джулия със зловещо разбиране. — Защо ли ви разправям всичко това? Сигурно клюкарката у мен се е събудила — светлокафявите и очи припламваха. — Някой хубав ден („ужасен“ е може би по-точната дума) ще разберете какво имам предвид. Ако можете, не изпитвайте омраза към мен заради това.

— Аз не намразвам лесно.

— Това е друго, на което ще се научите. Той е добър преподавател — подигравката изви устните ѝ в презрителна и дори малко злобна гримаса.

— Дори Каролайн. Прави се на непорочна девица, но и тя гори с ярки пламъци, когато е край него. А мама потушава всички огънове — не че дава и пет пари кого Брад е качил на кладата, стига само скъпото ѝ момче да не се опари — Сали я погледна подигравателно. — Като нищо може да се окаже, че вие сте последната му факла... — тя въздъхна театрално: — Но той озарява с толкова приятна светлина... — после кимна за последно към черната котка-брошка на Джулия и добави: — Моят беше лъв — и грациозно се отдалечи.

Джулия отново се загледа през прозореца. Не чувстваше нищо. Само тъга.

— За какво си приказвахте толкова време със Сали? — попита Брад по-късно, докато се настаняваха на масата си в „Гаврош“.

— За теб.

— Тя отдавна вече е минало.

— Не ми дължиш никакви обяснения.

— Не ти давам обяснения. Просто... исках да знаеш, това е всичко...

— Защо?

— Защото познавам Сали.

„И тя познава теб“ — помисли си Джулия.

— Тя е стопроцентова кучка — продължи Брад — и е адски ревнива. Не е като теб — тя не направи никакъв коментар. — А ти

защо не си? Ревнива, имам предвид.

— Никога не съм изпитвала ревност — отвърна искрено Джулия, без да си направи труда да прибави, че никога не е била в ситуация, способна да предизвика подобни чувства.

— Нито дори по отношение на съпруга ти?

— Нито тогава.

— Какво не беше наред в такъв случай?

— Не бяхме един за друг.

— Тогава защо си се омъжила за него?

— Преди сватбата не го знаех.

— Но беше ли влюбена в него?

— Мислех, че съм.

Брад се размърда неспокойно, сякаш отговорите ѝ не бяха достатъчно конкретни за целите му — каквито и да бяха те.

— Мислиш ли, че има разлика между любов и влюбеност?

— Да — отвърна Джулия. — Първото е нещо истинско, второто е романтично.

Гънката между веждите му се появи отново и той попита почти войнствено:

— Как така човек като тебе, който съхранява чувствата си в хладилна камера, излъчва толкова силна топлина?

— Може би защото съм пестелива в употребата им.

— Това да не е твоят начин да ми кажеш, че аз твърде свободно се разпореждам с моите?

— Изобщо не мисля, че ги пускаш в действие.

— А, Сали добре се е потрудила, нали?

— Сали няма нищо общо.

— Защо се държиш толкова неприятно?

— Правех ти комплимент да съм честна с теб.

— Честността е комплимент само когато не си този, който го получава — той се намръщи още по-силно и попита грубо: — Какво искаше ти от мен?

— Онова, което предлагаше.

Тя видя как се стегнаха мускулите от двете страни на устата му — тази чувствена, събуждаща страсти уста.

— Надявам се, че съм отговорил на очакванията ти.

— Нямам оплаквания.

— Е — каза той (нима с горчивина?) — всъщност аз бях този, който помоли за надеждата на съмнението — последната дума се изплъзна от устата му почти яростно. — Хайде стига, дошли сме да ядем.

Джулия не заспа до четири. Тъмната душа на нощта. Затова не бе чудно, че тя сега изследваше своята душа.

Ревностно бе прегледала данните, които съзнанието ѝ — този усърден архивар — бе съхранявало старателно дори в моментите на най-пълен екстаз и физическо опиянение. Бе проследила издигащата се крива от първите симптоми на рядко срещано физическо привличане, стръмно нагоре по склона на трескавата отговорност до върховете на задоволеността. Бе премерила очевидността на удоволствието си, бе се гмурнала в дълбините на обвързаността си и бе излязла с единствената диагноза, която можеше — или искаше — да постави.

Сляпо увлечение.

Разумът ѝ излагаше своите открития, но в същото време снемаше от себе си всяка отговорност. Ако се беше вслушала в него, вместо да се остави да бъде водена от тялото си, нищо от това нямаше да се случи. Кое то си е право, разумът ѝ я беше предупредил, че се намира в ситуация, заради която ще съжалява; че е време да се отстрани от източника на заразата. В противен случай ще става все по-зле и ще се превърне в неудържима епидемия от най-опасната от всички смъртоносни болести — любов.

Кое то я плашеше до смърт. Любов към този мъж? Този егоистичен, безчувствен, лекомислен, незрял плейбой, чиито наклонности бяха да целува и да бяга? Това просто не беше в неин стил!

„Нима? — язвително попита разумът ѝ. — Тогава как така е възможно само от едно негово докосване костите ти да омекват?“

„Секс — отвърна си рязко тя. — Бях на сухо от дълго време, а той беше подръка. Това не е моето разбиране за любов.“

„Дай ми определение за «любов», хапливо си го върна разумът ѝ.“

Но преди да успее да го направи, телефонът иззвъня. Брад се размърда, но не се събуди; спеше като заклан. Кой, за бога, би могъл да

звъни в четири сутринта? И изведнъж разбра. Майка му, разбира се.

Гласът в слушалката потвърди заключението ѝ.

— Брад, скъпи... ти ли си? — властно, заповеднически.

Джулия силно ръгна Брад в ребрата.

— За тебе е.

Брад изпъшка и взе слушалката.

— Ало... Майко! — той седна, опънат като струна. Този израз на изненада, диагностицира безстрастно Джулия, е бил подготвян твърде старателно. — Да, добре, ще разчистя всичко... Какво? Сега? Днес?

Слисването му бе пресилено.

— Е, щом трябва... разбира се. Мога да хвана този в седем и половина.

„Самолет — помисли си Джулия. — Самолет, който да го спаси; да го отдалечи от ситуация, която вече не му е удобна.“ Усещаше как се отдръпва от него със скоростта на светлината.

Той затвори телефона, прокара пръсти през косата си и въздъхна.

— Извикаха ме да се прибирам. Нещо се е случило. „Знам — помисли си Джулия. — Налегна те досадата“. И каза:

— Колко жалко.

— Трябва да съм на летището в шест и половина... — бърз поглед към будилника, — за да хвана самолета в седем и трийсет.

— Да ти направя ли резервация?

— Ти си съкровище! — той скочи от леглото усмихнат и облекчен. Този път нямаше да има „още веднъж, за последно“.

Тя успя да му резервира място в първа класа, докато той взимаше душ. През шума на пуснатата вода можеше да дочуе веселото му свирукане.

— Най-добре е по бързия начин — каза оживено Брад, когато излезе, вече облечен. Целувката му беше по-скоро отработена, отколкото страдна. Копнееше да си тръгне.

И след миг вече го нямаше.

ПЕТА ГЛАВА

Въпреки че всички прозорци в трапезарията бяха отворени, бостънското лято побеждаваше с туш. Край масата бяха седнали четири жени и трима мъже. Една от жените, неумолимо шикозна четиридесет и три годишна дама, която пилееше доста време и пари в опитите си да изглежда на тридесет и три, очевидно вехнеше под знойната му атака. Кожата ѝ блестеше, осеяна с фини капчици пот, а косата ѝ, вдигната нагоре за повече прохлада, беше влажна над веждите и на тила.

— Майко, наистина трябва да сложиш климатична инсталация — оплака се тя. — Просто не мога да понасям тази турска баня, в която се превръща къщата през лятото.

— Живея в тази страна от четиридесет и пет години — отвърна невъзмутимо Хестър Брадфорд — и никога не съм позволявала на времето да ми повлияе по какъвто и да било начин. Може би ако за разнообразие влагаше повече разум, отколкото гняв, това би ти донесло някаква полза в крайна сметка, скъпа Битси.

— Свикнала съм с удобството на климатичните инсталации — не се предаваше Битси.

— Не мога да ги понасям. Те са причина за безброй настинки и дори да не трябваше да се съобразявам с астмата си, пак нямаше да инсталирам такова нещо в къщата си. Ако беше живяла в Арън отпреди петдесет години — е, тогава щеше да имаш поводи за оплакване — тънките устни на лейди Хестър се извиха в усмивка, отправена към скъпите ѝ спомени от онова време, и Брад, седнал на другия край на масата, вдигна очи към небето. Забелязала реакцията му, годеницата му Каролайн Нортън, която седеше вляво от него, го срита в глезена.

— Арън се е променил доста през последните петдесет години, майко — каза другата сестра на Брад. — През лятото може и да е прохладно благодарение на дебелите стени, но през зимата сигурно е било ужасно, преди да инсталират централно отопление.

— Дрън-дрън — отсече лейди Хестър. — Мислех си, че притежаваш по-силен дух, Абигейл.

— Със сигурност ѝ трябва още доста сила на духа — каза Брад и се усмихна на сестра си с обич. Той не харесваше особено Битси, по-малката от двете си сестри, но бе много привързан към Абигейл — тя бе здрава и надеждна като скала.

— Това чудно ли е, след като никога не се уморяваш да разправяш наляво и надясно, че съм с пет килограма над нормата? — попита Аби, но без да се сърди. В лице тя много приличаше на сестра си: и двете бяха истински Брадфорд, чак до орловия нос и хлътналите бузи. Но приликата им свършваше дотук. Абигейл Еймъри беше толкова разсеяно размъкната, колкото сестра ѝ бе маниакално елегантна. И двете имаха косата на семейство Брадфорд: златисторуса и гъста, но докато Битси я поверяваше ежедневно на грижите на своя фризьор, Аби небрежно я свиваше на кок и я закрепваше с фиби, които постоянно падаха и я караха да приглажда дълги кичури зад ушите си. Битси беше облечена в изискана виолетова рокля и носеше перли; двадесетина сантиметра от подгъва на петнадесетгодишната рокля от виненочервено кадифе на Аби бяха отдавна разшити, а освен това ръкавът под едната мишница се беше разпрал. Но рубините, които носеше на ушите и врата си, струваха цяло състояние. „Тактичността ѝ струва дори още повече“ — помисли си Брад, когато я чу да променя темата.

— Е, как мина пътуването ти?

— Уморително.

— Искаш да кажеш, че си работил и нощем? — запита Битси зловничко и уж шеговито се обърна към годеницата на Брад. — Внимавай, Каролайн. Що се отнася до брат ми, забележителностите в неговата пътна карта са отбелязани не с кръстчета, а с жени.

— О, знам, че се редят на опашка за него — усмихна се неспринудено Каролайн.

— Искаш да кажеш, че го причакват — измърка Битси и затрепка с изкуствените си клепки.

— Не ги виня — каза простичко Каролайн. — Аз самата дълго го дебнах...

„Е, това — помисли си Битси, — е най-слабо казаното нещо през този век.“

— Каролайн има нюх за хубавите неща — каза топло лейди Хестър. — Както и Брад, разбира се — прибави снизходително тя. — И тъй като до сватбата остават само три месеца, трябва да приключим с уговорките тази вечер. Допита ли се до майка си, Каролайн, както те бях помолила?

— О, да, лейди Хестър. Тя каза да действате точно според вашите предложения.

— По-скоро заповеди — промърмори Битси под сурдинка.

Мъжът ѝ, който седеше до нея, каза през зъби, оголени в усмивка:

— За бога, не предизвиквай повече неприятности тази вечер. Брат ти си е вкъщи, майка ти е щастлива, тъй че ако обичаш, остави я в това състояние. И което е по-важно, мен също.

А когато икономът се появи зад Битси с виното, той сложи ръката си над чашата ѝ.

— Мисис Адамс няма да пие повече вино, Паркс. Битси го изгледа свирепо, но той спокойно издържа погледа ѝ и тя отстъпи. Ядосаният Дрексел Адамс беше човек, когото е по-добре да избягваш. Тъй че вместо да продължи стълкновението, тя се нацупи.

— Успя ли да се срещнеш с професор Холгейт, докато беше в Лондон? — попита Сет Еймъри. — Драснах му няколко реда, за да го известя, че ще бъдеш в града, тъй че да ти се обади.

— Страхувам се, че нямах време да се видя с професор Холгейт — призна Брад. — Само той ми липсваше през това пътуване, Сет. По цял ден срещи, като се започне от ранно утро. А немалко от тях продължаваха до късно вечер.

— Вече така ли му казват? — засмя се Битси.

Лейди Хестър извърна глава и изгледа по-малката си дъщеря. Имаше същите променливи като море очи, които синът ѝ бе наследил от нея, и те можеха да са студени като арктически води, когато искаше. Точно в този миг бяха същински ледници.

— Тази вечеря е за „добре дошъл“ на моя син и твой брат при завръщането му от дълго и трудно пътуване — каза тя с отмерения глас на съдия, произнасящ присъда. — Ако нямаш желание да участваш, имаш позволение ми да напуснеш.

Битси се опита да съкруши майка си с поглед и, както винаги, не успя. Вместо това се изчерви, заби за миг очи точно между веждите на

брат си и потъна в мълчание, скриващо затаената ѝ ярост.

— Кажи ми, Сет — обърна се лейди Хестър към любимия си зет, — този професор Холгейт да не е роднина на семейство Холгейт от Уинчестър? Баща ми беше приятел на стария генерал Холгейт...

— Какво ѝ е на Битси? — обърна се тихичко Брад към Аби.

— Каквото винаги — отвърна спокойно сестра му. — Страда от свръхдоза ревност.

Брад се изсмя сурово.

— О, мой дом любим! Нищо не се е променило.

— Очакваш промяна за шест седмици?

— Не бих очаквал и за шест години.

— Ако светът се движеше по волята на майка ни, идните шестдесет години щяха да са мумифицирани в кехлибар.

Още веднъж суров смях.

— Кой на този свят би посмял да се противопостави на волята ѝ?

Аби го стрелна с поглед.

— Ти си единственият човек, който би могъл да я накара да промени мнението си за нещо.

— Това е свършено различно. Още от дете съм се научил никога да не ѝ противостоя — той вдигна чашата си, пресуши я и погледна през масата към Паркс, който се приближи, за да я напълни отново. — Може би в това ѝ е проблемът — каза мрачно Брад. — Няма човек, който някога да го е правил.

— Не и ако е знаел какво е добро за него — съгласи се Аби.

— А какво става с онова, което е добро за нея? — попита Брад.

Аби се извърна с цяло тяло, за да го погледне.

— Да не би да си си позволил редкия лукс да поразмишляваш сериозно? — попита тя с широко отворени очи, в които се четеше изненада.

Брад се ухили.

— Добре, добре, дразни ме, щом ти харесва, но да знаеш, че аз наистина размишлявам. Поне от време на време.

— Надявам се. Иначе не би бил посланикът на мама. Брад отпи още вино.

— Искаш да кажеш, довереният ѝ палач.

— А, ясно, по време на това пътуване е имало още екзекуции — въздъхна Аби.

— Потоци кървища — каза кратко Брад.

— Майка ни е на шестдесет и шест — каза меко Аби. — И артритът ѝ причинява доста силна болка, от която тя изобщо не се оплаква. Познаваш я — ако е в състояние да направи нещо, тя ще го направи... Освен това ти е известно, и то още откакто изобщо стана в състояние да разбираш каквото и да било, че ти си наследникът на престола.

Брад седеше втренчен в чашата си.

— Как се прави абдикация? — попита той така, че сестра му се вгледа внимателно в него.

— Лошо пътуване? — изглеждаше ѝ измъчен. В очите му с цвят на море светеше лъч, сякаш насочен към миналото, към нещо, оставило незаличим спомен. Вероятно жена. Нали казват, че последните месеци свобода в живота на един мъж често донасят най-паметните изживявания? Оставаха му само още три месеца като ерген. Очевидно ги изживяваше възможно най-пълно.

— И по-добри е имало — каза Брад.

— Горкичкият ми — промърмори Каролайн. Той не ѝ обърна внимание.

— Всичко наред ли е при вас двамата? — попита Аби тихичко.

— И да не е, няма как да разбере — каза Брад с горчива ирония. — Не и преди церемонията...

— Виж, ако още не си решил...

— Нали мама е решила. Можеш ли да я разубедиш?

— Няма да ме изслуша — отвърна протичко Аби. — Ти си единственият, на чиито думи въобще обръща някакво внимание. Ще ми каже да не ѝ губя времето с безсмислици и да не губя своето като се правя на глупачка. Но ако ти говориш с нея...

— Както сама каза, аз съм наследникът на престола. Това е мой дълг.

— Но май не е саможертвата, която си склонен да направиш, нали?

Брад се усмихна.

— Познаваш ме, Аби. Никога не съм се виждал в ролята на женен мъж.

— Не — отвърна на усмивката му Аби. — Но ти отреждат в представите си точно тази роля.

Сянка прекоси красивото му лице, но бе толкова мимолетна, че Аби се зачуди дали наистина я е видяла.

— Не се оплаквам — отговори ведро той.

„Да — помисли си Аби. — Но се чудя, защо ли?“ Ужасно глезен през целия си живот, Брад не би се подвоумил да изложи каквито и оплаквания да имаше. Защо тогава в сърцето ѝ се бе загнездило чувството, че той страда? И то от нещо, което не може да сподели с никого. Тринадесет години по-голяма, тя бе неговият буфер срещу властното собственическо чувство на майка им и отмъстителността на другата му сестра. Винаги бяха били много близки. Аби бе тази, на която Брад изповядваше тайните си, с която споделяше неприятностите си и към която се обръщаше за съвет. Сега нейните инстинкти (а в осемдесет и пет килограмовото ѝ туловище се криеше изключително деликатна и чувствителна жена) ѝ подсказваха, че той е дълбоко смутен; че нещо е обсебило мислите му и че то няма нищо общо с майка им, годеницата му или бъдещото сбогуване със свободата. И все пак той се беше сбогувал с нещо. Когато смяташе, че не го наблюдават, лицето му придобиваше странно, озадачено, почти уплашено изражение. Аби го бе забелязала в мига, в който бе влязъл в къщата тази вечер. Тя хвърли поглед към майка им, която все още бърбеше надълго и нашироко със Сет. Ако лейди Хестър бе видяла същото, което бе зърнала Аби, нямаше да остави и кътче непреровено в усилията си да извади на бял свят истината за това състояние: от причините, които са го породили, до последствията, които би предизвикало. Което означаваше, че не е забелязала, защото край нея Брад внимава да не го показва. А това също така означаваше, че работата е сериозна.

„О, Господи — помоли се Аби наум, — не позволявай това да се случи. Не и някой от пристъпите на мама. Няма да го понеса.“ Като дете ѝ изкарваха ангелите. Тя неволно потрепери при спомена за майка им, застигната от астматичен пристъп. Неистовите хрипове на борещите се за въздух дробове, изцъклените очи, размаханите във въздуха ръце. Всичко това я ужасяваше и тя, а също и Битси, бяха превили всичко възможно, за да го предотвратят, откакто стана ясно, че пристъпите идват в резултат на емоционално разстройство. Или, с други думи, когато лейди Хестър преставаше да сдържа сприхавия си нрав.

И трите деца на семейство Брадфорд бяха минали на пръсти през детството си, в постоянен ужас да не ядосат майка си, и все още бяха податливи на нейния чудовищен емоционален шантаж, особено Брад. В този момент Аби с отчетлива тревога осъзна, че ако брат ѝ има някакви проблеми и не се обръща както обикновено към майка си за помощ, явно става въпрос за нещо, което тя не би одобрила. Което също така означаваше, помисли Аби с натежало сърце, че когато накрая узнае, това ще ѝ докара най-силния пристъп в живота...

ШЕСТА ГЛАВА

Първият ѝ астматичен пристъп се бе оказал толкова сериозен, че лекарите бяха настояли за чист въздух и живот в провинцията. Като последица от това тя прекара моминството си в Арън, просторния ансамбъл, проектиран от Ванбруг в Съсекс, седалището на маркизите на Арън, от които баща ѝ беше шестият поред. Тя бе негово единствено дете; майка ѝ бе починала при раждането на брат ѝ, който също не оцелял при опита да му се даде живот. Баща ѝ така и не се ожени повторно, всъщност заради успешните ѝ усилия да предотврати това. Тя го искаше изцяло за себе си. Обожаваше го: сляпо, безумно, със страстно собственическо чувство.

Той беше едър човек, рус като всички Кънингам-Брадфорд, с очи с цвят на море, които дъщеря му наследи от него и предаде на собственото си потомство заедно с високия му ръст и сприхавия му нрав.

Лейди Хестър Мери Клариса Кънингам-Брадфорд притежаваше ужасяващо избухлив характер, съчетан с желязна воля и властно държане. Тя беше човек, на чийто път е опасно да заставаш, както скоро откриваха жените, опитали се да се омъжат за баща ѝ. Но тя също така можеше да разтапя сърца с изключителния си чар — ако ѝ изнасяше. Единственият човек, когото не можеше да манипулира, беше баща ѝ, но това само я караше да го обича повече. Тя тръпнеше от възхитата, присъща на властните личности, натъкнали се на влияние по-мощно от тяхното, и боготвореше баща си заради това. Той беше най-важното в живота ѝ. Второто по значимост, отстъпило преднината само на милиметри, беше Арън.

Хестър се гордееше с потеклото си и с неговата видима форма, чиято мраморна грамада се извисяваше на хълма над десетки мили от графство Съсекс. Постройката беше монументална, а обзавеждането на помещенията отговаряше на богатството на фасадите. Позлата, резби, огромни фрески и ехтящи мраморни подове. Неизброимите коридори с високи тавани бяха обточени с редици мраморни статуи и

гигантски мебели, тапицирани с алено кадифе; стените бяха окичени с голи Рубенсови тела, чиято пищност отговаряше на обкръжението им; имаше и прекрасни платна на Тициан, Веронезе и Караваджо.

И Хестър се разпореждаше с всичко това. Всяка сутрин правеше редовната си обиколка, придружавана от домакина и икономката. Започваше с построяването на слугите в Голямата зала. Горко на онези, чиято престилка носеше петно, чиято шапчица бе накривена или чиито ръце бяха мръсни. След това си слягаше бяла ръкавица и прокарваше ръка по маси, первази, облегалки на столове — навсякъде. После се съветваше с икономката, одобряваше менюто за деня, приемаше управителя на избите и се допитваше до главния иконом.

От мига, в който стана ясно, че организаторските наклонности на Хестър са придружени с дарба, граничеща с гениалност, баща ѝ повери всичко в нейните ръце. Случваше се да пристигне от Лондон в някоя петъчна сутрин и нехайно да спомене, че е поканил около дузина познати за края на седмицата. До времето на пристигане на гостите — точно за чая в пет — в къщата вече се бяха погрижили за всяка възможна тяхна прищявка. Навсякъде имаше свежи цветя, спалните бяха заредени със списания, книги и цигари; на всяка мивка и във всяка баня имаше по неразопакован калъп сапун. Никога не се случваше едно също ястие да бъде сервирано два пъти, а индивидуалните предпочитания — като например сортовете чай или кафе — бяха съблюдавани добросъвестно. Тенис кортовете чакаха изравнени, ливадата за крокет — окосена, басейнът — почистен, конете — приготвени, а на вечеря Хестър седнаше начело на дългата маса в трапезарията, сложила си за украса легендарните перли на Кънингам-Брадфорд или руските изумруди или индийските рубини.

Семейство Кънингам-Брадфорд притежаваше огромно богатство. В края на осемнадесети век отчаяно задлъжнелият тогавашен маркиз на Арън се бе оженил за Клариса Кънингам, единственото дете на губернатора на Източна Индия, и в замяна на богатството ѝ се бе съгласил да прибави нейното име към своето.

На двадесет и една години Хестър притежаваше самочувствието на тридесет и пет годишна жена. Класическите ѝ черти прикриваха комбинативен ум, достоен за глава на престъпен клан. Любимото ѝ четиво беше „Файненшъл Таймс“ и баща ѝ разчиташе на нейните съвети относно инвестициите си.

Тя бе представена в Двора на осемнадесетгодишна възраст и не приемаше ухажванията на никой от младите мъже, които се въртяха около нея, привлечени от ледената ѝ красота и от баснословното ѝ богатство. Те всички бяха идиоти. Отегчаваха я и събуждаха у нея само презрение. Баща ѝ беше единственият мъж, когото искаше, и тя беше решена да го запази за себе си. Особено когато на хоризонта се появи почитаемата госпожа Хелън Фортескю.

Тя беше вдовица, около четиридесетгодишна, *jolie laide*, излъчваща чувствена сексуалност. Трябваше само да застане някъде и да диша, за да се втурнат към нея мъже от всички посоки. Когато баща ѝ почна да кани госпожа Фортескю всеки уикенд без изключение, оставайки сляп и глух за неуловимо пренебрежителното отношение и лукавите намеци на Хестър, тя разбра, че е време да действа.

Маркизът беше буен до безразсъдство ездач. Обстоятелството, че Хелън Фортескю яздеше великолепно, беше първото нещо, пробудило в сърцето му нежни чувства към нея. „Нищо не може да я спре — казваше той на дъщеря си, — тя е извънредно изкусна ездачка.“ Но онова, което виждаше Хестър, бе, че госпожа Фортескю наистина няма да се спре пред нищо, за да оплете баща ѝ в мрежите си.

Една вечер, когато баща ѝ заяви, че на следващата сутрин ще излезе на езда с госпожа Фортескю, Хестър усети, че той възнамерява да предложи брак на тази сребролюбива кучка. „Само през трупа ми“ — помисли си тя, но имаше предвид трупа на госпожа Фортескю.

По време на редовната си обиколка на къщата тя лично се погрижи да провери дали всичко е наред с коня на дамата. Беше буен жребец с тежък характер и Хестър бе намекнала, че госпожа Фортескю трудно ще се справи с него.

— Скъпа — бе отвърнала развеселено Хелън, — още не се е родил конят, дето ще ме хвърли от седлото.

„Така си мислиш ти“ — каза си Хестър наум, докато се оправяше с такъмите на коня по начин, който го накара да дръпне уши и да подбели очи. И докато конярят беше зает с големия сив любимец на баща ѝ, Балтазар, Хестър вмъкна под седлото на младия жребец едно стъбло от роза, внимателно окастрено от листа и подбрано с повечко бодли. В мига, в който се впиеше в конския гръб... Надяваше се, че червенокосата кучка ще си строши врата. Но пострада маркизът. След като приела предложението му, Хелън го придумала да си сменят

конете — изгаряла от желание да премери силите си с непокорния сив Балтазар, който бе забранена територия дори за Хестър. И когато масивното тяло на маркиза се настанило на седлото и трънът се забил дълбоко в гърба на коня, животното подлудяло, а маркизът, този прочут ездач, бил запратен към един стар дъб и се ударил с такава сила, че си счупил гръбнака.

Първото нещо, което направи Хестър, бе да застреля животното — след като преди това бе отстранила тръна естествено. После изля гнева си върху нещастната госпожа Фортескю.

— Ти си виновна! — крещеше тя на уплашената жена. — Ти си настоявала да яздиш Балтазар! Никога няма да ти простя, никога! Омитай се от тази къща, ти, кучко, сееща смърт! Нито баща ми, нито аз искаме да те виждаме отново! Хайде, махай се — вълн... вълн!

Слугите, свили се от страх в коридора, видяха как вратите на сутрешната трапезария се разтварят със замах и как ридаещата госпожа Фортескю излита през тях и се спуска като стрела по стълбите.

Хестър вече хладнокръвно бе анализирала всичко и бе приписала вината на Хелън. Ако тя не бе омотавала Папа в мрежите си, ако не беше го убеждавала да си сменят конете, сега тя щеше да е със строшен гръбнак, а не Папа; следователно тя е виновната.

Лорд Арън бе парализиран от кръста надолу превърна се инвалид, прикован за количката си. Хестър лично се грижеше за него и го обслужваше, без да пророни и дума на оплакване. В интерес на истината, тя ликуваше. Сега никоя друга жена не би пожелала баща ѝ; сега той беше изцяло неин. Сега никога нямаше да я напусне.

Грижеше се за него с любов, откликваше на всяка негова нужда с желание и всеотдайност, които караха хората да клатят глави. Никой не харесваше особено лейди Хестър Кънингам-Брадфорд, но усърдието ѝ наистина заслужаваше възхищение.

Баща ѝ се опита да ѝ се противопостави.

— Не трябва да посвещаваш живота си на мен, мила. Ти си твърде млада, твърде жизнена... Би трябвало да мислиш за брак, за деца.

— Деца! Не искам хлапета, Папа! Искам теб, мой най-скъпи и обожаван татко.

— Но това не е редно!

— Редно ли! — отвърна презрително Хестър. — Ние сме Кънингам-Брадфорд, Папа. Кой смее да определя кое е редно за нас и кое не е?

— Но аз съм инвалид!

Тя го прегърна и притисна устни към устните му.

— Никога не произнасяй тази дума! Ти си обездвижен, това е всичко. И дори така си много повече мъж от всеки, когото познавам. О, да, мой най-скъпи и обожавани татко. Ти си истински мъж!

Той задуши едно стенание в бялата ѝ шия. Устните му усещаха сатенената ѝ гладкост, ноздрите му вдишваха уханието ѝ. Винаги едно и също. „Червена роза“ на „Флори“.

— Но, скъпа, не трябва да го правим... не бива.

— Но ще го направим, нали, мой най-скъпи Папа. Ти имаш нужда от мен, Папа. Аз те обичам повече от всеки, който някога те е обичал или ще те обича. Мога да ти дам всичко, което, желаеш и от което се нуждаеш, защото знам какво е то — моята любов!

Той простена, когато тя взе ръката му и я постави на тялото си, но по-скоро от страст, отколкото от отчаяние, защото беше мъж със силно изразена сексуалност и дъщеря му му доставяше най-задоволяващите и смущаващи еротични тръпки, изпитани през целия му живот. Нейните нежни, но силни ръце умееха да извикват в тялото му усещания, които бе мислил за завинаги загубени. Все още имаше някои нерви, способни да отговарят на дразнения, и дъщеря му знаеше как да ги стимулира. Още от самото начало, когато, докато го къпеше, бе направила първия замаскиран опит, той бе разбрал, че е загубен. И тя го знаеше.

— Аз ти действам много по-добре от всички лекарства, предписани от докторите. Ти си човек с изострени апетити и за мен е радост да мога да ги задоволявам. Върховна радост, Папа. И за двама ни. Зная какво е добро за теб и ще го имаш. Ще го притежаваш изцяло, Папа — само ние двамата, завинаги. Ти и аз, вечно...

За него страданието настъпи по-късно, когато в душата му се загнездиха угризения, отвращение и чувство за вина при осъзнаването на факта, че се е отдал на най-страшния от всички грехове. Това беше лудост. Но тя бе влязла под кожата му дотам, че той престана да изпитва друго, освен желанието си към нея. Точно това го плашеше. Имаше чувството, че изцежда жизнените му сокове. Всеки път, когато

се случваше, той се ужасяваше да не се повтори и в същото време копнееше тя да дойде при него. А когато го правеше, той захвърляше скрупулите си и ѝ се отдаваше по начин, който го караше да се задъхва и да потръпва под жадните ѝ устни и да моли за още и още, и още. По-късно осъзна, че за нея е най-важна властта ѝ над него, това, че е изцяло под неин контрол, телесно и душевно. Той отчаяно канеше млади мъже да им гостуват за уикендите. Те идваха с желание, непреодолимо привлечени от ледената ѝ чувственост: високото, стройно като стъбло на лилия тяло, облечено в бричове за езда и прилепнала бяла копринена риза; късо подстриганата коса, ярка като зряла царевица над изтънчено жестокото лице с огромни очи с цвят на море. Но тя не даваше и пет пари за никой от тях.

Ейвъри, главният иконом, споделяше с Форбс, домакина, как чул на вечеря лейди Хестър да се подиграва на ухажорите си пред баща си с най-неблагопристойни изрази. А веднъж я видял да удря през лицето един млад мъж с камшика си за езда, защото я бил докоснал.

— Мен никой не ме докосва! — изсъскала тя. — Никой!

— Така никога няма да си намери съпруг — каза Ейвъри.

Но Хестър не искаше съпруг, тя искаше баща си. И беше пощастлива от всякога, защото го имаше. Беше изцяло неин.

Според Форбс господарят нямаше да го бъде. Имаше вид на човек, който се задушаваше, изглеждаше напълно изстискан — толкова силно го бе пристегнала дъщеря му в примката си.

И една сутрин, събуждайки се след нощ, споменът, за която го накара да се сгърчи от отвращение към самия себе си, лорд Арън избра единствения изход към своето спасение — чрез морфина, с който тайно се бе запасявал.

Хестър бе излязла на езда; препускаше в галоп до най-далечните предели на имота, опиянена от превъзходното усещане за непобедима мощ. Всичко ставаше така, както го бе планирала. Тя бе извън себе си от радост, неизказано щастлива.

Докато я повикат да се върне в къщата, доктор Харгрейвз, стар приятел на семейството, вече бе подписал смъртен акт, в който като причина за смъртта бе посочен сърдечен удар. Бе го направил след дискретен разговор с Форбс и Ейвъри и тази тема никога не бе спомената отново. Хестър бе тази, за която трябваше да се погрижат. Тя беше съсипана. Когато ѝ съобщиха, дълбоко в гърлото ѝ се зароди

странен звук — някакво ръмжене, което прерасна в див, пронизителен писък. Тя се хвърли към стаята на баща си в пристъп на истерия, риташе и тропаше, хвърляше каквото ѝ попадне, разкъсваше дрехите и плътта си и непрестанно крещеше:

— Папа! Папа! Върни се при мен, Папа! Няма да ти позволя да ми направиш това! Как можеш да ми правиш това? Обичам те! Папа! Папа!

Двама от най-едрите лакеи едва успяха да я удържат, докато докторът ѝ бие успокоително. Дишането ѝ вече бе затруднено, гърдите ѝ се разкъсваха отвътре, очите ѝ бяха изцъклени, дробовете ѝ хриптяха.

Тя излезе от това състояние със сухи очи, студена като лед. Настоя да седи край тялото на баща си и отказа да излезе от стаята, когато дойдоха служителите от погребалното бюро. Придружи ковчега до семейния параклис и остана там до погребението, което се състоя два дни по-късно. После седна, без да пророни дума, и изслуша четенето на завещанието на баща си. Титлата и имението ѝ преминаваха към законния наследник — племенника на маркиза, син на починалия му по-малък брат. Всичко останало оставаше на дъщеря му, което я правеше баснословно богата. Но Арън ѝ беше отнет.

След изчитането на завещанието новият маркиз се обърна към нея и каза нервно:

— Би могла да се настаниш в Доуър Хаус.

— Доуър Хаус! — тя го изгледа, сякаш бе казал „в приюта за бедни“.

— Дороти мисли... — Дороти беше жена му, която Хестър считаше за парвеню. — Нали разбираш, децата и тъй нататък... та тя смята да направи някои промени...

Гласът му отново заглъхна под погледа ѝ. Дълбоко в себе си той смяташе, че жена му е права — мъката бе довела братовчедка му Хестър до лудост.

— Какви промени?

Той настръхна.

— Ами, обстановката е малко тежка, нали разбираш. Дороти иска да модернизира всичко...

— Да модернизира!

Той отстъпи крачка.

— Защо не? — опитваше се гласът му да звучи предизвикателно.

— Нищо тук не е променяно от векове. Това е Арън, глупако!

— Хей, я по-полека... Това сега е мой дом. Мога да правя каквото си поискам!

„Не ѝ се оставяй — отчаяно бе настоявала жена му. — Не ѝ отстъпвай нищо, Джеймс. Знаеш я каква е. Ако стане нейното, накрая ние ще се озовем в Доуър Хаус. Ти си маркизът сега; не ѝ позволявай да ти нарежда какво да правиш.“

Хестър би го изпратила в ада, ако имаше тази възможност. Дори си помисли да се отърве от него, но той имаше двама сина. Мисълта, че този самодоволен тъп задник и жена му — проста търговска щерка — ще живеят в Арън, а тя нищо не може да направи, бе непоносима. Трябваше да се спазва редът за унаследяване. Задави я сподавен писък. Папа! Папа! Омразата се надигна в нея като жлъч. Само защото не беше мъж. Та тя беше също толкова добра — не, по-добра — от всеки мъж! Само защото те носеха семето, защото имаха онова нещо между краката. Хестър потисна стона си. Не трябваше да мисли за това. Но е толкова несправедливо. Арън е неин. Е, тя ще им покаже! Ще си отмъсти. Ще покаже на мъжете какво може да направи една жена.

Тя изгледа с погнуса подобното на пудинг лице на братовчед си, обърна му гръб и закрачи яростно през ливадите. Не забеляза, че един от присъстващите на погребението — висок, едър мъж с тържествено-сериозно лице — я последва отдалече: въпреки че беше привлечен от красотата ѝ, характерът ѝ му вдъхваше боязън. „Толкова красива, но и толкова горда — мислеше си той с възхита, загледан как тя се движи с високо вдигната глава, с присъщата си широка крачка към езерото, в което плуваха бели лебеди. — Самата тя прилича на лебед.“ Изненадваща мисъл, тъй като той бе прозаичен човек.

Високият ѝ властен глас, който никога не се понижаваше за нищо и за никого на света, долетя до него. Тя говореше на лебедите.

— Дори и вас, прекрасни мои. Те взеха всичко... всичко...

„Каква ли тъга изпитва — помисли си той. — И какъв гняв!“ Потръпна от възхищение. Бе я видял да разговаря с братовчед си. Колко величествена беше в гнева си! Точно в този миг тя сигурно усети присъствието му, защото погледна през рамо. Съвършените ѝ маниери идеално прикриха раздразнението ѝ и той прие усмивката ѝ за искрена.

— Просто исках да се сбогувам — започна неуверено той. — Корабът ми отплава от Саутхамптън тази вечер.

— Разбира се. Вие сте от американския клон на семейството, нали?

— Да. Уинтроп Брадфорд. Имаме общ прародител, но вие произхождате от сър Хенри, който станал първият барон, докато моите корени водят до Уилям, по-малкия му брат.

Хестър се вгледа в скулестото му, дългоносо лице. Единствените очевидни белези на семейство Брадфорд бяха русата коса и високият ръст. Той я отегчаваше до смърт, но тя каза любезно:

— Много ли сте там, отвъд океана?

Смехът му беше изненадан и някак дрезгав.

— Всъщност да. Ние сме доста многоброен клан. Една от най-старите фамилии в Бостън. Ще станат двеста и деветдесет години, откакто живеем там.

Надутата му гордост я накара да се усмихне. Нейното семейство бе живяло по тези земи почти хилядолетие.

— Човек никога не мисли за американците като за хора, които имат предци — каза тя грубовато и развеселено.

Бледото му лице се покри с руменина.

— В Бостън предците са от голямо значение.

— Наистина ли? Човек винаги си представя, че Америка е населена с индианци и гангстери.

— Очевидно никога не сте посещавали родината ми.

„Не, и нямам намерение да го правя“ — помисли си Хестър.

— Ще ви хареса, уверявам ви — каза пламенно Уинтроп. — Бостън е най-цивилизованият град. В Америка, разбира се. Въплъщение на английския дух и в същото време люлка на нашата независимост.

— Нима! В такъв случай, колко мило от ваша страна да изминете целия този път, за да присъствате на погребението на баща ми.

— Ние сме горди с връзките си с Англия!

— Но нали сте се отрекли от аристокрацията?

— Не и в Бостън! В този град кой си е също толкова важно — ако не и по-важно — от това какъв си!

Той беше такъв отегчителен досадник, че тя заяви преднамерено жестоко:

— Баща ми бе на мнение, че сте толкова измешани помежду си, че браковете ви граничат с кръвосмешение.

Скулестото му лице отново се покри с руменина.

— Вярно е, че сме склонни да се женим помежду си — съгласи се сковано той. — В моето собствено потекло са смесени фамилиите Адамс, Кабът и Лоуел. Майка ми беше Адамс — Хестър имаше желание да му се изсмее в лицето. Кой, за Бога, бяха семейство Адамс? В неговите уста звучеше, сякаш са седели отдясно на Господ.

— Много се гордеем с потеклото си — продължаваше Уинтрои. — Всъщност следваме почти всички английски традиции. С изключение на реда ви за унаследяване, разбира се.

Интересът ѝ се пробуди.

— Нямате закони, които да определят реда на унаследяване по мъжка линия?

— Не и, след като Томас Джеферсън ги е отменил. Но, разбира се, ние се справяме посвоему. В Бостън много държим да предаваме наследството си непокътнато. Има си начини да бъде предотвратено разпиляването му. Вижте какво стана със семейство Вандербилт.

Хестър, която нито знаеше, нито даваше пет пари, каза бавно:

— Значи... ако принадлежах към американския клон на фамилията, щях да наследя баща си изцяло?

— Разбира се! Нали сте единственото му дете.

Хестър пусна ослепителна усмивка, приближи се до него и плъзна ръка под лакътя му.

— Много интересно! Разкажете ми още.

След шест седмици името на лейди Хестър Кънингам-Брадфорд се появи сред списъка на пътниците, който отплаваха на лайнера „Мавритания“ за Ню Йорк. След още шест месеца във вестник „Таймс“ бе обявено, че госпожа Уинтрои Брадфорд III от Маунт Върнън Стрийт, Бостън, Масачузетс и от Фермата, Конкорд, Масачузетс, има удоволствието да обяви годежа на най-големия си син, Уинтроп Брадфорд IV, с лейди Хестър Мери Клариса Кънингам-Брадфорд, единствена дъщеря на маркиза на Арън.

Уинтроп Брадфорд се ожени по любов. Хестър се омъжи за фирмата „Брадфорд и синове“, която, както бе открила, бе точно онова,

което бе търсила. Членовете на американския клон на семейството бяха мултимилionери, но живеяха като простолюдието, въпреки че бяха пръснати по целия Бийкън Хил. Фамилните състояния бяха основани на корабоприитежание и текстил, бяха се разпрострели над банковото дело и търговията и в момента се управляваха от ултраконсервативната прослойка, съставена от най-възрастните членове на семейството. На никой Брадфорд не бе позволявано да заема кресло в съветите на властта, преди да навърши четиридесет и пет години, дори и да беше най-големият син на най-големия син. Брадфорд трябваше да отслужват дълъг период на чирачество и да доказват качествата си — както и способността да увеличават десетократно всеки цент от своето състояние — преди да им се повери каквато и да било по-значителна отговорност.

Според Хестър това бе нечувано. Какво разбираха куп старци (нито един не беше под шестдесет години) от модерния начин да се ръководи бизнес? Годината бе 1930, за бога, и въпреки че бе настъпил доста неприятен икономически спад, той нямаше да трае вечно. Нима не виждаха, че е време да се купува, а не да се правят икономии! Цели компании можеха да се изкупят на безценица! Но когато изтъкна това пред съпруга си, неговият отговор беше ужас и нервен поглед през рамо.

Дори започна да я умолява никога да не зачеква въпроса в присъствието на някой от чичовците — а и на лелите. Тъй или иначе, не трябвало да тормози хубавата си главица с такива неща. Той и представа си нямаше, че същата тази хубава главица би могла да продаде и него, и чичовците му с доста добра печалба. Хестър кипеше от яд и кроеше планове. Толкова пари, които не правят нищо, а само чакат времето си, складирани в банките! Капиталът в ролята на светиня, пред която да се прекланяш!

Семейство Брадфорд харчеха пари толкова пестеливо, сякаш бяха собствената им кръв! И все пак тя бе зяпнала удивено по време на първата семейна вечеря, когато лелите се появиха в рокли, сигурно шити още за чеизите им, но окичени с бижута, с които можеше да се купят едно-две кралства. Хестър разумно бе запазила легендарните семейни перли, изумруди и рубини и без стеснение ги носеше в тяхно присъствие, но никога не поясни колко точно е богата. Тя лично се бе заела с брачните договорености. Бе инструктирала адвокатите си точно

колко от богатството ѝ да разкрият, като взе мерки това да е възможно най-малко, и запази деветдесет и пет процента от огромното си състояние изцяло под свой контрол и го използва, за да купи няколко банкрутирали предприятия. Едното бе произвеждало оръжие, докато Първата световна война не беше сложила „край на всички войни“. Другото бе изработвало копринени чорапи, в третото се веляше памучно сукно, а четвъртото бе предназначено за изделия от алуминий. От всички тях щеше да излезе нещо повече, стига да приключеше икономическият спад. Което неминуемо щеше да стане. Междувременно беше добре човек да е готов. Това им беше проблемът на Брадфорд — възвеличаваха миналото си и не се доверяваха на бъдещето. За Хестър обаче то заемаше първостепенно място.

Като начало тя се зае да научи колкото е възможно повече за работите на „Брадфорд и синове“. По би ѝ харесало да остава след вечеря на масата с мъжете, за да се присъедини към техните обсъждания, но вместо това следваше жените, когато те се оттегляха в гостната — или в „салона“, както му казваха в Бостън — за да се отегчи до сълзи от разговори за готвачи, бременности, сватби и смърти. Съзнаваше, че от нея се очаква да роди на Уинтроп син и наследник, но нямаше никакво намерение да избързва. Баща ѝ постоянно ѝ казваше, още откакто бе почнала да ловува: „Винаги проверявай терена със собствените си крака; трябва да знаеш върху какво ще преминеш, преди да прекараш коня оттам.“

Следователно тя изпита всичко друго, но не и задоволство, когато откри, че е бременна едва три месеца след като бе позволила на съпруга си да отнеме девствеността ѝ (както и всичко останало, свързано с Уинтроп, сексът с него беше отегчителен). А гневът ѝ се засили, когато детето ѝ се оказа момиче. Сега от нея щеше да се очаква да премине през цялото това проклето нещо отново. Съгласно традицията в семейство Брадфорд дъщеря ѝ бе кръстена Абигейл, на името на една предшественица, и бе едва на годинка, когато Хестър установи, че отново е бременна. Зад фасадата си на почтен жител на Бостън Уинтроп криеше вулкан от сексуална енергия, а междувременно Хестър бе открила, че след акт съпругът ѝ е поподатлив на кръстосания ѝ разпит за „Брадфорд и синове“. От своя страна, той изпитваше блаженство и удовлетворение от това, че жена му се е превърнала в такова чувствено същество. И през ум не му

минаваше, че не той е обектът на нейния интерес. Само знаеше, че тя е пълна с готовност и желание всяка нощ. Онова, което беше от значение за нея, бе информацията, която изстискваше от него след съвкуплението.

Втората ѝ дъщеря беше кръстена на нея и на една обща и за двата клона на семейството прародителка, но бе осъдена завинаги да си остане Битси, на името на чичо Брустър. Когато я видя за първи път, Хестър възкликна: „Охо, в сравнение с Аби доста си я бива“. До момента на раждането на второто им дете благоверната съпруга на Уинтроп бе научила всичко, каквото имаше да се знае за „Брадфорд и синове“. По-специално се интересуваше от предприятията им с дялово участие, в които акциите, даващи правото на глас, бяха разпределени така, че никой да не може да притежава опасно мнозинство. А точно това Хестър бе решила да има някой ден.

Втората дъщеря едва не отне живота ѝ. Доста време ѝ трябваше, докато се възстанови. Лекарите я предупредиха да не забременява поне още две години, което още повече я озлоби срещу съпруга ѝ. Всеизвестно е, че мъжът определя пола на детето.

А в семейство Брадфорд полът беше от първостепенна важност. Всичко беше в ръцете на мъжете. Хестър знаеше, че ако ѝ е писано някога да упражнява някаква власт, това ще става — привидно — от името на сина ѝ. Тъй че тя пренебрегна съвета на докторите, отново зачена от Уинтроп и след девет седмици направи спонтанен аборт. Беше момче. До времето, когато Пърл Харбър въввлече Америка във войната, тя загуби по този начин три деца, две, от които момчета. Беше отчаяна, въпреки че войната най-после беше дошла и при тях. Разчиташе на нея донякъде да намали изобилието от мъжки издънки на семейство Брадфорд — ставаше въпрос за по-младите, разбира се. Нейният син не биваше да има съперници. И трябваше да бъде роден. Тъй че когато Уинтроп, запасен офицер от флота, получи повиквателна, тя се погрижи преди той да напусне Норфолк, Вирджиния, пламенността му да бъде надлежно събудена. И както си му е редът, забременя отново.

Този път бе решила да не се пресилва, наистина, но когато чичо Брустър научи, че единственият му син, младият Брустър, е убит при Гуадалканал, новината му докара сърдечен удар, от който почина двадесет и четири часа по-късно. Съвсем скоро последва смъртта на

най-големия син на чичо Тимоти, Лоуел, чийто самолет бил свален над Тихоокеанския фронт, а после дойде новината, че най-големият син на чичо Уили, Елиът, е изчезнал над Гуам. Старите чичовци бяха смазани, тръгнаха по лекари и Хестър усети, че е ударил нейният час. Докато страдащите ѝ роднини успеят да се поинтересуват хубаво какво става, тя вече бе успяла да се настани в кабинета на Уинтроп на Комънуел Стрийт и да започне да раздава нареждания и заповеди.

Сега обяви пред света собствените си предприятия. Всички вече работеха на пълни обороти. Фабриката за памучни тъкани произвеждаше униформи, а заводът за алуминий — самолетни части. Оръжейният завод бълваше патрони. Всички имаха железни военновременни договори с правителството и носеха тлъсти печалби. Тя пренебрегна протестите на останалия без сили чичо Тимоти, който вече беше на седемдесет и седем и глух като пън, както и на чичо Уили, докаран до инвалидност от артритата си. Не срещна никаква съпротива в лицето на Уили младши, който не бе мобилизиран заради дюстабана и силното си късогледство. Тя беше в стихията си: разпореждаше се с всичко, както през отминалите дни в Арън. Въпреки капризните тръшкания и упорития отпор, тя извлече „Брадфорд и синове“ в двадесети век. Когато Уинтроп се върна в отпуск, откри, че жена му е начело на фирмата.

— Хайде сега, скъпи — каза му бързо тя, когато той даде явен израз на неудоволствието си, — нали не мислиш, че през всичките тези години само съм седяла и съм слушала, без да науча нищо?

Фактът, че тя не само бе научила, но и бе подобрила много неща, болезнено засегна честолюбието на съпруга ѝ, вече жегнато от изпълнените с жар думи на младия Уили:

— Тя е същинско динамо, чичо Уин. Има дарба да организира! Пък и нищо не ѝ убягва!

Бременна или не, Хестър си наложи задължението да пътува до всяка точка на военните действия, където въоръжените сили използваша изделия на Брадфорд. Живееше и се хранеше с мъжете, излизаше с обръщения към генерали и адмирали, разпределяше подаръци между изпълнени с възхита войници и благодарение на един заслепен от личността ѝ фотограф от списание „Лайф“ се превърна в име, познато във всеки дом. Възхищаваха се на всичко у нея: на външния ѝ вид, на родословието ѝ, на хладнокръвната ѝ смелост — тя

беше лейди Хестър Бранфорд, за бога. Както бе написал младият Тимоти до жена си: „Ако някой от тия жълтите се окаже близо до Хестър в позиция, удобна за стрелба, тя само ще го погледне и ще каже: «Ама ти не знаеш ли коя съм?...».“ Бе станала обект на безкраен поток от публикации. Толкова по-добре за бизнеса.

Когато ѝ бе изтъкнато — от човека, изтеглил зловещия жребий да говори с нея за това — че не само полът ѝ, но и бременността ѝ правят недопустимо тя да поема рискове в дебрите на джунглата, да прекарва часове наред в неотоплен джип или да бъде подхвърляна от стена към стена на борда на самолет-бомбардировач, тя не му обърна никакво внимание. Това беше възможност, пратена ѝ от Бога. А за семейството беше проклятие. Членовете на фамилията изпитваха ужас да не би отново да я видят на първа страница, когато разгърнат сутрешните си вестници. А когато пак пометна, всички зашепнаха, затулили уста с шепи: „Казвах аз, че така ще стане“. Но никой не го изрече в лицето ѝ. Хестър изпита облекчение. Детето се бе оказало момиче. Бяха ѝ спестени пет кошмарни месеца на очакване на нещо, което не желаше.

Тя беше в стихията си — организираше, рационализираше и помиташе всичко и всички по пътя си. Бе станала толкова известна, че когато президентът Рузвелт я покани на вечеря в Белия дом и след това заяви: „тя е изключителна, забележителна жена; ще ми се само родината ни да притежаваше повече жени като нея“, това се превърна във водеща новина. В семейство Бранфорд, където на Рузвелт гледаха с отвращение, се мърмореше, че това вече е прекалено. Този път Хестър бе отишла твърде далеч. Да вечеря с „онзи“!

Когато през пролетта на 1944 година Уинтроп ѝ каза, че го изпращат в Европа (без съмнение, за да вземе участие в скорошното нахлуване), на винаги практичната Хестър ѝ мина през ума, че той може и да не се завърне. Следователно беше от първостепенна важност да зачене своя син. Тъй че тя се изкъпа, напарфюмира се, нареди да не я безпокоят дори, в случай че я търсят от Белия дом, и се зае да забременее.

Уинтроп никога не бе преживявал нещо подобно. Бе зашеметен, съсипан, направо изцеден от страстното същество, в което се бе превърнала жена му. Празнеше се толкова често и толкова опустошително, че имаше чувството, че се разкъсва, достигайки

кулминацията с взрив, за който бе сигурен, че отеква чак в Бруклин, но напълно нехаеше кой чува стенанията и виковете му! Проникваше толкова навътре, че Хестър бе сигурна, че засажда семето си дълбоко. Времето беше подходящо: точно по средата между два менструални цикъла. Тази нощ тя щеше да получи сина си или да умре в опита си да го има.

Точно така — полумъртъв — се чувстваше съпругът ѝ, когато олюлявайки се, потегли, за да хване самолета си на следващата сутрин. Чувстваше се претрит и износен, тестикулите го боляха, съзнанието му блуждаеше замаяно. Не знаеше, че синът, който никога нямаше да види, вече се е захванал за стените на утробата на жена му. Два месеца и половина след разквартируването в Англия той бе убит заедно останалите посетители на една кръчма — един Фау го разкъса на части, които изобщо не можеха да се идентифицират. Онова, което мислеха, че е той, бе изпратено обратно в Бостън, за да бъде погребано с почести. Хестър, която се вдигна от леглото, за да отиде на погребението, практично разсърди, че той е изпълнил дълга си, като ѝ е оставил толкова желаниа син. Да, щеше да бъде момче. Мисълта, че може да се окаже дъщеря, изобщо не ѝ мина през ума. И този път тя наистина се погрижи за себе си. Окопа се в леглото с цяла батарея телефони, от които нищо и никой не беше в безопасност. Това беше последният ѝ шанс. Този път щеше да получи своя син. Така ѝ стана. При това на рождения ден на баща ѝ.

От мига, в който го зърна, Хестър се влюби за втори път в живота си. Синът ѝ беше Кънингам-Брадфорд. Ни следа от скулестите, дългоноси черти. Той имаше лицето на баща ѝ. И очите. И косата. Така че тя му даде и името на баща си. Джонатан Уинтроп Брадфорд V — Брад за семейството — беше, както свято вярваше майка му, прероденият дух на дядо си по майчина линия. Това бе чудо! Кърмеше го — бибероните не бяха за него, въпреки че се бяха оказали достатъчно добри за дъщерите ѝ. Да чувства как синът ѝ жадно суче, допрял юмручета до гърдите ѝ, беше все едно да е свързана — физически и емоционално — отново с баща си. Докато хранеше сина си, получаваше оргазми: великолепни, експлодиращи оргазми, заради които започна да го боготвори. Прекарваше часове наред, обсипвайки с ласки голото му телце, милвайки всеки сантиметър с устни, особено миниатюрния пенис. Никога не бе могла да понася дъщерите си за

повече от няколко кратки мига, след които с благодарност ги връщаше отново на бавачката. Но не можеше да понесе да бъде разделена от сина си. Когато се върна на работа, го взе със себе си; слагаше кошчето му до бюрото си и заключваше вратата на кабинета, докато го кърмеше.

Уинтроп бе оставил всичко на жена си — тя дълго и упорито го бе обработвала така, че в завещанието му (нещо нехарактерно за семейство Брадфорд) да няма ограничаващи условия. Тя наследи неговите двадесет и пет процента дялово участие, както и дяловете, които му се бяха паднали след смъртта на онези чичовци, които бяха загубили наследниците си. До времето, когато и последният Брадфорд се върна от война, тя бе натрупала петдесет и пет процента от акциите, даващи право на глас. Но шестдесет и пет процента щеше да е по-добре. Тъй че се зае да си ги набави.

Първата ѝ мишена беше братовчедката ѝ Аманда, вдовица на един Брадфорд, но и самата тя произхождаща от същото семейство. Тя притежаваше десет процента дялово участие — майка ѝ навремето била от най-еманципираните жени в Бостън. Аманда беше същество, надарено със сочна чувственост, и прекарваше по-голямата част от времето си в леглото — с мъже. Съпругът ѝ едва бе заминал, за да се присъедини към войсковата си част, когато тя легна с един лейтенант, чийто кораб бе акостирал в пристанището за поправка. Нямахше представа от кого е забременяла, но знаеше, че трябва да прекъсне бременността, и помоли братовчедка си Хестър за помощ.

В замяна на няколко тлъсти договора с група висши офицери Хестър бе организираща малка частна клиника, където от утробите на знатните бостънски щерки изстъргваха всякакви злощастни налепи. Много дебютантки от бостънското общество минаваха по пътеката между скамейките в църквата на Светата Троица като едва поглеждаха към лейди Хестър Брадфорд, която бе уредила да влязат в клиниката. Тя не подведе и братовчедка си Аманда, която по-късно ѝ каза с благодарност:

— Ти ми спаси живота.

— Мислех, че става дума по-скоро за репутацията ти.

— Каквото и да е. Наистина съм ти благодарна. Ако мога да направя нещо за теб...

— Можеш. Продай ми семейните ти акции с право на глас.

— Как така — смая се Аманда. — Брадфордови никога — ама никога — не продават дяловото си участие.

— На хора от семейството може.

— О, но няма да го одобрят — виртуозно се измъкна Аманда, зачудена дали така формулиран, протестът ѝ ще се приеме.

— И на теб няма да ти хареса, ако на бял свят излезе, че държиш къща на Братъл Стрийт в Кеймбридж за твоите... срещи. Понякога с няколко мъже наведнъж, нали?

Аманда пребледня.

— Как си изровила това?

— Нямахше нужда да ровя. Твоите... наклонности... са добре известни.

„Кучка! — помисли си Аманда с омраза. — Откъде, по дяволите, е разбрала за това?“

— Искам твоите пет процента и другите пет, които дойдоха в ръцете ти чрез Брукс.

Аманда се замисли и накрая попита:

— Цената?

— На пазарни цени.

— О, но за теб, Хестър, те със сигурност имат много по-голяма стойност.

— В този момент е от значение каква е стойността им за теб.

Аманда пламна от безсилна ярост.

— Никога не съм вярвала на тоя твой образ на прекалена светица — презрително рече тя. — Може и да си измамила изкуфелите старци в семейството, но още от самото начало прозрях какво се крие под външната ти обвивка!

— Скъпа Аманда — усмихна ѝ се мило Хестър, — кажи ми името на някой мъж, който да не знае какво се крие под твоите обвивки — или дрехи, ако предпочиташ.

Аманда стисна зъби. Чиста проба кучка! Покрита с броня и с часовник вместо сърце.

— Всяко прехвърляне на акции трябва да бъде одобрено от съвета на семейството — заинати се тя.

Още една усмивка.

— Аз съм Съветът.

— Точно това винаги си искала, нали? За теб властта е като секса за мен. Не можеш без нея.

— Имам си... планове — каза Хестър и прибави с безстрастна жестокост: — За нас двете войната беше дар от Бога. За теб в твоята ограничена област — или може би трябва да кажа „легло“? — за мен в моята. Целта ми е да се погрижа добрите времена да продължат и искам ръцете ми да са развързани, за да го постигна.

— Какво ще получи срещу десетте си процента?

— Пари в брой или акции.

— Да не смяташ да излезеш на борсата! — възкликна невярващо Аманда.

— Не ставай глупачка. Нямам намерение да се обременявам с акционери. Акциите от новата емисия, която възнамерявам да пусна, ще бъдат само за семейството и няма да носят право на глас, а само дивиденди. При това по-тлъсти, отколкото някога сте имали.

Аманда не се съмняваше в това. Вече познаваше добре братовчедка си Хестър. Тя представляваше комбинация от Адолф Хитлер, Йосиф Сталин и кралица Виктория.

— Добре. Твои са. Но искам всички книжа, до последното листче, да бъдат прегледани от правист — един от настоящите й любовници беше адвокат.

— Както желаш.

Ето така Хестър вече притежаваше шестдесет и пет процента от контролния пакет акции на следващото събрание на Съвета, на което дойдоха останалите му четирима членове, оцелели през войната, заедно с другите трима, които не бяха участвали във военните действия. След края на събранието тя вече държеше седемдесет и пет процента. Младият Кабът Уинтроп бе видял различен живот, докато бе далеч от Бостън заедно с армията, и нямаше намерение да се върне към стария. Предпочиташе да продаде акциите си на леля си Хестър и да построи яхтата, която беше проектирал, след което да обиколи света.

— Явно, лельо Хестър — отбеляза кисело след заседанието младият, тридесет и две годишен Тимоти, — „Брадфорд и синове“ понасят негодите, породени от скорошния конфликт.

Изявяваше се точно като баща си. Старият Тимоти бе голям почитател на Хенри Джеймс.

— Едва ли могат да се нарекат несгоди — отвърна рязко Хестър. — Отчетите, които ви представих, показват обратното. Никога не сме разполагали с толкова широки ресурси, нито сме имали толкова много поръчки.

— След известно време ефектът на натрупване от последните четири години ще отслаби въздействието си.

— Точно заради това възнамерявам да пренасочим интереса си в нови сфери на дейност. Войната стимулира взрив в технологиите, помни ми думите. „Брадфорд и синове“ трябва да заложат на това. Остави нещата в мои ръце, Тимоти, и ние ще командваме парада.

— Не бих очаквал да си на друго място, освен начело на парада — отвърна неприязнено той.

Но както и всички останали, нямаше друг избор, освен да притисне здраво шапката към главата си и да се остави да бъде понесен от попътния вятър на Хестър. Във вихъра на промените („тя има нюх като ловджийска хрътка“, бе отбелязал кисело Тимоти) тя се бе оказала готова, когато телевизионният бум заля страната. Един от новите ѝ заводи вече бълваше хиляди приемници. Тя предвиди нуждата от евтино жилищно строителство и се зае с производството на сглобяеми домове; осъзна бъдещото превъзходство на пластмасите и построи обширен нов комплекс за тяхното производство; освен това беше пълна с планове как да се впусне в електрониката. Печалбите валяха. Тя построи нови престижни офиси в града, върху земя, която предвидливо бе придобила още преди много години. Старите помещения на Комънуел Стрийт бяха запазени като реверанс към едно славно минало. Изхвърли всички стари викториански мебели, както и вехториите от времето на крал Едуард, струпани в къщата на Маунт Върнън Стрийт, и на тяхно място нареди превъзходното старинно обзавеждане, доскоро заточено на тавана. Никой не се изненада, когато къщата бе включена в списъка на забележителностите на Бостън.

Хестър сияеше от задоволство. Всичко вървеше така, както бе възнамерявала. И имаше своя син.

Дъщерите ѝ скоро осъзнаха, че могат да очакват само справедлива, макар и строга безпристрастност от страна на майка си, а брат им получава обичта. Всички деца на Хестър бяха отгледани по английски образец. Имаха си английска бавачка и английска гувернантка, докато пораснаха достатъчно, за да бъдат изпратени в

училище с пансионат. Хестър се сбогува с дъщерите си набързо, с енергични напомняния за добро поведение и отлични оценки. Но със сина си ѝ беше трудно да се раздели. Известно време я занимаваше мисълта за Итън, макар да знаеше, че не би понесла да го изпрати толкова надалеч. Следователно трябваше да бъде американско училище и след старателни проучвания тя избра да го изпрати във „Филипс Академи“ в Андовър. Все пак това бе най-старото училище в Америка — беше основано през 1778 година. Бе реномирано като Итън, но така можеше да държи сина си под око. Тъй че избра Андовър.

Не престана да внушава на децата си жизнената важност на английското им наследство. Всяко лято ги водеше в Арън, за да могат да го изживеят. И тримата го обожаваха. Аби заради конете, Битси заради неговата величественост, а Брад, защото точно в Арън направи едно чудесно откритие: секса. Загуби девствеността си с една от прислужничките, но по този начин даде на майка си възможността окончателно да установи властта си над него. Момичето забременя и Хестър се погрижи да я омъжи за арендатора на една от многобройните ферми, принадлежащи към имението, като бащинството бе приписано на него. Всичко бе направено толкова гладко, толкова безупречно, че изобщо не предизвика клюки.

Тя обаче се постара синът ѝ съвсем ясно да разбере какво е направила за него и защо. Това беше първият от безбройните случаи, в който го измъкна от ситуация, която сам бе създал, но по-късно бе намерил за непреодолима. Станалото загнезди у него, както бе възнамерявала, дълбокото убеждение, че в лицето на майка си е открил протестантския еквивалент на Дева Мария. В неговите очи майка му беше самото съвършенство. Вярваше ѝ сляпо, с обожание, напълно. Тя не можеше да сгреша, тя беше самата Истина, въплъщение на Светата Майка. Тя благоговееше пред него, мътеше му мозъка и го тласкаше към разруха.

Той израсна и се превърна в мъж, обладан от непреодолимо влечение към жените. Беше ослепително красив, с вечно жив момчешки дух, безчувствено-егоистичен потребител на секса. Винаги взимаше и никога нищо не даваше — освен изключителните си сексуални умения. В редките случаи, когато усещаше, че му е

въздействано и другаде, освен в слабините, майка му винаги изскубваше от корен кълновете на подобни чувства.

Когато завърши Харвард, тя го прибра под крилото си. Взимаше го със себе си, когато пътуваше по работа — отначало той беше просто наблюдател, а по-късно, в процеса на все по-доброто усвояване от негова страна, тя му позволяваше да взема участие в различните ѝ сделки и игри, целящи властта. Показваше му заплетените ходове, водещи към преврати по върховете; точното количество и точното място на натиска, който трябваше да се приложи; необходимите вариации, манипулации и блъфове. Научи го на хитрите и смъртоносно изкусни игри, които играеше и които винаги печелеше. Впечатлението му, че има всемогъща и всеотдайно любяща майка, бе подсилено от всичко, което виждаше и научаваше. От своя страна, това засили господството ѝ над него.

Скоро повечето пътувания станаха негово задължение. Майка му остана в сянка, в центъра на сложната паяжина, която бе изплела и която продължаваше да плете, като винаги долавяше и най-слабите вибрации на това какво точно става и с кого.

Когато по-голямата ѝ дъщеря се обърна, сериозно към нея и ѝ каза, че „Брад започва да си създава отвратителна репутация на особено противен тип женкар“, Хестър само се усмихна развеселено. Бе отлично осведомена с какво се занимава синът ѝ.

— Познавам сина си и след като аз не се тревожа, не виждам защо друг трябва да го прави — гласът ѝ прозвуча презрително. — Ако жените, с които си има работа, са толкова алчни и глупави, за да искат повече от онова, което той желае да даде, това си е тяхна работа. Знаем, че жените се лепят по Брад като мухи на мед. И в това той толкова прилича на баща ми... — усмивката ѝ се промени. — Той също бе ужасно привлекателен мъж. О, да, пръв мъж измежду мъжете...

Аби видя, че очите на майка ѝ се озаряват с онзи поглед, който се появяваше единствено когато заговореше за баща си, и разбра, че си губи времето.

Но продължаваха да долитат истории за неприятни разводи, за сбивания, а веднъж дори за самоубийство. И винаги, когато назрееше необходимост, Брад се обръщаше към майка си и се криеше зад полите ѝ, докато тя се оправеше със забърканите каши.

Лейди Хестър се наслаждаваше на хищническото отношение на Брад към жените. Той постъпваше с тях както тя с мъжете. Освен това задоволяваше отмъстителността ѝ спрямо Хелън Фортескю и всички останали, които се бяха опитвали да примамят баща ѝ с чара си. Брад можеше да има всяка жена, която си пожелае, да ѝ завърти главата, ако си постави това за цел, и накрая да я изостави.

За щастие, тя така бе блокирала емоциите му, че той никога не задълбочаваше връзките си. Ако — което не беше често — започнеше да се чуди защо не може да установи постоянни отношения с някоя жена, майка му скоро разпръскваше всичките му съмнения.

— Предполагам, че ще се ожениш някой ден — въздишаше тя. — Но за да се намери най-подходящата... не, съвършената съпруга за тебе, скъпи, определено са нужни титанични усилия.

— Нямам нужда от съпруга. Имам теб — отговаряше той, а тя го докосваше по бузата, усмихваше се развълнувано казваше:

— Ласкател — и беше дълбоко удовлетворена и щастлива.

Но колкото повече синът ѝ приближаваше зрелостта — на години — толкова по-често съзнанието ѝ се занимаваше с въпроса за подходящата за него съпруга. Тя трябваше да бъде отстъпчива, услужлива, с мек, дори покорен характер и да гори от желание да се хареса — не само на Брад, но и на майка му. Сега той беше на тридесет години; беше го оставила да си разпасва пояса, но съществуваше проблемът за продължаването на рода. Хестър смяташе за голям пропуск на Всевишния това, че отпуска на хората толкова кратък живот.

Започна да прави старателни проучвания и Каролайн Нортън привлече вниманието ѝ. Момичето беше сестра на най-стария приятел на Брад, Брадли Нортън (приятелството им бе започнало в Андовър благодарение на една грешка, предизвикана от подобие на имената), а баща ѝ беше милионер, направил състоянието си със собствени усилия. Елдридж Нортън, по рождение Елмо Ноториани, бе започнал от едно бунище в Чикаго, за да се превърне в най-крупния предприемач в областта на отпадъците на Източното крайбрежие. Жена му Илейн (по рождение Естер Шнауцер) беше майстор-катерач по стъпалата на социалната йерархия, както бе отбелязала Хестър в досието, което ѝ беше отворила. Парвеню. Същински ужас! Но семейство Нортън бяха много богати, което гарантираше, че Каролайн

ще бъде старателно полирана в най-добрите училища. Оказа се точно така. Годишите, посветени на образованието ѝ, бяха направили от нея красива като кукла Барби млада дама: скромна отвън, свирепо-егоистична отвътре. Веднъж решила какво иска, тя не позволяваше на нищо да застане на пътя ѝ към желаното. А тя искаше да бъде госпожа Уинтроп Брадфорд V. Майка ѝ хранеше същата амбиция.

Като прегледа котировката на акциите на „Нортън Инк, Дън и Брадстрийт“, както и текущия отчет за баланса на компанията, Хестър прецени, че Каролайн заслужава по-нататъшно проучване. Майката, разбира се, трябваше да бъде озаптена. Бащата, същински необработен диамант, струваше доста. И тя надлежно покани Каролайн във фермата за един уикенд.

Добре съзнаваща, че е сред претендентките, измежду които лейди Хестър смята да направи своя избор, Каролайн не пожали усилия, за да направи подходящото впечатление. Престори се на мило наивна, съвсем неопитна девойка, безнадеждно пленена от Брад, едновременно желаеща го и горяща от нетърпение да направи необходимото, за да го получи. Веднага след като тя се върна във Филадельфия, Хестър сондира мнението на сина си.

— Много хубаво момиче — каза тя. — Макар на моменти да е толкова сладка, че ме заболяват зъбите. Но направо си е загубила ума по теб, скъпо момче.

— Бива я — прие оценката ѝ Брад и повдигна рамене с безразличие. — Но захарта май наистина идва малко в повече. По-скоро е лимонада, отколкото шампанско.

— Лимонадата винаги е най-доброто, когато се опре до утоляване на жаждата — изтъкна майка му. — А при зестрата, която баща ѝ е готов да даде, ще можеш да пиеш шампанско всеки ден до края на живота си.

Но на лицето на Брад нямаше усмивка.

— Скъпи, все някой ден ще трябва да се ожениш. Каролайн е красива и не е твърде ярка. Когато свърша с нея и изскубна от корен следите от влиянието на ужасната ѝ майка, тя ще се облича наистина добре. Изобщо няма да ти създава проблеми. Всичко, което трябва да направиш, е да ѝ дадеш името си, а по-късно няколко деца. След като ѝ създадеш занимание с тях, животът отново си е твой. Само че бъди дискретен, скъпи. Семейство Нортън са типични новобогаташи.

Той се намуси.

— Ти си единственият ми син, съкровище. Нима искаш семейното богатство да отиде при онези ужасни изчадия на Тимоти или при непрокопсаниците на Елиът? Всичко, което съм правила, съм го правила за теб, скъпи. За твоите деца. След като бях готова да се преборя със смъртта, за да те имам, най-малкото, което можеш да направиш, е поне да си ми благодарен.

Както винаги, чувството за вина надделя.

— Да не би да не я намираш за достатъчно привлекателна? Знам колко са високи стандартите ти...

— Тя си е съвсем добре. Просто... у нея няма нищо вълнуващо, никаква дълбочина. Пък и не я обичам.

— Но миличък, тези работи не стават така! Хора с нашето положение не могат да си позволят да се женят по любов. Бракът е нещо твърде важно.

Когато тя приключи, Брад бе убеден, че Каролайн Нортън става идеално за негова съпруга. Всичко, което трябваше да направи, бе да ѝ даде името и децата си. Нищичко не бе споменато относно това да даде себе си.

Тъй че той изпълни дълга си. Официално ухажване, последвано от официален годеж, който трябваше да приключи с пищна бостънска сватба, чиято подготовка Хестър бе поела здраво в собствените си ръце.

— Да му се не види и нафуканата брантия! — често избухваше Илейн, прибирайки се вкъщи след някой оспорван двубой с Хестър. — Господи, каква префърцунена кучка!

— Искаш да се омъжа за сина ѝ, майко — подсещаше я мазно Каролайн. — Внуците ти ще са потомци на маркиз. Нали винаги си искала точно това?

— Но не и да се влача по корем в лайна, за да го получа!

— Не бъди вулгарна.

— При цената, която баща ти плаща за всичко това, ще бъда каквато си поискам! През носа ни излиза правото ти да бъдеш наричана госпожа Дж. Уинтроп Брадфорд V. Уговорки за сватба ли? Това си е направо шантаж!

— Искам Брад и ще го получа — натърти Каролайн. — Не ми проваляй удара.

— Прекалено си хлътнала по този секс шампион. От мига, в който се видиш омъжена за него, ще трябва да го водиш на каишка.

— Не се безпокой, смятам да поставя своя отпечатък върху доста много неща, стига да надяна халката на пръста си.

— Ще ти се удаде, ако хванеш халката, пъхната през носа му.

„Стига да успея да я изкопча от майка му“ — помисли си Каролайн, като хвърли кратък поглед към своя годеник, който проявяваше всичко друго, но не и любвеобилност след завръщането си от Европа. Очевидно нещо някъде бе ударило на камък. Може би някоя жена, към която бе имал намерения, му ги е хвърлила обратно в лицето. Каролайн беше съвсем сигурна, че Брад би пожелал повече от всичко на света тя самата да направи точно това, като включи и венчалния пръстен и конфетите. Онова, което желаше, и онова, което щеше да получи, нямаха абсолютно нищо общо. Освен това по този въпрос — както и по всеки, засягащ Каролайн Нортън — от значение бе това, което искаше тя.

СЕДМА ГЛАВА

На Джулия ѝ трябваше доста време да осъзнае, че е бременна. След като Брад тъй брутално я бе изхвърлил от живота си, тя се бе затворила в себе си. Правеше всичко някак машинално, без да чувства нищо, без да забелязва нищо, дори факта, че менструацията ѝ два пъти бе прескочила. А дори когато обърна внимание, не изпита шок, само глуха апатия. Въпреки това седна с календара и дневника си, за да изчисли нещата. Последният път с Брад бе било по средата между два цикъла. Но тя си беше взела хапчето... нали така? Не. Провери и откри, че не беше. Цикълът ѝ отдавна беше спрял. Както и целият ѝ живот.

Крис я попита какво ѝ е, и тя ѝ каза. Крис вдигна ужасено ръце.

— Какво? В днешно време? Къде ти е бил умът, момиче?

— Бях си го загубила. Нали знаеш.

Крис поклати глава.

— Ах, Джулия, Джулия... Като си помисля, че винаги съм те смятала за най-интелигентната от всички жени на света. И една тийнейджърка би се оправила по-добре. Е, неопитността си знае работата. Станалото — станало. Ще трябва да го оправим.

В противовес на съчувствието в гласа ѝ, думите ѝ бяха безпощадно практични.

— Знаем — каза вяло Джулия.

— Така ли? — тонът на Крис беше настойчив.

Джулия кимна.

— Да. Мислих и премислях. Не мога да задържа това дете. Не съм готова за него, нито емоционално, нито никак — гласът ѝ стана по-твърд. — Това беше грешка.

— Тогава остави всичко на мен. Знаем как да оправя нещата.

— Както кажеш — отвърна Джулия.

Тя послушно се остави в ръцете ѝ и в частната клиника, където я приеха в един петъчен следобед, влезе само тялото ѝ, което предостави за хирургична намеса. Легна на операционната маса в осем часа на

следващото утро, а в осем и половина вече си беше в стаята. Зародишът бе изстърган от утробата ѝ, както чувствата от душата ѝ. Дойде на себе си от упойката в десет часа. Чувстваше тъпа, пулсираща болка в кръста и таза, и глуха болка в сърцето. Това не се случваше с нея! Не и на практичната, никога не поемаща рискове Джулия Кери. В един миг се събуди, осъзна, че е понеделник сутринта, че вали и че се е успала.

Само че случилото се не беше сън. Малката болнична стая, шумовете и миризмите на клиниката бяха твърде осезаеми. Болката в гърба и фактът, че кърви, също. Знаеше, че би трябвало да усеща облекчение, да е благодарна за топлотата и утешителните думи на Крис, но се чувстваше изстинала и вцепенена. Крис само хвърли поглед към лицето ѝ и отиде да потърси лекар.

Джулия се върна у дома на следващата сутрин. Сметката възлизаше точно на толкова, колкото бе спечелила, когато Брад бе заложил в казиното вместо нея. Така че цялата работа не ѝ струваше нищо. В смисъл в пари.

Взе си една седмица отпуск и се сви в дупката си като ранено животно. Гълташе хапчетата, които ѝ бе предписал лекарят, и спеше. По този начин не трябваше да мисли. Когато беше будна, крачеше напред-назад като затворен в клетка тигър. Наказанието я бе застигнало. За това, че се бе отклонила от правия път, за това, че не се бе държала както трябва. Нима не бе предупредила сама себе си, че ще съжалява? Трябваше да си остане, каквато си беше. Безопасно мъртва. Без да изпитва нито желание, нито нужда, нито нищо. Не както в момента. Искаше Брад. Нуждаеше се от Брад. Дори сега, въпреки всичко. Ако влезеше през вратата, щеше да му се хвърли на врата.

Седмицата изтече, но тя все още не беше в състояние да се захване с работа, тъй че си взе още седем дни отпуск („Лекарско предписание“ — обясни в службата) и замина за Йоркшир. При корените си. Там, където нищо нямаше да ѝ напомня за Брад, който си бе отишъл завинаги, също като семето, което бе излял толкова обилно и нехайно. Тя щеше да набере сила от този опит и никога нямаше да повтори тази грешка. Щеше да започне на чисто, да обърне нова страница. А колкото до старата — щеше да я изгори.

Взе и Уилъм. Котаракът протестираше толкова ожесточено, че щом излезе на магистралата, тя затвори плътно всички прозорци на

колата и го пусна от кошницата. Той се настани на задния прозорец, замяука недоволно и започна да фучи срещу минаващите коли.

Времето беше превъзходно: горещо и толкова слънчево, че малката къща ѝ се стори скучна и сива. Тя отиде с колата до Уитби, купи бяла боя и два дни боядисва кухнята. Когато завърши, контрастът не беше в полза на гостната, така че смъкна пердетата от прозорците и старите калъфи от мебелите, купи огромно количество лъскав памучен сатен с шарка на латинки върху бадемовозелен фон и с помощта на електрическата си шевна машина се залови да направи нови. Беше я обхванал непреодолим импулс да работи, да работи, да работи. Когато приключи с къщата, насочи вниманието си към градината. Прекарваше часове наред в копаене, прекопаване и засаждане, като се изтощаваше толкова, че в осем часа обикновено вече беше в леглото. Хапчето за сън ѝ даваше десет, понякога дванадесет часа забрава.

Освен това ходеше много — дълги самотни разходки по скалите, надвиснали над морето. Един следобед внезапно се струпаха облаци, изля се неочакван дъжд и докато успее да се изкачи по пътеката до къщата, се измокри до кости. Бе привела глава под насрещния порой и не забеляза колата, паркирана пред градината, докато почти не се блъсна в нея. Сива. „Бентли Континентъл“. Закова се на място, взирайки се глупаво в нея. После чу:

— Здравей, Джулия.

Брад стоеше до градинската порта.

— Вир-вода си — каза бързо той. — По-добре влез и се изсуши.

Тя профуча край него, без да пророни дума, изтича по пътеката, блъсна входната врата и се качи право на горния етаж. Влезе в банята, смъкна подгизналите дрехи, подсуши тялото си с кърпа, загърна се с хавлиения си халат и обви косата си с друга кърпа. И внезапно — отпаднала, трепереща, празна отвътре — се срути в леглото. Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите; гадеше ѝ се. „Повече няма да играя никакви игри — помисли си с болка тя. — Не мога. Вече нямам сили.“ Яростта ѝ преля като лава. За какъв, по дяволите, се мислеше той? Взима и захвърля. Е, тя нямаше да му позволи! О, Господи, защо му трябваше да се връща...

Когато се посъвзе, слезе по стълбите, като се придържаше за перилата. Той стоеше до искрящите като диаманти прозорци и гледаше навън, опрял яркорусата си глава на тъмното черчево. Обърна се,

когато чу стъпките ѝ. Очите им се срещнаха и миг преди тя рязко да отмести погледа си, по вените ѝ се разля старото стапящо чувство, което превърна кръвта ѝ в нещо тежко и горещо като разтопен метал. Тя отиде в кухнята, гордо изправена, без да каже дума. Ръцете ѝ трепереха силно, докато наливаше вода в чайника.

Той не я последва. Тя надникна през вратата и видя, че е седнал на дивана. Уилъм се бе разположил върху коленете му и мъркаше с притворени от удоволствие очи.

„Този път няма да мине — помисли си Джулия. Яростта я заслепи. — Как смее да ме приема като даденост! Как смее!“ Искаше ѝ се да се втурне в хола, да се разкрещи колкото ѝ глас държи, да го попита каква игра играе, за каква я мисли — за парцал? Писнало ѝ беше от него и от глупавите му игри! Вместо това се върна до мивката и наплиска лицето си със студена вода. Краката ѝ сякаш бяха без кости; стомахът ѝ се бе свил на топка.

Когато влезе в хола, той стана, отмести Уилъм, който раздражено изрази протеста си, и взе подноса, като внимаваше да не я докосне. Погледът, който ѝ хвърли крадешком, беше предпазлив и плах. Джулия се стовари в едно кресло и рязко попита:

— Какво искаш?

— Да те видя, да поговорим.

— За какво? Всичко каквото имахме да си кажем — всичко от значение — беше казано последния път. Освен това, как така знаеш, че съм тук?

— Крис ми даде адреса.

— Нямам си никакво право да питаш къде съм, нито пък тя да ти казва!

Той изглеждаше смутен, но заяви упорито:

— Настоях да ми каже — след това притеснено добави: — Изглеждаш ужасно. Болна ли си била?

— Не е твоя работа. За какво искаш да говориш с мен?

Опита се да вдигне чайника и установи, че не може. Брад напълни чашите и постави едната пред нея. После каза:

— За нас.

— За „нас“ ли? Че кога изобщо е имало „ние“? Ти винаги си се съобразявал единствено със себе си.

Лицето му се покри с червенина.

— Този път не те изненадах приятно, нали?

— Веднъж стомна за вода, два пъти... на третия път губиш — озъби се Джулия.

— Не го мислиш, нали? — той пребледня.

— Ако искаш, мога да се подложам на детектор на лъжата.

— Джулия, прелетял съм пет хиляди километра, само за да те видя. Този път няма да се изложам.

— Единственото, което излагаш на показ, е собственият ти егоизъм.

Той сякаш се сви под тежестта на думите ѝ, но не отстъпи.

— Дори за секунда не съм преставал да мисля за теб, откакто си тръгнах.

— Никога не съм те имала за мислител!

— Не си ме имала за много неща, знам. Но ти ме оцени много точно. Прие ме според онази стойност, която подсказва външността ми, а тя е нула — той се втренчи в изискания стар килим, който Джулия бе купила на един търг в провинцията. — В материално отношение оперирам с главозамайващи богатства, в духовно... предполагам, можеш да кажеш, че съм в банкрут — Брад вдигна очи и я погледна. — Ти ми даде куража да изплатя дълговете си.

Джулия се взираше в него с недоумение. Какви, за бога, ги приказваше? Тя нищо не разбираше; бе концентрирала цялото си внимание в усилията си да се владее. Почти не го чуваше: думите му ту долитаха ясно, ту заглъхваха. Виждаше как се движат устните му, но не можеше да долови какво ѝ казва. Затвори очи, вдиша няколко пъти дълбоко и потисна пристъпа на повръщане.

Тя изглеждаше ужасно, помисли си Брад отчаян. Измършавяла и изтощена. Скулите ѝ бяха изпъкнали; под прекрасните ѝ очи имаше тъмни виолетови кръгове. И го гледаше с омраза.

„О, Господи! — мина му през ума. За първи път в живота си се замисли над последствията от онова, което бе направил. — Какво съм ѝ сторил? Трябва да я накарам да разбере. Трябва!“ Гледаше я — болна и страдаща, уязвима — и копнееше да протегне ръка, да я докосне, да я утеши. Но не смееше. Очарователната и загадъчна Джулия Кери, която мислеше, че познава, в никакъв случай не беше тази омаломощена, разтърсена от болка жена с горящи очи. Но той знаеше, че я обича.

Повече от всякога. Като никого преди. Не и така. О, Господи, какво беше направил?

— Зная, че още от самото начало се съмняваше в мен — отчаяно почна той. — Оцени ме според онова, което предлагаш, и ме победи в собствената ми игра. Мислиш, че съм повърхностен, нали? Че съм способен само да газя в плиткото и да завързвам единствено мимолетни сексуални връзки?

— Мисля, че си кошмарно разглезен — каза грубо Джулия. — Малко момченце, което се цупи, когато не може да има каквото пожелае, а когато го получи и не го иска вече, тича при мама и я моли да го изхвърли вместо него.

— Тогава защо ми го даде?

— Защото така ми изнасяше.

— Господи, колко си жестока!

— Аз ли съм жестока?

Бледото му лице стана алено.

— Добре тогава, хайде да си кажем истината.

— Истината! Чия истина? Твоята, разбира се. Тази, която гласи: без чувства, ако обичате, без обвързване, просто нехаен секс. Така можеш да взимаш, да захвърляш и отново да взимаш. Жените са само пионки в твоите игри, нали? Е, аз не съм нито пионка, нито карта за игра! Аз съм от плът и кръв; изпитвам и болка, и страдание, негоднико! Проклетата да съм, ако отново се хвана на хорото ти — тя почти викаше. — Въобразявах си, че мога да те победя на твоята собствена арена. Аз! Ха! Бях забравила, че всеки, който прекрачи прага на този хазартен ад, трябва да оставя душата си пред прага. Каквато съм си глупачка, внесох своята вътре! И я загубих! Но виня себе си за това. Би трябвало да се вслушам в собствените си предупреждения. А вместо това какво направих? Глупаво задълбочих грешката си, като те накарах да мислиш, че познавам правилата! Е, понесох си последствията. Мисля, че мога да мина и без твоята истина, много ти благодаря!

Лицето му бе побеляло, смаяно, с разкривени черти и пълни с мъка очи. Той протегна ръка и каза с треперещ глас:

— Джулия, за бога...

— Стига! Стига вече, казвам ти! — тя яростно отблъсна ръката му. — Не мога да го понеса. Просто се махай и ме остави на мира.

Тя притисна длани към устата си, защото пристъпът на повръщане отново се надигна, и излетя като куршум от стаята. Брад я чу да се препъва нагоре по стълбите, после чу и че повръща и се втурна към втория етаж. Джулия се беше привела над блестящата бяла мивка, трепереше и се задъхваше. Челото ѝ беше студено и влажно. Тя пак отблъсна ръката му и изхриптя:

— Махай се! Махай се и ме остави на мира. Не мога да понеса повече...

— О, Господи, Джулия!

Тя се подхлъзна и падна, главата ѝ се удари в пода с тъп звук. Той коленичи и я взе на ръце. Тялото ѝ беше съвсем леко, сякаш бе кухо. Какво ѝ се беше случило? Това не беше онази Джулия, която помнеше.

В другия край на коридора имаше врата. Той я ритна и я отвори. Тя водеше към спалня — нисък таван, капандура, легло с пиринчени табли. Брад положи Джулия върху него и я зави. Тя беше още в безсъзнание. Пулсът ѝ бе неравен, припърхващ като птичи крила.

Брад се засуети. Телефон. Лекар. Втурна се надолу по стълбите. Телефонният номер на доктора бе закачен с карфица на гърба на кухненската врата, заедно с телефоните на зъболекаря, водопроводчика и електротехника. Винаги организираната Джулия. На нея можеш да разчиташ.

Докторът се оказа жена, която толкова много му напомни за майка му, че моментално почувства облекчение и успокоение. Лекарката доста се забави горе, а през това време той не спираше да крачи нервно, като палеше цигара от цигара. Когато накрая слезе, тя сложи чантата си на масата, фиксира го със замислен поглед и каза:

— Онова, което я е приковало в леглото, не е просто физическо страдание, въпреки че явно наскоро драстично е загубила тегло. Има нужда да се поохрани. Както и да е... — очите ѝ, подобно на тези на майка му, бяха остри като кинжали. — Това, което преживява, е шок. Тежък емоционален шок. Какво можете да ми кажете по въпроса?

— Само, че аз съм причината — призна нещастно той.

— Вие съпругът ли сте?

— Не.

— Как тогава сте го причинили?

— Пристигнах неочаквано.

— А — каза лекарката. — Мисля, че е по-добре да ми кажете точно какво се е случило.

Когато Брад свърши, тя кимна.

— Да, виждам, че напоследък е живяла на нерви и гордост, но резултатът е, че не е останало много и от двете. Предписвам почивка и силна храна. Гъсти месни супи, бъркани яйца със сметана, препечен хляб, обилно намазан с масло. Дадох ѝ успокоително, така че ще спи поне дванадесет часа. Искам да се погрижите да се храни. Ще останете ли тук?

— При тези обстоятелства, да.

— Добре — тя написа рецепта. — Идете с това до местния аптекар. По една таблетка на всеки четири часа. Не ѝ позволявайте да става. Тя ще се опита — има силна воля. От това е живяла. Противопоставете ѝ се. Наложете собствената си воля.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи.

— Не и при сегашното ѝ състояние. Тя физически и емоционално е изцедена до капка.

— Сигурна ли сте, че физически всичко е наред?

— Освен недохранването, да. Но нервите ѝ са разбити. Претърпяла е тежко емоционално разстройство. Знаете ли, то е далеч по-сериозно от физическото. Телесните рани зарастват по-бързо от душевните.

Той я изпрати до очуканата ѝ кола. Преди да потегли, тя хвърли поглед към „Бентлито“, после каза:

— Освен това ви съветвам да не прекалявате със скоростите, що се отнася до нея. Във всяко отношение.

Когато Брад се върна на горния етаж, Джулия спеше дълбоко. Лицето ѝ беше бледо и изпито. Той я гледа дълго, след това се обърна с въздишка, слезе на долния етаж, взе си връхната дреха и излезе.

Джулия спа четири дни подред, като се събуждаше само за да яде, и то с протести. Поглъщаше гъсти супи, пресни яйца от близките стопанства, щедро гарнирани с масло и сметана, пиеше яйчен пунш с бренди. Доктор Мийд идваше ежедневно на контролни прегледи и изразяваше задоволството си от напредъка във възстановяването. Пак тя намери една местна жена, която да готви и да чисти. Госпожа

Колиер готвеше фантастично и с присъщата за жителите на Йоркшир сдържаност виждаше и чуваше всичко, но си държеше устата затворена.

На петата сутрин лекарката каза:

— Ще се оправи. Но я задръжте в леглото още няколко дни. Никаква усилена дейност. Още е твърде отпаднала, но може да чете или да гледа телевизия. И продължавайте с угояването. Тя е с много килограми под нормата.

През цялото време Брад се бе старал да е извън полезрението на Джулия. Госпожа Колиер бе носила и отнасяла подносите. Но той бе пазарувал. Бе се завърнал от най-близкия супермаркет с цял куп деликатеси, предназначени да събудят апетита на Джулия.

Тя стана за първи път в неделя. Доктор Мийд ѝ помогна да стъпи на нестабилните си крака.

— Чувствам се като гумена.

— Бяхте болна.

— Никога не съм боледувала.

— Точно затова се чувствате така.

Джулия стрелна с очи спокойното лице на лекарката и когато чу: „Мисля, че сега трябва да си поговорим“, изрази всичко друго, но не и желание за разговор.

— Физически сте извън опасност — продължи доктор Мийд. — Силната храна би трябвало да оправи останалото. Но емоционално все още се нуждаете от грижи и внимание — тя нежно побутна Джулия да седне в едно кресло, а сама се настани на леглото.

— Нека минем на „ти“, така ще скъсим дистанцията. Лекарят е като свещеника, Джулия. По-голямата част от времето си прекарваме в изслушване на хорските проблеми. И много често откриваме, че съзнанието е онова, което разболява тялото.

Джулия не каза нищо.

— Онова, което хората споделят с нас, е неприкосновена тайна — продължаваше спокойно доктор Мийд.

— Моята диагноза е, че дълго време си наказвала сама себе си. Ти си знаеш за какви грехове. Моето лекарско предвиждане е, че само ако се изповядаш, ще получиш опрощение.

Джулия бе забила поглед в ръцете си. Едва когато усети, че лекарката пъха в тях хартиена кърпичка, осъзна, че плаче.

— Така е по-добре — окуражи я мило доктор Мийд.

— Сълзите не само прочистват очите, те измиват душата, а аз съм на мнение, че си започнала да смяташ душата си за непоправимо опетнена, покрита с чернилка.

Джулия избухна в разтърсващи ридания.

— Всичко е свързано с онзи Адонис долу, нали? — разсъждаваше лекарката. — Той е красавец, няма съмнение, но май красотата е във външността, а не в делата му.

Джулия можа само да кимне.

— Разкажи ми.

Накъсано, през ридания, като скачаше напред-назад в хронологията на събитията, Джулия изля всичко, което толкова дълго време ѝ бе тежало на душата.

— Бях толкова... толкова смаяна и ядосана да го видя отново. Никога не съм очаквала... дори не го исках. Просто... се нахвърлих върху него. Той си го заслужаваше. Бях решена да не се измъкне безнаказано — Джулия избърса очите си. — Би трябвало да го мразя, заради всичко, което ми причини, но въпреки това не мога.

— Защо да трябва да го мразиш? Ти си постъпвала по своя собствена воля, напълно свободно. Подозирам, че мразиш себе си, заради това, че си загубила своя... дали да не го наречем статут на аматьор? За това, че си си позволила отново да се обвържеш, след като си се отрекла от мъжете след катастрофалния ти брак. Това е било смъртоносен удар за гордостта ти, нали?

Джулия кимна.

— От всеки провал боли, но в твоя случай провалът унищожава. Защо е толкова необходимо да си идеална?

— Никой не обича губещите.

— А! — гласът на доктор Мийд беше мек. — Това ли са те научили да вярваш? Да се стремиш към стандарти, непостижими за никое човешко същество? Ти си много строга към мъжете, определено, но си дори по-строга към себе си — лекарката поразмисли мълчаливо, после продължи: — От онова, което ми каза, разбирам, че съпругът ти е негодувал срещу успеха ти, който е бил толкова бърз, колкото неговото учение бавно. Фактът, че ти си изкарвала хляба в семейството, е мачкал самолюбието му и той е възроптал. Ти си преразгледала приоритетите си и си открила, че мъжът ти е доста

надолу в списъка. В твоите очи той те е предал, като си е намерил друга жена: може би от този вид, който презираш? От онези жени, които са доволни, че имат съпруг, и не искат нищо повече?

— Той каза, че аз не съм жена — проплака Джулия. — Той беше типичен егоистичен мъж и имаше предвид, че не съм типът жена, която един мъж би пожелал: кротка, отстъпчива, горяща от желание да достави удоволствие и да се хареса. Сега знам, че не съм такава и никога няма да бъда. Опитах се и вижте докъде ме докара това.

— Затова ли прие предложението на Адонис? Защото си чувствала, че не си жена в мъжкия смисъл на думата? Може би си съзряла в това шанс да докажеш, че съпругът ти не е бил прав?

— И преди съм имала възможности — отрече Джулия. — Но не съм се възползвала от тях.

— Защото съответните мъже не са те привличали. Но той те е привлякъл. Толкова силно, че си била неспособна да се противопоставиш. Ако наистина не си искала да имаш нищо общо с него, щеше да му затръшнеш вратата, както на останалите.

Доктор Мийд изтръгна подгизналата хартиена кърпичка от ръцете на Джулия и ѝ даде нова.

— Онова твое Аз, което му е отговорило толкова страстно, е тази част от тебе, която си държала под ключ. Той я е освободил. И когато си видяла, че жената, която си, все още не е достатъчна, за да го задържи да не те остави заради други, ти си решила да се самонакажеш.

Джулия вдигна поглед над носната кърпичка. Очите ѝ бяха разширени и втренчени.

— Професионално си имам работа с много жени, които „забравят“ да си вземат хапчето. Някоя жена не „забравя“, Джулия. Не и ако наистина иска да предотврати забременяване. Това е нещото, което тя никога няма да забрави. Мисля, че си си търсила наказание, когато те е оставил първия път. До такава степен, че никога не би и погледнала друг мъж.

Лицето на Джулия бе напълно безизразно.

— Всичко е много сложно, знам. Човешкото поведение обикновено е такова. Мотивите ни невинаги са онези, които си мислим, че са — доктор Мийд се вгледа проникателно в Джулия. —

Той, разбира се, не се е съмнявал, че взимаш мерки да не забременееш, нали?

Джулия кимна.

— Разкажи ми за връзката ви.

— Няма нищо за разказване. Беше чисто сексуална. Точка.

— Само че ти неминуемо си се обвързала и емоционално.

Джулия отвърна с мълчание.

— Влюбена ли си в него?

— Там е бедата — каза отчаяно Джулия. — Не би трябвало да бъда! Не и в такова разглезено дете като него!

— Дете, което не ти излиза от ума.

— Изобщо не мога да разбера тази работа. Това изобщо не е в мой стил. Защо трябва да си губя ума по някого, когото презирам? Това е желание, нищо повече. Сексуална нужда. Блазни ме да опитам онова, което предлага.

— Така ли мислиш? — доктор Мийд очевидно не беше съгласна. — Или просто се опитваш да се убедиш? Мисля, че много го обичаш. Защо иначе ще си в това състояние? Казваш, че скърбиш за детето, което си абортирала, но всъщност си действала в съответствие с характера си, който на практика ти е вроден. Не си очаквала да се окажеш толкова дълбоко разтърсена в емоционално отношение. Но от друга страна, това им е работата на чувствата: да разтърсват, да всяват смут, нали така? Те са толкова непокорни и произволни, никога не правят онова, което се очаква от тях. Ако не изпитваше чувства към този мъж, нямаше да усещаш такава вина, че си абортирала детето му. От опит знам, че никоя жена не скърби за загубата на дете от мъж, когото мрази. Нима не го предпазваш, като не му казваш за това? Защо ще го правиш, ако не от любов? Но мога да ти кажа, че тази седмица даде и на него много неща, с които да се справя. Каквито и да са чувствата му към теб, те не са незначителни; той също е въввлечен във връзка, която не може да захвърли с лека ръка. Два пъти се е връщал при теб, в разрез с характера, който ти обрисова. Не си ли се чудила защо?

— За още секс.

— Не. Ако беше такъв тип човек, щеше да си отиде, когато е видял, че не си в състояние. Вместо това той остана тук, загрижен за

теб. Поболя се от тревога, изгриза си ноктите и не престана да пуши като комин.

Джулия остана с отворена уста.

— Направи компромис, виж се с него — ако все още искаш да го видиш.

— Там е проблемът. Не знам дали искам. Толкова съм объркана.

— Тогава му го кажи. Той се е върнал, за да ти каже нещо. Позволи му да го направи. После ще решиш какво да правиш ти.

Доктор Мийд стана.

— Трябва да вземеш решение. Моят съвет е да спасиш и него от страданията.

— Страх ме е.

— Него също го е страх. Точно затова работата е толкова сериозна. Ти си силната личност тук, съзнаваш го, нали? Но не приемай, че той не притежава свои собствени ресурси на сила, само защото не е демонстрирал никаква.

Лекарката сложи ръка на рамото на Джулия.

— Бъди мила с него. Той е открил, че много те обича и много се нуждае от теб.

На Джулия ѝ отне доста време, за да се изкъпе и облече — дотолкова се бе изчерпала енергията ѝ. Не преставаше да мисли, че Брад е долу и я чака.

Облече се, като избягваше да поглежда тялото си в огледалото. Преди Брад бе казал, че е като модел на Реноар; сега беше модел на Модилиани. Панталоните ѝ бяха широки в кръста и се бяха смъкнали до хълбоците. Радваше се, че поло-яката на блузата, която бе облякла, скрива изпъкналите ѝ ключици. А и лицето ѝ! Беше мъртвешки бледо. Тя си сложи руж и ярко червило. От огледалото я погледна главата на самата смърт. Избърса си червилото и сложи друго, бледорозово. Така беше по-добре.

Брад бе приклепнал пред камината и слагаше нови цепеници. Чу я да слиза, стана и се обърна. Джулия се бе заковала на място от изумление. Стаята преливаше от цветя. Всеки възможен съд беше пълен с рози, люляци, фрезии, лалета. Беше като в гримьорната на някоя театрална или филмова звезда. На масичката за кафе имаше купчина нови списания, а до тях — огромна кутия луксозни

шоколадови бонбони. В ъгъла стоеше чисто нов телевизор — цветен, на мястото на преносимия черно-бял.

Очите ѝ се спряха на Брад. Лицето му бе по-открито уязвимо от всякога; желязната му самоувереност се бе огънала. Усмивката му беше измъчена.

— Ще пийнеш ли нещо? — попита бързо той. — Според доктор Мийд вече можеш.

— Добре — съгласи се Джулия, без да го поглежда в очите.

— Ела, седни край огъня.

Той струпа грижовно възглавнички зад гърба ѝ, като внимаваше да не я докосне. След това отиде в кухнята. Джулия разтреперано пое дъх. Дори само това, че го виждаше, бе в състояние да я накара да се разпадне. Но изглежда, се бе освободила от натрупаната горчилка и в нея бе останала празнота, чакаща да бъде запълнена. В същото време обаче тя съзнаваше, че стои на ръба на пропаст, дълбока сякаш до недрата на земята. Онова, което ставаше сега, щеше да бъде или спасение, или гибел.

Той се върна с бутилка шампанско и две чаши. Джулия помръкна. Възможно ли е да е толкова директен?

— Сигурен ли си, че не се казваш Чарли Шампанското? — попита заядливо тя.

— Тц. Казвам се Джонатан.

— Значи затова имаш „Дж“ в инициалите?

— Точно така. Джонатан Уинтроп Брадфорд. Но както казах... — очите му срещнаха нейните, умоляваха я... — за приятелите съм Брад.

Нещо в начина, по който го изрече, я накара да го погледне изпитателно и онова, което видя, предизвика в душата ѝ експлозия. Ръката ѝ трепереше, когато пое чашата.

— За какво ще пием сега?

— Какво ще кажеш да пием за началото?

— Още едно начало?

— Казах: началото. Предишното бяха фалстартове — настоя упорито той.

Очите им се срещнаха отново. Сърцето ѝ се опита да изскочи от гърдите, след което смаяно тупна на мястото си.

— Сериозно? — тя се постара да го каже съвсем спокойно.

— А не бяха ли?

— Е... спомням си думите ти, че не обичашш финалите.

— Мразя ги! Имах чувството, че с този е дошъл и моят край! Наистина мисля това, което казвам, Джулия. Затова се върнах... трябваше да се върна — той пое дълбоко дъх. — Дотук с игрите. Отсега нататък между нас ще лежи само истината, пълната искреност. Преди не бяхме, нали? Искрени, искам да кажа. Не и до избухването ти в понеделник — Джулия отвори уста, но той бързо продължи: — Ти беше напълно права, разбира се. Вече бях осъзнал истинността на това, което ми каза — той поспря, за да отпие глътка шампанско, и я погледна. — Как се чувстваш?

— Много по-добре... Благодарение на твоите грижи и закрила.

— Това беше по-скоро самосъхранение. Ако нямам теб, нямам нищо.

Този път сърцето на Джулия подскочи до гърлото ѝ и остана там.

— Точно това се върнах да ти кажа — продължи той бързо. — Че и за мен това вече не е игра.

Джулия не можеше да откъсне очите си от неговите.

— Кога престана да бъде игра за теб?

— Когато си тръгна онзи първи път.

— За мен също, само че не то осъзнавах, не исках да го осъзная. Но това е причината, поради която се върнах, разбираш ли? — той придърпа старото меко столче за крака, което Джулия бе претапицирала в тон с креслата. — Играта, която играехме, беше свързана с истината и последствията. Онова, което ми каза в понеделник, беше истината — той допи шампанското и си наля още. — Ти беше болна, защото съм ти влязъл под кожата, нали? Така както и ти си влязла под моята. Нали?

Джулия безмълвно кимна. Не беше в състояние да говори. Можеше само да следва мислите му.

— Дори и така, ти беше схванала същността ми. Никога не съм бил мислител. Винаги само съм действал. Но откакто те срещнах, се промених. Започнах да мисля и за друг човек, освен за себе си. Дори да сънувам този друг човек. Теб, Джулия. Ти ме преследваше през целия път над Атлантика и изобщо не си ме оставяла оттогава. Бленувах да съм с теб по начина, по който бяхме заедно първия път. Не втория. Тогава се провалих, нали? Наистина се изложих, когато устроих бягството си. Но за първи път в живота ми бях блъснат в дълбокото —

той спря и се втренчи в чашата си. — Както знаеш, винаги съм се държал на плиткото.

Без да съзнава, той се бе придвижил към нея, обладан от силните си чувства. Коленете му докосваха нейните. Думите бързаха да се изсипят от устата му, сякаш искаше да ги излее, докато още има куража да го стори.

— Върнах се, за да те попитам дали... ще ме приемеш. Имам нужда от теб, Джулия, повече, отколкото можеш да си представиш. Няма да те виня, ако не ми вярваш, но аз ти вярвам. Бих заложил живота си за теб. Аз наистина те използвах, наистина те приемах за даденост. Не се съмнявах, че ще ме чакаш, пълна с желание всеки път. Наистина съжалявам за това. Ти ми направи комплимента да си честна с мен от самото начало. Сега е мой ред. Вярно е, когато ти казвам, че се нуждая от теб повече, отколкото съм се нуждал, от каквото или когото и да било. Когато ти казвам, че да мисля за живот без теб е равносилно да мисля за смърт.

— А как смяташ, че се чувствам аз?

— Наистина ли изпитваш същото? Толкова добре владееш чувствата си... поне до понеделник мислех така, но тогава не беше на себе си.

— Не — каза Джулия с ясен глас. — Тогава бях истинската аз. Не роботът, за който ме мислеше. Аз нямам опит, не съм светска дама, не... — гласът ѝ я предаде.

— Значи всичко това... — той вдигна ръка към бледото ѝ изпито лице — е заради мен?

— Да.

— Слава на бога! Не... нямам предвид, че се радвам, че беше болна... искам да кажа, че ми е драго, че аз съм причината... защото това означава, че съм стигнал до сърцето ти.

— Без дори да се опитваш.

Чашите полетяха на пода.

— О, Господи, Джулия! Нощ след нощ лежах на този изтърбушен диван и мислех само за теб! Бях толкова уплашен, когато ми се нахвърли с такава ярост. Помислих си, че съм провалил всичко между нас, докато не осъзнах, че си толкова болна — държеше я, сякаш се опасяваше тя да не се счупи. — Толкова си слаба и крехка... Една прегръдка и ще се разпаднеш на части.

— Не, няма. Няма вече.

— Имах желание да се застрелям.

Единственото, което можеше да направи Джулия, бе да се вкопчи в Брад и да чувства сигурността на прегръдката му. Всичко ставаше толкова бързо, но за първи път в живота си тя не даваше и пукната пара за това. Единственото, което имаше значение, бе, че Брад я иска, че има нужда от нея.

Под бузата ѝ сърцето му се блъскаше като парен чук — той беше развълнуван и разтреперан като нея.

— Чувствам се пиян — засмя се Брад. — И то не е от двете чаши шампанско.

— И аз съм леко замаяна.

— Ти изобщо си твърде лека. Не ми се нравиш толкова изпосталяла, любов моя, не ти отива. Трябва да те угоя.

— Защо, за да ме заколиш ли? — подразни го Джулия, но видя, че лицето му помръкна, и гласът ѝ потрепна: — Само се шегувах.

— А аз не се шегувам — каза той. — Искам когато те отведе у дома, да си онази Джулия, която срещнах за първи път. Вземи им акъла, както направи с мен — той я притисна още по-близо до себе си. — Искам отсега нататък нещата да стоят по съвсем друг начин. Уморен съм от живота, който водих досега — прекъсна думите си, за да я целуне отново. — Всичко ще бъде различно, ще видиш. Заклевам ти се.

Наведе се и започна да я целува със страст... и с някакво отчаяние.

— О, колко ми липсваше! С теб беше сякаш никога с никого не съм го правил — после Джулия усети как се стяга и се отдръпва, но не му позволи да го направи.

— Не трябва да се държиш с мен сякаш съм от порцелан, мили. Няма да се счупя. Все още съм същата жена, само дето физически е останало по-малко от нея. И също бленувах да съм с теб.

— Но ти си толкова крехка... Ще е като да се възползвам от безпомощно дете.

— Не съм дете — Джулия го целуна за доказателство.

— Съвсем сигурна ли си?

— Напълно. Искам да правя любов. Имам нужда от това, точно сега. Моля те, люби ме, Брад. Люби ме както само ти можеш.

Изгарящ от желание, той я взе на ръце и я отнесе до горния етаж. Съблякоха се трескаво и се мушнаха под одеялото.

— Това наистина е нашето начало! — устните ѝ ръцете му я подготвяха, събуждайки онзи жаден отговор, който вече напираше у него.

Колко много самотни нощи бе лежала, припомняйки си миговете с Брад. Докосването му, устните му, тялото му. И ето, сега реалността ѝ връщаше онова, което бе смятала, че ще остане единствено в спомените. Не бе отвикнала от гъвкавостта на твърдото му тяло, от широките рамене, от еротичната заобленост на бедрата и накрая, когато влезе в нея, от копринената пулсираща сила на пениса му, дълбоко в утробата ѝ, плът в плът. Тя склочи крака около него и той се засмя — кратко, опиянено — и възкликна:

— О, Джулия, Джулия! — и се превърна в необузdana, дива стихия. Бе неспособен да се удържи като я чувстваше тъй пълно — топла и тясна, и навлизаше яростно и неукротимо, сякаш се опитваше да се изгуби в нея. За първи път Джулия установи, че Брад се въздържа с мъка, и го притисна, за да му каже, че не е нужно да го прави. Но той мъжествено се бореше, докато тя не усети, че бедрата му са напрегнати до крайност, неспособни да удържат повече. Оргазмът му беше необуздан, продължителен и пълен с екстаз, също като виковете му. После той се отпусна, напълно изцеден; кожата му беше гореща и лепкава.

— О, Господи... — задъхано каза той. — Това е смисълът на всичко, любов моя: ти и аз. Но този път бях повече аз, отколкото ти. Дай ми малко време и ще ти се реванширам. Обещавам.

— Няма нужда — каза Джулия с благодарност. За първи път бе усетила, че наистина го притежава, въпреки че — странно — тя самата не бе достигнала върха. Беше първият път, в който не бе успял да я доведе до оргазъм, но нямаше значение. Онова, което беше важно, бе, че той бе достигнал кулминацията: по-опустошително от всякога. Това я удовлетвори емоционално по начин, коренно различен от физическото задоволяване, до което обикновено стигаше. По някакъв необясним начин така беше дори много по-великолепно и изпълващо.

— Сега имаме цялото време на света — каза доволно тя.

Дишането му се бе поуспокоило, но гласът му трепна от вълнение, когато промърмори:

— Остава ни само да го прекараме заедно.

Той опря брада в ямката между рамото и врата ѝ, както винаги. Топлото му тяло беше долепено до нейното: вече не пулсираше от желание, но от него струеше безкрайна любов.

— Сега мога да заспя — въздъхна той.

Така и направи.

ОСМА ГЛАВА

Ожениха се без много шум, в десет сутринта, в апартамента на Гровнър Скуеър. Венча ги един съдия от американското посолство. Свидетели им бяха Крис и един служещ в посолството — приятел на Брад. Джулия беше облечена в бледокремаво. Брад беше блестящо красив в новия си сив костюм. След церемонията четиримата отидоха в един изискан ресторант, за да отбележат сватбата с почерпка — съвсем буквално, защото Джулия не бе в състояние да хапне и залък. Оттам се отправиха направо към летище „Хийтроу“, където младоженците щяха да хванат самолета за Бостън.

Когато ги извикаха за полета, Крис прегърна Джулия и каза:

— Сбогом, госпожо Брандфорд, и не се безпокой за Уилъм. Желая ти много късмет, особено със скъпата свекърва. Впрочем колко е споделил с теб за нея?

— Не много, но всяка дума е украсена със златни винетки. Тя очевидно е много... как да ти кажа... Той е единствен син и така нататък, все в този дух.

— Поради което не остава съмнение защо се измъква сух от всяка ситуация — намръщи се Крис. — Защо ли имам чувството, че за всички останали, освен него тя е безпощаден съдник?

— За Брад не е такава — каза бързо Джулия. — За него тя е възплъщение на Светата Майка.

— Винаги съм казвала, че Дева Мария ни е оставила непостижим идеал, към който да се стремим. Но... но в тази работа има нещо гнило, Джулия. Съветът ми е да откриеш какво е — тя замълча за миг. — Той още ли не знае за аборта?

— Не.

— Защо не?

— Това е минало. Всичко, което има значение, е бъдещето. Изгорих тази страница.

— Както и всичките си мостове?

— Правя онова, което искам — каза звънко Джулия. — А то се свежда до един-единствен избор: с Брад или без Брад.

— Променила си се — възхити се Крис. — Единственото познато нещо у тебе напоследък е лицето ти.

Тя се обърна към Брад, който я прегърна и целуна.

— Грижи се добре за нея — предупреди го шеговито тя, — или Бостън ще ти се види тесен. Ще има да търчиш насам и да крещиш: „Англичаните идат!“.

— Не бих посмял да постъпя другояче — засмя се Брад.

Хвърли поглед на часовника си. Точно в този миг един раболепен служител от авиокомпанията го дръпна настрани, като даде по този начин шанс на Крис да измърмори:

— Хванала си тигъра за опашката, миличка. Дръж го здраво. А колкото до останалото... Помниш ли как те съветвах да си намериш обятия? Е, драга, това са божествени обятия — тя припърха с мигли към чиновника, който кръжеше около Брад. — Но точно сега ме интересуват качествата на една друга личност и... лек път!

Джулия се засмя и тръгна към изхода.

Бяха сами в първа класа. Джулия подозираше, че Брад е откупил всички билети. Потвърди го начинът, по който стюардесата донесе шампанско и промърмори: „Честито“.

Беше толкова коренно различно от първия ѝ брак. Тогава бе изпълнена цялата програма: бяла рокля, църква, шаферки. Всичко това заради майката на Дерек, чиито очи се изпълваха със сълзи при мисълта, че синът ѝ би могъл да се ожени „мизерно“ в някакъв кабинет, както се бе изразила, отхвърляйки предложението, което лелята на Джулия бе направила с присъщата ѝ неумолима практичност. „Чиста проба прахосничество. Не съм те възпитавала така, Джулия. Всички тези ненужни разходи само за един съботен следобед!“

След това бяха отишли за две седмици в Марбела на сватбено пътешествие. Този път Джулия нямаше представа къде — нито дори дали — ще бъде заведена от Брад. В скута му беше струпана купчина телеграми и той ги преглеждаше леко намръщен, като правеше бележки със златната си писалка.

Джулия заразглежда новите си пръстени: простата златна венчална халка и годежния пръстен-изненада: огромен топаз, заобиколен от диаманти. „Отива на очите ти“ — бе казал Брад.

Тя се усмихна и вдигна очи към Брад. Той я наблюдаваше.

— Какво има?

— О, нищо, просто пристъп на неверие, предполагам.

— За какво?

— Че всичко това действително се е случило. Че съм тук, че съм госпожа Дж. Уинтроп Брадфорд, на път за Бостън. Всичко стана толкова бързо...

— Така трябва — отсече Брад. — Нещата закърняват, когато се разтакават прекалено много.

— Не изпитваш ли никакво... ами... учудване?

— Не. Всичко, което има значение, е, че стана.

— Но ти си толкова свикнал с този живот — тя махна към празния салон, шампанското, куфарите им (включително новия ѝ куфар от крокодилска кожа, който бе един от сватбените му подаръци).

— Той е напълно нов за мен. Вълнуващ, но и опъващ нервите.

— Нерви? Ти?

Джулия отвори уста да възрази, но премълча.

— Да нямаш никакви съмнения? — попита той и стисна недоволно устни.

— Не ставай глупав. Просто ми е нужно време, за да се справя с несъмненото. Аз съм булка, скъпи, трябва да се отнасяш с разбиране към мен.

— Била си булка и преди.

Тя се отдръпна от него.

— Не и така.

Усмивката му омекна.

— Права си. Искам всичко да ти е за пръв път.

— Как е в Бостън? — попита тя след малко.

— Като никъде другаде. Ще видиш.

Но когато стигнаха Бийкън Хил, Джулия си помисли, че е съвсем като Лондон, само дето е на друго място на картата. Нито летището, нито пътят създаваха усещането, че човек е в чужда страна. Всичко беше заради езика, разбира се. И освен това толкова пъти бе виждала улици като тези по телевизията — огромните американски коли,

дрогериите, алеите към гаражите и продавачите на хот-дог с техните колички. Бийкън Хил беше различен: стар, тих, величествен. Незнайно защо ѝ напомняше за Кенсингтън. Когато завиха по Маунт Върнън Стрийт и тя видя калдъръма, оформените като газови фенери лампи и железните изтривалки за обувки, вградени пред входовете, си помисли, че би могла да реши, че все още е в Лондон, стига да не знаеше, че той бе останал на хиляди мили.

Къщата на семейство Брадфорд беше голяма, с две крила, вратата и капациите на прозорците бяха боядисани в зелено. На месинговата табела се четеше: „БРАДФОРД“, а чукчето беше с формата на лъвска глава. Джулия почука, докато Брад вадеше багажа от колата. Един иконом отвори вратата. Безизразното му лице засия, щом зърна Брад да се качва по стълбите зад Джулия.

— Господин Брад! Не ви очаквахме. Каква приятна изненада. Хубаво е, че сте си отново вкъщи, сър.

— Как си, Томас?

— Много добре, сър. Надявам се пътуването ви да е било приятно.

— Не се оплаквам.

Икономът отстъпи и Джулия влезе в широко, приятно преддверие с висок таван, с под като шахматна дъска и с хубаво старо стълбище, което се извиваше покрай една от стените. Миришеше на препарати за полиране и на цветя — купища бели цветя, които — както Джулия научи бяха характерни за Нова Англия. Никъде нямаше и прашина. Всичко блестеше, от всичко се носеше дъх на традиция и установен начин на живот.

Съвършено поддържана къща. Тук сигурно никой не повишаваше глас.

— Има ли някой у дома? — попита Брад.

— Госпожа Еймъри и госпожа Адамс са в задния салон и очакват завръщането на майка ви. За съжаление са отменили полета ѝ заради проблеми с двигателите. Очакваме я да пристигне около шест часа.

— В такъв случай ти пръв ще научиш — каза Брад, после се обърна към Джулия. — Това е Томас, работи тук, откакто се помня. А това е госпожа Брадфорд, Томас. Оженихме се в Лондон тази сутрин.

Безстрастното лице на Томас не изрази нищо, освен любезно приветствие.

— Добър ден, госпожо.

В дъното на коридора се отвори врата и една стройна, кокалеста жена застина за миг на прага, преди да възкликне:

— Брад! Точно си говорехме за теб. Чудехме се къде си и какво правиш. Или по-скоро кого оправяш — тя прекоси плавно преддверието, протегнала ръце в превзет израз на приветствие.

— Здравей, Битси! — каза Брад.

„Втората му сестра“ — помисли си Джулия, и се помъчи да се усмихне. Докато наблюдаваше как братът и сестрата се прегръщат, улови над рамото на Брад внезапният проблясък на учудване в очите на Битси — очи на Брадфорд, променливи като морето. Джулия им се усмихна, но усмивката ѝ не намери отклик, само остра подозрителност, която се промени в изумление, когато Брад ги запозна.

— Женени! — ехото сякаш рикошира в стените. — От тази сутрин, в Лондон.

— Не мога да повярвам! Ти си сгоден за Каролайн Нортън! Поканите вече са отпечатени, вчера!

— Вече не съм сгоден за нея. Женен съм, Битси. Джулия е моята съпруга.

Джулия хвърли поглед на мъжа си. Беше стиснал челюсти; изражението му беше особено.

— Помислил ли си изобщо какво ще стане? — попита Битси с някаква странна радост. — Съзнаваш ли как ще реагира тя? — открито злорадство. — Ще получи пристъп!

— Това, скъпа ми сестричке, е най-слабо казаното нещо през всичките векове на човешката история — избумтя нечий глас и Джулия и Брад се извърнаха. Една едра жена изплува от дъното на коридора и се отправи към тях като галеон, навлизащ в битка.

— Аби! — този път радостта в гласа му беше искрена.

— Е, мило братче, сега си вътре и с двата крака — каза тя, но в гласа ѝ звучеше обич, а усмивката, с която се обърна към Джулия, беше топла, макар и любопитна. — Добре дошла в Бостън, Джулия. Аз съм по-голямата сестра на Брад. Тази с увисналото чене е Битси. Още веднъж, добре дошла.

— Благодаря — Джулия усети симпатия към Аби. Битси не бе предизвикала подобно чувство. Нищо чудно, че Аби беше любимката на Брад. Битси очевидно беше кучка. Брад вече бе подметнал небрежно

пред нея, че Битси ревнува. Още едно нещо, което бе слабо казано. Тя мразеше брат си и в червата. Джулия обърна очи към съпруга си. Сега той говореше припряно на Аби, която го слушаше и се мръщеше. Без съмнение търсеше подкрепата ѝ. От друга страна, Битси без съмнение бе решила да даде гласа си другаде.

Това стана особено ясно, когато тя отбеляза с преувеличена изненада:

— Вие сте последното нещо, което очаквахме. Когато Брад замина за Европа, беше сгоден за друга.

— Знам — каза спокойно Джулия.

— И въпреки това? — в гласа ѝ вече имаше презрение и гняв.

Джулия прибегна до собствените си оръжия.

— Брад ми каза, че годежът е бил повече или по-малко дело на майка му.

Битси се направи на оскърбена, после се засмя.

— О, кажете ѝ го! Ще прояви голям интерес.

Джулия разбра, че си е спечелила враг. Божичко, нямаше и пет минути, откакто бе в тази къща, и тя вече се бе превърнала в бойно поле. Обърна гръб на Битси и отиде при Брад и Аби, които си говореха тихо и поверително.

— ... всичко, което ми е по силите, но този път не мога и няма да гарантирам за резултата — казваше Аби. — Сега наистина си го загазил — тя прекъсна думите си и каза с онази прекалена сърдечност, която винаги прикрива някоя опасна тема: — Е, Джулия, обзалагам се, че нямаш нищо против чаша хубав чай — хвана Джулия под ръка. — Сега тук сме само аз и Битси. Майка ни все още е във въздуха над Атлантика и не се очаква да се приземи преди шест часа. Това ще ни даде време да се поопознаем.

Брад се усмихна на жена си, но Джулия можеше да забележи, че умът му е другаде. Леката гънка, която изразяваше неудоволствие, пак се бе появила между русите му вежди. Усмивката му също беше механична. Той я гледаше, но това, че я виждаше, не можеше да отклони потока на мислите му.

Аби я въведе в задния салон, който накара професионалния поглед на Джулия да блесне. Портрети на отдавна починали представители на семейство Брадфорд от Коили и Гилбърт Стюарт висяха на червеникавокафявите стени. Килимът беше в същия цвят, с

овални шарки в шоколадовокафяво и ярко лимоненожълто. Четирите високи прозореца бяха драпирани със завеси от памучен сатен също в наситено шоколадовокафяво, обточено с червеникаво. Бялата мраморна камина бе отрупана със същите бели цветя, които бе видяла във вестибюла, натопени в медни купи и кристални вази. В големи свещници от ковано желязо имаше свещи, имаше огледало с позлатена рамка, окачено над масивна маса, украсена с дърворезба и позлата. Върху нея имаше изящен позлатен часовник под стъклен купол. Овална витрина бе приютила колекция от великолепен английски порцелан. Юлското слънце караше стаята да сияе.

Аби придърпа Джулия към един диван, тапициран в златиста фигурна дамаска. Беше пълна с топлота и дружелюбие, макар размерите ѝ да внушаваха чувството, че е трудно да ѝ се противопоставяш. Джулия почувства, че е срещнала сродна душа. Беше удивена колко поразително си приличат трите деца на семейство Брадфорд.

— Е, хайде — подкани Битси, като седна на съседния диван-близнак, — разправяй.

— Няма нищо за разказване — повдигна рамене Брад, но седна при тях и хвана ръката на Джулия. „За да вдъхне сигурност на мен или на себе си?“ — зачуди се тя. — Срегнахме се, влюбихме се и разбрахме, че не можем един без друг. Така че се оженихме и се надявам да живеем щастливо до края на дните си...

— Ами Каролайн? — попита Битси с широко отворени очи.

— Това си е моя работа — отвърна рязко Брад.

— Кога се оженихте? — попита Аби, която не беше чула първите реплики във вестибюла.

— Тази сутрин, в Лондон. В десет сутринта лондонско време.

— Мили боже! Значи ви чака меден месец.

— Да, когато нещата си дойдат по местата.

Смехът на Битси беше режещ като счупено стъкло.

— Не ми се вярва, отишли са твърде далеч.

Аби я измери с поглед, който би могъл да я прониже, и каза на влезлия иконом:

— Чай, ако обичаш, Томас.

Чаят бе поднесен върху тежка сребърна табла. Аби по истински английски маниер затопли чайника, преди да сложи в него за запарка

лъжица чай, който загреба от изящна сребърна кутия и който, ако се съдеше по уханието му, беше „Ърл Грей“.

— Е, хайде, признай си — подсмихна се Аби. — Очакваше чай в пакетчета и бисквити, нали?

Джулия има доблестта да се изчерви.

— Брад ми каза, че майка ви е англичанка.

— Четиридесет и петте години, прекарани в Съединените щати, дори не са я докоснали — съгласи се Аби с усмивка. — Майка ни винаги е била и винаги ще бъде имигрантка.

Сякаш за да потвърдят думите ѝ, на масата се появиха пълни със стафида английски кифлички, лек като перце солена кейк и малки кекчета. Тя изпи с благодарност две чаши чай, вкопчена в това напомняне за дома като в спасителна сламка. Отговаряше на мило зададените въпроси на Аби и се стараше да не обръща внимание на постоянния снайперистки обстрел на Битси.

Накрая, усетила, че спокойствието на Брад се изчерпва, тя остави на масата чинийката и чашата си и каза:

— Благодаря ви за милото посрещане. Но с удоволствие бих се качила горе, за да разопаковам багажа, да взема душ и да се преоблека.

— Добре! — каза Брад с прекалена готовност. — Качи се и си свърши работата спокойно, а ние с Аби ще отидем да посрещнем мама.

Джулия се втренчи в него. Той избегна погледа ѝ, прегърна я през раменете и я изведе от стаята.

— Страхувам се, че ще трябва да се сместим в моята стая засега. Нищо не е подготвено, нали разбираш. Нали нямаш нищо против?

Значи още не бе казал на майка си и взимаше Аби в ролята на бодигард, докато се справи с тази задача.

Сърцето на Джулия се преобърна.

— Както кажеш — отвърна тя, като преглътна с мъка.

Той я поведе по прекрасното старо стълбище, сетне по един коридор до някаква врата, която се отваряше към обширна гостна, свързана с еднаква по големина спалня. Мебелите бяха прекрасни — особено великолепният стар креват. Балдахинът бе истинско произведение на изкуството.

— Направен е от някоя съпруга на Брадфорд един Господ знае преди колко поколения — каза нехайно Брад. Имаше и тоалетна стая с шкафове и рафтове от сандалово дърво.

— Има достатъчно място — говореше той, като разтваряше врати и разклащаше закачалки. — Багажът вече е тук, ще изпратя да го разопаковат.

— Много ли ще се бавиш? — попита Джулия, решила да застане лице в лице с проблема си.

Брад смутено повдигна рамене.

— Трудно е да се каже... движението по това време е кошмарно натоварено... ще се върна колкото се може по-скоро. Просто мама обича винаги да я посрещат... нали разбираш, семейна традиция.

Изражението и гласът му бяха старателно обикновени, но Джулия вече го познаваше. Той се подготвяше за края на света. Сърцето й подскочи. Мили боже, каква беше тази негова майка? Вратата се отвори и Брад с явно облекчение каза:

— Здравей, Роуз. На помощ ли идваш?

— Мис Аби каза, че госпожа Брадфорд би могла да има нужда от услугите ми.

— Роуз се грижи за майка ни — каза Брад, когато Джулия се обърна към възрастната прислужница със слабо лице — самото олицетворение на спретнатостта в копринената си сива рокля, над която носеше безупречно бели престилка и боне. — От колко време, Роуз?

— Това лято ще станат тридесет и две години, господин Брад.

Усмивката й подежда подкупващо на Джулия, както и южнолондонският ѝ акцент.

— Роуз ще се погрижи за тебе — каза с обич Брад. — Както винаги си се грижила за мен, нали така?

— Лейди Хестър обича всичко да върви гладко — отвърна сдържано Роуз, но в помътнелите ѝ сини очи проблесна пламъче.

— Можеш да разкажеш на жена ми това-онова за порядъка в тази къща — каза Брад с усмивка, в която обаче имаше настойчивост. — Тук всичко се движи по график — обясни той на Джулия. — Мама има слабост към добре смазаните механизми и всичко от този сорт.

— Винаги съм готова да се уча — усмихна се Джулия на Роуз. „И горя от желание да направя каквото зависи от мен, за да са доволни всички“ — прибави наум. Ако обстоятелствата, свързани с брака ѝ, бяха по-малко шокиращи, тя и пет пари нямаше да дава. Но Брад бе зарязал годеницата си, за да се ожени за нея, и тя бе изпълнена с

желание още от самото начало да разпръсне всички съмнения, че е водена от пресметливост. Роуз бе идеалният човек, от който да започне. Пряка връзка с майката на Брад.

Брад се сбогува и излезе. Умът му вече беше другаде.

— Ужасно е горещо, нали? — каза Джулия. По челото ѝ бе избила влага.

— Ще включа климатичната инсталация. Господин Брад не може без нея през лятото, но трябва да ви кажа, че в другите помещения няма инсталация. Заради астмата на лейди Хестър.

Астма! Брад не беше споменал за това.

— С времето ще свикнете с горещината — каза мило Роуз. — И със зимите също. В Америка дори времето стига до крайности.

— Връщате ли се често в Англия? — попита Джулия.

— Ежегодно, госпожо. Лейди Хестър прекарва там по един месец всяко лято.

— Ти си от Лондон, нали?

— Родена съм в Клапам, но ме евакуираха в Арън по време на войната. В една от фермите към имението. Когато станах на четиринадесет, отидох да работя като прислужница и помагах на мис Джелкс — камериерката на лейди Хестър по онова време. И когато тя се пенсионира, поех работата.

Роуз разопаковаше багажа с умение, което бе рожба на дългогодишен опит, и окачваше по закачалките новите дрехи, които още носеха етикетите си. Всичките бяха от най-люксовите магазини.

— Искате ли да ви приготвя хладка вана, госпожо? Лейди Хестър винаги взема вана през лятото.

— Би било чудесно.

Докато се събличаше, Джулия уж между другото попита:

— Лейди Хестър не е инвалид, нали?

— Пази боже, не! — засмя се Роуз. — Миналата година си счупи таза при езда, но не позволява това да я спре. Както и нищо друго — Роуз провери температурата на водата с ръка. — Готово. Мисля, че доста ще ви поосвежи.

Така и стана. Водата беше идеална — съвсем леко хладна, смекчена от зелен ароматизатор с прекрасно ухание. Джулия направи вълнички в копринената вода, така че да я облее изцяло, и се отпусна. Но умът ѝ не преставаше да щрака.

Значи пристъпът щеше да е предизвикан от гняв. Битси — както и Аби, и Брад по своя си начин — го бяха изразили съвсем ясно. Лейди Хестър ще бъде всичко друго, но не и доволна, макар да ставаше дума за скъпоценния ѝ син. А колкото до снаха ѝ... Е, Брад беше казал достатъчно, за да ѝ е ясно, че тя сама трябва да докаже качествата си. От нея зависеше дали ще я посрещнат с отворени обятия, или ще я попарят с неприязън. От този поучителен следобед бе научила едно нещо: в това семейство всички пътища водеха до Меката, наречена лейди Хестър Брадфорд. И ако човек знаеше какво е добро за него, трябваше да предприеме дългия път на поклонничество.

Полежа във ваната дълго и накрая изскочи стреснато — осъзна, че вграденият в стената часовник показва шест часа. Точно сега, стига да не е закъснял, самолетът на лейди Хестър би трябвало да каца.

Аби наложи вето над идеята да посрещнат майка си в отделението за особено важни пътници.

— Трябва да я лишиш от оръжията ѝ. Познаваш я. Каквито и сцени да прави насаме, пред хората тя не е нищо друго, освен идеалната майка-игуменка. Възползвай се от това — кажи ѝ новината пред неколкостотин души. Ще иска да те изпепели на място, но единственото, което ще може да направи, е да опита с поглед. Не може да вдига скандали на публично място — тя поклати глава. — За какво си мислиш?

— За свободата — отвърна той. — Прекрасно знаеш, че ако я бях попитал, тя щеше да блокира всичко. Каролайн беше нейна идея, не моя. Пет пари не давам за нея. Като сме си дошли на думата, мисля, че тя се интересува повече от името ми, отколкото от личността ми. Джулия не знае нищо за семейство Брадфорд. Познава единствено мен, Брад Брадфорд. И ме обича. Мен. Тя не е като другите, Аби. Не и Джулия. И аз не съм същият, когато съм с нея. Освен това съм влюбен. Това също е нещо, което ми се случва за първи път.

Лицето му се бе сковало в упорито изражение, което надяваше, когато бе скаран с майка си и бе решен да не ѝ се подчини. „Само че — помисли си Аби — това никога не му се е удавало, когато е ставало въпрос за жена.“ Тя се молеше брат ѝ да победи, но ако се съдеше по предишните реакции на майка им при опитите му да въстане...

Самолетът на лейди Хестър кацна и те застанаха начело на групата от чакащи роднини и приятели. Както винаги, майка им бе придружавана от един раболепен служител на аеролиниите. Лейди Хестър вярваше в ползването на обществения въздушен транспорт — първа класа, разбира се. Това беше добро както за имиджа ѝ, така и за връзките с обществото. Аристократката, която не се страхува да се смеси с тълпата обикновени хора. Сега, когато видя да я посрещат не само синът ѝ, но и по-голямата ѝ дъщеря, тя ги поздрави топло. Предложи на Аби бузата си, но целуна сина си по устата, като любовница.

— Скъпото ми момче! А и Аби! На какво дължа тази чест? Не си ли подранил със завръщането си, сине?

— Имам страхотна причина да се върна по-рано.

Тя го хвана под ръка: беше мъничко по-ниска от него, но безкрайно по-властна. Всички им правеха път.

Надявам се да няма проблеми — намръщи се лейди Хестър.

— Не мисля, че има проблем. Надявам се и ти да бъдеш на същото мнение.

Тя го изгледа с очи, които таяха леко неудоволствие, но после се усмихна и го потупа по бузата.

— Нима някога съм се ядосвала на обожавания си син?

— За всичко си има първи път — промърмори Аби.

— Абигейл, не говори така, сякаш искаш да не те чуят — заповяда майка ѝ и се обърна към Брад: — Кажи ми сега, какво те накара да се върнеш толкова скоро?

Той пое дълбоко дъх и изтърси:

— Ожених се.

Лейди Хестър застина, след това бавно се извърна към него.

— Ожених се — повтори Брад, но не толкова високо.

За няколко безмълвни мига лицето на лейди Хестър стана мраморнобяло.

— Оженил си се?

— В Лондон.

— В Лондон?

— Днес.

— Днес?

Лейди Хестър повтаряше всяка негова дума с отмерен, безстрастен тон, после се засмя снизходително.

— Ти, както казват, ме будалкаш.

— Не, не те будалкам — каза Брад. — Женен съм, майко. От тази сутрин. Напълно законно обвързан.

— Отказвам да повярвам, че Каролайн те е убедила да избягате. Поканите са готови и ще бъдат разпратени още тази седмица. Вложих толкова време и средства в организацията на сватбата...

— Не е Каролайн — каза Брад.

Лицето на лейди Хестър прие такова изражение, че Аби отстъпи крачка назад. Брад, хванат под ръка от майка си, не можеше да помръдне.

— Ти... не си... се оженил... за Каролайн? — каза бавно лейди Хестър.

— Не. Женен съм за друга. За англичанка. Казва се Джулия Кери — и преди гласът да му изневери, добави: — Тя е у дома, очаква да се запознае с теб.

Изминаха двадесет секунди. На високите скули на лейди Хестър избиха червени петна, внимателно изрисуваните ѝ устни бяха стиснати също тъй силно, както бе стиснала лакътя на сина си. За момент тя направо се вкамени, сетне пое дълбоко дъх и наложи желязната си воля над инстинктивния си порив да отметне глава и да нададе вой. Вместо това със забележително спокоен глас каза:

— Мое скъпо момче, избрал си извънредно необичайно място, за да споделиш с мен най-важната новина през живота си.

Тя извърна сковано глава, сякаш шията ѝ беше ръждясала, и погледна дъщеря си. „И знам кой го е подучил“ — премина безмълвно между двете. Аби се насили да не отклони поглед от опасните очи и когато майка ѝ каза просто: „Ще повървим до колата“, послушно изостана.

Лейди Хестър проговори едва след като багажът бе натоварен, Еймс се качи на шофьорското място, а Аби седна на предната седалка с гръб към тях.

— А сега — каза Хестър, — разкажи ми всичко. Докато Брад разказваше, тя полагаше неимоверни усилия да запази спокойствие, въпреки че единственото, което искаше да стори, бе да хване голямата

си чанта от крокодилска кожа и да започне да го налага по главата. Искаше да се разбеснее, да крещи, да раздира и разкъсва в яростта си. Искаше да тропа с крака и да вие с цяло гърло. „Глупак! — крещеше безмълвно тя на сина си. — Безмозъчен, тъпоглав, обезумял по секса малоумник!“ И все пак една друга част от съзнанието ѝ слушаше хладнокръвно онова, което ѝ казваше. Слушаше ненаситно, гордо, непримиримо за някаква жена, която според него беше комбинация от Хубавата Елена, Елинор Рузвелт и мадам Помпадур. И точно това натисна предупредителния звънец в съзнанието ѝ.

Когато Брад свърши и остана загледан в нея с издадена брадичка, която подсказваше, че е стиснал зъби, тя избра най-подходящата усмивка — показваше, че донякъде ѝ е забавно, но и че се е примирила. Сетне въздъхна:

— Виждам, че ти е влязла под кожата, скъпи, но... не мислиш ли, че си проявил известно нехайство? Нямам предвид себе си, знаеш това, макар да трябва да призная, че ме боли, понеже си предпочел да не ми се довериш. Но поне за миг помисли ли как ще се почувства Каролайн? Всичко това изглежда толкова подло, миличък. Да захвърлиш една жена показва възможно най-лош вкус... и не е постъпка на джентълмен. Освен това е пример за толкова изключително лошо поведение, за такава липса на такт, че не го очаквах от теб. Не вярвах, че можеш да си толкова себичен.

Аби, която седеше мълчаливо на предната седалка, стрелна брат си с поглед. Лицето му беше напрегнато и бяло. Той губеше битката, а майка му преднамерено и с постоянство мачкаше самочувствието и самообладанието му. Както винаги, Хестър Брадфорд смаляваше онова, с което се бе гордял и което го бе карало да изпитва щастие, до евтина и долнопробна дреболия. Господи! Аби можеше да усети как властността се излъчва от стройното тяло на майка ѝ. Междувременно Хестър целуна сина си и каза:

— Но ако това е, което искаш, скъпи, значи се радвам за теб.

„Ах, проклета кучко — помисли си Аби, доловила унижението и смущението на брат си. — За бога, Брад, тя не е икона! Кажи ѝ да върви по дяволите. Кажи ѝ, че изборът на съпруга си е твоя работа; че животът ти си е твоя работа; че си на тридесет години — и че не искаш да се ожениш за майка си!“

Инстинктивна мисъл, но тя я шокира и Аби сигурно бе издала някакъв звук, защото майка ѝ извърна глава към нея и я погледна. Двете жени се втренчиха една в друга и Хестър Брадфорд сякаш прочете ужасените мисли на Аби. От очите ѝ като светкавица се стрелна предупреждение. „Нито дума! — казваха те. — С теб ще се разправям по-късно.“

— Всичко е толкова прибързано — каза Хестър на Брад с тъжно примирение. През тялото ѝ премина тръпка на отвращение. — Толкова потайно, сякаш е имало нещо, от което да се срамуваш...

„Не, нямало е, но ще има, когато приключиш с него“ — помисли си Аби.

— Вярвам, че няма никаква... по-особена причина за подобна необичайна припряност?

— Няма.

Лейди Хестър веднага промени курса.

— Прости ми, миличък, но нали разбираш как ще изглежда всичко. Какво ще си помислят хората!

— Могат да си заврат мислите в задника — каза Брад пресипнало. Нецензурните му думи показваха колко усилено се стареа да отстоява позициите си срещу противник, който е планирал всеки свой ход.

„От лошо по-лошо“ — помисли си лейди Хестър, осъзнавайки, че е била далеч от истината, като е предполагала, че Брад е сключил този отвратителен и неудачен съюз по принуда. Всъщност той е бил инициаторът. Но дори и така, тази работа нямаше да я бъде. Как е посмяла? Как е посмяла? Тя ще си плати за това. „Ще я унищожа, която и да е тя. Нека си мисли, че всичко е прекрасно — засега.“

Тя отново въздъхна, видя как това предизвика облак, който засенчи ясните очи на сина ѝ, и натисна още веднъж дръжката на острието, което бе забила в сърцето му:

— Е, скъпо мое момче, щом това е, което искаш...

— Повече от всичко, което съм искал през живота си.

Чула молбата в гласа му, Аби отчаяно стисна очи.

„Недей, Брад — помоли се тя. — Позволяваш ѝ да победи — както винаги.“

Лейди Хестър обхвана брадата на сина си с ръка, приведе се и отново го целуна по устата. Бавно и дълго.

— Виждам, че главата ти се е завъртяла съвсем, и ако тя е твоят избор, съм сигурна, че аз също ще я обикна. Но преди да ни запознаеш, трябва да узная това-онова за нея. Искам да ми кажеш всичко. Започни от самото начало, от мига, в който я видя за първи път.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато Роуз се върна, Джулия стоеше пред гардероба, решена да играе с открити карти.

— Имам нужда от твоята помощ и опитност, Роуз — каза искрено тя. — Тази вечер е много важна за мен. Коя рокля да си облека? Нужно е да изглеждам точно както трябва; сигурна съм, че разбираш.

Роуз без колебание посегна към роклята, която считаше идеална за случая.

— Жълтата коприна, госпожо.

Рокля за вкъщи. Елегантно и просто скроена, с подходяща яка-лодка, с дълги ръкави, които падаха свободно до лакътя, откъдето се закопчаваха — тясно прилепнали — до китката; на кръста имаше тесен копринен колан.

— Тази вечер ще е семейна вечеря, госпожо, и за такива случаи точно това е дрехата, която бих облякла — усмивката ѝ беше топла и окуражителна. — А и цветът подхожда на косата ви.

— Добре — съгласи се Джулия с благодарност. — Значи тази — после прибави небрежно: — Лейди Хестър интересува ли се от облеклото?

— Дотолкова, доколкото винаги е с идеална външност, госпожо. Тя е перфекционист — и за дрехите, и за всичко останало.

Джулия почувства как към височината, която трябваше да изкатери, се прибавиха още няколко километра.

— Просто бъдете самата себе си, госпожо — посъветва я Роуз с глас, който не изразяваше никакви чувства. Идеалната прислужница. — Лейди Хестър много бързо забелязва и най-лекия намек за преструвка... И се отнася крайно закрилнически към сина си — като наблюдаваше изражението на Джулия в огледалото, тя прибави безстрастно: — Сигурна съм, че ще изглеждате много добре. Роклята е точно за случая. Ако желаете, мога да ви направя и прическа.

Обикновено на Джулия не ѝ отнемаше повече от няколко минути да вдигне косата си на класически френски кок, но сега веднага се съгласи. Роуз доста ясно ѝ казваше, че е на нейна страна, че иска тя да успее.

Роуз имаше златни ръце. Скоро Джулия имаше прическа, прилична на козунак, в стил епохата на крал Едуард. Тежката ѝ коса бе здраво прихваната с масивни фиби. Това ѝ придаваше старомодна елегантност и тя излъчваше достойнство и подкупваща простота.

— Благодаря ти, Роуз — каза тя.

Прислужницата се усмихна. В този момент телефонът избръмча и Роуз вдигна слушалката.

— Веднага слизам — каза тя, после затвори и прибави: — Лейди Хестър е пристигнала, госпожо. Трябва да отида при нея. Ако ми остане минутка, ще се върна и ще ви помогна да се облечете.

И излезе. Джулия се втренчи в отражението си. Моментът беше настъпил. Но ръцете ѝ не трепереха, докато си слагаше грим. Не твърде много — изкуството беше да сложи толкова, че да не изглежда гримирана. След няколко минути внимателно се изучи в огледалото. Да, това би трябвало да мине на прегледа.

Брад влезе тъкмо когато се пръскаше с „L’Air du Temps“. Бе ѝ достатъчен един поглед, за да ѝ се свие сърцето. Беше блед, стиснал устни, очите му блестяха някак странно невиждащо. О, Господи! Какво, за Бога, му е казала майка му?

— Изглеждаш изтощен, скъпи. Задръствания ли имаше?

— Много, и то гадни — гласът му беше дрезгав. — Всичко беше гадно — ръцете му я притиснаха силно, безпощадно, разкривайки вътрешното му отчаяние. Целувката му също беше отчаяна. И беше стръвно възбуден.

— Знаем от какво имаш нужда — тя се изплъзна от ръцете му, заключи вратата и отметна покривката от леглото.

— Четеш ми мислите — каза жадно той.

„Не, чета по лицето ти“ — помисли си Джулия. То потвърждаваше една нейна теория: че сексът е начинът, по който съпругът ѝ се освобождава от всякакъв вид напрежение, особено от онова, създавано от майка му. Е, разсъди практично тя, докато копирената рокля, както и всичко останало, се смъкваше от тялото ѝ, някои мъже пият, други бият жените си. Това със сигурност беше най-

добрият начин. Но на едно по-дълбоко ниво Джулия бе възмутена, че не е нищо повече от сексуален отдушник. А един тъничък гласец лукаво прошепна в съзнанието ѝ: „Точно така. Нали леля Шарлот казваше, че бракът е просто узаконен секс?“.

Лежаха, потънали в удовлетворено мълчание. На вратата се почука.

— Сигурно е Роуз — въздъхна Джулия.

Брад вдигна глава, погледна към часовника и ахна:

— Мътните го взели, вече минава седем!

Скочи от леглото и се втурна към банята.

Роуз не направи никакъв коментар при вида на изпомачканото легло и развалената прическа. Просто изчака Джулия да седне край тоалетната масичка, за да я направи отново. След това сложи един шифонен квадрат над косата на новата госпожа Бранфорд, спусна жълтата копринена рокля над главата ѝ и Джулия поднови грима си.

Брад излезе от тоалетната по риза и панталон и очите му светнаха.

— Изглеждаш фантастично!

— Благодарение на Роуз.

— Благодаря ти, Роуз — усмихна ѝ се Брад.

— Ако няма друго, с което мога да помогна, ще отида да се погрижа за лейди Хестър.

— Би ли ме закопчала, ако обичаш? — Брад протегна ръце към Джулия.

Джулия му се усмихна.

— Това е толкова съпружеско!

— Нали сме съпрузи! — на лицето му се върна враждебното изражение отпреди половин час.

Което означаваше, че майка му не одобрява. Думите на Брад го потвърдиха.

— Това е важно, Джулия — подчерта той, докато се приготвяха да слязат долу. — Направи го както трябва, заради мен.

„Заради теб? — каза си Джулия, докато излизаше през вратата. — А за мен кой ще помисли?“

Брад я отведе не в салона, а в една друга стая, цялата в розово и бяло. Там май се беше събрала останалата част от семейството. Без свекървата.

Величествена в зелената си кадифена рокля (намачкана и с дупка на полата), Аби доплува през стаята до тях. Обиците и колието ѝ бяха инкрустирани с огромни изумруди и сигурно тежаха поне неколкостотин грама. Джулия не беше сложила никакви бижута — не че притежаваше нещо повече от черната котка и наниза перли — още един от сватбените подаръци на Брад.

Аби представи Джулия на членовете на семейството, с които тя още не се беше срещала: зетъвете. Брад не изрази никакъв протест, когато Аби я отвлече, а се отправи към подноса с напитките.

Аби отведе Джулия първо към Битси и един висок мургав мъж с лице на сатир.

— Джулия, това е Дрексел Адамс, мъжът на Битси. А това е новата ти снаха, Дрекс.

Той се приведе над ръката на Джулия.

— При това много красива снаха.

— Благодаря, господин Адамс — учтиво каза Джулия, втренчена право в очите му, които дръзко ѝ се възхищаваха.

— Дрекс за приятелите и роднините, моля.

Аби я отведе по-нататък.

— А това е моята собствена по-добра половинка. Сет, запознай се с жената на Брад.

Джулия трябваше да вдигне глава — Сет беше поне два метра и беше колкото висок, толкова и слаб. И прегърбен — без съмнение, за да избягва сблъсъка с горните прагове. Сигурно за да омекотява подобни сблъсъци, природата го бе дарила с гъста коса, подобна на козината на английска овчарка. Но лицето му беше мило, а усмивката му придаваше някаква дяволитост. С неочаквано красив плътен глас той цитира:

— „И нейното присъствие излъчва сияния такива, че превръща и гроба мрачен в празничен чертог...“ — големите му ръце обхванаха нейните и той се наведе да я целуне.

— Сет си има цитат за всичко — обясни Аби с обич.

— Този път няма сребърни прибори, които да ни предупредят — каза Сет и смигна на Джулия. — Но те само щяха да ни подготвят за

красотата ти, скъпа — той вдигна чашата си с шампанско. — Пия за теб. Жива-здрава и много щастие.

— Благодаря — Джулия почувства как я обгръща щедрата топлина на първото искрено казано „добре дошла“.

— Не, ти си тази, на която трябва да благодарим за добрината да доведеш сред нас прекрасното си лице.

— Нима си се съмнявал във вкуса на Брад? — избумтя Аби.

Дрексел Адамс прекоси стаята, протегнал чаша шампанско. Джулия изпита досада от начина, но който очите му я събличаха.

— Как се чувства човек като госпожа Брадфорд? — под мекотата на гласа му се чувстваше шкурка.

— Не знам — отвърна Джулия. — Защо не опитате?

Тъмносините му очи пламнаха, но смехът му беше одобрителен. Преди да успее да каже нещо, жена му се озова при тях, плъзна ръката си под лакътя му по начин, който казваше: „по-спокойно, момче“, и втренчи в Джулия поглед, пълен с враждебност.

— Тъкмо се чудехме къде сте решили да отидете на сватбено пътешествие.

— Не сме решили... все още — излъга Джулия. Идеята за сватбено пътешествие изобщо не бе споменавана в разговорите им с Брад.

Битси сведе мигли така, че Джулия разбра, че е извадила меча от ножницата.

— Е, винаги можете да се възползвате от резервациите, направени за другата сватба.

— Ако ти присяда, скъпа сестричке, просто преглътни — намеси се Аби.

— „Големият ум познава мощта на добротата“ — каза Сет и Джулия с удоволствие видя, че Битси се изчервява.

— Сигурно вече си се досетила, че съпругът ми преподава английска литература — каза Аби. — Това впрочем е Браунинг. Аз също познавам всички автори — след това прибави твърдо: — Не обръщай внимание на Битси. Тя си има от всичко по малко. Включително ревност.

Каква приятна жена. Нищо чудно, че беше любимката на Брад. „Тя е като Гибралтарската скала — беше казал той. — Непоклатима.“ Битси изглеждаше като човек, който защитава ожесточено всеки

сантиметър от територията си. От друга страна, Аби излъчваше спокойната самоувереност, че нейната собствена територия не може да бъде нарушена. А колкото до съпрузите им — Дрексел Адамс беше мошеник. Лъже и маже, а после друг му опира пешкира. Сет Адамс беше единственият, който изглеждаше както Джулия бе очаквала да изглежда един представител на доброто бостънско общество. Но големият въпрос бе друг: коя бе тя и защо тя? Защо Брад бе зарязал годеницата си толкова прибързано и за каква жена го бе направил?

Тя потърси с поглед мъжа си и откри, че е застанал с гръб към камината и я наблюдава. Хвърли ѝ насърчителна усмивка и махна на Томас да му донесе още шампанско. След това се обърна към часовника. Беше осем без пет. Роуз бе казала на Джулия, че на вечеря се сядат точно когато удари осем. Но нали свекърва ѝ нямаше да влезе само за да ги повлече към трапезарията с нищо повече от едно „Здравейте“? Брад обаче бе казал, че тя трябва да се справи със ситуацията. Това, че той постоянно проверяваше колко е часът, засилваше тревогата ѝ, както и убеждението ѝ, че съпругът ѝ се ужасява от майка си.

В секундата, когато прекрасният старинен часовник отмери точния час, двойните врати се разтвориха и всички се обърнаха. За момент Джулия истерично се зачуди дали всички жени в стаята нямаше да направят реверанс, тъй като дамата, застанала на прага, наистина беше величествена. Джулия веднага видя откъде Брад е получил очите си и източената си елегантност. Майка му беше висока метър и осемдесет, внушителна и властна. Кое не попречи на Дрексел Адамс да прошепне високо:

— Мили Боже, тя вече е в траур!

Черното облекло на лейди Хестър беше зашеметяващо елегантно: рокля от фина коприна с тънки презрамки и допълнителна горна дреха от прозрачен шифон, набрана на гърлото и на китките. Тясната ѝ огърлица, която обграждаше вече отпуснатата плът на шията, бе от пет наниз перли, събрани в огромен сапфир, заобиколен от диаманти. От ушите ѝ висяха перлени обици във формата на капки. Косата ѝ беше синкавобяла като прясно изпрани чаршафи; бе подстригана късо, втвърдена с лак и застинала надвиснала над челото и тила ѝ. Лицето ѝ бе ъгловато и властно, напомнящо на орел от някой герб, а очите ѝ бяха блестящи и режещи като добре наточено острие.

Устните ѝ бяха тънки, но изкусно начервени така, че да изглеждат попълни. Кожата ѝ беше забележително лишена от бръчки, съвсем леко гримирана, а костната структура на лицето ѝ разкриваше, че на младини вероятно е притежавала хубост, от която на човек направо му е секвал дъхът. Изражението ѝ беше заповеднически-арогантно. Гласът ѝ също. Тя почука с бастунчето, на което се подпираше, и каза повелително:

— Е, сине, запознай ме с жена си.

Брад се озова до нея със скорост, която би му донесла златен медал на олимпийско състезание. Майка му протегна ръка и той я целуна. След това я целуна и по устните. Джулия забеляза как лейди Хестър докосва лицето на сина си и задържа целувката и лицето ѝ пламна. После Брад ѝ предложи ръката си и прекосиха стаята. Всички пазеха почтително мълчание. Той я отведе до голямото старо кресло от времето на крал Джордж, на което — Джулия вече бе забелязала — не седнаше никой. Брад прибута към краката ѝ столче на колелца, а тя му подаде бастуна си и той го опря на креслото. Тя отново му се усмихна по начин, който накара Джулия да стисне зъби, сетне кимна леко, сякаш казваше: „Церемонията може да започне“.

„Не може да бъде! — помисли си Джулия. — На колене ли да падна, що ли?“ Изражението на съпруга ѝ, когато се запъти към нея, подсказваше ясно, че от нея се очаква коленопреклонност във всяко отношение. Стисна я здраво за лакътя и толкова забързано я повлече през стаята, че тя си закачи тока в полите на роклята и се препъна. Чу сподавения смях на Битси и почувства, че би могла да ги убие и двамата.

— Това е Джулия, майко — каза Брад раболепно.

Джулия се втренчи в очите, които Брад бе наследил — погледът им бе много по-остър и сякаш ѝ правеше дисекция. Тя се постара да го посрещне с вдигната глава. Отказваше да превие врат. Никога пред никого не го бе правила и никога нямаше да го направи! Устоя на очите на лейди Хестър с немигащ поглед.

Тогава лейди Хестър се усмихна и Джулия трепна и се олюля, сякаш внезапно се бе отпуснал някакъв каиш, който до този момент я бе пристягал.

— Ела и ме целуни, дете — каза достолепната дама и ѝ предложи бузата си. Привеждайки се, за да допре устни до пергаментовата кожа,

Джулия разпозна парфюма ѝ. „Флори“ — „Червена роза“. Понечи да се изправи, но силни дълги пръсти хванаха брадичката ѝ. Две очи я изучаваха с настойчивост, от която краката ѝ омекнаха. „Сега знаеш коя съм аз — казваха очите. — Дай да видим коя си ти.“

— Да, без съмнение си красавица — произнесе лейди Хестър. В гласа ѝ звучеше задоволство. — Синът ми не е преувеличил. Добре дошла в Бостън, Джулия. Надявам се да си много щастлива с нас.

„С нас ли?“ — помисли си Джулия.

Усмивката, с която я дари лейди Хестър, беше неотразима.

— Брад, скъпо момче, донеси един стол... Тук, до мен — каза тя, без изобщо да го поглежда.

— Благодаря, скъпи — каза Джулия с ясен глас, щом той донесе стола.

Лейди Хестър протегна ръка с жест, много приличен на този, с който един хирург би показал, че очаква да му подадат поискания инструмент. В случая това бяха очила с полукръгли стъкла, които Битси пхна в ръката ѝ. После застана зад стола на майка си в старата като света поза на придворна дама в очакване на нареждания. Значи това бе ролята на Битси в тази къща.

Лейди Хестър намести очилата си.

— Виждала съм този цвят коса само веднъж — направи коментар тя с онази изумителна грубост, която Джулия бе срещала само сред аристокрацията. Гласът ѝ беше висок, някак подигравателен и високомерен; глас, който никога не се понижава, защото по-низшите така и така не са способни да разберат какво се казва.

— Тя също беше забележителна жена.

Джулия кипеше. Защо се гавреше с нея, ей така, за забавление? И Брад я беше въвлякъл в това! Ще го убие.

Точно в този миг лейди Хестър угаси огъня, подклаждащ гнева ѝ.

— Скъпа — каза топло тя, — толкова се радвам, че синът ми си е избрал англичанка за съпруга. Скъпата ми родина означава толкова много за мен — внезапно очите ѝ заискриха ярко като Млечния път. — Сега няма да се чувствам толкова самотна.

Джулия примигна, внезапно окъпана в лъчите на едно невероятно очарование, фокусирано безпогрешно там, където я болеше най-много.

— Помня как беше в началото, когато пристигнах в Америка — върна се в миналото лейди Хестър. — Човек чувства, че най-внимателно го преценяват и че все има още нещо, което може да се желае от него... но виждам, че синът ми е пожелал теб.

— Много сте любезна.

— Рядко съм любезна, скъпа, но винаги съм откровена — тя млъкна, когато Томас се приведе пред нея с поднос, върху който имаше една-единствена чаша, пълна с нещо, което изглеждаше като тоник. — Не, Томас. Тази вечер ще пия шампанско с всички.

— Но, мамо, доктор Венър каза... — започна Битси.

— Много добре знам какво казва доктор Венър и също така добре знам какво ще направя. Шампанско, ако обичаш, Томас.

Лейди Хестър отново се обърна към Джулия и се оплака:

— Проклетият ми артрит. Алкохолът ми е забранен. Но не и тази вечер. Не мога да вдигна тост за сина си и булката му с минерална вода, нали?

Томас я доближи с шампанското.

— А, така е по-добре. Благодаря, Томас.

Той мълчаливо се поклони.

Лейди Хестър взе бастуна си, почука с него по столчето за крака, въпреки че никой не бе посмял да насочи вниманието си другаде, и вдигна чаша. Всички последваха примера ѝ.

— Да пием за сина ми и жена му — каза тя.

Всички отпиха. Атмосферата беше като при обявяването на всеобща амнистия. Всички се отпуснаха. Джулия бе объркана. Змеицата се бе превърнала в добра фея. Омагьосана от чара на лейди Хестър, тя откри, че разтваря душата си за нея. В старата жена нямаше и следа от язвителност и лоши чувства.

— Брад винаги е наблягал на хубавата външност, много е чувствителен в това отношение — отбеляза лейди Хестър одобрително.

— Аз също съм чувствителна към неговия чар — отвърна честно Джулия и бе възнаградена с благосклонна усмивка.

— Още не съм срещнала жена, която да не е. В това отношение прилича на баща ми. Ето го там, над камината.

Джулия послушно се извърна, за да погледне портрета. Оттам я гледаше Брад, но петнадесет години по-възрастен и излъчващ

авторитет, властност и зрелост, които още липсваха на съпруга ѝ. Само усмивката, изпълнена с чар, който оставя жените бездиханни, беше същата.

— Обожавах баща си — каза лейди Хестър с глас, който се използва в изповедалня.

— Брад поразително прилича на него — каза Джулия.

— Точно затова обожавам и него.

Очите им се срещнаха и Джулия усети, че ѝ преподават урок. Тя кимна леко и отново бе възнаградена с одобрителна усмивка.

Вечерята беше блестяща като шампанското, макар Джулия всъщност да не съзнаваше добре какво яде. Даваше си сметка само, че е отлично сготвено и красиво поднесено. Разговорът беше също така добре смислен. От време на време Брад я окъпваше през масата с някоя от горещите си усмивки, а очите му ѝ предаваха посланието: „Само така! Дръж се на ниво!“ Това, от една страна, я облекчаваше, но, от друга страна, я караше да се смайва, че е от толкова жизненоважно значение за него. Караше я да се чуди каква ли би била реакцията му, ако нещата не бяха потръгнали.

Наблюдаваше ги с майка му по време на вечерята; виждаше как тя постоянно го докосва — гордо, с чувство за собственост. Очите ѝ сякаш казваха: „Не е ли красив обожаваният ми син? Не е ли създаден, за да бъде боготворен и от двете ни?“. Нищо чудно, че Брад беше толкова разглезен. Кое то пък я наведе на друга мисъл. Сред изобилието от семейни фотографии в гостната не бе видяла нито една, която би могла да бъде снимка на бащата на Брад. „Безполово размножаване?“ — зачуди се язвително тя. В семейство Брадфорд явно цареше матриархат и в качеството си на глава на клана лейди Хестър я разпитваше с деликатна, но неумолима настойчивост за произхода ѝ, за семейството ѝ, за възпитанието, образованието и работата ѝ. Никой детайл не беше дотам маловажен, че да не бъде попитано за него. Джулия чувстваше, че я анализират до дъно.

„Е, това си е естествено — заспори със себе си тя. — Ако моят син беше довел у дома напълно непозната жена и я бе представил като своя съпруга, когато си мисля, че е щастливо сгоден за друга, аз също бих била подозрителна.“ Освен в злобната забележка на Битси, името на Каролайн Нортън изобщо не бе споменато. Сякаш лейди Хестър бе заповядала това име да бъде изтрито, а името на Джулия да бъде

написано на неговото място. Да, никой тук не правеше нищо против волята си.

Сали Армбъстър беше права за властта, която упражняваше лейди Хестър. Но Джулия вече бе научила, че в очите на лейди Хестър Сали бе имала един фатален недостатък — вече е била омъжена.

Като изучаваше свекърва си, Джулия разбра защо Сали гледаше на нея като на убиец. Нима не бе убила надеждите ѝ? Зад непринуденото очарование се криеше стомана. Джулия и за миг не се усъмни, че свекърва ѝ би могла да бъде абсолютно безпощадна, когато пожелае. И беше благодарна, че онова, което получава от нея — засега — е одобрение.

Огледа стаята и реши да остави микроскопа настрана. Всички присъстващи се бяха зачервили, не толкова от виното, колкото от облекчение. Кое то отново я накара да се притесни и да се зачуди какво ли в действителност са очаквали. Откри, че се взира в жълтите си обувки, за да открие... следи от кръв? Вдигна глава и улови ироничния поглед на Дрексел Адамс. Не отклони очи и той пръв отмести поглед.

„Не се обременявай с мненията на останалите — каза си тя. — Лейди Хестър е важната. Щом Брад иска, падни на колене като всички.“

Както и за всичко останало, лейди Хестър реши кога да прекъсне празненството.

— Отдавна трябваше да съм в леглото — обяви тя и снизходително прибави: — Но в случай както този...

Беше единадесет и половина. Могъществото ѝ бе такова, че раздялата за „лека нощ“ беше съвсем различна от посрещането. И двете съпружески двойки целунаха Джулия, но най-много я зарадва одобрителното „Браво“, изречено от Аби в ухото ѝ. Брад се обърна към нея с усмивка, която обещаваеше неговата собствена, специална награда.

Точно тогава лейди Хестър каза с рязка категоричност:

— Ще трябва да откъсна сина си от тебе за малко. Нали разбираш, бизнес — в гласа ѝ простърга известна шеговитост: — Трябва да разбере дали изобщо е свършил някаква друга работа, докато е бил в Англия.

Брад придружи Джулия до първото стъпало на стълбището и я увери:

— Няма да се бавя. Не искам да се бавя. Почакай да дойда и да ти го докажа.

Джулия направо полетя нагоре по стълбите. Роуз я чакаше и на Джулия ѝ се стори, че вижда одобрение и в нейната усмивка. Е, нали казват, че прислугата знае всичко.

Едва сега, след като бе преодоляла първото препятствие, тя осъзна колко концентрация и усилия бе вложила, за да го прескочи. Внезапно се почувства изтощена и си легна. Но сънят ѝ, макар и дълбок, беше неспокоен. Изпълниха го отекващи гласове.

„Тя е същинска змеица... ще ти пререже гърлото и ще те окачи на кука, за да изцеди и последната ти капка кръв... С какво се занимаваш? Правя каквото ми каже майка ми... Господи! Мама ще получи пристъп!... Как се чувства човек като госпожа Брадфорд?...”

Пробуди се, когато Брад се пхна в леглото и я попита:

— Защо се мяташе така? Да не си сънувала кошмар? — придърпа я към себе си. Беше топъл и възбуден.

— От полета е — излъга Джулия и се извърна към него с удоволствие.

— Горкото ми котенце. Ей сега ще те накарам да мъркаш.

Последната мисъл на Джулия, преди напълно да изгуби контрол, беше, че може би Брад трябва по-често да докладва на майка си.

На следващата сутрин той я събуди с целувка.

— Ставай, слънчице. Трябва да свършим много неща и да отидем на много места.

— Къде?

— Няма да ти кажа, преди да сме стигнали.

— Меден месец ли?

— Е, ще бъде кратичък, но ще се постарая да го направя възможно най-сладък.

— За колко време?

— Само до понеделник вечерта.

В душата ѝ покълна разочарование.

— Четири дни?

— Мама е направила някои... уговорки. Тя не знаеше за нас, нали разбираш. Графикът ми е запълнен, всичките ангажименти са

окончателно уредени. Това е сделка, голяма сделка, но внезапно се появи неочаквана конкуренция. Нищо тревожно, но означава, че ще трябва да те оставя за известно време.

— Толкова скоро?

— Няма да си сама — каза бързо Брад. — Мама има най-различни планове. А и ни остават тези четири дни.

Считай, че си късметлийка, казваше тонът му. Той изскочи от леглото и игриво я шляпна по голия задник.

— Ставай, жено! В тази къща закуската винаги е в девет, а точността е едно от изискванията на майка ми!

Лейди Хестър вече беше долу, седнала на масата за закуска. Беше сложила тъмни очила и преглеждаше една купчина писма. Махна очилата, когато вдигна лице, за да получи целувка от сина си — по устата, както обикновено. На Джулия предложи бузата си. Тази сутрин тя беше много елегантна, сякаш слязла от корицата на някое списание. Носеше черно-бял пепитен костюм — „Шанел“, както забеляза Джулия — обточен с ширити. На едното ѝ рамо бе прикачена свежа червена роза. Нейният отличителен белег.

Брад отиде до редицата сребърни блюда на бюфета и си сложи бъркани яйца, малки наденички, филийки бекон, печурки и печени домати. Джулия си взе едно варено яйце от специалния контейнер.

— Надявам се, че не си на диета, нали? — попита неодобрително лейди Хестър.

— Не. Просто не съм много гладна.

— Хубавата закуска е добро начало за деня — каза назидателно лейди Хестър и сипа кафе от сребърната кана.

— Всичко е уредено — каза тя на Брад, докато му подаваше чашата: първокачествен порцелан с изрисувани върби — близък на сервиза на Джулия. — Така, колкото до вторник...

Джулия намаза една препечена филия с масло, поровичка в яйцето, без всъщност да има желание да го яде, като слушаше как майка и син си говорят за неща, които ѝ бяха непознати. Чувстваше се напълно изолирана.

— Ако е необходимо, ще трябва да го последваш където и да отиде — казваше лейди Хестър. — Ако Макколи ни подведе, момчетата на Дънам ще се доберат до него, а така не става. Искам това

разногласие да се превърне в разкол; така ще можем да разделяме и да владеем.

— Добре — отвърна Брад с непринудена, но абсолютна самоувереност. — Ще стане.

Джулия си изпи кафето. Чувстваше се излишна. Припомни си съня от изминалата нощ. Знак ли беше това?

— Хей! — Брад я побутна с крак.

— Какво? О, извинявай, бях се отнесла...

— Нахрани ли се? Искаш ли още кафе? Ако не, тогава да тръгваме...

— Да тръгваме ли? Но не съм приготвила никакъв багаж.

— Позволих си да наредя на Роуз да го направи вместо теб — каза лейди Хестър.

— Но...

— Роуз знае съвсем точно от какво ще имаш нужда. Докато се върнете, ще съм ти наела лична камериерка. Вървете й се забавлявайте.

Брад издърпа стола й и Джулия се надигна неуверено. Чувстваше се като колет, който пращат по пощата.

Влезе Томас.

— Колата ви чака, сър.

— Добре. Багажът качен ли е?

— Да, сър.

Брад се обърна към майка си.

— Ще се видим в понеделник вечер тогава.

Прегръдката й беше израз на безутешност.

— Беше вкъщи толкова за кратко — каза тя, като предложи буза на Джулия. Но нейното „Забавлявайте се“ беше заповед.

Джулия беше уверена, че забавлението ще е последното нещо, което ще направи. Да бъде опакована като пощенска пратка, без никой и дума да обели на какъв адрес ще бъде доставена! И това ми било меден месец. Дори не я бяха попитали.

Тя седеше вдървено, намусена и злочеста до Брад, който караше. Насрещните коли профучаваха край тях като ядосани пчели.

— Това е Чарлз — каза Брад, докато прекосяваха реката, и няколко минути по-късно: — А това е Кеймбридж, където живее Аби — нехайно кимване: — Това пък е Харвард.

Скоро напуснаха академичните дебри и навлязоха в провинцията. Когато Джулия видя табелата: „КОНКОРД 20 м“, чувството, че е предадена, се задълбочи. Отиваха във фермата, за която Брад ѝ беше споменавал! Меден месец във ферма? Крави, разорани ниви и стара фермерска къща! Остана без дъх от възмущение. Значи това беше представата на майка му за меден месец!

Брад шофираше с усмивка и или не усещаше, или беше безразличен към кладата от чувства, разгоряла се на съседната седалка. Беше прекрасен ден; той беше смъкнал прозорците и бе опрял лакът навън, ръцете му лежаха отпуснати върху волана. Джулия вреше и кипеше. Карирана риза и дънки! А тя беше облякла елегантна рокля с цвят на кафе с мляко, чорапогащник и високи токове! Хубаво начало за меден месец!

После забеляза красотата на природата. Зелена трева, бели огради, добитък, коне, мирис на сено.

— Близо сме вече — каза успокоително Брад и ѝ хвърли един поглед. — Слънцето сияе, защо не сияеш и ти?

— Ако знаех къде отивам и какво ще правя, сигурно щях да имам причини да сияя!

— Чакай само да видиш — страшно ще ти хареса!

„Така си мислиш ти“ — репликира го наум Джулия.

Бе очаквала да я заведат на някое специално, блестящо, очарователно място. Да се качи на вълшебното килимче, което я бе довело в тази страна.

— Мама беше сигурна, че това е най-подходящото място — продължаваше оживено Брад.

„Подходящо за какво? — помисли си язвително Джулия. — За да ми покаже, че съм нищо ли?“

Изкачваха някакво възвишение, а когато стигнаха до върха, тя затаи дъх.

— О!

В погледа на Брад искреше смях.

— Нали ти казах. Очакваше някаква мръсна колиба и пръснати наоколо пилета, нали? Разбрах го от облака, надвиснал над челото ти.

Пред тях, в малка падина, се разстиляше сцена, подобна на картина. Голяма бяла къща, дебели стари дървета, езеро — може би

изкуствено, но доста голямо — в което плуваха патици; пасящи коне, мирис на плодни дървета и прясно окосена трева.

— О, но това е прекрасно!

— Хайде, признай си, наистина очакваше най-лошото, нали?

Джулия има доблестта да се засмее, макар и засрамено.

— Е, не знаех какво да очаквам.

— Това е Фермата. Лоното на семейство Брадфорд. Тя е важно място за нас. Тук сме пуснали корен в Америка, за да изиграем ролята си в превръщането ѝ в Съединени щати. Джон Адамс ми е далечен предтеча — много далечен, наистина, но ние се гордеем, че произхождаме от човек, подписал Конституцията. Къде другаде бих могъл да те доведа на меден месец?

— Ти си ангел! — Джулия обвини ръце около врата му, точно когато той зави с колата по една широка алея от подравнен чакъл. Почти в същия миг входната врата на къщата се отвори и една жена излезе на стълбите. Невероятно! Посрещачката им изглеждаше досущ като слязла от илюстрация на Норман Рокуел^[1]. Солидна, сивокоса, с розови бузи, сива рокля и огромна бяла престилка. Усмивката ѝ беше лъчезарна.

— Пристигнахме, Ани! — извика ентузиазирано Брад, изскочи от колата и се втурна нагоре по стълбите, за да я прегърне. — Ани е с нас от памтивека — каза той на Джулия.

— Значи това е госпожа Брад... Божке, ама сте хубава! Можех да предположа.

— Къде е Джонас?

— Ето ме — той също беше идеален за персонаж на Норман Рокуел. Или може би на Грант Ууд^[2]? Престилка на райета върху сива работна риза, скулесто лице, типично за Нова Англия; сух, лаконичен глас. Двамата с Брад си стиснаха ръцете.

— Джонас е съпруг на Ани. Той се грижи за фермата, а тя за къщата.

Джулия се ръкува и с двамата.

— Хайде, влизайте — засуети се Ани. — Кафето е топло, пък и съм ви изпекла пай с орехи.

Джулия бе останала без дъх от удоволствие. Всичко бе толкова американско!

Прекрачи прага и застина. Слънцето изливаше светлината си през един голям прозорец, изрязан над вътрешното стълбище, и хвърляше меки отблясъци по огледално лъснатия дъсчен под, върху който бяха нахвърляни ръчно изработени килимчета на почтена възраст. Един стар часовник тиктакаше уютно и, също като на Маунт Върнън Стрийт, навсякъде имаше цветя. Две златисти ловджийски кучета дотичаха, размахали опашки, и заскимтяха от удоволствие.

— Здравсти Джак, привет, Джил — Брад потупа и двете кучета. Те скачаха от радост и задъхано сумтяха. — Горкият стар Джак е сляп, но Джил гледа и за него, нали така, Джил?

Помътнелите очи на Джак не виждаха нищо, но той пъхна студения си нос в ръката на Джулия, а тя му позволи да я подуши и опознае. На Джил също.

— Облечена съм съвсем неподходящо — оплака се Джулия. — Нека се преоблека и ще ми покажеш всичко.

Стаята им беше превъзходна. С висок таван, просторна, обляна в слънце, с широко легло, в което съвсем удобно можеха да спят четирима. Беше издигнато на малка платформа и към него водеха две стъпала, покрити с персийско килимче. Мебелите бяха стари и прекрасни; всяка една вещ беше от ранната колониална епоха.

— О, великолепно! — пое дъх Джулия.

— Нали ти казах, че ще бъде приятна изненада.

Джонас донесе багажа и Джулия сграбчи чантата си. Както можеше да очаква, тя беше пълна с панталони, ризи и обувки с равни подметки. Бързо се преоблече в риза и панталони като Брад и заяви:

— А сега можеш да ми покажеш останалата част от това вълшебно място.

Джулия направо се влюби във фермата. Беше изцяло американска, не като почти напълно английската обстановка в къщата на Маунт Върнън Стрийт. Сградата се беше излегнала като застаряваща красавица без корсет. Първата постройка от дървесни трупи, която формираше сърцевината на къщата, сега беше огромна дневна. С течение на вековете към нея бяха били добавяни ново крило тук, пристройка там. Множество стълбища се извиваха в странни посоки, като някои от тях водеха до стаи с прихлупени тавани, току под покрива. Всичко миришеше на лак, цветя и лято. Джулия разгледа портретите — очевидно рисувани от пътуващи художници

примитивисти. Тук нямаше картини на Копли или Гилбърт Стюарт като в Бостън. Но приборите бяха едновременшни, сребърни.

— О, всичко е толкова абсолютно превъзходно! — пламенно каза тя на Брад, който я гледаше снизходително усмихнат. — Откъде знаеше, че ще ми хареса толкова?

— Познавам те. Освен това мама каза, че тук е идеалното място — Джулия усети, че радостта ѝ се поохладя. — Майка ми има много изострена наблюдателност по отношение на хората — продължи Брад. — Всяка дума, която си изрекла снощи, е била отбелязана с нужното внимание. И се оказа права, нали? Ти имаш отношение към миналото, а Фермата е нашето минало. Тук семейство Брадфорд празнуват Деня на благодарността и Коледа... изобщо тук се отбелязват всички важни случаи. Така че какво по хубаво място от това за прекарване на медения месец?

Джулия се почувства засрамена от подозренията си.

— Ти си ангел! — извика тя и му се хвърли на врата. — Идеално е.

— Хайде да разгледаме останалото тогава.

Беше като сън. Бели огради, зелена трева, разлистени дървета, буйни коне, едър добитък, малко стадо овце, дори двойка кози. Царевичката се полюшваше под лекия ветреца, един човек косеше, навсякъде имаше кичести боровинкови храсти.

— Това е производителна ферма — обясни Брад. — Продаваме доста червени боровинки.

— Наблизо има ли град?

— Разбира се. Брадфорд, на няколко километра оттук. Ще отидем и дотам. Направо ще се влюбиш в църквата.

Прегърнати през кръста, обиколиха цялата ферма. Брад ѝ показва дърветата, по които се бе катерил като момче; тайните местенца, където се бе крил от сестрите си; езерото, в което плувал през лятото; хълмовете, където през зимата се спускали с шейни — всичко.

Беше си напълнил джоба със захарни бучки за конете, които подтичваха наоколо и цвилеха. Джулия обикновено изпитваше нервност в присъствието на коне, но въпреки това протегна длан и също започна да им дава захар.

— Бих могла да живея тук вечно! — възкликна тя.

Когато се върнаха в къщата, Ани ги чакаше с готовия обяд и за първи път в живота си Джулия яде пай с риба и типичния лепкав американски десерт тип суфле с меласа. Хранеше се с такава охота, че Брад запротестира през смях:

— Хей, знам, че ти остава да наваксаш някое и друго килце, но не твърде много. Не си падам по дебели жени.

След това се оттеглиха горе в огромното легло за следобедна дрямка. Събудиха се и правиха любов бавно, с наслада, страстно отдадени един на друг. После отново се разходиха преди вечеря. Когато се върнаха, седнаха на люлките на предната веранда, полюшваха се в благоуханната вечер, пиха ябълкова ракия, направена от Джонас, и вдишваха прекрасните аромати, които се носеха откъм кухнята в задната част на къщата.

След вечеря седнаха в гостната да послушат музика. Джулия се бе облегнала на коленете на Брад, а ръцете му измъкваша фибите от косата ѝ, като позволяваха на гъстите кичури да се разпилеят по раменете и гърба ѝ. Накрая той я дръпна за ръцете, изправи я и я поведе нагоре, към голямото легло, което бе застлано с чисти чаршафи, ухаещи на лавандула и билки. Там отново се любиха, обгърнати в доволство, след което потънаха в сън, дълбок като кладенец.

Джулия никога не бе чувствала такова спокойствие и сигурност. Бе в състояние да приема тираничната нужда на Брад от нея с лениво задоволство, което я смайваше. Обикновено не понасяше да навлизат натрапчиво в личното ѝ пространство, но неговото настроение бе толкова слънчево, сякаш му бе подсказано от времето. Тук в провинцията той я изумяваше с това, че му бе напълно достатъчно да не върши нищо; стигаше му да я гледа снизходително развеселен как прави венци от маргаритки, как бере диви цветя, как опознава конете. Но тя категорично отказваше да се качи на седлото.

— Някой ден ще трябва да го направиш. Всички от семейство Брадфорд яздят. Аби е същински кентавър. А колкото до майка ни... тя ще очаква от теб да се качиш на кон.

Но Джулия беше по-заета със собствените си очаквания, отколкото с тези на лейди Хестър. Сега, след тези четири дни, наситени с пълно щастие, тя изпитваше по-голяма увереност по отношение на възможността те да се реализират. Никой не се обади по телефона, никой не дойде. Бяха ги оставили да се посветят изцяло

един на друг. Това беше най-съвършеното — макар може би най-краткото — сватбено пътешествие на света.

В понеделник сутринта тя възкликна:

— О, скъпи, всяка минута на това вълшебно място ми достави наслада. Може ли по-често да идваме тук?

— Разбира се.

— Толкова е спокойно.

— Сигурна ли си, че няма да ти стане скучно? — интонацията и изражението му подсказваха, че той най-вероятно би се отегчил.

— Никога! — отрече тя. — Кой изобщо би могъл да изпита скука в това омагьосано кътче?

— Добре, можем да идваме за края на седмицата. А както казах, за Деня на благодарността и Коледа това ще е задължително. Тогава къщата се пръска по шевовете.

— О, да, моля те, скъпи!

„Аз съм съпруга!“ — помисли си радостно Джулия, като обгърна коленете си с ръце. Вече не таеше никакви съмнения. Бе постъпила правилно. Брад я бе довел не само в страна, отдалечена на пет хиляди километра от родината ѝ, но и я беше въвел в нов живот. Да, живот. Не онази смърт приживе, не онова прихлупване на емоциите, не онова живуркане от ден за ден. Щеше да бъде добра съпруга. С Брад нямаше да направи грешките, които бе сторила с Дерек. Ще го приеме такъв, какъвто е, във всичките му хиляда и едно въплъщения. И майка му също. Ще бъде внимателна, както той толкова очевидно иска от нея. Ще заздрави позициите си в семейство Брадфорд, разклатени от изпълненото ѝ с колизии появяване, и ще докаже на всички, особено на майка му, че Брад е постъпил правилно като се е оженил за нея.

Щеше да бъде още един прекрасен ден. Последно плуване в езерото, последна разходка, последен обяд, последна следобедна дрямка — и всичко, което вървеше с нея. Беше благодарна за тези четири дни. Чувстваше, че те са глътката въздух, от която се нуждаеше. Каквото ѝ да я очакваше сега, тя беше готова да го посрещне.

Тръгнаха си в пет часа, след множество прегръдки от Ани и Джонас, които не спираха да повтарят:

— Побързайте да се върнете при нас.

Вече в колата, Джулия се обърна, за да хвърли последен поглед, който да запечата картината в паметта ѝ. След това се изкачиха по

хълма, слязоха по склона от другата му страна и Фермата остана зад тях. Тя се обърна, за да застане лице в лице с онова, което беше пред нея.

---

[1] Американски художник и илюстратор, чиито картини според критиката най-точно предават духа на Америка. — Б.пр. ↑

[2] Американски художник, отразил спецификата на живота и пейзажите в Северна Америка. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Добре ли изглеждам? — попита с тревога Джулия.

Аби, която се беше качила при нея, отстъпи една крачка и каза с жар:

— Изглеждаш великолепно. Черното определено е твоят цвят. Кожата ти е подходяща за него.

— Брад ме харесва в черни дрехи — отвърна Джулия.

— Също и извън тях, ако се съди по начина, по който те гледа.

Джулия се изчерви и каза припряно:

— Ужасно мило от страна на Битси да ми каже откъде да си купя тази рокля.

— Това е важно празненство. Повиквателна от майка ни не може да бъде пренебрегната. Семейството (под това разбирам цялата фамилия, като се изключат вторите братовчеди) се събира само по няколко повода: раждане, сватба или смърт. Не сме канили на вечеря четиридесет души, откакто Битси се омъжи. А сега ти се омъжваш за Брад — Аби се намръщи. — Но все пак е наложително да сложиш някакви бижута. Тази шия е създадена, за да носи скъпи и красиви колиета. Мислех си, че мама ще ти даде диамантите на Брадфорд, но предполагам, че „пробната седмица“ не е била достатъчна за такава стъпка. Имаш ли си нещо свое?

— Само перлите, които Брад ми даде като сватбен подарък.

— Дай да им хвърлим един поглед — но когато ги видя, поклати глава. — Не. Не са подходящи — ръцете ѝ се вдигнаха към врата ѝ.

— О, не, Аби, не мога да приема.

Аби носеше изумруди, съвсем подходящи за златисторусата ѝ коса и морскозелените ѝ очи. А и Джулия беше ужасена от мисълта, че ще сложи на врата си украшение, което струва цяло състояние.

— Мога да взема на заем нещо от мама.

— Какво ще взимаш на заем от майка си? — попита лейди Хестър от прага.

— Давам на Джулия изумрудите си и се надявах да заема нещо от теб.

— Не е нужно Джулия да заема бижута — отхвърли предложението лейди Хестър. — Тези по традиция ги получава жената на най-големия син. Така, както ми бяха дадени на мен, аз ги давам на теб.

Тя отвори голямата кутия от червено кадифе, която бе донесла, и показа на Джулия съдържанието ѝ, което блестеше ослепително.

Джулия рязко пое дъх.

— Колко са изящни!

— Направени са във Франция през 1798 година за Абигейл Брадфорд — каза лейди Хестър. — Много са красиви. Разбира се, не могат да се сравняват с диамантите на Кънингам-Брадфорд, но въпреки това са първокачествени камъни и много очарователно са обкръжени от трептящи детайли.

Огърлицата представляваше гирлянда от цветя, изработени от диаманти. На листенцата им имаше ситни капчици „роса“, които потрепваха при всяко движение. Към нея в комплект вървяха чифт обици и гривна, съставена от шест цветчета от същия вид.

Джулия застана мирно, докато лейди Хестър ѝ ги слагаше, и изчака тя да отстъпи назад, за да прецени резултата.

— Да — каза накрая свежърва ѝ с нотка на задоволство. — Много си представителна, Джулия. Много представителна, наистина. Действително си родена, за да носиш черно. Без съмнение.

Самата тя беше в бледосиньо, с огърлица от сапфири, големи колкото топчета за игра. На ушите ѝ висяха крушовидни брилянти, а на лявата си китка носеше масивна гривна, украсена със същия вид камъни, която изглеждаше толкова тежка, че Джулия се зачуди как успява да си движи ръката.

— Бих искала да посрещаш гостите заедно с мен, Джулия. Така ще мога да те представя на всички. Абигейл, ти и Битси както винаги ще се погрижите всичко да тече гладко. Сет и Дрексел ще имат грижата за непридружаваните жени (слава богу, от година на година стават все по-малко), а Брад ще запълва възможните пролуки. Очакваме само четиридесет души, така че не е толкова страшно.

Джулия тъкмо се чудеше какво подразбира лейди Хестър под голям прием, когато получи отговор на този въпрос.

— В Арън обикновено нареждахме маса за сто — прозвуча въздишка за доброто старо време, а след това последва рязко: — Хайде, слизай долу, Абигейл. Ние с Джулия след миг ще те последваме.

— Е, Джулия... — лейди Хестър се настани на креслото и се втренчи в снаха си както някоя директорка би погледнала ученик. — Няма защо да се притесняваш — „няма да го позволя“ — подсказваше интонацията ѝ.

— Това е просто семейството. Аз самата трябваше да бъда официално инспектирана, когато влязох в тази къща като булка. Американският клон на моята фамилия, тъй като произлиза от по-малкия син, проявява склонността да придава преувеличено значение на произхода.

Усмивката ѝ намекваше, че това, разбира се, е доста смешно. Беше напълно достатъчно човек да си знае, че има славни предтечи, но тъй като Америка беше толкова млада страна, трябваше да се проявява снизхождение.

— Така, а сега за събитието тази вечер. Поканени са само членове на семейството и всички най-възрастни негови представители. По-късно ще организирам за вас с Брад серия от по-малки приеми с танци, на които по-младите ще бъдат поканени със свои приятели. А тази вечер ще те помоля да понесеш заедно с мен доста много скучни стари досадници, които обаче са част от семейството. Повечето от тях си имат по някой недъг, а един-двама са съвсем глухи, особено трите пралели, сестрите на свекър ми. Те ти правят голяма чест, като идват тук тази вечер. Отдавна са прехвърлили деветдесетте и напоследък рядко напускат Луисбърг. Братовчедът Тимоти е най-възрастният мъж в семейството и е син на брата на моя свекър. Все още е известен като „младия Тимоти“, въпреки че отдавна вече е над шестдесет.

С лекота и замах лейди Хестър щрихира пред Джулия всеки един Брадфорд, с когото ѝ предстоеше да се срещне. Идваха от Бийкън Хил, от Бруклин, от Кеймбридж и от Чеснът Хил. Много находчиво тя ги запечати в паметта на Джулия, като споменаваше по някой характерен детайл, така че слушателката ѝ да може да свърже имената със заешките зъби или слуховата тръба; да различи пралелите по цветовете на роклите им (те винаги носеха вейка свой цвят — навик, започнат от майка им, която никога не бе могла да ги различава една от друга); да

разпознае съпругата на някой Салтъстол от жена, омъжена за Адамс или Кабът.

— За теб ще е много по-лесно, отколкото беше за мен — каза лейди Хестър. — Бостън през 1930 година, когато аз пристигнах, бе много различен от днешния Бостън от 1975. Бяха толкова подозрителни по отношение на всичко, което не е от скъпоценния им град, че направо ги избиваше на ксенофобия. Това, разбира се, е признак на липса на самочувствие. Но какво може да се очаква от хора, чиято страна има само тристагодишна история... — усмивката на лейди Хестър казваше: какво може да се очаква от парвенюта?

Джулия, която през това време отчаяно бе жонглирала с имена и лица, се усмихна послушно, но копнееше да каже: „Но аз не съм ли точно такава? Нямам абсолютно никаква история зад гърба си“. Зачуди се дали свекърва ѝ не е насочила стрелите си и към нея. „Ставаш свръхчувствителна, Джулия — упрекна се тя. — Тя се старее да помогне, а не да нарани. Бъди ѝ благодарна!“

Лейди Хестър хвърли поглед към часовника.

— Сега трябва да слезем. В поканите съм казала, че ги очаквам между седем и половина и осем. В семейството добре познават манията ми за точност. Никога не карам хората да чакат и разчитам те да ми отвърщат със същото внимание.

Тя стана и хвърли последен поглед в огледалото. Джулия нямаше такава възможност, защото бе направо извлечена от стаята.

Докато слизаха по стълбите, Джулия забеляза, че къщата е променена в чест на събитието. Преливаше от свежи цветя, които отрупваха сребърни купи, големи фруктиери и кристални вази. Полилеят пръскаше сияние и всичко искреше. Брад беше във вестибюла и се съветваше с Томас, на когото щяха да помагат Роуч, икономът на Битси, двама помощник-лакеи и трите прислужнички — колосани и свежи в черните си рокли с пригладени къдрички. Щом зърна майка си и жена си, той се запъти да ги посрещне.

— Трябва да кажа, че и двете изглеждате направо блестящо! — той целуна Джулия по устата, а майка си по бузата.

— И ти не изглеждаш зле — отвърна Джулия широко усмихната. В очите ѝ блестеше гордост от русокосата му красота, винаги изтъквана от черна вратовръзка.

Той ѝ се усмихна, но каза на майка си:

— Всичко е идеално, току-що проверих.

Лейди Хестър кимна.

— Не бих и очаквала друго.

Очите на Брад се спряха на диамантите, които проблясваха на шията на Джулия, и тя видя в погледа му нещо като облекчение.

— Хубаво ти стоят — кимна той. — Сега наистина си Брадфорд.

Като го наблюдаваше тази вечер, Джулия започна да осъзнава какво означава да си Брадфорд. Застанал между жена си и майка си, той поздравяваше роднините с ръкостискане, ако бяха мъже, или с целувка, ако бяха жени. Винаги с подходящата забележка, с точния комплимент. Приемаше поздравленията с изящество и представяше Джулия със съвсем точната доза гордост, уважение или триумф. Той блестеше с гладката самоувереност на човек, отдавна свикнал с подобни неща, докато Джулия се бореше да свърже лицата с кратките подсказвания, които лейди Хестър ѝ беше дала, като с мъка се удържаше да не изрази колко е смаяна или развеселена при вида на някой от членовете на фамилията, особено когато се изправи пред трите пралели. Казваха се Хенриета (позната като Хети), Софрония (известна като Софи), а най-малката беше Луиза (или Луи, както я наричаха). И трите бяха дребнички, удивително пъргави и се придържаха към стила от началото на века, като носеха рокли, почти толкова стари, колкото и самите те. Материята на дрехите им (някакъв вид подобна на хартия тафта) беше толкова изтъняла, че се беше прокъсала по шевовете. Носеха безброй панделки, пожълтели като стара хартия, но бяха отрупани от глава до пети с първокачествени старомодни бижута. Всичките се закискаха, когато Брад ги целуна — първо по ръката, а после по бузата — запърхаха около него и пофлиртуваха, преди да се отправят да поздравят „скъпата Абигейл“ и „младата Хестър“.

Младият Тимоти беше набит, плешив и неправдоподобно помпозен. Джулия бе настанена до него на масата и трябваше да се преструва на заинтригувана, докато той я отегчаваше до сълзи с детайлното описание на пропуските и недостатъците в настоящото управление на Англия. От друга страна, Брад седеше до една блондинка с опасна външност. Въпросната личност беше облечена в рокля, която очевидно се държеше на тялото ѝ само по силата на волята и разкриваше чифт великолепно гърди. Джулия бе обзета от

ревност и ѝ се стори, че той им се възхищава твърде много. Тя поразрови паметта си и успя да си спомни само, че съседката по маса на съпруга ѝ е омъжена за някакъв братовчед на Брадфорд, но за кого точно — не можа да се сети. Бяха твърде много. А нея я бяха блъснали в дълбокото — в море от четиридесет души — и тя отчаяно се опитваше да изплува. Нямаше проблеми да запомни няколкото по-характерни физиономии: заешките зъби, слуховата тръба, незабравимите пралели. Но другите си останаха просто лица. Тя почти не се докосна до вечерята — прости ястия, съобразени с възрастта на много от гостите, които имаха трудности при смилането на по-сложно приготвените блюда. Но явно бе отдала дължимото на виното (прекрасно „Монтраше“), защото определено усети жужене в ушите, когато напусна масата заедно с останалите — този път станаха всички, защото се очакваше да пристигнат още гости и нямаше време жените по традиция да се оттеглят в салона, докато мъжете се задържат в трапезарията.

Поднасянето на кафето беше истинско изпитание. Всяка от жените се отбиваше, за да си „побъбрят“. Изучаваха я много подробно, макар и деликатно. Джулия отчаяно поглъщаше кафе без захар и сметана, приготвено по английски маниер и следователно доста по-силно от американското, докато отговаряше за стотен път на един и същ въпрос, стараяйки се да задържи усмивката на лицето си и да запази гласа си приятен. След известно време, прекарано по този начин, беше готова да се разнищи, но точно тогава Брад прекоси стаята и каза:

— Съжалявам, братовчедке Додо, но се страхувам, че се налага да ти отнема Джулия. Трябва да поздравим другите гости.

— Често ли ще е нужно да правим това? — попита го отчаяно Джулия.

— Не, слава богу. Но тази вечер беше абсолютно задължителна. Това е семеен ритуал. Горе главата, скъпа. Справяш се прекрасно. Всички говорят за теб. Жените те одобряват, а мъжете ми завиждат. Продължавай така — той кимна към диамантите. — Фактът, че вече си получила това, е потвърждение, че изпитателният период е приключил, и не мисля, че това е минало незабелязано. Майка е главата на този матриархат и останалите проявяват склонността да следват водача.

Преодоля крепостта на Семейството, сега ти остава да се справиш с доброто общество на Бостън и всичко ще приключи благополучно.

Останалата част от вечерта беше белязана с нов неспирен поток от непознати лица с размити черти. Джулия отново се озова под инспектиращите очи на няколко много величествени вдовици. Помладите жени сякаш предпочитаха да се тълпят около Брад. Шампанското се лееше и тя се черпеше щедро, още повече че беше „Дом Периньон“, реколта 1947 година. Оркестърът бе започнал да свири и оранжерията, където се провеждаше приемът, беше изпълнена с цветя и хора. Големите стъклени капаци на покрива бяха отворени, за да може да влиза нощният въздух, но пак беше твърде горещо. Джулия откри, че гори, и се изплъзна, за да отиде до тоалетната, където случайно дочу разговора на две жени, които я обсъждаха.

— ... хубава — казваше едната от тях.

— Брад винаги си е паднал по хубавата външност.

— Обаче май никой не знае коя е. Лейди Хестър не обелва и дума, което означава, че няма какво да се каже, доколкото я познавам — в гласа прозвуча подигравка, а жената продължи: — Което също така означава, че тя не е изборът на лейди Хестър. Какво стана с Каролайн Нортън?

— Последното, което чух за нея, беше, че си изплаква очите във Филадельфия.

— Ти нямаше ли да направиш същото, ако ти бяха отмъкнали мъжа под носа, тъкмо преди да пресечеш финалната линия?

— Е, за нея е било шок, меко казано. Хестър Брадфорд не показва нищо, но съм сигурна, че здраво го е насолила!

— Но явно е приела снаха си. Защо иначе ще организира всичко това? Ако не беше я приела, досега хубавицата да се е качила на самолета за вкъщи.

— Дори и така да е, чудя се, какво ли в действителност го е подтикнало да се ожени за нея?

— Със сигурност не защото е бременна. Не и в наши дни.

— Нима? А какво ще кажеш за Шарлот Форд? Не изключвай нищо, скъпа, докато не ти представят сметката.

Отново се разнесе злорад кикот.

— О, тя ще бъде човекът, която ще плати точно тази сметка. Искам да кажа: да си чувала някога Брад да си е плащал за нещо?

Двете се засмяха, сетне гласовете им заглъхнаха.

Джулия изчака известно време преди да излезе от тоалетната. За щастие никой не я забеляза. Забърза към своята стая, заключи се и обърна пламналото си лице към огледалото.

„Спокойно, Джулия — каза си тя. — Всичко е съвсем естествено. Брад е зарязал заради теб годеницата си, с която е бил обвързан отдавна — заради теб, която не си никоя, както каза онази харния. Не се стягай. Справяш се добре. Брад каза така. Усмихни се.“

Тя пооправи леките поражения, които яденето и пиенето бяха нанесли на грима ѝ, пръсна си парфюм, изправи рамене и се върна долу.

— Ето те и теб! — издебна я изневиделица Аби. — Помислих си, че си се оттеглила от бойното поле.

— Ще ми се да можем — отвърна непринудено Джулия.

Аби се засмя.

— Би било грешка. Ти си абсолютен хит. Жените харесват скромността ти — и откровеността ти — а мъжете са доволни дори само заради това, че могат да те съзерцават.

— Всички ли?

Аби присви очи.

— Никой никога не получава сто процента от гласовете. Но бих могла да твърдя, че си взела около деветдесет процента и това никак не е лошо — тя хвана Джулия под ръка. — А сега ела да се сбогуваш със старите лели. Вече е десет, дошъл е вечерният им час. Стариат Доремъс вече е приготвил конете отвън, а той е ужасен, когато закъсняват.

— Конете ли?

— Нашите пралели не одобряват двигателя с вътрешно горене. Пътуват с каретата, която винаги са използвали. Тя е отвън, а конете — те са стари като тях, сигурна съм — едва се справят с пътя от техния дом дотук. Така е през лятото. Настъпи ли зима, само ние ги посещаваме.

Брад грижовно загърна трите лели в древните им кадифени манта, гарнирани с хермелин. Джулия се подчини на безмълвното му указание и ги изпрати до каретата, където един стар колкото тях слуга им помогна да се качат, като ги нахока с фамилиарността на

дългогодишен прислужник, че са накарали скъпоценните му коне (два на брой) да чакат.

Вратата на каретата се затвори, копитата зачаткаха по чакъла и трите дами бавно потеглиха. Брад въздъхна.

— Кълна се, че изглеждат точно така, както когато бях на пет години. Имаха навика да ме тъпчат с разхлабителни шоколадови бисквити, когато мама ме водеше на гости при тях.

— Никога ли не са се омъжвали?

— Никога. Чичо Елиът беше най-заклетият от всички социални сноби. Беше убеден, че никой не е достатъчно добър за дъщерите му. Мисля, че винаги си е мечтал да вземе за зет Уелския принц, но той още не е бил пораснал. Беше кошмарно старче, обсебено от манията за аристократизъм, и просто обожаваше мама, защото в жилите ѝ тече истинска синя кръв. Тя ми каза, че се е обърнал с хастара навън, за да омъжи някоя от дъщерите си за някакъв стиснат херцог или нещо такова, но работата не станала. Пък и той бил колкото богат, толкова и скъперник, и не предложил достатъчно от милионите си за зестра. Така че просто си останали вкъщи и от година на година остарявали — той я прегърна през раменете. — Радвай се, че живееш в днешния Бостън, а не в онзи отпреди седемдесет години.

— Стига да е с тебе, нямам претенции къде живея.

— Много мило — Брад наведе глава, за да я целуне, и тя понечи да се притисне към него, но той не ѝ позволи, а каза отсечено: — Така. А сега да се връщаме на приема. Всички по-възрастни скоро ще си тръгнат и тогава ще можем да се поотпуснем. Кълна се, Бостън е последният град в света, където все още се отдава такова значение на възрастта.

Винаги бе знаела, че Брад обича сбирките, че е социално животно. Сега, докато го наблюдаваше — винаги в центъра на някоя компания, леко поруменял от шампанското, с оживено блеснали, променливи като морето очи — тя наистина му се възхищаваше.

— Да, красив е, нали? — попита меко гласът на свекърва ѝ. — Наблюдавах те как го гледаш, Джулия.

С предизвикателност, събудена от шампанското, тя отвърна:

— На котките е позволено да гледат краля.

Лейди Хестър се засмя.

— Точно това ми харесва у теб, Джулия. Притежаваш дързост, която ми напомня за мен самата — тя се приведе към нея. — Освен това ние двете сме най-добре облечените жени тук — тя кимна към една представителна групичка от старата гвардия: дами с неопределена възраст, облечени в рокли, очевидно купени от някой евтин магазин, и окичени със скъпи бижута като коледни елхи.

— В Бостън — продължи лейди Хестър — е комплимент, когато кажат за някого, че пази първия долар, който е спечелил — тя отново кимна, изправи се и заяви: — Трябва да се връщам на работа — прекоси стаята и се присъедини към обсъжданите дами.

Тя беше, както се бе изразила Сали Армбъстър, произведение на изкуството. Когато не гледаше съпруга си, Джулия наблюдаваше свекърва си — и се учеше. Джулия не беше срамежлива, но беше резервирана и големите сбирки не ѝ бяха по вкуса. Беше очевидно, че за Брад те са като въздуха, който диша, което означаваше, че ще се случват често. Така че тя се насили да заговаря различни хора, да се предоставя на любопитството им, да предлага компанията си. Това от нейна страна си беше чисто и просто усилие да направи други щастливи, защото трябваше да потисне инстинктивния си порив да се отдръпне от тълпата. Джулия винаги бе мразила да е обект на обсъждане и интерес, но имаше силно развито чувство за дълг. Така че циркулираше от група на група, разговаряше, смееше се на шеги, усмихваше се на остроумия и сама пускаше по някоя находчива забележка. От време на време улавяше погледа на свекърва си и лекото ѝ одобрително кимване я ободряваше. Роклята ѝ пожъна всеобща възхита: черно кадифе, скроено плътно по тялото с драперия около ханша, която се спускаше отзад малко по-дълга, като опашка на фрак. Дълбокото квадратно деколте образуваше превъзходна рамка за диамантите на Брадфорд — още нещо, заради което я коментираха. Сякаш свекърва ѝ я беше окичила с медал. Най-сетне хората започнаха да се разотиват.

— И не забравяйте. Ще вечеряте с нас на двадесет и втори. В осем часа, официално облекло. Очакваме ви с нетърпение.

— Аз също — излъга ведро Джулия.

— Приятна вечер и всичко хубаво — каза друго лице. — Приемите на Брадфорд винаги са най-добрите.

— Много любезно от ваша страна.

— Както винаги, останах до горчивия финал — само дето в тази къща те винаги са сладки.

— Много мило.

— Довиждане и огромни благодарности.

— Толкова се радвам, че ви е харесало.

Джулия се ръкуваше и се усмихваше, докато я заболя лицето. Когато накрая входната врата се затвори зад последния гост и Томас заключи, тя въздъхна и затвори очи.

— Ела с мен, Джулия. Знам от какво имаш нужда сега — изкомандва лейди Хестър и я повлече към розовия салон. Щом влязоха, тя си събу обувките и легна на скъпия килим така, че да долепи всяка извивка на гръбначния си стълб плътно до пода.

— Легни и ти — каза тя. — Това е идеалното възстановително средство, след като човек е бил на крака цяла вечер.

Джулия внезапно се засмя. Какво пък толкова! И това бе част от откачения сън, в който се бе превърнал животът ѝ. Изрита от краката си сатенените обувки и се излегна до свекърва си.

След миг удивено промърмори:

— Права си. Наистина е хубаво.

Брад влезе и застана над тях.

— Беше хубава идея да поканиш Мъфи тази вечер — каза той на майка си. — Знам, че не я харесваш, но до утре ще се е раздрънкала за нашия прием и всеки лаик ще разбере за какво става дума.

Едва тогава Джулия свърза името с лицето и осъзна, че Мъфи е онази блондинка. Значи е имало причина за вниманието на Брад към нея! Но какво щеше да раздрънка тя? Внезапно ѝ просветна. Беше скалъпена някаква история за причините, поради които е била зарязана Каролайн Нортън; някакво спасяващо репутацията измъкване, което тази Мъфи — очевидно семейната клюкарка — щеше да разнесе из целия град.

— Не мога да я понасям — каза лейди Хестър, все още със затворени очи. — Но от нея има известна полза.

Джулия запомни и тези думи.

Влязоха Битси и Аби, следвани от съпрузите си. Щяха да останат да преспят. Аби се засмя.

— Господи, майко, как го правиш? Ако се просна долу, няма шанс да се вдигна.

— Аз мога — каза Битси и наистина го направи. Сега, след като официалната част беше приключила, не даваше и пет пари за скъпата си рокля от розова тафта, нито за огърлицата от пет реда идеално подбрани по големина перли.

— А аз — каза Аби — ще си направя моето собствено идеално възстановително средство за вечери като тази. Чаша чай.

Джулия веднага отвори очи.

— О, Аби...

— Идвай с мен тогава. Чай трябва да се пие в кухнята.

Джулия никога не беше влизала в кухнята и сега любопитно се огледа: искрящо бели стени, покрити с плочки, червен балатум на пода, огромна мраморна маса в центъра, окачени на стената медни тигани — стари, но поддържани с обич; огромна старомодна газова инсталация за готвене с цяла серия котлони и фурни. Хладилникът беше с размерите на английски гардероб, а чайникът, в който Аби наля вода, беше едновременно, от кована мед.

— Гладна ли си? — попита Аби.

— Като вълк — отвърна щастливо Джулия.

— Какво ще кажеш за... — Аби разучи съдържанието на хладилника и извади парче студено шпиковано говеждо. Месото беше яркочервено, красиво изпъстрено с късчета тлъстина.

— С ръжен хляб? — попита с надежда Джулия.

— Хлябът е в порцелановия съд ей там.

Аби сложи на масата масло, сол и английска горчица и се зае с месото. Джулия нарязва хляба. Направиха сандвичите по американски: тънки филийки и дебели резени говеждо. Чаят беше горещ и силен.

— Ирландски чай — каза Аби и побутна чашата към Джулия. — Когато бях дете, имахме една готвачка, казваше се Делия. Тя ме научи да правя чай.

— А кой те е научил да правиш такива сандвичи?

— Аз — беше Брад. Той грабна един сандвич, настани се край масата и задъвка щастливо. Внезапно Джулия бе залята от чувство на такова щастие, каквото не бе изпитвала никога.

— Това е най-хубавата част от вечерта! — обяви тя.

— Нали? Никога не мога да се насладя на храната, когато трябва да внимавам в разговора, който вода — съгласи се Аби.

— Лесно е — каза Брад, като напъха още един сандвич в устата си. — Правиш така, че събеседникът ти да говори. Тогава можеш да ядеш и да слушаш.

Битси влезе с бързата си, отсечена походка и каза:

— Как можеш да ядеш, след като си толкова дебела, Аби?

— Я престани да се заяждаш — каза грубо Брад. — Ако искаш чай, налей си. Ако не, лека нощ.

— Дойдох за чаша мляко — тросна се Битси.

— Ами сипи си де.

Тя си наля. В ледено мълчание.

— Майка качи ли се да си легне? — попита Аби, като си наля още чай.

— Не, говори със Сет и Дрекс — Битси се обърна към брат си. — И иска да отидеш при нея. Незабавно.

Брад веднага стана от масата и отиде до мивката, изплакна си ръцете и си избърса устата. После каза на Джулия:

— Не ме чакай. Подобни вечери винаги навиват пружината на мама. Ще говори с часове. При това утре е събота, така че ще можем да спим до късно — той се наведе и я целуна бегло. — Беше страхотна. Ще ти увеличи възнаграждението, мисис Брадфорд.

И излезе, последван от Битси, която изсумтя на разминаване с Джулия.

Джулия си наля още чай и попита:

— С какво точно се занимава Брад? Имам предвид, каква му е работата?

— Мръсната работа на мама. Не, нищо непочтено или незаконно, просто неприятната част. Тя самата се грижеше за това, но вече не може да издържа на пътуванията. Брад си прекарва времето, като навестява „Брадфорд и синове“, когато се наложи, справя се с кризи, урежда спорове, наема и уволнява, раздава правосъдие или похвали. Много е добър в това, дяволски добър. Прекрасно се оправя с хората. Зад целия му блясък и чар щрака доста добър мозък, да ти кажа. Ако щеш вярвай, но през целия си живот е бил пълен отличник.

— Вярвам ти — каза Джулия.

Усмивката на Аби беше извинителна.

— Разбира се — съгласи се тя. — Но ще се изненадаш колко много хора не биха повярвали.

— Знам, че Брад е умен — каза тихо Джулия. — И че полага усилия, за да го прикрие.

Аби вдигна вежди.

— Ти самата не си никак глупава, щом вече си успяла да забележиш това.

Бавно и някак внимателно Джулия каза:

— Знам, че в него има много повече от златното момче, на което се прави. Той е... сложна личност.

Аби мълчеше.

— Джулия... — започна тя, но точно в този момент Сет пъкна глава през вратата.

— А... знаех си, че си тук.

— Искаш ли чай?

— Не, благодаря. Току-що с Дрекс обърнахме по едно малко преди лягане. Отивам да си потърся леглото. Мога ли да те убедя да го споделиш с мен?

— Вече си мислех, че никога няма да ме попиташ — отвърна с готовност Аби и стана. Очите ѝ се спряха на Джулия с поглед, който ясно казваше: „Друг път“ — и Джулия скри разочарованието си зад усмивка. Ако имаше човек, който можеше да разпръсне мрака около Брад, то това беше голямата му сестра.

— Блестящо се справи тази вечер, Джулия — каза топло Сет. — Утре цял Бостън ще жужи от разговори за красивата и елегантна госпожа Дж. Уинтрои Брадфорд, както ще се изразят в светската хроника.

— Не ми казвай, че я четеш! — пошегува се Джулия.

— Това е моят начин да се отпусна — каза той.

— Лъжец! — заяви жена му. — Лека нощ, Джулия. Мъжът ми е прав. Наистина се справи блестящо. Не бързай да ставаш утре. Заслужаваш си почивката.

Джулия стана от масата и отиде да измие чашите. Аби беше прибрала говеждото и маслото. Джулия прибра хляба и с присъщата си практична експедитивност изми всички съдове, които бяха използвали, угаси осветлението и се върна във вестибюла. Там почти всички лампи бяха загасени. В далечината, през розовия салон, можеше да види как слугите разчистват остатъците от приема. Нямахте и следа от Брад или

майка му. Битси и съпругът ѝ също бяха изчезнали. Тя бавно се качи по стълбите до стаята си, влезе и откри, че Роуз я чака.

— Поздравления, госпожо. Чух, че сте пожънали голям успех — каза тя.

Джулия най-накрая се зарадва истински. Да, бяха я одобрили.

— Благодаря, Роуз.

Роуз ѝ помогна да се съблече и разреса косата ѝ с четка, което накара Джулия да замърка като котка.

— Не си ли уморена, Роуз — попита сънено тя.

— Не, госпожо. На служба при лейди Хестър се научих да не се уморявам. Тя няма да си легне още доста време.

— Но вече е полунощ.

— Няма значение. След прием все не може да си намери място и винаги работи с часове. Пък и аз вече си починах, докато всички бяхте долу.

— Предполагам, това означава, че съпругът ми също няма да се качи скоро — въздъхна Джулия.

— Едва ли ще дойде скоро, госпожо. Но ще свикнете. За нас това е нещо обикновено.

„Дано всички свикнат и с мен“ — помисли си Джулия, вече в леглото. Бе изморена и сънено щастлива, че вечерта бе минала толкова добре, въпреки първоначалните ѝ резерви и неохота. „Изпълних си дълга — помисли си тя, почти задрямала. — Тя не може да каже, че не съм се опитала. Нито пък Брад. Нали каза, че всичко зависи от мен.“ Ала последната ѝ мисъл, преди да потъне в сън, беше: „Но все още не ми е казал защо“.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ти естествено разбираш — каза лейди Хестър с рязката категоричност на човек, който и не очаква друго, — че съм уредила това пътуване, тъй като нямах и представа за женитбата ви. Не мога да отменя уговорките, без това да предизвика големи крамоли, както се изразяват в тази страна. Но аз съм убедена, че не си от типа жени, които се оплакват, че съпрузите им посвещават голяма част от времето си на своята работа.

— От самото начало знаех, че Брад пътува много — отвърна спокойно Джулия. Съзнаваше, че всяка нейна дума се претегля внимателно. Беше решена да покаже, че е безупречна.

— Знаех си, че ще проявиш разбиране — одобри свекърва ѝ. — И ти обещавам, че няма да те оставим да тъгуваш в самота.

Всъщност Джулия се почувства обект на безпощадна кампания, която пренебрегваше абсолютно всичко, освен крайната победа. Лейди Хестър сигурно беше родена с маршалски жезъл в раницата и като при всички добри генерали, нейното разузнаване действаше великолепно. За Джулия нямаше никакво съмнение, че тя я е изучила внимателно под лупа, след което се бе заела с оформянето ѝ като съпруга на Брадфорд.

Очевидно под инструкциите на майка си Битси взе Джулия под крилото си по отношение на пазаруването. Заведе я в „най-подходящите“ магазини, където се купуваше на кредит и където човек си избираше подбрани стоки, които по-късно му се доставяха у дома. Джулия откри, че в Бостън името Брадфорд има същото въздействие като споменаването на Н. В. Кралицата в Лондон. Патронажът на лейди Хестър беше равносилен на кралско пълномощно.

Аби се зае с културното ѝ обучение. С петъчните концерти, благотворителните организации, музеите, интелектуалната страна на нещата. Джулия изразяваше предпочитание точно към това. Погрижи се да прекарва възможно най-малко време в елегантната, но хладна къща на Битси на Луисбърг Скуеър (същинска дизайнерска пустиня), в

която се даваха безлични коктейли, но се разпространяваха стопроцентови клюки. Предпочиташе големия, разхвърлян дом на Аби в Кеймбридж, където нейните деца — две момчета в Харвард и едно момиче, което тъкмо бе започнало първата си година в Радклиф — я караха да се чувства добре дошла в семейството.

В дома на Еймъри цареше смях, топлина и щастие. Децата нямаха никакви задръжки в откритото изразяване на обичта си един към друг, а освен тях къщата се обитаваше от няколко кучета и две-три котки, които с благодушно безразличие си проправяха път в пренаселения безпорядък. Джулия винаги се наслаждаваше на времето, прекарано в огромната кухня, където всички задушевно се хранеха и разговаряха на голямата маса. Тя обожаваше дългите дискусии за изкуство, музика и политика. Уинтроп, най-големият син на Аби, имаше политически амбиции. Сет младши писателстваше в съавторство, а Чарли свиреше на пиано достатъчно добре, за да мисли за музикална кариера. Това беше щастлив дом.

Домът на Битси не беше такъв. Като истинска дъщеря на майка си, тя се опитваше да ѝ подражава във всичко. Беше очевидно, че Битси копнее да е истинска дама. В къщата ѝ всичко бе организирано по същия гладък начин както в дома на Маунт Върнън Стрийт, но синовете ѝ — и двамата безупречни ученици в прогимназията — напомняха на Джулия на манекени от витрина. Никога не се пързалиха по парапета на стълбите, никога не си подсвиркваха, нито пееха; никога не разхвърляха; никога не дразнеха многогодишните прислужници. Синовете на Битси, Бранфорд и Декс (съкратено от Дрексел), бяха хубави момчета, наследили енергичността на баща си и елегантността на майка си, но имаха един фатален недостатък — напълно им липсваше чар. От друга страна, едрите момчета на Аби не сваляха дънките и тениските (както впрочем и сестра им) и биха умрели, преди да облекат дрехите, които носеха близнаците Адамс, но можеха да накарат и птиците от дърветата да изпадат, зашеметени от чара им. Аби и Бранд си бяха поделили чара на Бранфорд; за Битси и за синовете ѝ не бе останало нищо.

Няколко седмици по-късно, след като опозна Сет добре, Джулия му спомена за тази разлика. Той беше любимият ѝ гид в Бостън и точно в този момент обикаляха гробището „Олд Гранъри“, където тя, забравила за всичко друго на света, разглеждаше гробовете на Пол

Ревийър, Джон Ханкок и Самюел Адамс — последният беше общ предтеча на Сет и на семейство Брандфорд.

— Да, има доста ясна разлика — съгласи се Сет. — Аби и брат ѝ са онова, което ние наричаме английски Брандфорд. Бранд много прилича на покойния маркиз. Битси е американска Брандфорд — и със суха насмешливост продължи: — Ние, жителите на Нова Англия, не сме много весели и ведри. Това е страна на пуритани.

Джулия се усмихна механично. Съзнанието ѝ още се занимаваше с онова, за което ѝ се щеше да поговори.

— Но лейди Хестър никак не се е американизирала след толкова години, прекарани тук.

— Така е, наистина. По-скоро тя ни е англицизирала — Сет се наведе да разгледа един надгробен камък с почти изличен надпис. — Много забележителна и опасна жена. Изключително силна. От типа жени, за които ние мъжете казваме, че „мислят по мъжки“: разбира се, за наше собствено успокоение.

Джулия пусна още една бегла усмивка, но се върна на същността:

— И все пак, въпреки че прилича толкова много на нея, Бранд като че ли не е наследил силата ѝ. Само чара.

Сет присви устни и поклати глава.

— Не бих стигнал толкова далеч, че да твърдя такова нещо. Просто край майка си Бранд се държи много внимателно. Те са много близки, както знаеш.

— Знам — каза Джулия.

— Той е най-скъпото нещо в живота ѝ и много добре го съзнава — Сет я изглежда продължително и добави: — Сигурен съм, че ти е казала за рисковете, които е поела, за да го роди.

— Да.

— И че в него се е преродил баща ѝ?

— О, да! — Джулия пое дълбоко дъх и се гмурна в дълбокото. — Но не е споменавала и дума за бащата на Бранд. Къщата е пълна с фотографии на маркиза, но не съм видяла нито една снимка на Уинтроп Брандфорд. Сякаш изобщо не е съществувал. Аби е единствената, която въобще го споменава.

— Като най-голяма, Аби е била най-близка с него и пази най-ярки спомени. Битси винаги е била по-близка с майка си, на която

подражава, както си разбрала. А колкото до Брад... — Сет направи пауза и после продължи: — За него майка му е най-важната фигура в живота му. Той много добре съзнава важността си в нейните очи и начинът, по който се... оправя с нея... е основан на това осъзнаване. Трябвало е да прояви доста голям кураж, за да се ожени за теб без одобрението на майка си. За мен фактът, че го е направил, е показателен за това колко много те обича — още една пауза. — И колко много се нуждае от теб.

Очите му излъчваха топлота.

— Възхищавам ти се, Джулия. Наблюдавах те как приемаш неща, които биха изкарали от релсите някоя по-слаба жена. Притежаваш такт, дискретност и много търпение.

— Не е съвсем така — призна откровено Джулия. — Понякога сама се чудя на търпението си.

— За възрастта си ти си много зряла жена. Удивлява ме колко добре се справяш при това напрежение.

— Искам всичко да бъде както трябва — каза внимателно Джулия. — За Брад е важно да се погрижа за това.

— Разбира се — съгласи се простиичко Сет. — Но пък ти си онова, от което Брад има нужда.

— Повече, отколкото от Каролайн Нортън? — ето, вече го каза.

— Никога не я е обичал. Изпълняваше дълга си, нищо повече.

— Защо тогава имам чувството, че всички смятат мен за виновна? — попита Джулия.

Той изглеждаше изненадан.

— Така ли се чувстваш? Мога да те уверя, че ние с Аби...

— Не, не ти или Аби, но... Битси и...

— Битси ревнува от брат си — каза искрено Сет. — Винаги е било така и винаги ще бъде. Вечно е трябвало да се съревновава с него за любовта на майка им, докато той никога и в нищо не е имал съперници.

— Лесно ми е да го повярвам — каза Джулия.

Сет се вгледа проникателно в нея.

— Може би си мислиш, че независимо от това, което показва на повърхността, лейди Хестър нито те харесва, нито те одобрява?

— Никога не е проявявала към мен друго, освен щедрост — отвърна Джулия много, много внимателно.

— Така е, защото си на изпитателен срок — обясни Сет. — Омъжила си се за Любимия син, значи трябва да бъдеш възприемана като Подходящата жена и да се чувстваш по този начин. Няма да проявява друго, освен щедрост, докато не вземе решение относно теб. Ще разбереш, когато това се случи.

— Как?

— Ще бъде много очевидно — каза сухо Сет. — Но не мисля, че трябва да се тревожиш. Не съм чул нищо от Аби, а тя пък би узнала от Битси, която от своя страна предава точно думите на майка си. От теб не се оплакват, Джулия. От друга страна, не те и хвалят. Просто те приемат, а това по мое мнение означава много. Ако беше другояче, щеше да си изпитала вече неодобрението на лейди Хестър. Сигурен съм, че няма защо да изтъквам неговата... мощ. Лейди Хестър се грижи за сина си. Ако той е щастлив, тя също е щастлива. А ако ми позволиш да го кажа, никога не съм виждал Брад по-щастлив.

— Така ли мислиш? — Джулия усети огромно облекчение. Отсъствието на Брад бе изпарило увереността, родена на сватбеното им пътешествие, и на нейно място бе останало мазното петно на съмнението.

— Нали не мислиш, че е заминал с удоволствие? — Сет я погледна и са засмя. — Не такива бяха чувствата, които изрази пред мен!

Изпитателният му поглед накара Джулия да поруменее.

Брад предизвика същата реакция, когато ѝ се обади вечерта, за да опише порнографски детайлизирано колко много му липсва.

— Скъпи, това е открита линия — изрази протеста си Джулия, която не беше свикнала на такава откровеност в или извън леглото.

— Много важно! От ушите ми излиза пара и ако не ти се бях обадил тази вечер, направо нямаше да мога да мигна. Та като заговорихме за това, държа да ти кажа, че когато успея да заспя, сънувам теб.

— О, скъпи! — това трогна Джулия повече от всичко останало.

— Не съм свикнал да оставам без жена, знаеш това, но водят титанична битка с изкушенията, макар че вече яко съм под пара след триседмично въздържание.

Това окончателно убеди Джулия. Отиде да спи, а неговото „триседмично въздържание“ още галеше слуха ѝ. За мъж като Брад, с

неговия сексуален апетит, това беше колосална саможертва и думите, с които я разкри, бяха най-окуражителното нещо, което можеше да чуе. Но той ѝ липсваше, ужасно ѝ липсваше. Удивляваше я колко стабилно бе успял да се настани в живота ѝ. Липсваше ѝ присъствието му, ведрото му настроение, топлотата му, дори разхвърляността му — винаги разпиляваше нещата си по пода. Липсваше ѝ в леглото, но не само сексът, а топлината, която излъчваше. Той действаше по-добре от грейка или електрическо одеяло. От него струеше топлина, винаги спеше обвит около нея; следваше я из голямото легло, когато помръдваше, така че когато се събуждаше, телата им винаги бяха долепени едно до друго, а ерекцията му пулсираше нежно.

Но независимо от това колко самотна се чувстваше вътрешно, външно тя се стараеше да бъде ведра и усмихната и внимаваше в приказките. Не прекаляваше с прямотата. Беше направила тази грешка с Дерек. А сега знаеше, че майката на Брад наблюдава внимателно всяко нейно движение и изражение, че взима под внимание и най-незначителния детайл.

Щом Брад искаше тя да стъпва около майка му внимателно, сякаш ходи върху яйчени черупки — добре. Засега беше на изпитателен срок, знаеше това. Не се залъгваше, че са я приели, въпреки милото държане, загрижеността и думите на Сет. Знаеше, че Битси копнее майка ѝ да открие фаталния недостатък, в резултат на който Джулия ще бъде определена като неотговаряща на изискванията.

Вместо това получи признание.

— Мисля, че си твърда като скала — каза ѝ лейди Хестър. — Нито едно оплакване след цели три седмици. Но от друга страна, ти си напълно самостоятелна млада жена, която няма нужда от бавачки, нали? Също като мен. Откривам много мои черти у тебе, Джулия — предстоеше ѝ да чуе обаче и едно хладно предположение. — Чудя се дали синът ми не се ожени за теб заради това.

Джулия насмалко не зяпна. Арогантното задоволство беше толкова пълно, че можеше да е смешно, само дето не беше. Освен това пося още едно зърно на съмнение. Нима затова Брад се бе оженил за нея, Джулия Кери? Нима затова беше избрал точно нея измежду всички жени? Може би, тъй като толкова напомняше на майка му, от нея се очакваше да се държи с него по същия начин: да премахва всички препятствия по пътя му, да го обсипва с обожание, да тушира

оплакванията с нежност и — над всичко — да го обича. Безусловно, безсъмнено, безкрайно. Любов за вечни времена.

Откри, че идеята не ѝ харесва; никак не ѝ харесва. Искаше да е избрана за съпруга заради личните си качества, а не защото напомня на мъжа си за неговата майка. Но въпреки това продължаваше да изучава свекърва си, сякаш търсеше разковниче от жизненоважно значение.

Нямаше никакво съмнение, че лейди Хестър Брадфорд е уникална жена. Нищо — ама нищо — не ѝ убягваше, без значение колко е незначително. Горко на онзи, допуснал недоизмита чаша, повехнали цветя, и най-финия слой прах, несъвършено приготвена храна. Нищо не се изплъзваше от погледа на все още красивите ѝ, изцяло гримирани очи.

Всяка сутрин на масата за закуска (на която се очакваше Джулия да присъства, защото свекърва ѝ смяташе закушването в леглото за мърлячество, освен ако човек не е болен) лейди Хестър се справяше със значителното количество кореспонденция енергично и бързо. Правеше бележки върху купчините писма, разпределяше ги в различни категории и ги оставяше на секретарката си, от която се очакваше да се погрижи за тях. Успяваше да свърши всичко това, преди да излезе от дома, за да прекара пълен работен ден в офиса си. След това преглеждаше менюто за следващия ден, като зачеркваше или одобряваше, в зависимост от случая. При цялата тази работа имаше време да попита оживено Джулия за нейната дневна програма, като изрази одобрение с нотка на учудване в деня, когато Джулия ѝ каза, че ще вземе колата и ще отиде да поразгледа околността.

Беше се упражнявала да шофира големите американски коли, придружавана от Уинтроп или Сет младши, които седяха до нея отпред, докато се почувства достатъчно уверена, за да обикаля Бостън сама — бяха ѝ казали, че това е истински кошмар, тъй като жителите на този град не спазвали никакви пътни правила, освен своите лични. Но тя се консултираше с големия атлас на Ранд Макнали и щом откри, че американските коли на практика се карат сами и това ѝ позволява да се концентрира върху зашеметяващо непривичните пътни знаци, започна да разширява обсега на пътуванията си. Накрая, в едно ярко утро към края на третата седмица, откакто Брад бе заминал, тя се отпрати към Конкорд и Фермата.

Ани беше очарована да я види и я посрещна много топло.

— Веднага разбрах, че туй място ви влезе под кожата — каза тя и изрази съчувствието си за липсата на Брад. — Мойта сестра беше омъжена за един, дето все пътуваше; не го виждаше повече от веднъж в месеца през всичките години, дето бяха женени — усмихна се. — Ама то и господин Брад хич не го бива да стои за дълго на едно място.

— Какъв беше той като момче, Ани? Познаваш го, откакто се е родил, нали? Разкажи ми за него.

Знаеше, че тази сърдечна, лъхаща на уют жена ще ѝ каже онова, за което се въздържаше да попита свекърва си. Щеше да научи истината, а не някаква приказка за принцове. Ани обичаше Брад, това беше очевидно, но за разлика от майка му, не беше сляпа за недостатъците му. За Ани Брад беше човешко същество, а не бог.

— Същинска напаст — усмихна се широко Ани. Ръцете ѝ бяха заети с месене на тесто за бисквити. — Все измисляше някоя пакост. Да не приказваме колко пъти е падал от някое дърво или прозорец: здрава костица не му беше останала! Колкото по-опасно беше, толкова по му харесваше, особено ако майка му не одобряваше. Само трябваше да му каже „не!“, за да отиде и да го направи — тя се усмихна на спомените си. — Винаги я въртеше на малкото си пръстче. То и сега може да го прави. И нея, и всички останали. Голям чаровник е господин Брад. Ама е с добро сърце. Хич не обръщам внимание на онуй, дето някои хора го разправят за него и за майка му... — тя внезапно млъкна.

— Знам, че са много близки — каза Джулия.

— О, за лейди Хестър господин Брад е като въздуха и водата! — Ани изглеждаше облекчена, сякаш Джулия ѝ бе произнесла оправдателна присъда.

— Е, след като няма баща... — Джулия насочи разговора в посоката, в която искаше Ани продължи.

— Туй е то лоша съдба. Такъв хубав човек беше господин Уинтроп. Добра душа, също като сина си, макар страшно да внимаваше с парите. Не като господин Брад: той би дал и последното си петаче. Ама не е хубаво едно момче да си няма татко. Има неща, дето никоя майка не може да даде, неща, от които момчетата имат нужда... Ама човек не може да вини лейди Хестър, че бди над момчето си. Някои викат, че прекалява, ама какво им разбира главата. Той се роди само няколко месеца след като татко му загина, а тя трябваше да

изкара на легло всичкото време, през което го износваше. Туй е голяма саможертва за жена като нея. Май той влезе в живота ѝ на мястото на горкичкия господин Уинтроп, тъй го виждам аз.

— Могла е да се омъжи повторно — каза Джулия.

— О, други не липсваха, ама тя не поиска никой от тях. Цялата любов, дето я имаше, я даде на момчето си. Само най-хубавото беше подходящо за него, от минутата, в която се роди. Оттогава ѝ е скъп като зеницата на окото.

Джулия поразмишлява върху думите на Ани по-късно, докато се шляеше безцелно край конюшните. Всичко, което беше чула, потвърждаваше собствената ѝ преценка — че между лейди Хестър и сина ѝ съществува изключително силна връзка. Тя се отнасяше с уважение към свекърва си, още повече като имаше предвид необичайните обстоятелства, съпътствали брака ѝ. В края на краищата до този момент нямаше поводи да се оплаква от отношението ѝ. Лейди Хестър се държеше с Джулия както със собствените си дъщери: малко безцеремонно, като очакваше послушание, но иначе мило. Показваше обич единствено към сина си, при това, според Джулия, даже прекалена. Вече бе твърдо убедена, че Брад се бои от майка си. Защо? Никога не ги бе чувала да спорят; лейди Хестър никога не повишаваше глас на сина си; никога не бе показвала към него друго, освен пълна с любов отдаденост на щастието и благополучието му. Но пък го задушаваше, Джулия беше сигурна в това. Тя беше причината за неговото безпокойно и неспирно движение; за това, че не можеше да се задържи на едно място. Когато пристягаха твърде силно нашийника му, той се обръщаше към Джулия с тираничните си нужди. Но никога не обясняваше това с думи. А Джулия така ѝ не се почувства достатъчно сигурна в него и в себе си, за да го попита.

Това беше загадка, а при отсъствието на ясни указания единственото, което можеше да направи, бе да се придържа към инструкциите, които ѝ беше дал Брад: да се държи добре и подходящо. С други думи, да прави онова, което ѝ се каже. Тя би предпочела да играе с открити карти. Лейди Хестър беше пряма жена и за да оприличи характера на Джулия със своя собствен, сигурно бе осъзнала, че снаха ѝ притежава същото качество. Неведнъж бе казвала:

— Е, Джулия, ти не си онова, което исках за сина си, и със сигурност не си онова, което очаквах. Но ако си това, което Брад

желае, значи зависи от теб да ми докажеш, че си подходяща за него, защото единственото, което ме интересува, е неговото щастие.

Никога не бе викала Джулия на поверителен разговор; никога не я бе поучавала какво се изисква от нея, както би се очаквало от една властна майка. Просто я бе оставила на мира. „Изчаква сама да се издъня, така ли? — чудеше се Джулия, докато бродеше сред шумолящата царица. — И когато това стане, когато падна в очите ѝ, тя ли ще се настани на моето място, след като ме изхвърли? И което е по-важно: Брад ще направи ли каквото му каже?“ Стигна до езерото, приседна край водата и почна да хвърля хляб на патиците.

„Защо съм толкова подозрителна? Дали заради онова, което ми каза Сали Армбъстър? Заради забележката на Дрексел Адамс, че тя е в траур? Защото съм омъжена само от четири седмици? За Бога, Джулия, дай на нещата малко време. Винаги си била прекалено нетърпелива. Не, през последните три седмици не съм проявявала нетърпение!“ — отвърна си искрено тя. Но пък колко младоженки биха позволили съпрузите им да зачезнат един Господ знае къде почти за месец, само седмица след сватбата? От друга страна, стотици хиляди го бяха правили през войната. Но Брад не бе в армията и сега нямаше война. „Тъй ли, няма ли война? — попита иронично другото ѝ Аз. — Така си мислиш ти.“

— „Бледен и самотен броди от незнайна скръб обзет...“, а, Джулия? Само дете в твоя случай знам каква ти е болката — каза някой зад нея.

Тя се стресна и вдигна глава. Зад нея стоеше Дрексел Адамс, убийствено елегантен в бледосивите си панталони, тъмносинята си риза и сакото в същия цвят, което бе праметнал през рамо. Внезапно ѝ просветна на кого ѝ прилича. На младия Кари Грант. Същото тъмно лице, същата брадичка, същият безгрижен чар.

— Мислех, че Сет е литераторът в семейството — подразни го тя, доволна, че има компания.

— Е, и аз съм прочел една-две книги навремето — той седна на тревата до нея, като първо подръпна безупречно чистите си панталони. — Имах път насам, така че се отбих. Винаги го правя, когато съм наблизко. Хубаво местенце, нали? От онези, които „успокояват и най-развълнуваната гръд“ — очите му се задържаха върху гърдите на

Джулия по начин, който я накара да изстине. — Май Брад ще отсъства по-дълго, отколкото очаквахме — продължи съчувствено той.

— За мене поне е дълго — отвърна рязко Джулия.

— Е, нали си младоженка и така нататък. Но сделката е много голяма. За милиони. Ако Брад я доведе до успешен край... Подарък от майка му, нали разбираш — в тъмните му очи блестеше подигравка, макар гласът му да изразяваше съчувствие. — Подобни сделки са истински кошмар за съпругите.

— Говориш от личен опит, нали?

— Винаги говоря от личен опит — апропо, как намираш собствения си опит в Бостън и със семейство Брадфорд?

— Всички са много мили.

— Не е трудно с някой, който изглежда като теб.

— Как е Битси? — попита преднамерено Джулия.

— Днес ѝ е ден за благотворителност. А за мен е почивен ден. От време на време си взимам малко почивка. Слушай, защо не отидем някъде на обяд? Знам една очарователна стара гостилница на по-малко от десет мили оттук.

— Благодаря, но ще ти откажа. Ани приготвя обяда.

— Тогава мога ли да се присъединя?

— Сигурна съм, че Ани ще има достатъчно за всички — отвърна Джулия уклончиво. Спомни си, че Чарли — семейното бюро справки — ѝ беше казала това-онова за Дрексел Адамс. Бил любител на флирта, а Битси се разкъсвала в усилията си да проследи безкрайните му похождения. „Горката леля Битси. Виждаш ли, тя е невероятно ревнива. Обича го, докато, уви, той се е оженил за нея, защото Милейди (така децата в семейство Еймъри наричаха баба си) е поискала така. Мисля, че ѝ е струвало доста пари: в неговия клон от семейство Адамс са бедни като църковни мишки.“

Той я гледаше право в очите.

— На Ани няма да ѝ липсваме.

„Време е да сложа край на това“ — помисли си Джулия и отвърна рязко:

— Много си си вдигнал мерника.

— Не само него.

Тя скочи. Зет или не, това беше прекалено! Той обаче посегна и я хвана за ръката.

— Не си отивай, моля те. Твърде си красива, за да бъдеш толкова самотна.

— Така е само за съпруга ми.

— Не можеш ли да погледнеш на мен като на негов заместник?

— Никой не може да замести Брад — почти викна тя.

— Късметлия е той. Но късметът е нещо непостоянно. Като жените. Особено истинските дами, подобно на нашата опасна родственица: свекърва за теб, тъща за мен — той се усмихна криво. — Ще останеш ли, ако обещава да се държа прилично? Брад не е единственият мъж, увлечен по теб, да знаеш; ти увличаш всяко нещо, изпречило се на пътя ти.

— Вече имам всичко, от което се нуждая, благодаря.

— Знам това, уви. Разчитам на милостта ти, Джулия.

— Тогава бъди благодарен, че съм склонна да те даря с нея. Ще проявя снизхождение и ще ти простя.

Дрексел се засмя одобрително.

— Нищо чудно, че Брад е толкова безумно влюбен. Никога не съм му завиждал, но ти наистина си нещо различно. Приятно е да те гледа човек, приятно е да те слуша. И целият този хладен блясък...

Джулия решително се откопчи от пръстите му.

— Притежавам достатъчно бляскав ум, за да бъда така любезна да забравя този разговор.

— На твоє място не бих го правил. Нуждаеш се от приятели.

— Такъв ли се опитваш да бъдеш?

— Ако ми позволиш. По-добре да ме имаш за приятел, отколкото за враг. Защото вече си си спечелила твърде много врагове — той се излегна на тревата и подложи ръце под главата си. Погледът му беше твърд. — Не се заблуждавай от щедрото количество захар в чая. На дъното на чашата има отрова. Ти не си онова, което тя искаше за Брад. Най-вероятно няма да му позволи да те задържи — от съжалението в усмивката му й прилоша. — Нали не мислиш, че е изпратен толкова надалеч за толкова дълго само заради някаква сделка? Тя самата е уредила всичко. Ти си тази, която разиграват, Джулия. Тя те изпитва. А когато Брад се върне, пак ще те изпита. След това отново и отново, докато открие начин да те пречупи.

В стомаха ѝ кипеше.

— Не ти вярвам — излъга тя.

— Аз не лъжа.

— Ако Брад замине отново, аз ще тръгна с него.

— Само опитай!

— Аз съм негова съпруга!

— Разбира се. Точно там е проблемът!

— Защо ми казваш всичко това?

— Защото си прекалено хубава, за да бъдеш унищожена толкова млада. Освен това си смела. Но си безпомощна срещу нея. Нямах никакви шансове. Тя никога не губи. Толкова е коварна, че може да ти забие нож в гърба, докато ти се усмихва в лицето. А ти си толкова невинна: разбираш ли, ти си човек с достойнство. Играеш честно — той поклати глава. — А тя не. Тя играе така, че да победи; не подбира средствата. Ти си умна и силна — точно затова Брад се ожени за тебе, разбира се — но тя безнадеждно го е оплела в паяжината си и никога няма да го освободи. Познавам я, Джулия. От двадесет години съм в това семейство и много добре ми е известно какво движи механизма на Хестър Брадфорд — напълно съзнателно се изразявам така, защото тя е робот, електронно чудо. Колко неща бих могъл да ти кажа...

— ... на съответната цена, разбира се.

— Нищо не е безплатно.

— Не бих те приела и като подарък! Нямам нужда нито от тебе, нито от подозрителната ти загриженост. Много добре мога да се справя и сама.

— Колко пъти съм го чувал!

Джулия се извърна и си тръгна побесняла.

— Само не казвай, че не съм те предупредил — подвикна злобно той след нея.

„При това второ предупреждение — мислеше си Джулия, докато се отдалечаваше почти на бегот от езерото. — Сали Армбъстър и собственият ми зет. Той очевидно има свои сметки за уреждане.“ Но... какво му беше сторила лейди Хестър? От устата му капеше жлъч, когато споменаваше името ѝ.

Имаше ли отрова в чашата? Дори да беше така, още не бе я вкусила. Беше ли решила лейди Хестър да се отърве от нея? Ако беше така, не бе показала и най-малкия признак. Вярно, че бе очаквала от Джулия сама да се издигне до онова, което изискваше от нея, вместо внимателно да ѝ покаже какво да направи, за да отговори на

стандартите ѝ. Нима Брад не ѝ беше казал: „Имам нужда от теб, Джулия. Ако само знаеше...“ А после не беше обяснил какво и защо. Тя, от своя страна, с вечното опасение да не се натрапва, се бе въздържала да попита. Тя неговото спасение ли беше? Нима Брад гледаше на нея като на някаква форма на защита срещу майка си? Джулия бе разбрала, че се страхува от нея, но също така бе стигнала до заключението, че Брад се бои да не бъде унищожен от прекомерна любов. Лейди Хестър обожаваше сина си — това беше главният урок. Освен това проявяваше властно собственическо чувство към него. Но нима тя не бе уредила лично женитбата му с Каролайн Нортън? Ако го искаше за себе си, защо тогава изобщо щеше да урежда женитбата му? Не, ако лейди Хестър искаше да се отърве от нея, то беше, защото Брад се бе осмелил да отхвърли избора на майка си и да направи свой. Джулия вече беше научила достатъчно за взаимоотношенията между съпруга ѝ и майка му, за да знае, че никой никога не ѝ се противопоставя, ако цени собствената си кожа. Освен това Дрексел Адамс си имаше собствени сметки за уреждане, а цинизмът, с който приемаше, че съпругите (без значение откога са омъжени) могат и би трябвало да търсят утеха другаде, я ужасяваше. Нищо чудно, че Битси беше такава.

Не, очевидно лейди Хестър просто я изпитваше; опитваше се да се убеди, че е достатъчно добра за любимия ѝ син. Онова, което трябваше да направи, бе да изрази готовността си да приема всичко; да ѝ докаже, че не само е подходяща, но и че е най-доброто, което той някога може да получи. Нали точно това искаше Брад? Да ѝ докаже, че е направил правилен избор; че тя не е някаква безсрамна уличница, нито пък лицемерка, водена от пресметливост, а просто обикновена жена, която го обича.

Но защо Брад не ѝ беше обяснил това? Защо не беше седнал спокойно да ѝ каже: „Виж сега, Джулия, искам да поговорим за майка ми...“

„Ще попитам Брад — помисли си тя, вече по-спокойно. — Още щом се върне. Без заобикалки.“ Какъв въпрос би могла да зададе? „Какво има между теб и майка ти? Защо си заробен от нея? С какво точно те държи?“ Сърцето ѝ туптеше като лудо. Брад щеше да подскочи до тавана!

— Господин Адамс откри ли ви? — попита я Ани. — Казах му, че сте при езерото.

— Да, дойде да ми каже, че трябва да се върна в Бостън — импровизира Джулия.

— Господин Брад ли се връща? — грейна Ани.

— Надявам се — каза с жар Джулия. — Ох, Ани, толкова се надявам.

Когато влезе в къщата на Маунт Върнън Стрийт, не забеляза куфарите, но Брад сигурно я беше наблюдавал, защото вратата на салона се отвори и той се появи, протегнал ръце към нея.

— Брад! О, Брад... — тя се хвърли в обятията му и зарови ръце в гърдите му.

— Значи съм ти липсвал, а?

— Толкова ми липсваше! Направо щях да умра!

— Аз самият щях да ритна петалата. Къде скиториш? — и шеговито, но натъртено добави: — Не ми казвай, че вече си си намерила любовник.

— Бях във Фермата.

— О! — в гласа му прозвуча облекчение. — Във Фермата значи.

— Вече мога да стигам дотам сама. Искях да отида, защото ми напомня за теб. Трябваше да направя нещо, за да се разсея.

— Няма да ти казвам какво трябваше да правя аз!

— Повече няма да ме оставяш! — каза Джулия твърдо решена, с нетърпящ възражение тон. — Изобщо не ми пука дали ще трябва да спя в някой куфар, но за в бъдеще ще пътувам с теб. Край на разделите, чуваш ли? Категорично отказвам!

— Няма да се възпротивя на това — каза щастливо Брад.

— Фермата наистина ми харесва: сено, слама и така нататък, но не си падам по това да бъда сламена вдовица!

Той я повдигна и я завъртя.

Лейди Хестър беше в салона. Ама разбира се. Брад си беше вкъщи, следователно тя също. „Надявам се да е чула всяка моя дума“ — помисли си Джулия, но все пак потръпна.

— Студено ли ти е? — попита загрижено Брад.

— Не, това беше тръпка на удоволствие — излъга не принудено Джулия и го огледа със завист. — Виждам, че си попил доста слънчеви лъчи.

— В кратките промеждутъци, когато не попивах сълзите си.

— Какви сте ми влюбени гълъбчета! — звънна смехът на лейди Хестър.

— Какво ще ми кажеш за Калифорния? — попита Джулия. Последния път ѝ се беше обадил от Лос Анжелос.

— Че е на почти пет хиляди километра оттук.

— Виждам, че синът ми не е в състояние да работи, така че по-добре да не го моля за това — въздъхна лейди Хестър. — Можеш да разполагаш с времето си до понеделник, Брад — усмивката ѝ беше самото снизхождение.

Да, Дрексел ѝ бе наговорил всички онези неща от чиста злоба. Нямаше за какво да се тревожи.

— Хайде да се върнем във Фермата — каза Джулия. Трябваше да прогони злите духове на съмнението.

Очите на Брад светнаха.

— Искаш още една хапка от сладкиша, а?

— Искам го целия — увери го Джулия.

Той шофираше с една ръка. С другата я бе прегърнал през раменете и целуваше жадните ѝ устни всеки път, когато спираха на червено.

— Значи е било заради връщането на господин Брад! — възкликна възхитена Ани.

— Знаела си, че се прибирам? — попита той с учудване... и още нещо.

— Просто се надявах — каза му Джулия.

— А аз се надявах цели три седмици — той я сграбчи в обятията си. — Възстановила си си теглото.

— Всеки грам.

— Трябва да проверим.

Това доведе до опипване и завърши с опияняващо правене на любов.

— Господи, Джулия, адски ми липсваше. Не съм и предполагал, че мога да тъгувам по някого така. Изпитвах такава празнота... Паднах до онанизъм, а това ми се случва за първи път, откакто научих урока за

птичките и пчеличките. Каж ми, че и аз съм ти липсвал. Нужно ми е да знам, че съм ти липсвал.

— Без теб животът беше истинска пустиня. Изсъхнах, изгорях.

— Налудничаво е, но е вярно, нали? Така както съм луд по теб. Преди не знаех, че е така, но сега съм убеден, че е вярно.

Джулия никога не се бе чувствала толкова обожавана и боготворена. Каквото и да имаше между Брад и майка му, нямаше никакво съмнение във важността ѝ като негова съпруга. Беше показал колко много я желае и колко се нуждае от нея. Това беше единственото, което имаше значение. Да знае, че е обичана.

Спаха до късно на следващата сутрин след нощ, в която просто не бяха в състояние да се оставят на мира.

За първи път Брад нямаше ерекция, когато се събуди.

— Господи, Джулия — изстена той във възглавницата. — Какво си направила с мен? Не мога да се помръдна — той омаломощено вдигна глава към нея. — Как се чувстваш?

— Сладостно претрита — сега сексуалните откровения ѝ се удаваха лесно.

— Е, а пък аз съм изцеден и това е светата истина.

— Сега разбирам какво си имал предвид под „триседмично въздържание“!

— Държа да ти кажа, че никога през живота си не съм постил толкова дълго.

— Но пък не е ли чудесно, когато постите свършат?

Той я придърпа към себе си.

— Ти си чудесна.

— Ти също — Джулия протегна ръка, за да потупа увисналия му пенис, но с шеговито „Внимавай, може да се откъсне“, той изскочи от леглото и се отправи към банята. Винаги едно и също — не позволяваше да го докосват там. Харесваше му тя да милва с ръце и уста останалата част от тялото му, но никога не ѝ позволяваше да го контролира напълно. „Е — помисли си Джулия, — при положение, че майка му доминира над него във всичко останало, сигурно има нужда да усеща, че самият той контролира поне едно нещо. Мен например.“

Беше съвсем сигурна, че лейди Хестър я е чула, когато заяви, че отказва повече да я оставят, защото Брад прекара у дома доста дълъг период, в който започнаха да изграждат съвместен живот. Джулия беше на седмото небе. Той ѝ посвещаваше цялото си време, в което не работеше. Съвестно посещаваха официалните вечери, които лейди Хестър даваше, за да ти представи като двойка на бостънското общество; ходеха и на онези, които други хора даваха в тяхна чест, но доколкото им бе възможно, предпочитаха да са сами.

Винаги когато семейството се събираше, Джулия се стараяше да не остава насаме с Дрексел Адамс — до такава степен, че Битси започна да я гледа накриво, а сардоничната усмивка на Дрексел казваше ясно: „Не казвай, че не съм те предупредил. Отдай ми заслуженото поне за това.“

В началото на август лейди Хестър замина за традиционния си месец в Арън и не се възпротиви, когато Брад заяви твърдо, че ще заведе Джулия на почивка в Лозята — един остров близо до Нантъкет. Битси, заедно със съпруга и децата си, замина на пътешествие из Карибите, а Аби и семейството ѝ отидоха, както винаги, в Кохасет, където Брадфордски поколения наред бяха прекарвали ваканциите си.

Лозята се оказаха възпеление на представата на Джулия за рай. От момента, в който лодката напусна Удс Хоул, тя си знаеше, че тази почивка ще е свършена. Беше изненадана от размерите на острова и дори още по-изненадана, когато вместо до кола Брад я отведе до два велосипеда.

— Теренът е идеален за точно това транспортно средство — каза ѝ той е усмивка. — Не се притеснявай за багажа. Ще ни чака в бунгалото.

Джулия откри, че дори най-натоварените пътища си имат велосипедни алеи, че са равни и карането по тях е лесно. Топлият бриз духаше в лицето ѝ, морето искреше под слънцето, пясъкът изглеждаше подканящ, а редом с нея Брад си свирукаше весело.

„Бунгалото“ се оказа червеникавокафява къща във викториански стил. Цветя в саксии заливаха верандата, други висяха от покрития с дъсчици покрив. На верандата имаше люлеещи се столове, тапицирани с басма, а плажът беше толкова наблизо, че човек трябваше само да слезе по предните стълби, да се спусне по градинската пътечка и да прекоси пътя, за да се озове там.

Къщата беше обзаведена с плетени тръстикови мебели и чудесно удобно легло, а стените бяха отрупани с викториански картини. Кухнята беше малка, но добре обзаведена, а едно „момиче“ от селището идваше, за да чисти.

Дори храната тук беше различна. Брад й показва как да готви миди във водорасли. Тихите нощи бяха изпълнени с мирис на огньове и солена въздух.

Джулия почти не си сваляше банския. Плуваха, печеха се, караха водни ски и сърф. С двете последни неща Брад се справяше великолепно, а Джулия ги научи бързо, макар че така и не стана толкова добра като него. Тя предпочиташе яхтата (наречена „Хестър“), с която обикаляха острова и отиваха до Нантъкет. Играеха тенис на един корт, собственост на някакви приятели на Брад, и той винаги я побеждаваше.

Не можеха да се откъснат един от друг. Бостън и лейди Хестър бяха далеч от очите и далеч от сърцето. Правеха любов навсякъде: на яхтата, в морето, на закритата веранда, а веднъж в един хамак под някакви дървета. Едва на втората седмица започнаха да приемат покани. Ходеха на събирания на печени миди, на буйни надпревари с плажни трактори по брега. Кожата на Джулия придоби цвета на узряла праскова, а Брад потъмня като пират от Южните морета. На фона на тена му изсветлелите до бяло косъмчета по тялото му сякаш фосфоресцираха.

Една вечер прекосиха залива до Нантъкет, за да отидат на празненство в някаква недостроена наколна къща. Тогава се скараха за първи път.

— Не беше нужно да танцуваш толкова много с Чък Кабът — оплака се недоволно Брад, докато завързваше лодката за пристана.

— Танцувах и с други.

— Но не както с него. Все едно се опитваше да те обладва.

— Скъпи, знаеш, че ти си единственият мъж, който го прави.

— Така ли?

Джулия замръзна на място, но един поглед към намусеното му лице й каза всичко. Беше го обхванало едно от неговите настроения. Никога не можеше да предвиди, кога ще то обземат тези особени състояния, които винаги лежах наблизо под повърхността, като рифове. Почти постоянно й се налагаше да го превежда внимателно

покрай тях. Този път явно се беше натъкнал на голяма скала; нямаше да успее да стигне до брега без нейна помощ. Мили Боже! Събирането беше толкова приятно — цяла вечер не беше слязла от дансинга. Дори за миг не си бе помислила, че Брад би имал нещо против. Но сега разчете знаците, предвещаващи буря.

Изражението му беше странно — в синхрон с особената нотка в гласа му. Джулия потисна порива си да се разсмее. Ревност! Със сигурност не можеше да е толкова ревнив, че да я подозира в изневяра — особено след ежедневните рундове с него, понякога по два-три пъти!

— Откъде бих взела енергията... или времето?

Той с неохота се усмихна.

— Ами...

— Той просто беше мил с мен.

— Никога с никого не е мил, освен ако не иска нещо!

— Може би, но държа да ти кажа, че аз не го искам, в случай че си си помислил това.

— Докажи го!

Тя така и направи.

— Съжалявам — извини се той, след като се любиха.

— Просто... ти означаваш толкова много за мен, че не мога да понеса мисълта за теб и някой друг мъж.

— Няма друг мъж. И няма да има.

— Ще ми простиш ли, че се проявих като Отело?

— Разбира се — дълга пауза. — Но защо, скъпи? Нямах абсолютно никакъв повод за това.

— По-силно е от мен... просто се поражда от онова, което чувствам към теб... от онова, което събуждаш у мен.

— Но ти със сигурност би трябвало да знаеш, че си всичко за мен.

— Така ли?

— Разбира се.

— Тогава защо не ми го казваш?

— Но аз го правя!

— Да, но само след като започна пръв!

Джулия беше поразена. Не бе съзнавала този си пропуск, но очевидно той го бе почувствал. Често се приближаваше към нея,

прегръщаше я и казваше: „Познай какво?“ Тя питаше: „Какво?“, а той отвърщаше: „Обичам те“. Или внезапно възкликваше: „Не е за вярване!“, което караше Джулия мигновено да запита: „Кое?“, а той се усмихваше и казваше: „Колко много те обичам“.

Откритите прояви на привързаност не ѝ бяха присъщи. Но Брад бе израснал в атмосфера на постоянно и открито показвана любов. Той очакваше това.

Джулия се сгуши в него.

— Обещавам ти да се поправа. Просто... ами, не притежавам твоята спонтанност. Може би ще ми прехвърлиш малко от нея?

— Няма да жала усилията... — той се прехвърли над нея, за да ѝ докаже.

— Още веднъж? — попита Джулия.

— Още много пъти!

Не можеше да разбере неговата неувереност, нуждата да му показват, че го обичат. Но тя се съобрази с тях, като и за миг не забравяше влиянието на майка му.

— Предполагам, основно е заради това, че сме коренно различни — каза по-късно Брад. Още не бе приключил с темата. — Ти си толкова хладна, експедитивна, умерена, винаги сдържана.

— Невинаги!

Погледът му беше замислен.

— Понякога се чудя...

— Знам, че нямам твоята импулсивност. Мисля, че това ме привлече към теб — нещо като зова на дивото.

Със странен глас Брад каза:

— Май винаги съм събуждал звяра у хората.

— Какво имаш предвид?

Той вече беше скочил.

— Нищо! Хайде, ще те надбягам до къщата!

— Ти се извяваш в умствен план, аз във физически — каза ѝ той една нощ, след като бяха изживели едни от най-разтърсващите мигове на споделена чувственост. — Но за мен ти си много... целебна. С теб физическите изживявания са израз на доверие: на твоето в мен и на моето в теб. Това ми харесва. Имам нужда от него.

— За мен с теб е кулминация на любовта.

Той помълча за миг, после каза меко:

— Да. Любов — извърна се и я погледна в лицето.

— Никога не съм обичал, преди да срещна теб, Джулия. Никога не съм знаел какво означава любовта. Въпреки че тя е толкова тясно свързана със секса.

Джулия се усмихна.

— Ние сме сексуално привлекателни един за друг, това е така, но ти си много повече от една желана жена, Джулия. Ти ме възбуждаш — Господ ми е свидетел, че е така, — но през последните няколко седмици осъзнах, че ми харесва да съм с теб, че присъствието ти ме успокоява, уталожва... утешава, ако щещ. Дори сега не знам какво се крие на дъното на душата ти, но онова, което те различава от другите жени, е, че искам да узная какво е то.

Гласът му беше тих, сериозен. Подхождаше на изражението му. Никога преди не беше разтварял така душата си пред нея. Джулия почувства, че гърлото ѝ се свива.

— Имам нужда от теб. Предполагам, това се опитвам да кажа. Ти се превърна в необходимост за мен.

— И ти за мен.

— Така ли? — дори сега в гласа му звучеше неувереност.

— Да. Повече от което и да било човешко същество. Не съм и предполагала, че това ще ми се случи, но... колкото повече имам, толкова повече искам. Какъвто и да си — аз също имам много да научавам по отношение на теб — ти също си за мен онова, което искам и от което се нуждая. Предполагам, че след Дерек не съм позволявала на никого, бил той мъж или жена, да се доближи прекалено до мен. Но теб нищо не можеше да те спре. Ти превзе крепостта ми. Почувствах го през онази първа нощ. Предполагам, че точно това ме изплаши.

— Да, плашещо е, нали? — въздъхна Брад.

— Да се отдадеш изцяло на друго човешко същество е поемане на риск — каза откровено Джулия. — Но аз не съжалявам, че го направих.

— Сигурна ли си? — в гласа му все още се долавяше нещо странно — съмнение?

— Убедена съм. Нуждаехме се от това време, през което бяхме сами, за да можем... отново да се открием един друг.

— И ти ли почувства това? — сега в гласа му се долавяше пламенност.

— Да — вратата към искреността беше широко отворена. — В Бостън беше друг Брад, човек, за когото не бях сигурна какво да мисля. Имаше живот, за който не знаех нищо и от който понякога се чувствах изключена... — той я придърпа по-близо до себе си. — Но тук, където сме само двамата, ти си онзи Брад, в когото се влюбих и когото винаги ще обичам — сега в гласа ѝ звучеше смях. — Независимо колко много други Брадовци има.

— Мисля, че у всеки човек живеят няколко личности, които се проявяват в зависимост от това в чие присъствие се намираме.

Това беше първото признание — независимо колко уклончиво — че край майка си той беше онзи Брад, който тя желаше да бъде. Ала когато Джулия зачака да ѝ каже защо, той не го направи.

— Но ние можем да си кажем всичко — подтикна го Джулия. — Нали?

Колебанието му беше само секунда.

— Винаги всичко ще си казваме — обеща той.

Но не ѝ каза за майка си.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Върнаха се в Бостън след Деня на труда. И двамата бяха много загорели, дълбоко удовлетворени и убедени, че са закърпили всички появили се наскоро прорези в отношенията си. Никога преди Джулия не бе изпитвала такава сигурност в себе си и в брака им. Никога преди Брад не бе чувствал такава увереност, че е постъпил по единствено правилния начин.

Затова толкова по-силен беше шокът, когато спорът, който възникна още първата им вечер у дома, прерасна в конфликт, довел до много горчиво отдръпване.

Имаше семейна вечеря, за да се отпразнува завръщането на всички от почивка. Говореше се много за това какво са правили, кого са видели и така нататък. Даже ръбовете на Битси се бяха произгладили. Докато наблюдаваше как Аби, Сет и децата потеглят с колата за Кеймбридж, Джулия си помисли: „Ще ми се и ние сега да си тръгвахме за нашия собствен дом“.

Докато се решеше, а Брад си миеше зъбите, тя, без да се замисли, заговори за това:

— Кога ще имаме собствена къща, Брад?

— Какво й е на тази? Достатъчно е голяма.

— Но не е наша. Това е домът на майка ти. Сестрите ти си имат собствени жилища. Кога ще имаме и ние?

— Но те имат и деца.

— И ние ще имаме някой ден.

— Мислех, че сме се разбрали. Първо ще си оставим малко време за игра.

— Знам, но...

Брад се появи на вратата. Беше намръщен.

— Не ти ли харесва да живееш тук?

— Не съм казала такава неща. Казах, че би ми се искало да имам собствен дом някой ден — после, предупредена от нотката в гласа му,

продължи шеговито: — Нали знаеш какво казват за живеенето със свекърва?

— Не, не знам. Какво казват?

— Че никога не излиза на добро.

— Значи мислиш, че нещата не вървят?

— И това не съм казала.

— Тогава какво казваш?

— Че бих искала да имам собствен дом някой ден. Толкова ли е чудно това?

— Това вече е нашият дом... е, във всеки случай е мой.

— Твой?

— Когато се ожених, майка ми приписа къщата на мен.

— Изобщо не си ми казал.

— Изобщо не си питала.

Джулия се ядоса.

— А ти въобще сподели ли нещо с мен? — тя тръшна четката за коса на тоалетната масичка пред огледалото. — Когато говорех за наш собствен дом, имах предвид каквото казах. Тази къща е на майка ти, независимо от това чие име е записано в нотариалния акт! — после безпомощно добави: — Представях си нещо по-малко, само за нас двамата.

— Удобно ми е да живея тук. Роден съм в тази къща и вероятно ще умра в нея. Винаги така става с мъжете, носещи фамилията Брадфорд. Или поне с най-големите синове. Освен това ще мога да се грижа за мама. Тя няма да става по-млада, а и астмата й... Никога не си я виждала застигната от астматичен пристъп. Човек може да си изкара акъла. Когато това стане, тя винаги иска да съм при нея. Какво ще стане, ако междувременно сме се изнесли в Бруклин или някъде другаде? — той се свъси още по-силно. — Всъщност тя ми предложи да се разделим, но аз не исках и да чуя за това. Майка ми е на седемдесет и въпреки че се държи, сякаш е неуязвима, е много по-крехка, отколкото изглежда. Нали не ти се свиди да посветиш няколко години от всичките безброй, които ни очакват, на една жена, която никога, нито за минута не е отказвала — нито пък на тебе, нека си го кажем — да ми отдаде толкова от времето си, колкото е могла.

Беше се свъсил като буреносен облак. Джулия бе сторила немислимото — бе се отнесла с пренебрежение към майка му.

— И не ми казвай, че ти ходи по петите и непрекъснато ти се меси — продължи озлобено Брад. — Защото тя е последният човек на света, който би сторил подобно нещо. Мама никога не се намесва.

„Защото няма нужда да го прави — помисли си Джулия. — Нали изпълняваш съвсем точно онова, което иска.“

— Не ми отговаряш — каза заплашително Брад.

Джулия се извърна и каза глухо:

— Да забравим за това.

— Ти започна!

— Тогава да му сложим край!

Той се върна в банята и затръшна вратата.

Джулия се втренчи в огледалото. Крехка? Хестър Брадфорд беше крехка като танк. Но още едно парченце от мозайката си бе дошло на мястото. Астмата ѝ — опасна или не — беше главното оръжие, с помощта на което контролираше сина си. Брад очевидно вярваше, че майка му само си надява маска на смелост и прави това, както и всичко останало, за да го предпази. О, да, тя е предложила да се разделят, убедена, че Брад няма да ѝ позволи дори да издума подобно нещо. Какъв великолепен ход: да му припише къщата. Да остави в неговите ръце грижата за всичко — и особено за себе си. Сега го бе привързала още по-здраво.

„О, Брад — помисли си Джулия и потръпна, сякаш я бяха изхвърлили навън в студа. — Брад, Брад. Защо не можеш да бъдеш искрен с мен; защо не можеш да ми кажеш какво има между теб и майка ти? Защото има нещо; нещо, което не ми е известно и което не разбирам. Само знам, че е свързано със страха ти от нея, защото ти се страхуваш — толкова много, че си направо обзет от ужас. Боиш се да не умре ли? Това ли е Дамоклевият меч, който държи над главата ти? Затова ли не искаш да се изнесеш от тази къща, далеч от нея? Защото не смееш?“ Тя с горчивина осъзна колко добре разбира страха му. Защото сега тя самата се боеше. Няколкото думи, които бе изрекла преди миг, бяха предизвикали буря. Ако беше казала още няколко — онези, които копнееше да изрече — това би довело до началото на Апокалипсиса. Имаше една невидима черта, която Брад теглеше, когато нещата опираха до майка му, и дори на жена му не ѝ беше позволено да я преминава.

След няколко дни лейди Хестър внезапно заяви:

— Джулия, от известно време мисля за нещо. Време е ти и Брад да престанете да се бутате в неговите стаи. Това наистина е жилище за ерген. Къщата е огромна. Защо не се погледаш и не избереш няколко стаи? Можеш и да ги обзаведеш по твой вкус. Това ти е професията все пак. Ще ти поддържа формата... ако мога да се изразя така.

Джулия не бе в състояние да каже нищо, само се ококори. Как го правеше? От въздуха ли попиваше информацията?

— Брад ще трябва пак да замине за няколко седмици. При това сам — променливите като море очи говореха, че знаят какво е казала Джулия за разделите и че това по никакъв начин не би могло да повлияе върху подредбата на нещата. — Държавите, които ще посети, не влизат в списъка на страните, до които се пътува за удоволствие, вярвай ми. Арабският свят никога не е бил в този списък. Ще бъдеш принудена да си стоиш затворена в хотелската стая. Много по-разумно е да се занимаваш с нещо тук.

— Много бих желала да имаме наше собствено кътче — каза Джулия. Съзнанието ѝ работеше трескаво.

— Тогава се заеми с това, което ти предлагам. Знам колко обичаш да си заета.

— Брад ще ми липсва — отвърна Джулия искрено, но си помисли: „Значи е забелязала. Никога нищо не пропуска, когато става въпрос за сина ѝ. Не бих посмяла да докосна стаите на Брад на своя глава, без да я попитам. Но за новите ни стаи няма да ѝ дам шанса да се разпорежда.“ И в мига, когато си го помисли, разбра, че лейди Хестър ще стори именно това.

— Много бих желала да направя това, което предлагаш — каза Джулия.

— И това ще бъде нашата малка тайна, нали? Хубава изненада за Брад, когато се върне.

— Колко дълго ще отсъства?

— Около месец — при открито изразеното съмнение на Джулия лейди Хестър се засмя снизходително. — Скъпа Джулия, това са Съединените щати. Човек само трябва да каже какво желае и то бива свършено. В тази страна работниците наистина работят. Един месец е предостатъчно време за всичко, което ще трябва да направиш, повярвай ми. А аз ти давам картбланш да оформиш къща в къщата. Брад просто не искаше и да чуе да се нанесе другаде; настоява, че

възрастта ми правела присъствието му задължително! — усмивката ѝ стана още по-снизходителна. Освен това в нея се долавяше триумф. — Но една майка трябва да приеме отделянето на децата — продължи ведро тя. — Така че правя най-доброто, което мога.

„И по-добре бъди благодарна за това, остана неизказано“ — помисли си Джулия. Но дори и така пак щеше да е по-добре — тя щеше да си направи идеален дом.

Огледа къщата отгоре до долу и откри точно онова, което искаше на третия етаж: серия свързани помежду си светли стаи, от които се откриваше прекрасна гледка към града и които съвсем лесно можеха да се трансформират в отделен апартамент. Лейди Хестър стоически, въпреки болките в ставите, изкачи стълбите (тя твърдо се бе възпротивила срещу монтирането на асансьор в къщата) ѝ направи следния коментар:

— Помня тези стаи. Използваха се от младите ергени, когато пристигнах тук като младоженка. По онова време бяха доста — кос поглед. — Тук горе ще е доста тихо, но може би искаш точно това. Любовно гнезденце, а?

— Просто място, което да е наше — отговори Джулия.

Тя потъна щастливо в мостри на цветове и дизайни. Лейди Хестър ѝ даде позволение да избере мебелировката от обзавеждането на останалите помещения и повдигна тънките си вежди пред окончателния ѝ избор.

— Виждам, че имаш око за хубавите неща — каза тя и нещо в гласа ѝ накара Джулия да помисли: „Бива си я тази лукава старица! Това очевидно е намек за Брад. Но в случая е права“.

Лейди Хестър препоръча няколко специализирани магазина и предложи някои „личности“, които можели да осигурят опитна работна ръка и бързи доставки. Тя също така предложи декоратора. Цялото това планиране даде на Джулия онова, което искаше. Нещо, с което да се занимава. Едва когато се върна към работата си, осъзна колко много ѝ е липсвала. А когато Брад ѝ обяви примирено, че трябва да замине на дълго пътуване, тя успя да каже убедително:

— О, скъпи, наистина ли трябва?

— Съжалявам, но се налага. И не мога да те взема, не и там, където отивам. Единственото, което ще те очаква, ще бъдат хотелски стаи в десетина различни страни.

Но в очите и гласа му имаше нещо, което Джулия пропусна да долови, тъй като съзнанието ѝ бе заето с плановете за ремонта. Не забеляза и присвитите устни, натежалия поглед. „Така приятно ще го изненадам“ — мислеше си тя и пропусна да съзре признаците, предвещаващи буря. Целуна го за довиждане по начин, който го остави със студен поглед, твърд като кремък.

— Ще ти се обаждам всяка вечер — каза той.

— Ммм, какво? О, да, скъпи, разбира се.

В мига, в който вратата се затвори след него, тя се озова край чертожната си дъска.

Този път седмиците на отсъствието му прелетяха със скоростта на светлината. Дните ѝ бяха прекрасно изпълнени; всяка минута беше натоварена с дейност. Битси ѝ даде името на един чудесен човек на Уошингтън Стрийт, който продаваше най-прелестните тапети, които беше виждала. Аби ѝ препоръча една жена, която правеше на ръка великолепни възглавнички с материали, избрани от клиента. Запозна се и с една италианка от северните покрайнини на Бостън, която шиеше чудесни пердета.

Работниците пристигнаха и банята бе завършена за няколко дни, като бе монтирана включително и голямата вана, която Джулия бе купила от един предприемач, занимаващ се с разрушаването на сгради. Той, от своя страна, се беше сдобил с нея от една голяма запустяла къща в Бак Бей. Ваната трябваше да е изненада за Брад, който винаги се оплакваше, че баните били малки. Мивката беше в комплект с нея. Бяха с шарка на пролетни цветя и като по чудо нямаха и драскотина. Джулия успя да открие порцеланови гърнета за цветя, които да им подхождат, и засади редки растения, които купи от още един магазин, препоръчан ѝ от Битси. Транспарантите на прозорците бяха със същата шарка. Душът можеше да се нагласява по множество различни начини. Банята се превърна в китно кътче, изпълнено със зеленина и огледала: място, в което да се стои часове наред. Когато Брад се върна у дома — неочаквано и по-рано, отколкото бе казал — Джулия бе заета с окачването на муселиненото перде, което стигаше от тавана до пода.

— Ако можеш да му отделиш пет минути, съпругът ти си е вкъщи — каза той шеговито, но не дотам.

— Брад! Скъпи... о, но ти не трябваше да виждаш това, преди да е завършено...

— Късно е вече — но изглеждаше впечатлен, докато оглеждаше прекрасната им гостна, цялата в кафеникавосиво и бяло, с щрихи в лимоненожълто. Възхити се на изящното взаимодействие между лъскавата памучна тъкан на тапицериите, лена на завесите, гладката коприна на възглавничките, плътното кадифе на креслото, направено специално за него. А когато видя банята, изпадна във възторг.

— Уха! Откъде намери тази вана? Тук ще мога да се излегна съвсем удобно! Ти си ангел!

— Значи одобряваш?

— Дали одобрявам! — но после прибави с въздишка: — Виждам, че този път не съм ти липсвал...

— Искаш ли да се обзаложим?

„Но е вярно“ — помисли си тя виновно, докато той се бе отдал на любимите си чувствени занимания. Не беше усетила, липсата му. Беше твърде заета, за да я почувства.

Рожденият ден на лейди Хестър беше в края на октомври — на празника на Все светии — и бе отбелязан с тържествена семейна вечеря.

— Когато бяхме деца, ходехме по съседите за бонбони — каза Брад.

— Е, и в Англия празнуват Хелуин, нали, Джулия? — каза Дрексел Адамс. — И при вас има вещици. Тук, разбира се, сме изгорили доста...

Джулия не му обърна внимание. Сега се чувстваше много по-сигурна. Но беше подбрала подаръка си с голямо внимание. Беше го открила съвсем случайно в един антикварен магазин на Уошингтън Стрийт. Беше викториански джобен часовник — свежърва ѝ никога не носеше ръчен часовник и ръкавите на всичките ѝ дрехи бяха с предпочитаната от нея дължина: до над китката. Часовникът беше обграден с диаманти и бе поставен във филигранна рамка във формата на буквата „X“. Лейди Хестър отвори кутията и възкликна възхитено:

— Скъпа, колко е изящен! И при това викториански!

— Дадох да го почистят и сега е абсолютно точен — каза Джулия.

— Сигурна съм в това. Знам колко си акуратна, Джулия. Тя толкова се отдава на онова, с което се занимава, скъпи — обърна се лейди Хестър към сина си. — През цялото време, докато те нямаше, беше заровила нос в работата си. Виждахме я само на масата. Толкова е целенасочена. Закачи ми го, скъпи — и той го закрепил здраво на рамото на украсената ѝ с дантела кафява официална рокля. — Много ми отива, нали?

После отвори останалите си подаръци: неглиже от Битси, цялото в шифонени къдрички върху сатен; ново кожено куфарче от Аби; порцеланова фигурка на млекарка от децата на Сет и Аби; луксозни шоколадови бонбони от Дрексел Адамс; екземпляр от първо издание на книга на Торо от Сет и хубав, подвързан с кожа бележник от близнаците. Подаръкът на Брад беше голяма чанта от крокодилска кожа.

— Видях, че на тази, която имаш, възрастта вече ѝ личи.

— Както и на мен — оплака се с въздишка майка му.

— Глупости! Ти си жена без възраст.

Тя обхвана брадата му с ръка и го целуна продължително по устата.

— Мое най-скъпо момче...

В неделя Брад и Джулия излязоха на дълга разходка; пожълтелите листа се откъсваха и падаха.

— Най-прекрасният сезон — отбеляза Джулия. Беше го хванала под ръка, пръстите им бяха преплетени.

— Шекспир казва същото.

Джулия го погледна изненадано.

— Знаеш ли, и аз понякога чета — каза Брад. Усмивката му не можеше да прикрие резкостта на тона. — В Харвард вече не се влиза само с пари.

— Скъпи, нямах предвид...

— Знам, но просто имам нужда от време на време да доказвам, че ти не си единственият мозък в този брак.

— Кой казва, че е така?

— Ще се изненадаш, ако ти кажа. Както се изненадах аз, когато видях какво си направила с къщата.

— Толкова се радвам, че си споменал пред майка си желанието, което споделих с тебе.

— Не съм й казвал нищо.

— Не си? Тогава как...

— Майка ми знае всичко — каза Брад и повдигна рамене. — Не ме питай как го прави, но успява. И беше права, нали? Ти наистина изпита удоволствие, докато подреждаше къщата.

— Изключително удоволствие — каза Джулия с ентузиазъм. Беше чудесно да обзавежда собствения си дом, а не нечие чуждо жилище.

— Майка ми казва, че наистина си била погълната от работата си.

— Винаги съм обичала да работя. Предполагам, че съм от онзи тип хора, които трябва да са заети, за да са щастливи.

— Значи работата ти липсва?

Тя твърде късно съзря грешката си и бързо отвърна:

— Не и когато си си у дома.

— Значи не се отегчаваш?

— Не и когато съм с теб.

— А когато не си с мен?

— Е — започна внимателно Джулия, — предполагам, че работата ми дава нещо, което другите хора не получават от труда си. Обичам да чувствам, че правя нещо полезно.

— Това звучи като нещо, което би казала леля ти — изрече неодобрително Брад.

Всъщност така си и беше, но Джулия не му го каза.

— Леля вечно повтаряше, че наградата за усиления труд е в самия труд — съгласи се тя ведро.

— Значи когато ме няма, ще си потърсиш още работа?

— Ами, Битси спомена нещо... само ще й дам съвет, нали разбираш. А Аби казва, че от години замисля да направи нещо с къщата си...

— Като например да я изгори до основи и да я построи наново — каза саркастично Брад.

— Е, едва ли възнамерява да стигне толкова далеч — засмя се Джулия.

— Онова, което ме интересува, е колко далеч смяташ да стигнеш ти?

Инстинктът ѝ подсказа да отвърне:

— Толкова далеч, колкото те отведе следващото ти пътуване, ако заминеш пак — начинът, по който лицето му се отпусна, потвърди, че е била права.

— Все още няма да заминавам — призна той. — Но преди края на годината ще трябва да остана поне месец и половина в Европа.

— Тогава и аз идвам. Никога вече няма да ме оставяш, чуваш ли? Ще бъда винаги с теб, „в добро и зло, в радост и мъка“ и така нататък!

Начинът, по който я придърпа към себе си и я целуна, ѝ каза, че е изрекла правилните думи. Беше доволна, че никога не бе споменала отегчението, което бе изпитала първия път, когато бе останала сама и когато единственото, с което се беше занимавала, бе да си убива времето. Нямахме смисъл. От друга страна, тя обичаше да работи. Не откриваше никакво удоволствие в това да води скучни телефонни разговори, да посещава винаги еднаквите приеми и соарета, да се среща с едни и същи хора, да слуша едни и същи клюки. Връщането към работата по някакъв странен начин беше препотвърждаване на собствената ѝ ценност: че тя не е само госпожа Дж. Уинтрои Бранфорд, както си мислеха за нея почтените заможни жители на Бостън, а Джулия Кери, дизайнер. И независимо от това, че Бран се беше върнал, тя нямаше да изпусне възможността да докаже качествата си на Битси. Виж, с Аби нямаше нужда от това — тя имаше чувството, че специално Аби вече ги оценява.

След седмица, докато Джулия изучаваше внимателно модели и шарки за проекта, който щеше да предложи на Битси, влезе свекърва ѝ.

— Имам нужда от професионалното ти мнение, Джулия.

— Разбира се. За какво става дума?

— За това.

Подаде ѝ снимки на един интериор, виждал и по-добри дни — очевидно едновременно хотел.

— Трябва да е било наистина блестящо — каза Джулия. — Но доста отдавна.

— Всъщност е точно така. Хотелът е бил в разцвета на великолепието си преди Първата световна война. Придобих го като част от голям недвижим имот. Има предложение да го съборим, но на мен доста ми харесва идеята да притежавам хотел. Мога да го прекръстя на хотел „Арън“.

— Реконструкцията ще струва много пари.

— Това не е проблем. Онова, което искам да знам, е дали мислиш, че е възможно да се направи... по-скоро дали трябва да се направи. Дали смяташ, че си струва сградата да бъде спасена.

Джулия разгледа фотографиите по-отблизо. Прекрасни тавани с гипсови орнаменти, просторни стаи, елегантно стълбище.

— Колко спални има? — попита тя.

— Петдесет. И дванадесет апартамента. Малко, но подбрано: това е моята цел.

Всичко беше запуснато и занемарено. Мазилката се ронеше, позлатата падаше, килимите бяха износени, цветовете бяха избледнели.

— Ще трябва ужасно да се изръсиш — предупреди Джулия. — Но от друга страна, много от това, което виждам тук, е безценно. Погледни само тези бани! Вани и мивки, които в днешно време струват цяло състояние. Обзалагам се, че дървенията е махагон.

— Напомня ми за онази в Арън — върна се в миналото лейди Хестър. — Или по-скоро за това каква беше в Арън. Жената на братовчед ми откачи на тема модернизации. Не искам подобен разюздан погром в моя хотел. Трябва да бъде направено внимателно и с любов. Имам нужда от някой, който ще го подмлади, без да го направи да изглежда толкова стар, колкото е. Разбираш какво искам да кажа. Успешните пластични операции трябва да остават незабелязани. Тоест искам нещо специално — не толкова хотел, колкото провинциално английско имение...

— Скъпичко ще ти излезе!

— Готова съм да платя. Но е задължително да бъде направено както трябва, а това значи: съвършено.

Повикаха ги за вечеря и снимките останаха на масата.

През следващите дни лейди Хестър продължаваше да се връща на въпроса за хотела. Беше ясно, че това е настоящият ѝ „проект-любимец“, а от финансовите планове, които се подхвърляха насам-натам, не оставаше никакво съмнение, че има намерение да харчи щедро. Хората, които щяха да се заемат с новите дизайни на интериора, щяха да имат възможността да се развихрят.

Когато чу имената на възможните кандидати за тази работа, Джулия усети първото убождане на завистта и за първи път си пожела да е на нечие друго място. Това я накара да се задържи край чертожната дъска и да направи серия скици, които отразяваха виждането ѝ за преродения хотел. Бяха добри, знаеше това, усещаше го. Но тя не беше „име“. Хората без наложено се име не получаваха на тепсия подобни поръчки.

Затова изобщо не беше подготвена, когато една вечер, преди да седнат на масата, свекърва ѝ извади скиците ѝ, които тя стоически бе изхвърлила.

— Надявам се да нямаш нищо против, Джулия, но камериерката ти ми ги донесе; помислила, че са нещо важно. Естествено, след като е видяла, че са идеи за моя хотел.

Хваната на местопрестъплението, Джулия можеше да се спаси само с блъф.

— Просто занимавка. Думите ти ме наведоха на някои идеи.

— При това очевидно добри. Проектите ти са точно онова, което имах предвид. Защо не си каза директно, че би желала да направиш дизайните за моя хотел?

Съзнавайки, че Брад слуша внимателно, Джулия се смути.

— Ако знаех, че сериозно желаете да те имам предвид, разбира се, щях да помоля теб да направиш проекта — продължи свекърва ѝ.
— Но бях останала с впечатлението, че бракът е заел мястото на кариерата ти.

— Така е! — скочи Джулия в своя защита.

— Мисля, че не е. Иначе защо ще правиш това?

— Ти ме попита за мнението ми.

— И го получих. А тези скици са нещо различно. Виж сега — лейди Хестър бе възможно най-снизходителна, което караше Джулия да се чувства възможно най-зле, — проектите очевидно са добре обмислени и прекрасно изпълнени. Най-чудесното нещо, което съм

виждала. Задоволяват всеки възможен критерий — Джулия трябваше да положи усилия да не се изчерви. — Ти си много талантлива, Джулия, и мисля, че можем да запазим цялата тази работа в семейството.

Джулия не смееше да погледне към Брад.

— Но... — започна малодушно тя, привела глава пред задаващата се унищожителна буря.

— Колко време ще ти е необходимо, как мислиш?

Джулия събра обърканите си мисли.

— Ами... — изплю първата цифра, която ѝ дойде наум: — Поне половин година, вероятно повече, но със сигурност не по-малко.

— Хмм. Сега сме в началото на ноември. Как мислиш, може ли да стане до догодина напролет? Откриването да бъде през май. Чудесна реклама: „Париж през пролетта: в Хотел «Арън».“

— Париж! — сърцето на Джулия подскочи.

— Не ти ли казах, че е в Париж?

— Не. Предполагах, че е някъде тук, в Америка.

— Не, хотелът е в Париж, край Булонския лес — лейди Хестър отново обходи скиците със злоради очи.

— Направо свръхестествено! — възхити се тя. — Уловила си същността на замислите ми. Човек може да си помисли, че си слухтяла край ключалките — тя се разсмя звънко. — Но ти очевидно си посветила много време и мисъл на любимия ми проект и аз наистина съм поласкана. Този хотел е важен за мен. Много важен. Все пак ще носи името ми. Но имам един-два въпроса. Разбира се, ти си съвсем права да съставиш апартаменти от по-малките стаи, но...

Джулия седна на дивана до лейди Хестър и двете се задълбочиха в скиците. Брад седеше с вкаменено лице. Едва когато вдигна глава, за да поеме дъх, и улови изражението му, Джулия разбра, че той е всичко друго, но не и доволен. Бе забравила, че не понася да го пренебрегват и да не му обръщат внимание. Точно в този миг лейди Хестър се обърна към сина си и възкликна:

— Каква умна жена имаш, скъпи! Ум и красота: неустоимата комбинация. Очевидно е първокласен специалист в професията си. При това се бе разделила с нея заради теб!

— Тази раздяла не беше мъчителна — излъга Джулия през зъби. Чувстваше се, сякаш ѝ вадят кътник. — Но хотелът е в Париж, а аз не

мога да се разделя с Брад. Достатъчно лошо беше, когато той ме остави, за да замине. Половин година раздяла е нещо немислимо. Но ако наистина мислиш, че дизайнерите ми са онова, което искаш, тогава при всички случаи се чувствай свободна да ги използваш като основа, върху която да работи специалистът, когото ще избереш. Можеш да кажеш, че идеите са твои...

Лейди Хестър потупа студената ѝ ръка.

— Това е голяма саможертва. Много мило. Но щом наистина искаш така...

Когато се прибраха, Брад избухна.

— Господи, направо ми се повдига от тоя твой страдалчески акт на жертвоготовно благородство! Защо просто не си призна направо? Би продала душата си, за да ти възложат да направиш този хотел.

— И да бъда разделена от теб половин година? На теб би ли ти харесало?

— Какво се харесва на мен изобщо не играе тук и ти дяволски добре го знаеш!

— О, за бога, вземи да пораснеш — изплъзна се от устата на Джулия. Тя все още чувстваше парещата болка от нехарактерния си пристъп на самопожертвувателност и му беше ядосана, че е в основата му. — Никога ли не мислиш за друг, освен за себе си?

— Ами ти? Защо иначе щеше да отделиш толкова време за тези скици?

— Майка ти събуди интереса ми. Нека ти припомня, че от доста години съм дизайнер.

— И ти наистина ще дадеш скъпоценните си проекти на майка ми и ще ѝ позволиш да си припише заслугата за създаването им? Я не ми ги разправяй!

— Добре тогава, да сляза ли да ѝ кажа, че съм размислила, че ще се заема с хотела и няма да те видя половин година? Това ли искаш?

Свадата беше в разгара си. Двамата млъкнаха и се втренчиха един в друг.

— Замисляш ли се някога и за моите желания? — попита Брад със странен глас.

— За бога, не го ли доказах само преди миг?

— Нима? — попита Брад все със същата интонация. — Чудя се.

— Чудиш се! Как, по дяволите, мислиш, че се чувствам?

— Какво искаш в действителност? Бъди честна.

Нещо в гласа му накара истината да изскочи от устата на Джулия.

— Искам майка ти да ми възложи хотела и ти да бъдеш в Париж с мен.

— Представи си, че това е възможно.

Тя бързо го погледна.

— Колко възможно?

— Просто възможно. Би ли се заела с хотела?

— И още питаш!

— Ти каза: „край на разделите“. Помниш ли?

— И наистина го мисля. Точно затова се отказах от хотела.

Нещо в гласа ѝ го накара да се приближи до нея, да постави ръце на раменете ѝ и да се взре в очите ѝ.

— Наистина-наистина?

— Наистина-наистина — потвърди Джулия. Но изпитваше поразително силна болка.

— Това би бил най-големият шанс в живота ти.

— Знам. — Джулия се придържаше към стоицизма си.

— И ти наистина ще се откажеш от него заради мен?

— Омъжих се за теб, нали?

— Ти си ангел! — Брад я сграбчи в обятията си.

Когато накрая успя да си поеме дъх, Джулия попита:

— Защо се държиш така?

— Защото си добро момиче. Отиваме в Париж заедно!

Джулия отвори широко очи.

— Какво?

— Идеята е на мама. Тя наистина си падна по проектите ти. Когато за първи път ти е споменала за хотела, си е помислила, че може би ще я помолиш за шанса да го направиш. Но когато не стори това, тя осъзна, че съвсем наистина си имала предвид онова, което каза: че няма да приемеш повече да се разделяме. Така че тя ме изпраща в Париж за половин година.

Джулия възкликна и се хвърли на врата му.

— О, Брад! Фантастично! Защо не каза веднага?

— Защото исках първо да чуя твоето мнение.

Джулия усети, че радостта ѝ се поохладда.

— Искаш да кажеш, че си пожелал да ти докажа любовта си?

Той остана невъзмутим.

— Познаваш ме. Имам тази мания — да искам да съм на първо място.

— Значи ме изпитваше?

— Ревнувам от всичко, което те отдалечава от мен, независимо какво е то. Просто исках да съм сигурен, че когато въпросът опре до избор между мен и хотела, аз ще продължавам да стоя на първо място, нищо повече.

Тя не можеше да го разбере.

— Защо си толкова несигурен? Ако има на света човек, които е обичан и комуто показват, че е обичан, то това си ти. Майка ти...

— Не говоря за майка си! Говоря за теб, моята съпруга. За нас, за нашата връзка.

Той говореше отсечено, твърдо, натъртено и нещо в начина, по който изричаше думите, я предупреди колко важно е за него онова, което казва. Все така не можеше да го разбере, но движена от нещо, което можеше да определи само като съчувствие, го прегърна.

— За мен винаги си на първо място. На първо и последно, винаги. Това ли искаше да чуеш?

— Искам да го чувам постоянно — промърмори той в косата ѝ. — Толкова много те обичам, Джулия, толкова се нуждая от теб. Никога преди не съм имал нужда от никоя жена. Това е нещо ново и необичайно за мен и понякога си мисля... Преди връзките ми се основаваха единствено на желанието. Можех да разбера желанието. Мислех си, че нуждата е нещо, което няма да изпитам. Докато не срещнах теб.

— О, любими! — Джулия приглади гъстата му руса коса.

— Такъв ли съм наистина? Твой любим?

— Към теб изпитвам такава любов, каквато не съм изпитвала никога към никого.

— И ако някога ти се наложи да избираш...

За една микросекунда Джулия не знаеше какво да отговори, но мигновено и безпощадно премаза съмнението си.

— Ще избира теб, мили. Винаги ти ще бъдеш моят избор.

По-късно, когато Брад бе заспал дълбоко в обятията ѝ, тя се взираше в онова, което никога не бе очаквала да намери, и се чудеше

какво по дяволите ще прави с него.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Огледаха хотела заедно. Той вече бе опразнен. Най-грозните части от старото обзавеждане бяха изхвърлени, което разкриваше пропорциите на прекрасните тавани, както и красотата на елегантните камини и изискания дизайн на прозорците. Всички тези елементи бяха включени в реставраторските планове на Джулия, които лейди Хестър бе прегледала, въоръжена с лупа и джобен калкулатор. Разходите бяха изчислени до петия знак след десетичната запетая.

Качиха се на горния етаж. Работниците все още опразваха последния апартамент. Брад огледа огромното легло, в което много прочути компаньонки бяха занимавали любовниците си, и промърмори:

— Ммм, хубаво ще е да се позабавляваме тук! — и се обърна към Джулия със светнал поглед. — Защо не направим следното: да се настаним точно тук, в хотела, а? Ти ще бъдеш в центъра на събитията, а и моят офис не е далеч. Ще бъде толкова забавно!

„Забавно! Само забавления ли са ти на ума? — помисли си Джулия. — Дошла съм тук, за да работя, при това дяволски здраво.“ След като видя как в действителност стоят нещата, тя разбра, че е сгрещила, като се бе съгласила на половин година. Шест месеца. Имаше работа поне за девет, дори за цяла година. Къде ѝ е бил умът? Но докато лейди Хестър и Брад я бяха въртели на малкото си пръстче, тя явно не беше разсъждавала трезво. Като начало, това трябваше да се промени.

— О, хайде, Джулия! — нетърпеливо я подтикна Брад. На моменти беше толкова потискащо практична. И то винаги в най-неподходящия момент. Това е Париж! Женени са само от месеци. Сега му беше времето да се забавляват! Сериозното отношение щеше да настъпи по-късно, много по-късно. Мислеше си, че е пречупил този неин манталитет, който презираше празните блянове и ходенето с глава в облаците. Разбира се, тя щеше да се справи и да изпълни проекта. Но като я гледаше сега, той знаеше какви са мислите ѝ. Беше запретнала

ръкави, бе забила нос в работата си и бе превърнала крайните срокове във фетиш.

— Ще бъдеш точно в центъра на нещата — повтори той.

„Така ще е, наистина“ — помисли си Джулия. Щеше да има толкова много неща, които да надзирава. Всичко трябваше да се направи както трябва. Тоест свършено. Не само хотелът трябваше да отговори на взискателните стандарти на свекърва й — самата тя беше обект на преценка. Нямаше право на грешка.

— Добре — съгласи се тя. — Ще живеем тук.

Дните им протичаха в организиран отмерен режим, който бе много присърце на Джулия. Закусваха заедно, после Брад потегляше към своята работа, като в очите му вече светеха доларови знаци, а Джулия слизаше на приземния етаж, където бе приспособила едно ъгълче за офис и където назначеният мениджър вече работеше.

Той беше швейцарец, четиридесет и пет годишен чаровник на име Пол Шамбрун. Бе прекарал двадесет и пет години в хотелиерския бизнес и владееше много езици. Лейди Хестър го бе отмъкнала под носа на една верига първокласни хотели. Джулия смяташе, че той е съкровище. Беше спокоен, авторитетен, мислеше бързо и нищо не можеше да го смуги. От самото начало двамата с Джулия си паснаха и тъй като той познаваше Париж като петте си пръста, беше направо златна мина по отношение на информацията. Знаеше къде е всичко — от най-добрите специализирани магазини до най-забутаните дюкянчета.

— Небето ми го праща! — възкликваше щастливо Джулия пред Брад. — Един Господ знае как бих се справила без него.

Тя се хвърли с главата надолу в работата и бе все по-щастлива, че е заета и че нещата напредват.

Лейди Хестър се обаждаше редовно. Джулия също докладваше всяка седмица. Писмено. Държеше свекърва си осведомена относно всички аспекти и етапи на работата и следеше бюджетът да се спазва, надзираваше зорко работниците, гонеше доставчиците и обикаляше магазините за най-подходящите лампи, идеалните огледала, единствените по рода си порцеланови сервизи.

Беше предвидила за една от трапезариите възможно най-подходящия нюанс на розовото, матирано със сребрист оттенък. Огледалата в стаите също бяха с изискани рамки, така че всяка жена да види в отражението си най-добрите си качества. Бе успяла да се сдобие с дреболиите, които щяха да придадат на стаите характерност — дори уникалност. Идеално подбрани и съчетани цветове; изящни кутии за цигари от слонова кост; прекрасни рамки от сребрист или гълъбовосив емайл, с резба от корал или седеф, в които гостите можеха да слагат най-скъпите на сърцето си снимки. Тя упорито се стремеше да избегне безличното, да създаде атмосферата, която изискваше лейди Хестър: нещо подчертано уютно. Не хотел, а дом.

Всеки апартамент — нямаше отделни стаи — притежаваше своя индивидуална вътрешна украса и името на хотела нямаше да се вижда никъде, освен на ръчно изработената хартия за писма, която се съхраняваше в папка, подвързана с импрегнирана коприна, чийто цвят отговаряше на цвета на помещението. Джулия изминаваше километри, за да намери най-подходящия детайл, плат или боя. Но с течение на времето недоволството на Брад все повече нарастваше.

— Но аз съм уредил да прекараме деня в Нюли — случваше се да каже той. Или: — Но знаеш, че съм запазил маса в „Максим“!

А Джулия се опитваше да се откачи, понеже точно тогава беше единственото време, когато би могла да погледне някой артикул.

— Съжалявам, скъпи. Ако не отида днес, няма да имам друга възможност.

Той се мръщеше, цупеше се и се оплакваше, че не е дошъл в Париж за това. Не и за да бъде пренебрегван.

— А аз не съм дошла в Париж, за да се забавлявам — казваше търпеливо Джулия. — Трябва да гоня твърди срокове. Майка ти си е наумила, че хотелът трябва да бъде открит през май, макар че не виждам как ще стане. Ти върви, скъпи. Не е нужно да се лишаваш от удоволствията си.

— Не мисли, че няма да го направя! — отвръщаше рязко той.

И все по-често започваше да излиза сам. Почна да се прибира все по-късно и по-късно, а изтощената Джулия все по-често беше заспала и протестираше:

— Не сега, мили, уморена съм. Работила съм четиринадесет часа и трябва да съм на крак в седем сутринта...

Това продължи, докато една нощ той не скочи от леглото и не се озъби:

— Може би ще трябва, да си хвана любовница!

Джулия го откри излегнат на шезлонга в хола, загърнал се с едно одеяло, вцепенен от гняв и болка.

— Скъпи, съжалявам. Моля те, опитай се да разбереш. Имах ужасен ден. Проклетите дърводелци сложиха ламперията не в тая стая, в която трябваше, и се наложи да я свалят. Нямах намерение да бъда рязка, но ставам раздражителна, когато се тревожа.

— Какви тревоги имаш ти?

— Много добре знаеш! Изоставаме с времето. Няма да успеем да открием хотела през май, а майка ти душа дава за това. Всеки път, когато ми се обади, ме подсеща.

— Тогава ѝ кажи, че не можеш да го направиш! Ти си умна жена, но не можеш да правиш чудеса!

— Опитах се, но тя само се смее и казва: „О, стига, Джулия, ако някой изобщо може да се справи, то този човек си ти. Париж през пролетта, помниш ли? Ти се съгласи с това“.

— А не се ли съгласи?

— Казах, че мисля, че би могло да се направи дотогава. Не бях права. Не смятам, че е възможно.

— Кажи ѝ го тогава!

— Да се противопоставя на майка ти? Никога не съм виждала дори ти да го правиш!

— Тогава си работи по двадесет и четири часа на ден! Какво ми пука на мене! — той се загърна още по-плътно в одеялото и ѝ обърна гръб.

Джулия се втурна в спалнята и затръшна вратата. Какво дете! Какъв егоист! Изобщо помисля ли за някой друг, освен за себе си? Нека се цупи, щом му се ще.

На следващата сутрин той не ѝ говореше, но тя не забеляза, защото се взираше в писмото от производителите на специалната ѝ сребристорозова боя, които я уведомяваха, че цветът не се е получил и че всичко трябва да се направи наново. О, Господи! Тя посегна към телефона. Когато затвори, Брад беше излязъл.

Същия следобед отиде заедно с Пол до фабриката за бои, а на връщане се отбиха в една галерия, специализирана за порцелан. Тъй

като това беше една от слабостите на Джулия, тя прекара няколко изпълнени със спокойствие и удовлетворение часа, докато обикаляше из галерията, разглеждаше и подбираше. Когато се върна, Брад я чакаше побеснял.

— Къде беше, по дяволите?

— Нали ти казах: разправях се с неразбориите с боята.

— Нищичко не си ми казала! Единственият човек, с когото разговаряш, е онова мазно швейцарско копеле!

— О, не ставай смешен.

— Ти си тази, която ставаш за смях — с оная отрепка!

Тя забеляза, че е с официален вечерен костюм и черна вратовръзка.

— Излизаш ли?

— Да! Ти също беше поканена, но вече е твърде късно тепърва да се обличаш. Ще те извиня — както винаги! — прибави той и затръшна вратата на излизане.

О, Господи, вечерята у Фламбар! Брад щеше да разговаря за бизнес цяла вечер, докато тя трябваше да седи и да слуша как жените обсъждат модата, скандалите и ежедневните баналности. Не, благодаря. Предпочиташе една гореща вана и — в леглото.

Беше са накиснала блажено в банята, когато телефонът иззвъня. Беше свекърва ѝ. Въодушевено каза, че чула, че маркиза дьо Монтрьо продавала дванадесетте си фотьойла Луи XVI и успяла да уреди покупката им. Искаше Джулия да потвърди сделката на място.

— Ще са идеални за фойето — звънна щастливо гласът на лейди Хестър. — Те са точно това, което ми каза, че търсиш: подходящ цвят, подходящ период, всичко е подходящо. Не ме подвеждай при тази сделка, Джулия. Тя се съгласи да се види с тебе утре вечер. Знае, че ще я посетиш. За съжаление има уговорка за вечеря и не може да се срещне с теб преди единадесет часа.

— Толкова късно! — възкликна Джулия.

— Нищо не може да се направи. Искам тези столове. Разбираш ли ме?

— Да.

— Вземи Пол Шамбрун. Той много разбира от мебели. Искам да съм сигурна, че тя няма да ми продаде нещо, което да не е в идеално състояние. Накарай го да им направи внимателен оглед.

— Добре — послушно се съгласи Джулия.

— Е, сега, кажи ми как върви всичко останало? След двадесетминутен кръстосан разпит („Бог да ми е на помощ със сметката за телефона“ — помисли си Джулия) лейди Хестър най-накрая се почувства удовлетворена и прекъсна разговора, но не и преди да прибави ново предупреждение за важността на столовете.

— Тя е пресметлива стара брантия, но столовете ще си струват, ако са в идеално състояние — а се предполага, че са. Принадлежали са на Мария Антоанета!

Джулия беше заспала, когато Брад се върна, а на следващата сутрин, кой знае защо, се успа и когато се събуди, той вече беше излязъл.

О, по дяволите! Бе имала намерение да поуспокои нещата.

Каза на Пол за пътуването до Версай и той се учуди.

— Тези столове!?

— Знаеш за тях?

— Че кой не знае? Мисля, че Пол Гети веднъж се опита да ги купи, но дори той с всичките си милиони не можа да посрещне разходите. Те, разбира се, са безценни.

— Е, не знам как свекърва ми е успяла да плати, но и нея си я бива в пазарлъка. Много съм заинтригувана да ги видя.

Вечерта Брад се върна рано. Влезе и намери Джулия в разгорещен спор с бригадира на гипсаджиите, който се пазареше за цената на извънредния труд.

— Още ли не си свършила? — свъси се Брад. — Хайде, знаеш, че тази вечер е приемът на посолството.

Джулия закри устата си с ръка.

— О, не!

— Какво има пък сега?

Тя му каза за телефонния разговор, столовете и късното посещение във Версай.

— Това не се връзва — каза подигравателно той. — Майка ми никога не би забравила някой важен прием. Не си разбрала.

— Така ли! Тя беше много конкретна.

— Не е възможно.

— Защо винаги ме разбираш погрешно? Майка ти сигурно е забравила за приема в радостта си, че се е сдобила със столовете.

— Майка ми никога не забравя неща, свързани с бизнеса.

— Трябва да е забравила. Казах ти, тя беше повече от настоящелна.

— Така казваш ти!

— Лъжкия ли ме наричаш?

Работниците ги зяпаха с интерес. Пол Шамбрун се бе оттеглил дискретно. Брад я избута в недовършеното фоайе.

— Не, но нещо не си разбрала.

— С което ме наричаш лъжкия. Мен, а в никакъв случай скъпоценната си майка — Джулия, която до този момент едва се бе сдържала, избухна. — Защо ще си измислям?

— Ти ми кажи!

Тя отиде до най-близкия телефон, дръпна слушалката и му я пъкна в ръцете.

— Обади й се, хайде, обади й се! Помоли я да ти повтори какво ми е казала!

— Не си мисли, че няма да го направя!

Но лейди Хестър не си беше в офиса, нито у дома, нито във Фермата.

Никой не знаеше къде е.

— Много удобно! — Брад тръшна слушалката.

— След като няма начин да се провери, това ти оставя изход!

От очите на Джулия излязоха мълнии. Вече прекаляваше!

— Брад, няма да се карам с теб. Имах тежък ден и той далеч не е свършил. Прекалено съм уморена, за да споря повече.

— Напоследък да си била в друго състояние?

— Очевидно от вниманието ти е убегнало, че работя много. Но нищо не може да проникне през егоцентризма ти, нали?

Лицето на Брад придоби странно изражение.

— Странно се изрази. Фройдистка грешка, без съмнение. Проникване в съзнанието.

Джулия пребледня, после почервеня.

— Това изчервяване от вина ли е? — въпросът му звучеше заплашително.

— Нямам за какво да се чувствам виновна!

— Не ми се прави на невинна! Знам, че има нещо между тебе и онова мазно швейцарско копеле. Така е от деня, в който пристигнахме!

— Сега кой си измисля? Пол Шамбрун никога не е проявявал към мен друго, освен дружелюбие и услужливост! Опитай се да проявиш здрав разум, колкото и малко да имаш от него! Поне веднъж се замисли! Той не би рискувал работата си и в добавка, между нас няма привличане! Държиш се като глупак.

— Много добре знам мнението ти за мисловните ми процеси — изръмжа Брад. — Но от време на време пускам мозъка си в действие. Иначе нямаше да ми бъде поверена тази работа в Париж. Ти не си единственият способен човек тук, да знаеш.

— Никога не съм казвала, че е така.

— Може и да не си, но бога ми, винаги си го намеквала!

— Не съм!

Джулия не можеше да повярва в онова, което ставаше. И преди се бяха карали — напоследък все по-често — но никога по този начин. Това беше открита война.

— Позволил си на въображението си да се развихри — каза тя спокойно.

— Моето въображение! Ти си тази, която си смуче измислици от пръстите.

— Но защо, в името Божие, ще взема да измислям пътуване до Версай в десет вечерта?

— За да можеш да прекараш известно време с любовника си, защо иначе?

Джулия зашлеви вече зачервената му от гняв буза.

— Да не си си загубил ума? Не съм от типа, дето се хваща с любовници!

— Хвана се с мен.

— Влюбих се в теб!

— От пръв поглед, без съмнение!

— Не, от първата нощ! — Джулия пое дълбоко дъх, за да се успокои. — Моля те, бъди разумен. Прекарвам доста време с Пол, защото работим заедно. Работим, чуваш ли? Той ми помага в неща, в които ти не можеш. Аз черпя от неговия опит.

— Искаш да кажеш, че той се черпи с тебе!

Тя дишаше тежко.

— Не ти казвам как да си вършиш работата, нали?

— Все още не.

Джулия замръзна поразена, после се овладя и попита:

— Брад, за какво всъщност разговаряме? Тук не става въпрос само за дванадесет стола във Версай, нали?

— Дяволски си права, че не става въпрос за това. Онова, за което говорим, назрява от седмици, от деня, в който се разведе с мен и се омъжи за работата си — Джулия го гледаше невярващо. — Тя поглъща времето, което трябва да посвещаваш на мен.

— Да посвещавам! — повиши тон Джулия. — Да посвещавам! Откога си се превърнал в мое божество? Аз съм ти жена, помни това, а не майка! И от мен няма да получиш безкритичното и безусловно обожание, което получаваш от нея!

— Как бих могъл, когато го отдаваш цялото на онова швейцарско копеле!

— За последен път ти казвам: Пол Шамбрун не е и никога не е бил мой любовник!

— Лъжеш!

— А колкото до това, че посвещавам времето си на работата... Това е нещо, което никога не си бил в състояние да разбереш или да приемеш. Дали пък не е защото майка ти изигра тази карта по този начин: направи всичко да изглежда като някакви упражнения на дилетант!

— Тогава защо я изманипулира?

Джулия се бореше за глътка въздух.

— Защо съм направила какво?

— О, я стига! Получи тази работа изпод тезгяха и много добре го знаеш. Знаем, че беше отегчена и неспокойна. Бракът ни не беше достатъчен за теб. Ти си алчна, Джулия. Искаш да имаш всичко. Така че се зае с кроежи, заговори и манипулации... Направи ме на глупак, бога ми, при това в повече от една област. Изобщо не си такава, за каквато те мислех!

— Не съм ли! А ти като че ли изобщо не си ме лъгал от самото начало: нито веднъж не ми каза защо майка ти те държи в някакъв вид емоционален затвор, ограден с решетки и под ключ! От първия ден, в който стъпих в Бостън, обикалям около нея на пръсти. И всичко това само ти да си доволен! Всичко, което правя, от самото начало, го правя, за да си доволен. Не ме изкарвай злодея в тази пиеса!

— А ти не смей да обвиняваш майка ми! — гласът и лицето му бяха толкова грозни, че тя отстъпи и викна:

— Проклетата да съм, ако ти позволя да обвиняваш мен!

Брад я изгледа с неумолима омраза.

— Ще дойдеш ли с мен на приема в посолството, или не?

— Ти глух ли си? — изсъска Джулия. — Майка ти иска тези столове. Нареди ми да ги получа. Сега разбираш ли?

— Добре! — той ѝ обърна гръб и тръгна към асансьорите.

Джулия се добра със залитане до най-близката купчина навити на руло килими и рухна отгоре ѝ. Цялата трепереше. Мразеше караниците. А тази избухна толкова бързо, толкова унищожително. Какво, за бога, му беше влязло в главата? Пол Шамбрун? Смешно!

Гневът ѝ отново се надигна, тя скочи и се запъти към асансьорите. Веднъж завинаги щеше да изясни тази работа. Щеше да го накара да види нещата ясно.

Дрехите, които бе захвърлял, образуваха диря чак до банята. До слуха ѝ достигна шуртенето на вода. Но когато отиде до вратата, тя се оказа заключена. Джулия заудря с юмруци.

— Брад! Отвори! Чуваш ли ме? Отвори веднага! Стига си се държал като разглежено дете. Всичко това е глупаво и безсмислено. Пусни ме да поговорим спокойно. Трябва да се разберем!

Тишина.

— Брад! — тя блъскаше с безсилните си юмруци по вратата. — Моля те. Грешно си разбрал, честна дума. Кълна се, между Пол Шамбрун и мен няма нищо. И трябва да отида до Версай за тези столове.

Отново мълчание.

— О, я върви по дяволите! — гневът ѝ, уплахата и чувството, че е дълбоко наранена, се възпламениха и избухнаха в последна експлозия. — Цупи се тогава като разглежено хлапе! Да, ти си хлапе! Върви да цивриш при мама! И двамата ми дойдохте до гуша!

Тя излетя от стаята, затръшна вратата, вбесено прекоси коридора и излезе на един от балконите, гледащи към Булонския лес. Облегна се на стената и затвори очи. Нещо не беше наред. Нещо не пасваше. Лейди Хестър да забрави нещо толкова важно като приема в посолството, на който ще се събере каймакът на френската индустрия? Нима триумфалното сдобиване със столовете бе изличило от

съзнанието ѝ всички останали съображения? Това не беше в неин стил. Обикновено можеше да мисли поне за дузина неща едновременно. И къде беше отишла? Ако бяха успели да я открият... За нея работата винаги беше на първо място, също както при Джулия. С шефа никога не се спори. И тъй като освен неин началник тя беше и нейна свекърва, Джулия бе решена — със стиснати зъби и опънати мишци — да работи двадесет и четири часа на ден, седем дни в седмицата, та този хотел да бъде завършен навреме. Защото тя самата бе проявила прекален оптимизъм относно крайния срок. Защото никога не би се признала за победена. Беше виждала реакцията на лейди Хестър спрямо хора, претърпели поражение. В играта бе заложен не само дизайнът на хотела. На карта бе поставен бракът ѝ като цяло. Едва сега осъзна колко отчаяно се бе стремилa към чистосърдечното и безусловно одобрение на лейди Хестър. Съзнаваше и че Брад се стреми към същото, дори по-отчаяно от нея. Бе попила през порите си маниакалната му нужда тя да успее. Точно затова бе работила толкова здраво, като бе изключила от живота си всичко останало. За да може лейди Хестър да получи хотела си готов за откриването му в края на май. Това бе, което Брад трябваше да разбере.

Върна се в спалнята. Вратата на банята беше широко отворена, в стаите цареше пълна бъркотия, която тя трябваше да оправя. Както винаги. Кипнала от негодувание, Джулия събра дрехите, напъха мокрите кърпи в панера за пране, затвори чекмеджетата и сложи капачките на множеството шишенца с козметика. До гуша ѝ беше дошло да прибира след него и винаги да се старае той да бъде доволен. „Да, скъпи“, „Не скъпи“... писна ми от тебе, скъпи! Тя ядно затръшна вратичката на един шкаф. Но в дъното на съзнанието ѝ подрънкваше малко предупредително звънче, което ѝ казваше, че го е отблъснала. Че е прекарвала повече време с Пол Шамбрун, отколкото със собствения си съпруг — нищо, че ставаше дума за чисто професионално отношение. Брад очевидно беше несигурен и това явно се беше задълбочило през тези месеци, през които го бе пренебрегвала. Тя се хвана за главата. Чувстваше, че се разкъсва. Брад с неговите нужди я дърпаше на една страна, майка му с нейната настойчивост за откриване през май — на другата. Тази свада бе продължила твърде дълго. Вулканът беше тътнал дни наред, преди да изригне тази вечер.

„Застани лице в лице с проблема, Джулия — каза тя на отражението си, което я гледаше от огледалото в банята. — И мисли!“

Бързо смъкна дрехите си и пусна душа. Ще си облече най-новата рокля: оригинална „Мадам Кре“ от тежък бял креп с класическа кройка. И след като получи столовете, ще се присъедини към Брад за останалите часове до края на приема. Ще му покаже, че полага усилия да компенсира грешките си, че иска да оправи нещата помежду им. Виновно си припомни нощите, в които го бе отблъсвала, наистина твърде изморена от дванадесетчасов работен ден. А той, какъвто си беше, бе приел това като знак, че е нежелан, защото тя получава другаде предлаганото от него.

Глупачка такава! Това не е начинът да се грижиш съпругът ти да е щастлив. За тебе сексът може да е удоволствие, но за Брад той е необходимост. Време е да оправиш нещата, моето момиче, преди да те изритат. Или още по-лошо: преди Брад да се възнагради за сексуалното си въздържание на друго място. Защото дяволски добре знаеш, че ще го направи, ако го тласнеш твърде близо до ръба.

Пол не спомена нищо за свадата. Беше любезен и приятен както винаги, и подкара колкото се може по-бързо до прекрасната стара къща недалеч от парка, където живееше маркизата. Сигурно беше поне на осемдесет, но бе гримирана и фризирана като четиридесетгодишна. Говореше й се. Настоя да огледат внимателно всеки стол, като междуременно им показваше купища доказателства за произхода им.

— На старата си приятелка Хестър Брадфорд ще дам само най-доброто, което имам — изрече величествено тя и настоя да останат за по едно питие. Започна словоохотливо да разказва безкрайна история за това как за първи път се срещнали и как щяла да продаде столовете единствено на нея. После се поинтересува къде точно ще бъде мястото им в хотела и обясни колко много държала да се грижат за тях.

Джулия се стараеше да не нервничи и да не поглежда постоянно към малкия кристален часовник с купидончета, поставен върху резбованата полица на камината. Отдавна беше минало полунощ, когато най-накрая успяха да се отскубнат от маркизата. Сега Брад в никакъв случай не би очаквал да я види.

— Можеш ли да стигнеш колкото е възможно по-бързо до посолството?

— Bien sur, Madame.

Но тъкмо когато влизаха през портите на посолството, една друга кола излизаше. На волана беше Брад. До него седеше зашеметяваща брюнетка. Беше ѝ отдал вниманието си изцяло, беше го фокусирал в нея по начин, който Джулия помнеше много добре.

Пол, който също видя всичко, просто обърна колата и я откара до хотела. Когато Джулия слезе от автомобила — оглушала, невиждаща и онемяла — той само стисна ръката ѝ. Изпрати я до асансьора и изчака вратите да се затворят след нея. Тя се облегна на стената и се разтрепери.

Телефонът иззвъня, тя вдигна лице от подгизналата възглавница и посегна към слушалката.

— Джулия?

Тя седна в леглото, опъната като струна, ръцете ѝ размазваха сълзи по бузите.

— Какво имаш да ми кажеш? — попита рязко лейди Хестър.

— Столовете ще бъдат докарани в хотела утре — отвърна Джулия глухо.

За момент настъпи тишина, после лейди Хестър попита колебливо:

— Добре ли си? Звучиш ми някак... странно.

— Нищо ми няма — каза Джулия.

— Ще се справиш, мила — каза съвсем спокойно лейди Хестър.
— Иначе как сте?

— Добре — излъга Джулия. — Извинявай, но съм уморена — тя хвърли поглед към часовника. Почти три през нощта. Девет вечерта в Бостън. А Брад още го няма. Ако изобщо щеше да се върне. — Беше натоварен ден — продължи тя, изпълнена с желание да си го върне тъпкано. — Напоследък е все така. Има толкова много работа, времето е толкова малко...

— Стига, Джулия. Няма пак да ми говориш за срокове, нали?

— Разбира се, че няма! Просто искам да знаеш, че полагам всички усилия.

— Не съм и очаквала друго.

— Ще го открием навреме — обеща безразсъдно Джулия. — Дори ако трябва да работим денонощно.

— Не обвиняваш мен за това, надявам се.

— Разбира се, че не. Аз...

— Изобщо не съм искала да се преработваш до смърт.

— Щом искаш откриването да бъде през май, няма друга алтернатива.

Този път тишината беше толкова продължителна, че тя затаи дъх.

— Не си ме разбрала, Джулия. Месец май беше само предположение.

— На мен не ми прозвуча като предположение. По-скоро като заповед.

— Значи наистина не си ме разбрала.

— Сигурна съм, че не е така.

— А аз съм сигурна, че е така. Недей да спориш с мен, Джулия. Винаги съм много прецизна по отношение на датите. Недей да обвиняваш мен, ако се намираш в затруднение.

— Не съм казала, че съм в затруднение!

— Ще бъдеш ли така добра да не викаш? — каза лейди Хестър ледено. — Много добре те чувам.

— Аз не викам.

— Моля ти се, много добре те чувам.

— Не викам! — какво, по дяволите... Дали я чуваше? Понякога връзките през Атлантика бяха ужасни. — Добре ли ме чуваш? Връзката добра ли е?

— Чувам те идеално. Стига си крещяла.

— Аз... не... крещя — отчетливо произнесе Джулия.

— Не ставай смешна. Аз не съм луда. Просто говори ясно и се овладей. Не бъди истерична.

— Не съм истерична! — „тя сигурно не чува какво ѝ казвам“ — помисли си Джулия. — Май има някакви смущения по трасето — каза ясно тя. — Сигурно преплитане на линиите.

— Аз със сигурност няма за какво да се смущавам. Ти си тази, която избухна.

— Не съм избухвала! — Джулия вече почваше да се ядосва. Бездруго беше изнервена от събитията тази нощ.

— Пак ми викаш — смъмри я лейди Хестър.

— Веднъж завинаги чуй: аз не ти викам и не съм истерична! — каза Джулия със стиснати зъби. — И престани да се отнасяш с мен така.

— Да не ме обвиняваш?

— В нищо и за нищо не те обвинявам! — зачуди се дали свекърва ѝ наистина не е глуха. Никога нямаше да си признае някоя телесна слабост. Горко на онзи, който споменеше очилата ѝ.

— Дай ми да поговоря със сина си — беше следващата властна заповед.

— Не е тук.

— Не е ли? Къде е тогава?

— На приема в посолството. Онзи, за който ти май забрави, когато ми нареди да отида за столовете.

— Не съм го забравила! Сега ми приписваш неща, които не съм казвала. Какво ти става, Джулия? Май си разстроена.

— Останах с впечатлението, че столовете са единственото нещо, което е важно за теб!

— Сега пък ме изкарваш лъжкия! — болката и изненадата на Хестър бяха осезаеми. Както и внезапното болезнено задъхване. — О, Джулия, Джулия, какво съм ти направила, че да ми говориш такива неща...

— Какви неща? За какво приказваш?

— О, колко си жестока! — Джулия чу стенание, което завърши с остро поемане на дъх.

— Май не ме чуваш добре. Да затворя ли, за да те набера?

— Мисля, че чух достатъчно обиди, Джулия... Защо ме нарани така? Точно ти, от всички хора на земята... — чу се как гърдите ѝ простъргаха, когато си пое дъх. — Точно от тебе ли трябва така да страдам? Не съм мислила, че си такава, Джулия.

— О, за бога! — нервите на Джулия не издържаха.

— Недей така — изхлипа свекърва ѝ.

— Виждам, че няма смисъл да продължаваме този разговор — каза Джулия, като произнасяше отчетливо всяка дума. — Само те разстройва, а аз не искам...

— Не искаш?

„Това е смешно“ — помисли си Джулия, обезпокоена от измъчените звуци, които долитаха от другия край на линията. Всички я бяха предупреждавали, че астмата на лейди Хестър е нещо, което трябва да бъде избягвано на всяка цена. Тя си бе мислила, че това е ясен случай на емоционален шантаж, но сега наистина се уплаши. Сякаш неприятностите от днес не ѝ стигаха...

— Ще ти се обадя утре — каза тя бавно и ясно. — При по-добра връзка ще можем да проведем разумен разговор.

— Аз съм разумна! Как смееш да ме обвиняваш, че съм си загубила ума?

„О, Господи — помисли си Джулия отчаяно. — Дъската ѝ се е разхлопала!“ — уплахата я подтикна да каже забързано:

— Сега ще затворя. Ще ти се обадя утре сутрин, ваше време.

Затвори телефона и се втренчи в него като омагьосана. Беше уплашена. Какво, за бога, си бе помислила лейди Хестър? Не бе чула онова, което наистина бе изречено, това бе сигурно. Утре щеше да изясни нещата. Сега не можеше да се разправя с нея. Не и докато Брад още го нямаше. Точно в този момент той бе единственото, за което можеше да мисли.

Все още беше будна, когато дневната светлина започна да се процежда през прозорците. Внезапно вратата на спалнята се отметна с трясък. Тя скочи от леглото, готова да се разпищи, и видя, че е Брад. Почервенял от гняв, той идваше към нея със стиснати юмруци.

— Кучко такава! — викна той. — Лъжлива, измамна, престъпна кучка!

Джулия се втренчи в него, останала без глас.

— За малко да убиеш майка ми, проклетнице! Тя е в болница със сериозен сърдечен пристъп, докаран от теб и гадния ти език!

Красивото му лице беше погрозняло от ярост, променливите като море очи искряха със светлина, която накара Джулия да притисне гръб към таблата на леглото.

— Какво ти е направила майка ми, за да ѝ крещиш и да я заливаш с помия? Тя те прие, нали? Направи всичко, което беше по силите ѝ, за тебе — гласът му трепереше от ярост... и от още нещо.

Ужас? Джулия никога не го беше виждала такъв, не можеше да го познае.

— Ще те убия, кучко мръсна! Бога ми, ще те убия...

— За какво говориш?

— Отричаш ли, че си говорила с майка ми по телефона преди няколко часа?

— Не, разбира се. Но връзката беше лоша, тя не ме чуваше добре и...

— О, чула те е много добре! Всяка твоя гадна дума. Какво е станало? Да не е прекъснала любовната ти идилия? Какво ти правеше твоят мил швейцарски любовник?

— Бях сама!

— Хайде де!

— Така беше. И тя не ме чуваше добре! Говореше ми безсмислици. Сигурно връзката е била лоша.

— Господи що за извинения!

— Казвам ти истината!

— Какво знаеш ти за истината?

— Никога не съм ти казвала друго, освен истината.

— Лъжа! Всичко, което съм чувал от теб, е лъжа. Ти си лъжкиня. Всичко у теб е фалшиво. Сама в леглото! Била си с любовника си! Знаех, че искаше да си с него.

— Отидох във Версай, за да взема столовете. Попитай маркизата. Тя ще ти каже.

— Как да я попитам? Тя не си е у дома. В Монте Карло е.

Джулия се втренчи невярващо в него.

— Но... аз се видях с нея... разговаряхме...

— Лъжеш! Къщата ѝ е затворена за през зимата! Няма никакви столове, те са били за прикритие.

— Но майка ти ми се обади и ме попита за тях, и...

— Обадила ти се е, за да провери как е минал приемът. Няма смисъл да отричаш. Има свидетел...

— Не, не при последния разговор. Имам предвид преди... по-рано.

— Мама ти се е обаждала веднъж. Само веднъж. Битси ми каза. Била е там. През цялото време, докато мама е разговаряла с теб. Чула е

всяка дума, която мама е казала, и за столове изобщо не е ставало дума!

Джулия го гледаше втренчено, ушите ѝ звънтяха. Виждаше как устните му се движат, как красивите му черти се сгърчват в гримаса на гняв. Някак равнодушно разбра, че от цялото му съществуване струи ужас. И изведнъж ѝ просветна и осъзна, че са ѝ скроили клопка. Несвързаният телефонен разговор не е бил рожба на лошите комуникации — бил е преднамерен, заради свидетеля на лейди Хестър. Всяка дума, която беше изрекла, е била извадена от контекста и изкривена, така че да бъде използвана срещу нея и да породи самопредизвикан пристъп на астма. Тези пристъпи бяха на емоционална основа, нали? Прилоша ѝ. Нима свекърва ѝ би отишла толкова далеч? Да предизвика сама болестта си? Кръвта ѝ замръзна във вените. Нима омразата на лейди Хестър беше толкова ужасна?

— Какво има? Защо гледаш така? — гласът на Брад долетя сякаш от много далече.

— Тя ми е скроила клопка — прошепна Джулия. — Сигурно го е нагласявала месеци наред: хотела, кратките срокове, Пол Шамбрун, всичко — беше потресена. Сякаш гледаше филм на ужасите. — Колко добре ме е опознала. Знаела е, че ще отдам всичко на тази работа. И пак тя ти е подшушнала за Пол, нали?

— Хората горяха от желание да ѝ разкажат какво става тук!

— Хората? — Джулия поклати глава и каза отчаяно: — Какъв си глупак! Заслепен, заблуден глупак...

Той я удари и главата ѝ отхвъркна назад.

— Да, по отношение на теб наистина съм глупак! Ти ме лъжеше, мамеше ме, но... край! Майка ми ме предупреди за теб! Каза, че не си това, което изглеждаш, и бога ми, беше напълно права! Колкото до това, че са ти скроили клопка... думите ти са още едно доказателство за извратеното ти, болно съзнание и за омразата ти към нея!

— Моята омраза към нея! — Джулия отметна глава и се разсмя. Той я удари отново, но тя дръзко посрещна пламтящия му поглед. — Не, нейната омраза към мен! Сали Армбъстър ме предупреди, че тя не понася никакви съперници. Дори собственият ти зет, Дрексел Адамс, ми обърна внимание, че се е заела да ме унищожи.

— Лъжкиня! Измамница! Гадна интригантка! — той я удари пак. Пред очите ѝ пламнаха огнени кълба, ушите ѝ писнаха. По

копринените чаршафи прокапа кръв.

— Майка ми те прецени съвсем правилно от самото начало. Каза, че си лъжкиня. Че си твърде амбициозна, за да бъдеш съпруга. Че искаш парите на семейство Брадфорд, не е ли така? Искаше да влезеш в света, от който щяха да дойдат тлъстите поръчки. Едва се удържа да не се вкопчиш в хотела в минутата, в който мама го спомена, нали? Майка ми каза, че така ще направиш. Не й повярвах, но тя се оказа права — както обикновено. По отношение на теб тя беше права през цялото време. А колкото до Дрексел Адамс, Битси ми каза, че си се опитала и с него...

Джулия седна в леглото. Беше зашеметена от болка. Зъбите я боляха, бузата й гореше, но гласът й звънна като камбана.

— А какво, по дяволите, правеше ти с онази брюнетка снощи? Видях те, когато излизаше от посолството. Отидох там с идеята да си оправим отношенията, но единственото, което ти беше на ума, бе как да оправиш нея! И не ме обвинявай в изневяра, измамно копеле такова! Отидох до Версай и се върнах възможно най-бързо, а когато те видях, се върнах хотела и си легнах. Сама, чуваш ли!? Аз съм човекът, когото направиха на глупак: сега и преди. Всъщност от деня, в който срещнах ужасната кучка, която наричаш своя майка! Аз съм тази, която измамиха и поведоха на заколение като жертвен агнец! Сигурно се е пръскала от смях като е гледала каква глупачка съм. И ти също, като сме си дошли на думата!

— Лъжкиня! — той пак я зашлеви и ударът я залепи за таблата на леглото. — Уличница! — още един удар. — Измамница! — още веднъж. — Не смей да обвиняваш майка ми! И спри да лъжеш! Махай се от живота ми! Върви по дяволите! Но те предупреждавам: ако майка ми умре, ще те убия! Чуваш ли? Ще те убия!!!

Но Джулия вече отдавна не чуваше и не чувстваше нищо. Беше в безсъзнание.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Джулия не се появи на работа на следващата сутрин, Пол Шамбрун се качи да провери защо. Хвърли само един поглед към окървавеното ѝ подуто лице, затворените очи, опръсканите с кръв чаршафи и посегна към телефона. Познаваше един лекар, който бе натрупал цяло състояние, като се справяше с тези случаи, при които дискретността струваше колкото златото, което понякога му плащаха. А след толкова години в хотелиерския бизнес Пол знаеше, че няма нещо, което да не може да бъде прикрито, ако човек има достатъчно пари, за да го затрупа с тях.

Докторът се погрижи за раните и синините на Джулия, заши устата ѝ на местата, където беше разкъсана, даде ѝ успокоително и каза, че ще се обади вечерта. От Брад нямаше и следа. Куфарите му бяха изчезнали, както и всичките му дрехи. Не беше останало нищо, освен празни закачалки и изразходвано шише с одеколон за след бръснене. Пол разбра какво означава това. Преди упоената с успокоителни Джулия да потъне в сън, той успя да вземе от нея телефона на Крис. Когато се върна в офиса, каза кратко на отговорника, че madame Брадфорд е неразположена (някакъв вирус) и че няма да е в състояние да работи поне още три дни. Той самият щял да поеме ръководството, докато тя се върне на работа. После се заключи в кабинета си и позвъни в Лондон.

Крис пристигна същата вечер. Пол я посрещна на летището и я запозна накратко със ситуацията.

— За щастие работниците вече са си тръгнали и няма да ви видят. Това не трябва да се разчува, нали разбирате. Ако милейди Брадфорд стане обект на клюки, ще бъда уволнен, и то веднага.

— Разбирам — каза спокойно Крис, но когато видя смазаното лице на приятелката си, изпадна в ужас. Не каза нищо, само откачи всички огледала и с помощта на Пол се зае да възвърне донякъде на Джулия нормалния ѝ вид, за да могат да се приберат в Англия.

След три дни лицето на Джулия беше все още подутото, така че докторът я уви в бинтове и сухо обясни:

— Ще казвате, че е заразен вирус, от който се получават обриви, нещо като едра шарка.

Така и направиха. Изнесоха я от хотела увита като мумия, а в линейката ѝ сложиха черни очила и нахлупиха ниско над лицето ѝ голяма шапка. Пол проведе един дискретен разговор с „Ер Франс“ и ѝ позволиха да се качи в самолета доста преди останалите пътници. Ако не бяха раните и депресията на Джулия, Крис страхотно щеше да се наслаждава на всичко. Беше съвсем като във филмите!

Крис я отведе в апартамента си. Джулия се поуспокои, но все пак не беше в състояние да спре да прехвърля в ума си последните пет месеца от живота си. Пресяваше всичко, което ѝ се беше случило, и осъзна колко наивна и прекалено самоуверена е била, дори когато е изпитвала най-силните си съмнения; колко омагьосана е била от Брад. Обсебена от секса оттрепка! „Не можеше да му се наситиш физически, въпреки всички съмнения — казваше са язвително тя. — Предупреждавах те, а ти не обърна никакво внимание!“

Плачеше с часове. Ако не плачеше, лежеше и гледаше с празен поглед в тавана.

Лейди Хестър я бе проучила, разбира се, при това перфектно. Всички тези въпроси мимоходом, всички разпити, които беше провеждала. А Джулия, винаги съобразявайки се с изискванията на Брад, послушно бе отговаряла, като гореше от желание да се сработи с новата си среда, докато в действителност нея я бяха работили. Хотелът бе нагласена клопка, а назначаването на Брад в парижкия отдел беше част от мащабния замисъл на лейди Хестър.

Брад. Сега го виждаше толкова ясно: Сали Армбъстър беше права. Той наистина оставяше следи. Дори след като физическите ѝ белези зараснеха, тя щеше да продължава да кърви отвътре. Душевните ѝ рани може би никога нямаше да зараснат. Той наистина не оставяше след себе си друго, освен отчаяна омраза. Нищо чудно, че бягаше. Дълбоко в себе си знаеше какво прави майка му с него, но проявяваше или неспособност, или нежелание да разкъса веригите и да се освободи. Във всяко едно отношение, освен в сексуално, той не беше цялостен мъж. Оттук и неудържимият порив да прелъстява. Оттук и прибързаният, таен брак. „Но защо избра мен? — агонизираше

Джулия. — Нима съм била спасение за него, както каза Дрексел Адамс? Нима е виждал в мене жена, достатъчно силна, за да се бори с майка му вместо него? Тогава защо не ми каза, че е така? Защо не ми каза точно какво не е наред? Защо трябваше да бъда аз?“

„Мислех си, че желае да се разбирам с нея, да се приспособя към изискванията ѝ. Защо не ми каза, че иска да се изправя срещу нея, да ѝ се опълча — ако това е било желанието му? Но сигурно не е било такова, иначе нямаше да реагира така, когато поисках отделно жилище. О, Господи, просто не разбирам! Нито него, нито нея, нито нищо. Защо ми каза, че за нас най-важното ще е истината? Защо ме излъга? Единствената истина, която признава, е тази на майка му, а тя е изтъкана от лъжи. И за секунда не ми повярва. Никога не ми е вярвал, от самото начало. Тогава защо, мили Боже, защо се ожени за мене? Какво искаше от мен? И защо не можеше да ми каже какво иска от мен? Дали защото тя го държи с нещо... Защото има нещо. Знам го. Чувствам го. Нещо толкова ужасно, че не можа да се насили да го каже дори на мен — на мен, своята съпруга. Нито дори на острова, когато бяхме толкова близки, по-близки от всякога. Тогава беше времето, когато би могъл да ми го каже. Тогава се надявах да го направи. Тогава би трябвало да разбере какво ме очаква.“

Отново и отново тя минаваше през всеки миг от последните пет месеца. Търсеше улики, но не можеше да открие нито една, която би ѝ разкрила цялата картина — независимо колко ужасна — на един мъж, изцяло доминиран от майка си, дотам, че отношенията им бяха станали симбиотични. Джулия бе надникнала донякъде в душата му. От други хора бе научила, че е първокласен професионалист, че може да бъде много труден клиент, че върши всичко безпогрешно, че в някои среди го уважават и дори се боят от него. И в същото време този мъж беше дете, глина в ръцете на майка си. Джулия бе поразена, когато на една от официалните вечери в Бостън бе седяла до някакъв мъж, който говореше за Брад едновременно с възхищение и страхопочитание.

— Никой не може да го праметне — беше казал той.

— А когато опре до сделка, винаги вади най-силната карта. Тя и майка му има страховита репутация, обаче той я е наследил и май ще я надмине — Джулия шокирано се беше вгледала в съпруга си през масата. Брад? Неумолим? Непреклонен? Твърд? Това същото златно момче, което се държеше като жребец за разплод? Това момченце,

което можеше безкрайно да се цупи и което тичаше към полите на майка си като кученце? Знаеше, че е сложна личност, но се почувства като Тезей в търсене на Минотавъра — при това без нишката на Армадна.

— Казах ти, че някъде има нещо гнило — каза тъжно Крис няколко дни по-късно.

— Да, в мен! Потръпвам като си помисля каква глупачка бях. Как ли ми се е присмивала! Като ме гледаше как жизнерадостно работя за собственото си унищожение.

— Бих казала, че и той е свършил добра работа в това отношение — каза с горчивина Крис, като огледа разбитото лице на Джулия.

— Нямаше как да не го направи. Беше в такъв ужас, че не знаеше какво прави. Как би могъл да разсъждава трезво, след като майка му беше изопачила всичко?

— Изопачила ли! Тя направо го е нагласила! — въздъхна Крис. — Е, сега вече знаем.

— Нима? Какво знаем? Че тя го контролира във всяко отношение? Но защо, Крис?

— Защото ревнува, разбира се!

— Има още нещо, сигурна съм. Нещо друго, някакво... — Джулия вдигна безпомощно ръце. — Тъмна работа... Но каквато и да е тя, има нещо гнило — после добави горчиво: — Вината си беше моя, задето не настоях Брад да ме въведе в тайната.

— Не можеш да поемаш цялата вина — запротестира Крис. — Той те остави на тъмно, нали? Тогава какво толкова чудно, че се препъна и падна?

— Бях като кон с капаци. Мислех си, че мога да се справя с всичко. Аз, великата Джулия Кери със здравия разум и логиката си. Пренебрегнах факта, че когато чувствата потропат на вратата, разумът изхвърква през прозореца — Джулия замислено замълча, после рязко добави: — Е, научих си урока по трудния начин. Не мога да се справям с чувствата, Крис. Те ме плашат. Изплъзват ми се, препъвам се в тях. Трябваше да обърна повече внимание на съмненията си. Единственото общо нещо между нас беше сексът. Той ме зашемети. Това само по себе си би трябвало да е достатъчно предупреждение!

— Аз също имам вина — призна Крис. — Нали аз ти казах да следваш чувствата си?

— Това не беше любов — продължи Джулия. — Беше физическо заробване — и добави яростно: — Е, сега съм свободна и никога — никога, чуваш ли? — няма да позволя на някой мъж отново да ми надене вериги!

„Толкова много неща не направих. Защо? — мислеше си тя. — Не бях в състояние да разсъждавам трезво; не и когато бях до него. Край Брад се превръщах в нещо, което нито познавах, нито разбирах; вършех неща, които нормално никога не бих правила.“

— Ами хотелът? — поинтересува се Крис.

— Пол разби вратата и...

— О, знам как те е намерил. Нали той ми се обади. Не, имам предвид какво стана с работата?

— Имах посещение от парижкия ѝ адвокат, който ми нареди да напусна незабавно. Бил назначен друг дизайнер, така че трябвало да се чупя. Така или иначе, аз нямах договор. Нали беше „семеино“ споразумение. Част от гадните ѝ замисли. Като горкия Пол. И него използва. Тази жена използва всички и всичко.

— И той ли е уволнен? Защо?

— За неетична връзка с мен.

— Кога? Къде е доказателството?

— Някакъв частен детектив ни бил държал под око. Всички онези пъти, когато ходехме по доставчици и по магазините, всъщност сме посещавали един малък хотел на левия бряг на Сена.

— Какво? — кресна Крис.

— О, да. С подписаните показания на хотелиера.

— Подкупила го е!

— Веднъж ми каза, че парите били най-малката ѝ грижа.

— Господ да ме убие! — пое дъх Крис. — Помислила е за абсолютно всичко.

— При това е трябвало да уреди нещата с Пол. Той си имаше договор и е заплашил да я даде под съд. Това би означавало неприятности, които тя не желае. По-лесно ѝ е било да му плати.

— Приятен човек изглеждаше — каза Крис.

— Такъв беше. Много се разстрои от цялата работа. Единственото хубаво нещо е, че не ѝ прости нито цент от онова, което

можеше да получи от нея; така че поне това не ми тежи на съвестта. Върнал се е в Швейцария. Семейството му държи хотел в Лозана.

— А ти? Какво ще правиш?

— Щом стана за пред хората, ще си потърся работа.

Но преди да стане от леглото, една куриерска служба ѝ достави пратка. Всичко, което бе оставила в Америка.

— Виждаш ли — каза тя на Крис с кисела усмивка. — Отлъчена съм.

А когато се зае да си търси работа, установи, че е в черните списъци. Всяка молба за работа беше отхвърляна, независимо къде я подаваше, без значение колко малки бяха фирмите, в които опитваше. От един „приятел“, който винаги я бе считал за съперник, узна, че лейди Хестър е разпространила мълвата, че ужасно се е провалила с първата си самостоятелна поръчка, че е направила неприемливи разходи, не е могла да посрещне сроковете и е имала любовна връзка с назначения управител на хотела.

— Божичко, каква кучка! — избухна Крис. — Провалила ти е кариерата, Джулия! Как ще живееш сега?

— Ха! Да живея! Тя иска да ме убие!

— Но как ще се издържаш?

— Благоразумно си взех бижутата. Перлите, черната котка, годежния пръстен. Сигурно струват доста. Ще ги продам.

— Нека първо да поговоря с Тони. Той е в Скотланд Ярд. Работил е в социалния отдел. Все ще може да помогне.

Чрез него Джулия получи чек за прилична сума — достатъчно, за да може да живее доста време, дори ако не може да си намери работа.

Един ден се прибираще след поредното неуспешно интервю. Внезапно претъпканият вагон на метрото се замъгли пред погледа ѝ, ушите ѝ писнаха и краката ѝ се подкосиха. Когато дойде в съзнание, един мъж със загрижено изражение беше приклепнал край нея.

— Ударихте ли се? — попита той. — Няма нищо, дишайте дълбоко.

— В тия претъпкани вагони... — каза възмутено някаква жена. — Тъпчем се като сардели.

Джулия слезе на спирка Южен Кенсингтън. Краката ѝ още се подгъваха, но успя да стигне до апартамента на Крис.

След два дни пак припадна — този път вкъщи.

— Имаш нужда от лекар — каза решително Крис. — Нали помниш какво се случи преди?

— Това е просто реакция — каза Джулия. — Сигурно не се храня достатъчно. Нямам апетит.

— Хайде нека лекарят да реши.

Той каза, че вероятно е от напрежение, и ѝ даде хапчета за сън. Джулия ги изхвърли в тоалетната. След ден-два получи писмо. Беше от адвокатите на лейди Хестър Брадфорд — семейните адвокати. Срещу нея бе подадена молба за развод, в която я обвиняваха в прелюбодеяние с Пол Етиен Шамбрун.

Тя занесе книгата на своя адвокат, който ѝ каза, че се развежда съгласно американските закони:

— Тъй като на практика сте се венчали на американска територия, в тяхното посолство. Желаете ли да оспорите?

— Не. И аз си искам свободата. Направете каквото искат. Ще подпиша, където трябва. Просто го направете колкото се може по-бързо и безболезнено.

Процедурата отне само месец и половина, но през това време тя откри, че е бременна. Крис я завари да повръща четвърта сутрин подред и каза:

— Трябваше да ми светне от самото начало. Не забеляза ли, че менструацията ти прескача?

— Имах си други грижи. Освен това взимах противозачатъчни. Не, сигурна съм, че не съм забравяла да си изпия хапчето.

— Сто на сто си забравила поне веднъж.

— Взимах го всяка нощ преди лягане.

— Но дните ти са били страшно напрегнати. От време на време човек пропуска. Обзалагам се, че поне веднъж си забравила. А това е напълно достатъчно, нали знаеш.

— Е, вече няма значение.

— Значение за какво?

— Ще задържа това дете. Ще бъде единственото, което някога ще имам.

— О, стига, Джулия...

— Веднъж е случайност, вторият път е съвпадение, трети път по-добре да няма. Никога вече, Крис. Имаш думата ми. Никога вече.

— Ще трябва да му кажеш.

— Защо? Аз на практика съм разведена. Докато детето се роди, отдавна вече ще сме разделени официално. Той ме заряза, заряза и детето ми. Това дете ще бъде мое и само мое.

Тази нощ в леглото тя обмисли плановете си за бъдещето. Щеше да отиде в Йоркшир. Къщата още си беше нейна. Обикновено я даваше под наем през лятото, но сега щеше да се настани там за постоянно. С онова, което бе получила от бижутата... Тя се пресегна за лист и химикалка. Да, много добре се оправяше с парите. Щеше лесно да се справи до раждането на детето, дори известно време след това. Можеше да го направи и даже да ѝ остане нещичко дори като включеше в сметката всичко, което щеше да ѝ трябва за бебето. Когато станеше на няколко месеца, щеше да си помисли за някаква работа. Каквато и да е.

Беше въодушевена и изпълнена с решимост; гореше от желание да воплоти плановете си. Чувстваше, че вече не блуждае в ничията земя, на която се бе намирала напоследък.

Напусна Лондон седмица по-късно и първото нещо, което направи, бе да попита доктор Мийд дали ще се заеме с нейното наблюдение по време на бременността. Тя прегледа Джулия по присъщия си спокоен и методичен начин и заяви:

— Физическото ти състояние е добро, тежиш малко под нормата. Но това няма да трае дълго; пък и аз не обичам майките ми да натежават прекалено. Ще бъде пролетно бебе; ще се роди някъде през май, мисля — тя се усмихна. — Как се чувстваш като бъдеща майка?

— Въодушевена. Някак... доволна. Винаги съм искала да имам деца, но... е, след този втори провал изобщо не очаквах да родя.

— Човек винаги може да предвиди развоя на събитията — каза спокойно лекарката. — Което не ни отказва да се опитваме, разбира се — това ще бъде единственото ми дете — каза Джулия.

— Не трябва да позволяваме провалите да блокират пътя ни.

— Вече съм се сблъсквала с два — Джулия започна да се облича.
— Не съм човек на чувствата; по-добре се справям с материалните неща, с фактите. Ще се придържам към тях в бъдеще. Но кажете ми... всичко ще бъде наред, нали? Искам да кажа, абортът...

— ... е бил направен от опитна ръка. Няма да имаш проблеми. Все пак мисля да ти предпиша почивка. Нужно ти е време, за да се подготвиш за детето си. Ще се справиш ли финансово?

— Да, внимавам с парите.

— Сигурна съм в това.

Тя записа Джулия в местната болница, както и за часове в предродилната клиника. После каза:

— Раждането е нещо естествено и аз вярвам в сътрудничеството с Майката Природа, а не в оспорването на нейните закони. Не пушиш и това е хубаво. Можеш умерено да пиеш и да правиш леки упражнения. Обичаш да ходиш. Прави го, но не до изтощение. Никаква напрегната дейност. Недей да ядеш за двама и през май ще имаме здрави и щастливи майка и дете — мъдрите й очи огледаха Джулия замислено. — А бащата?

— Не съм му казала и няма да го направя. Това дете принадлежи единствено на мен. Това, че открих, че съм бременна, докато бях в процес на развод, го приемам за знак. Не искам да имам нищо общо със съпруга си, нито с майка му — особено с нея. Тя ще ми отнеме детето.

— Разбира се, че няма.

— Ако й изнася, ще го направи. Но на мен не ми изнася. Това е мое дете, доктор Мийд — мое!

Крис й дойде на гости за един уикенд и изрази възхищението си.

— Направо цъфтиш!

— Чувствам, че е така. Казват, че бременността прави жената бавна и изпълнена с доволство, и аз наистина се чувствам умиротворена. Ела да видиш с какво съм се занимавала.

Крис огледа Джулия под претекст, че се възхищава на тънкия като паяжина дантелен шал и на прекрасно изработените бебешки дрешки. Беше напълняла, кожата й искреше, очите й бяха ясни и спокойни.

— Ти май наистина се справяш добре — каза Крис облекчено.

— Идеално. Имам си бюджет и се придържам към него.

— Де да можеше да научиш и мен да го правя. Не мога да се придържам към бюджета си, дори ако се прикрепя към него с телбод! — и прибави, без сама да си вярва: — Но пък мога да се оправям с мъжете. И ще те науча.

— Благодаря, но не. По-добре се справям сама.

— Няма ли да си самотна?

— Разбира се, че не! Ще си имам моето дете.

В началото на февруари тя получи документите, с които бракът ѝ бе окончателно разтрогнат. Вече не беше госпожа Дж. Уинтроп Брадфорд. Докато ги прибираше в касетката, в която държеше личните си книжа, чувстваше единствено облекчение и задоволство. Връзките бяха прерязани. Най-последно бе наистина свободна.

С напредването на годината напредваше и бременността ѝ. Беше спокойна и безпроблемна. Всеки следобед Джулия лягаше да си почине, като взимаше книга или списание, и неизменно заспиваше. Откри, че спи много. Един следобед в края на март я събуди силно чукане по входната врата. Кой ли беше? Не очакваше посетители. Крис нямаше да дойде още една-две седмици, а доктор Мийд обикновено наминаваше в петък. Отиде до прозореца и надникна навън. Една голяма американска кола беше спряла пред портата. Джулия се отдръпна толкова бързо, че си удари хълбока в тоалетната масичка. Скова я страх. Не можеше да види кой стои отвън, защото посетителят бе под козирката на входната врата. Просто трябваше да слезе и да разбере.

Беше много едър и се бе загърнал в палто от щавена кожа, което го предпазваше от острия вятър. Тъмното му като на латиноамериканец лице беше усмихнато.

— Вие ли сте Джулия Кери?

— Да, аз съм.

— Слава богу! Знаете ли откога ви търся!

— Какво искате?

— Ако ме поканите да вляза и ми дадете чаша кафе, веднага ще ви кажа.

— Кой сте вие?

Той ѝ подаде визитна картичка. Маркърс Левин, „Левин Ентърпрайзис“, Уордър Стрийт.

— Искам да ви направя едно предложение — продължи той жизнерадостно. — Чисто делово. Не може и да е друго във вашето състояние — но в гласа му звучеше учудване.

— Какво предложение?

— За вътрешен дизайн — каза бързо той.

— В момента не работя.

— Не се интересувам точно от настоящия момент.

Непознатият беше жизнерадостно и нахално самоуверен, но напоследък Джулия се отнасяше с дълбоко съмнение към всичко, което идваше от другата страна на Атлантика. Като се усмихна на студеното ѝ затворено изражение, той каза:

— Вижте, знам, че не ме познавате, но ако ме поканите да вляза, ще вложа най-доброто от себе си, за да поправа този пропуск.

— Кой ви изпрати тук?

— Никой. Може да се каже, че ме доведе работата ви.

— Коя точно работа?

— О, няколко изключителни интериора, които сте направили. Искам да работите за мен — по-скоро с мен.

— Търсите дизайнер?

— Тц. Търся вас.

— Как чухте за мен?

— Не съм чувал. Видях и попитах. И започнах да търся. Трудно е да ви намери човек, но аз не се отказвам лесно.

— Светът е пълен с велики дизайнери, а аз никога не съм била нещо повече от дребна риба. Защо ще си правите толкова труд заради мен?

— Имам си девиз: „Само най-доброто“.

Джулия продължаваше да го гледа остро.

— Вижте, мадам, разбирам, че не ме познавате, но ако имате нужда от препоръки, мога да ви предоставя купища. Проверете ме във всяко отношение. Мога да се изправа пред всякаква инспекция.

— Не мислете, че няма да го направя — обеща Джулия.

— Значи мога да вляза на топло?

Джулия се отдръпна с неохота и му позволи да влезе.

Той спря на прага и възкликна:

— Ей, това трябва да е старичко!

— Седемнадесети век.

— Вярвам ви. По онова време хората са били много по-ниски. Май ще е по-добре да седна. Имате ли нещо против да си съблека палтото?

Под него носеше тениска и дънки. На тениската имаше надпис: „Да би мирно седяло, не би секс видяло“. Джулия прехапа устна.

— Ама къщурката наистина си я бива — той огледа одобрително ниския таван от кръстосани греди, белите стени, тухлената камина, уплътнените прозорци с пердета от памучен сатен.

Погледът му се върна обратно на Джулия и той отново сияйно се усмихна. После заяви:

— Без сметана, с две бучки захар.

В кухнята Джулия прехвърли в ума си онова, което беше казал. Ако беше истинска поръчка... „Внимавай — посъветва се тя. — Нищо не казвай, нищичко.“ Но с тази афро подстрижка, с тази тениска... В никакъв случай не беше от типа клиенти, с които обикновено работеше. И все пак, в наши дни най-странни хора разполагат с много пари. За какво изобщо би поискал от нея да направи дизайн? Дискотека, може би? Верига от секс-магазини? Е, каквото ще да е. Една поръчка означаваше пари и ако е истинска — ако той е истински — не си струваше да я отказва. Нуждаеше се от всяко пени, до което можеше да се докопа. Но не биваше да му казва нищо, преди да се убеди, че може да му се вярва. Трябваше да го провери из основи — в името на собствената си сигурност и тази на детето, което носеше. Нямахме да се остави да я подведат за втори път. Лейди Хестър бе способна на всичко, знаеше го добре. Но ако той се окажеше чист... е, тогава работата беше съвсем друга.

Когато се върна в хола, той се беше отпуснал на голямото кресло, кръстосал дългите си крака.

— Имате ли нещо против да запуша?

— Не. Но аз не пуша, благодаря — отказа тя предложената й цигара.

— Разумна жена. Във вашето състояние и така нататък.

— Казахте, че сте виждали мои работи — подтикна го Джулия.

— Направих си труда да поразгледам и други ваши проекти, след като видях хотел „Арън“.

— След какво? — каза много внимателно Джулия.

— Хотелът, който сте направили в Париж. Там се говори само за него. Ще има величествено откриване през есента. В едно от списанията за дизайн — „Красив дом“ или нещо подобно — имаше обширна статия.

— А в нея казваше ли се, че дизайните са мои?

— Не. Казваше се, ги е направила лейди Хестър Брадфорд.

За свое собствено удивление Джулия избухна в смях.

— И тя ще ми говори за нахалство!

— Така че, след като поразпитах, открих кой е авторът на интериорите. Знаем, че от милейди се очаква да може всичко — като казвам всичко, значи всичко — но можех да видя, че с тях се е занимавал професионалист.

— Познавате ли я? — попита Джулия.

— Че кой не знае за нея? Както и да е. Поставих си за цел да поразпитам и... — той продължи с грубовата откровеност: — Вижте, знам всичко за цялата дандания. Имаше достатъчно хора, които да ми разкажат. Но миналото не ме интересува. Преследвам бъдещето на вашия талант.

— Почакайте малко — каза бавно Джулия. — Да не би да искате да ми кажете, че интериорите на хотел „Арън“ са направени съгласно моите дизайни?

— Абсолютно.

Джулия се зачерви от гняв и той попита деликатно:

— Има ли нещо, което трябва да знам?

— Уволниха ме от тази работа. Данданията, която споменахте. Чух, че по-късно са назначили друг дизайнер.

— Мнозина са звани, никой — избран. Но трапезарията събуди вниманието и интереса ми. Казват, че храната щяла да бъде на същото ниво. Вижте, пет пари не давам защо са ви изритали. Онова, което ми трябва, е талантът ви. Искам да правите дизайни за мен.

— Какви?

— Ами каквито намеря — тя го изглежда озадачена. — Искам да се присъедините към моето стадо — засмя се на изражението ѝ. — Не, не държа харем. Тениската е просто шега — Джулия откри, че се

изчервява под погледа на тези всезнаещи маслиненочерни очи. — Аз пласирам таланти. Имам поп звезда, пилот от „Формула 1“, няколко актьори и дори един тенисист. Забелязвам таланта им, инвестирам в него и им давам начален тласък. Когато почнат да жънат големите успехи, двадесет процента от всичко, което изкарват, остава за мен — той въздъхна. — Имайте предвид, не знаех, че сте бременна. Но това трае само девет месеца — проникателен поглед. — Бих казал, че при вас остават не повече от един-два. Това ще ми даде време да уредя нещата.

— Правите прекомерно големи предположения.

— Е, още не съм обяснил всичко — скромно каза той.

— Тогава при всички случаи го направете.

Джулия слушаше критично; всичко звучеше прекалено хубаво, за да е вярно.

— Не ви поднасям — каза той със същия самоуверен тон. — Обичам парите. Имам намерение да направя доста. Както и вие.

— Но аз бях изритана, както се изразихте, от последното място, на което работих.

— Минало-заминало. Интересува ме какво ще ни донесе бъдещето.

Джулия се замисли.

— Вие ще осигурявате контакти, ще ми намирате подходящи поръчки и предложения, а когато ми потръгне, ще взимате двадесет процента от онова, което ще ми се плаща, така ли?

— Точно така.

— Какви поръчки ще ми търсите?

— Най-доброто. Не дребни работи. Имам предвид други хотели, престижни блокове за офиси, ресторанти — такива неща.

Джулия отново се замисли.

— Искам ясен, законосъобразен договор. В Париж работих на честна дума и вижте докъде ме докара това.

Той изглеждаше ужасен.

— Да не искате да ми кажете, че не са ви платили?

— Бях се заела с така наречената „семейна работа“.

С прямотата, която вече очакваше от него, той каза:

— Знаем, че сте била омъжена за един Брадфорд.

— Сигурен ли сте, че не го познавате? — попита подозрително Джулия.

— От тяхното семейство съм чувал най-много за старата дама. С нейната честна дума ли си имахте работа?

Джулия кимна. Той въздъхна.

— Е, всичко се връзва. Казват, че тя била абсолютна баракуда.

„Най-после — помисли си Джулия. — Идеалната характеристика.“

— Значи тя е използвала проектите ви безплатно! — Маркърс Левин подсвирна. — При това, след като ви е уволнила без компенсация. Имате основания да я съдите.

— По-скоро тя ще ме осъди!

— Не и ако си наемете добър адвокат.

— Не мога да си го позволя.

Маркърс се облегна и я загледа.

— Знаете ли какво? Като малко доказателство за това, че може да ми се вярва, ще ви кажа следното: аз имам приятел, много високоплатен юрист. Ако го убедя да ви каже какви са шансовете ви в един възможен процес, това ще ви направи ли по-отстъпчива?

Джулия стана и каза:

— Мисля, че кафето е готово — искаше да избегне директния отговор. Един успешен процес можеше да означава повече пари, а тя имаше нужда от тях. Но можеше ли да му се има доверие на това застаряващо хипи? Мисълта беше изкушаваща. Да разкаже играта на лейди Хестър Бранфорд. Тя използваше проекти, които не ѝ принадлежаха. Всичко бе било чисто „семейна работа“; нямаше нищо черно на бяло, нямаше никакъв договор. Това също беше съвсем преднамерено, разбира се. Последното нещо, което лейди Хестър би очаквала, е да я дадат под съд. „И за миг не би си помислила, че ще посмея да обвиня публично великата, прочутата Хестър Бранфорд.“ И точно затова реши, че ще го направи. А докато този Левин прави каквото му е по силите за нейната кауза, тя ще накара Крис да заангажира Тони да го провери. Ако дори Скотланд Ярд не може да открие нищо за него, значи е чист.

Върна се в стаята.

— Знаете ли какво — предложи тя. — Изложете случая на вашия приятел. Вижте какво ще посъветва той. Ако наистина си познава

занаята...

— Познава го!

— Тогава ще се вслушам в думите му. Всичко, което бих могла да получа, ще ми влезе в работа.

— Добре. Какви са фактите?

Тя му ги изложи, без да споменава имена.

— Хм — смръщи се той. — Май са ви показали пътя поради съвсем различни причини. Изобщо не е споменато, че работата ви е неуспешна.

— Мога да ви покажа писмото — предложи Джулия.

Той го прочете и попита:

— Мога ли да го взема, за да му го покажа?

— Разбира се.

Той го напъха в джоба на ризата си.

— Кажете ми още за плановете си — подкани го Джулия.

— Ами, така, както го виждам... — започна той.

Джулия усети как възбудата я сграбчва, но предпазливостта ѝ надделя.

— Защо не си помислите за това, докато се върна да ви докладвам за онази, другата работа? — предложи той.

— Добре, така и ще направя. Колко време?

— Два или може би три дни?

— Добре.

— Дайте ми телефона си — каза той, извади химикалка и го записа на цигарите си.

— Може би и аз трябва да взема вашия — каза Джулия. — Както и някои имена на хора, с които да се свържа — за онези купища препоръки, за които споменахте.

— Нямам телефон, винаги съм в движение — заяви той. — Не се безпокойте, ще се погрижа да се чуем — прибра цигарите си, облегна се и попита мило:

— Кога се очаква да се роди?

— В средата на май.

— Значи можем да кажем, че месец и половина след това ще бъдете готова за работа?

— Ако имам база, от която да тръгна.

— Нещо по-специално?

— Същественото е да е хубав квартал.

— Като например?

— Ами хубав. Скъп.

— Добре. Ще се поразтърся да видя какво може да се намери.

Той беше самата любезност, с него се говореше лесно, но Джулия знаеше, че ще получи точно онова, което иска. Под холивудския колорит се криеше решителност и пресметливост.

Той изпи втора чаша кафе, докато обсъждаха всички „за“ и „против“, и сигурно усети, че се е отпуснала, защото като се надигаше, за да си ходи, каза:

— Значи решихте, че може да ми се вярва, а?

— Да видим какво ще свърши приятелят ви. Тогава ще реша.

— Той ще направи всичко възможно — ако изобщо може да се направи.

— Може — отвърна Джулия, а Маркърс Левин се усмихна, подаде ѝ ръка и каза:

— За мен беше удоволствие. Ще поддържаме връзка.

Джулия гледа след него, докато той вървеше, без да бърза, по пътеката към скъпата си кола. Едно нещо беше сигурно. Той беше толкова различен от Брад, колкото Бостън от Лас Вегас. И слава богу.

Обади ѝ се след четири дни. Приятелят му бил на мнение, че тя има прекрасни основания да заведе дело. Каквито и да били другите причини за уволнението ѝ, неодобрението към проектите ѝ не било сред тях — нали са ги използвали.

— Искате ли да му дам инструкции да заведе дело срещу старата дама за заплащането ви и каквото още там може да капне?

— Само ако може да бъде направено с минимум — повтарям: минимум неприятности.

— Защо иначе мислите приятелят ми взима такива високи хонорари? Ако хората го наемат, то е точно защото не искат неприятности.

Изминаха две седмици, през които нямаше никакви вести. После, за нейно удивление, той се появи в къщата ѝ един следобед, размахал чек.

— Господин Левин, как, за бога...

— Маркър. Вече сме на „ти“. Старата дама сто на сто се пържи на адски огън от яд. Но си плати.

— Но как?

— С едно писмо. Приятелят ми излага всичко до последната дума в писма. Може да направи така, че най-невинното предложение да прозвучи като най-ужасна заплаха.

— Не я е заплашил, нали! — сърцето на Джулия затуптя побързо.

— Хайде сега. И двамата знаем как стават тия неща. Той просто... заплаши, че ще заплаши. А репутацията му е такава, че... — усмивката му беше всезнаеща. — Което пък ме подсеща: каква се оказва моята репутация?

— Всичко, което ми казахте, излезе вярно — отвърна хладно Джулия.

— Знаех си, че ще бъде така. И двамата с приятеля ми рискуваме репутациите си, ако тази работа се провали. Човек не дърпа за опашката старата лейди Бранфорд, освен ако не е много сигурен във фактите. А повярвайте ми, той може да накара съдебните заседатели да оправдаят дори Юда.

Джулия се втренчи в чека си.

— Това включва ли хонорара му?

— Тази работа я свърши като услуга. Дължеше ми една.

Джулия полека пое дъх. Беше богата!

— Имам и друго за теб. Хвърли едно око и ми кажи какво мислиш.

И й подаде куп книжа с подробни данни за различни агенти по недвижимо имущество.

Крис пристигна за следващия уикенд и направо щеше да се пръсне от любопитство.

— Кой, какъв и как е този Маркър Левин? — поиска да узнае тя.

— Прилича на мексикански бандит, говори като хипи, но ти видя доклада на Тони. Такъв е, за какъвто се представя — Джулия поклати глава. — И наистина върши нещата, с които се заема.

— Искам да кажа, струва ли си човек да се заема с него?

Джулия избухна в смях.

— Крис, ти си безнадеждна.

— Не, просто останах без надежди по отношение на Тони. Значи този Левин си го бива, а?

— Не му липсват необходимите атрибути, това е сигурно.

— Така. Кога ще се запозная с него?

Двамата веднага си допаднаха. Толкова много, че Джулия бе убедена, че ако им предложи двойното легло, ще скочат в него с готовност.

Крис поправи пропуската, когато се завърнаха в Лондон.

— Скъпа — измърка тя по телефона. — Не знам откъде да започна да ти разправям...

— Тогава недей.

Крис с жар се зае с повторното оглеждане на възможни помещения, в които Джулия да се настани, като редовно докладваше на приятелката си.

В средата на април намериха идеалното място.

— Брук Стрийт, на пресечката с Бонд Стрийт. Има нужда от ремонт, но е точно подходящо за целите ти.

Маркърс закара Джулия там, за да даде окончателното си одобрение. Магазинът беше малък, но над него имаше кабинет, а над него пък бе разположен малък апартамент.

— Безкрайни възможности — съгласи се Джулия и подписа договора. Щом се върна къщи, Джулия се залови с планове за реорганизация и ги даде на Маркърс, когато той пристигна заедно с Крис.

— Разчитам на вас да държите нещата под око — ако можете да откъснете очи един от друг! — подразни ги Джулия.

Когато дойде месец май, тя се движеше с корема напред.

— Сигурна ли си, че не са близнаци? — подкачаше я Маркърс.

— Сякаш нося цяла армия — и рита като муле.

— Не ми приличаш на човек, ритан от муле. Всъщност изглеждаш много апетитна.

„А, не — помисли си Джулия. — Занимавай си се с Крис. Тя е за тебе; свикнала е.“ Маркърс беше флиртувач. И според Крис от тези, които прелитат от цвят на цвят.

— Никакви обещания — бе въздъхнала тя по телефона.

Тогава се наслаждавай на това, което имаш — посъветва я рязко Джулия, като се чудеше как въобще Крис успява да го прави. Но Крис никога не бе имала трудности да оставя чувствата си пред вратата на спалнята.

— Нали това правя — каза Крис. — От векове не съм се забавлявала така!

„Забавление“ — помисли си Джулия и потръпна.

— Той е същински тигър — продължаваше да мърка Крис. — Някой път ще ти покажа драскотините, които ми е оставил.

— Как напредва магазинът? — прекъсна я Джулия.

— Съвсем по график. Всички промени са започнати и трябва да бъдат завършени до края на идната седмица. Тогава може да започне вътрешното оформление.

Маркърс каза същото, когато я посети.

— Всичко върви бързо — каза доволно той. — Ами ти? При тебе как върви?

Не беше го виждала от няколко седмици; беше му се наложило да замине в чужбина за известно време.

— Един от конете ми има проблеми със зъбите — беше обяснил той.

— Стигам до етапа, когато ми се ще да яхна един и да потегля към зaleza.

— Имаш злобен, остроумен език — каза той с усмивка. — Но те харесвам.

Тя знаеше, че това е вярно; чудеше се дали положението, в което се намира, не обуславя реакцията му спрямо нея. Чувстваше се огромна. Така и не хвана вяра на фалшивото убеждение, че жената е най-красива, докато е бременна, но съзнаваше — с огромен корем или не — че Маркърс я намира привлекателна. Той постоянно флиртуваше, но при това винаги ѝ оказваше подкрепа: морална, физическа, емоционална. Винаги беше готов да ѝ помогне да стане от стола; не ѝ позволяваше да прави неща, които той би могъл да свърши вместо нея; понасяше раздражителността ѝ, приливите и отливите на настроението ѝ, които ставаха все по-чести, колкото повече приближаваше терминът ѝ. И винаги я държеше в течение на това как вървят нещата в Лондон, така че тя се чувстваше — макар и отдалеч —

част от тях. Винаги се радваше да го види; винаги съжаляваше, когато той си тръгваше.

Маркъс дойде при нея за уикенда преди времето, когато трябваше да отиде в болницата. Донесе ѝ комплект цветни снимки за етапа, до който бе стигнал магазинът, една голяма кутия локум, към който тя напоследък се бе пристрастила, и добрата новина, че вече е започнал да опича — макар и още доста отдалеч — работите ѝ така, че да получи първата си поръчка. Това беше всичко, което ѝ каза, преди да ѝ помогне да се качи на горния етаж за следобедната си почивка, след което слезе долу, за да гледа конните надбягвания по телевизията.

Както обикновено, Джулия заспа. Събуди я болка. Някой беше прикрепил менгеме към гърба ѝ и го пристягаше. Постелята беше подгизнала. Джулия се надигна, пресегна се за бастуна до леглото и заудря с него по пода. Маркъс мигновено се качи.

— Обади се в болницата — задъхано каза Джулия и се изви като лък от болка.

Той се обади и на доктор Мийд, която пристигна преди линейката и я отпрати, когато тя дойде.

— Това бебе ще се роди вкъщи.

Раждането стана поразително бързо. Маркъс държеше ръцете ѝ, бършеше потта от челото ѝ с влажна кърпа, придържаше легена под устата ѝ, когато почваше да повръща; подкрепяше я с ръка, обвита около раменете ѝ, когато доктор Мийд нареждаше:

— Напъвай! Точно така! Силно, колкото можеш по-силно. Напъвай... напъвай...

И докато напъгаше всичките си сили и грухтеше като прасе, тялото ѝ сякаш само изтласка бебето на белия свят, а то се появи с възмутен писък.

Като по чудо освободена от всякаква болка, Джулия се надигна на лакти и попита нетърпеливо.

— Какво е?

— Дъщеричка: червенокоса — каза лекарката и вдигна ревящото бебе, за да ѝ го покаже. После бързо и ловко отрязва и завърза пъпната връв и ѝ подаде голото дете. То беше хлъзгаво и яростно протестираше, докато Джулия не го взе на ръце. Тогава погледна нерешително нагоре към нея — с очите на Брад.

— О! — Джулия остро пое дъх. — Прекрасна е.

— Косата ѝ не е съвсем като твоята — отбеляза Маркърс. — По-скоро златисточервена, отколкото червена. Но е красавица. Като теб.

— Мисля, че малко чай ще ни дойде добре — каза му енергично доктор Мийд.

— Веднага се връщам — той стана от леглото, наведе се и целуна Джулия по начин, който я накара да задържи погледа му и да прочете посланието в него. А то казваше, че сега нещата са различни, защото тя вече е различна — и той ще действа по съответния начин.

Дженифър — но веднъж завинаги кръстена от Маркърс Джени-Врен — бе премерена на кухненската теглилка и се оказа точно три килограма и четиристотин грама. Когато Маркърс я подаде на Джулия, тя каза изумено:

— Държиш я като човек с опит.

— Трябва ти кажа, че съм бил кръстник. И пак очаквам да бъда, като стана на въпрос.

Кръстници станаха Крис и доктор Мийд. Джени проспa цялата церемония, задряма дори под гъдела на водата.

— Тя наред ли е? — попита тревожно Джулия. — Май спи през цялото време. Още не съм я чула да плаче както когато се роди.

— Имаш спокойно дете — каза с усмивка доктор Мийд. — Бъди благодарна за това.

— Благодарна ли! Аз съм благословена.

Когато кърмеше Джени, Джулия се привеждаше над креватчето, захласната и невярваща, обзета от любов. Това чувство нямаше нищо общо с невзискателната привързаност към Дерек, нито с дивата, стихийна, импулсивна реакция спрямо Брад. Това беше различно. Абсолютно непоклатимо, част от самата нея. Толкова дълбоко, че беше бездънно, толкова всеобхватно, че се простираше до безкрай.

— Мисля, че си влюбена — каза Маркърс един ден.

— Не, не съм влюбена. Просто изпитвам любов — Джулия се приведе да подпъхне одеялцето. — Странно, но за първи път започвам да разбирам точно какви чувства изпитва майката на Брад към него. Преди не знаех: как бих могла да знам? Никога не съм имала майка, никога не съм била близка с някое човешко същество, преди да срещна него. Но раждането на Джени разкри пред мен толкова много нови

мисли и чувства. Тя е толкова прекрасна. Толкова... свързана с мен. Сега виждам колко е лесно човек яростно и собственически да се вкопчи в тази връзка; да е готов на всичко, за да я предпази от скъсване. Веднъж Аби ми каза, че най-трудното нещо при раждането и отглеждането на децата е човек да знае как да може да ги пусне да отлетят — тя въздъхна. — Майката на Брад така и не е успяла да го направи. Тя все повтаряше, че той е нейният живот. До този миг не разбирах колко истина е имало в думите ѝ — Джулия погледна лицето на дъщеря си. — Да не дава Господ някога да сторя на Джени това, което тя е направила на Брад.

— Ще му кажеш ли?

— Не.

— Защо?

— Няма смисъл. По някакъв странен начин Джени наистина ме освободи от него. Мислех си, че никога няма да мога да изпитам към него друго, освен омраза. Сега ужасно го съжалявам. Бедният Брад. Той си няма нищо и никого. Завързан е за майка си, но ненавижда това положение; не може да понася да е нейна марионетка, но няма силата да се възпротиви. Аз извадих късмет. От цялата тази работа получих Джени. Най-накрая черната дъска е напълно изтрита.

— Такъв ли предпочиташ да бъде животът ти: чист, но празен?

Джулия се извърна и го погледне в лицето.

— Маркърс...

— Точно сега не казвай „не“, Джулия. Сега си преизпълнена с чувства, изцяло си се концентрирала върху Джени, но знаеш докъде може да доведе това, ако всичките ти останали канали са блокирани. В този момент може да си майка, но все още си жена — жена, която има своите нужди.

— Точно това е — каза Джулия. — Точно тук сгреших по-рано. Приех думите на първия си съпруг като непоклатима истина. А те не бяха нищо повече от едно мнение. Опитах се да бъда като другите хора и да приема, че се нуждая от онова, от което те имат нужда. Само че истината е, че не е така. Моята нужда е да не се нуждая. Разбираш ли ме? Справям се по-добре сама, Маркърс. Функционирам по-добре, чувствам се по-добре. Чувствам се повече себе си, по-... цялостна, отколкото когато съм с някой друг. Просто не ми харесва да се обвързвам. Не обичам да се чувствам... впримчена, заплетена с нечий

друг живот и отговорна за него. Мисля, че мога с радост да поема стопроцентова отговорност за себе си и за Джени, но не съм в състояние да я поемам за други хора, особено за партньора си. Аз не съм от типа жени, които могат да разделят чувствата от действията си. При мен е всичко или нищо. И честно казано, като се има предвид всичко, предпочитам нищото. Чистата черна дъска.

Тя го погледна открито, честно.

— Ще ти бъда бизнес партньор, Маркъс. Ще работя за теб, при това добре. Ще ти бъда приятелка и ще ти позволя достъп до живота ми в ролята ти на приятел — но това е всичко. Ако не е достатъчно за теб... е, ще чакам решението ти.

Маркъс обаче не падаше лесно по гръб.

— О, не, няма да го направиш — каза той спокойно.

— Няма да ти позволя. Както ти казах, точно сега си толкова обсебена от Джени, че не забелязваш нищо друго. Това е съвсем естествено. Но ще дойде време и за друго. А когато то дойде, аз възнамерявам да съм тук. Един мъж трябва да се възползва от шансовете си, при това винаги, когато може. Пожелах те от първия миг, в който те зърнах — нищо че беше бременна. Опознах те и това само ме накара да те пожелаю още по-силно. И мисля, че ми казваш „не“, само защото не си позволяваш да ме пожелаеш. Опарила си се с оня красавец. Но с времето ще ти мине. Аз съм търпелив. Знам как да чакам — той повдигна брадичката й. — Ти, от друга страна, не знаеш нищо за любовта. Но аз възнамерявам да съм човекът, който ще те научи — усмихна й се. — Сега ела долу. Имам да ти казвам нещо за твоята първа поръчка.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Но ти си стоя вкъщи само месец! — захленчи Каролайн Брадфорд, вбесена и нещастна. — Почти не те виждам. Омръзна ми да съм сама.

— Само за три дни е, за бога! — каза нетърпеливо Брад.

— Едва издържам дори когато е за двадесет и четири часа. Понякога си мисля, че го правиш нарочно, за да се махнеш от мен!

— Толкова ли е чудно, като единственото, което правиш, докато съм тук, е да хленчиш и натякваш?

Каролайн прехапа устна. Познаваше този тон. Означаваше, че търпението му се изчерпва, а то и без това едва прикриваше лесната му избухливост. Но негодуванието ѝ беше набрало скорост — тя не можеше да понася времето и вниманието му да не са посветени изцяло на нея. Бе обсебена от него от онзи миг, в който брат ѝ Брадли го беше довел в дома им. Едва навършила тринадесет години, Каролайн му бе хвърлила само един поглед и той я бе заслепил.

На двадесет Брад Брадфорд притежаваше целия блясък на някоя бронзова статуя на Аполон. Бе го пожелала мигновено и стръвно. Никога в живота си не бе виждала толкова красив мъж.

Но той виждаше в нея само малката сестричка на Брадли Нортън. Винаги беше любезен, дружелюбен, но не я забелязваше. Това я влудяваше.

Започна да го шпионира винаги, когато идваше в имението на баща ѝ в Мейн Лейн. Следеше го, когато с брат ѝ канеха момичета, за да плуват или да играят тенис. Не ги изпускаше от очи с всеотдайността на частен детектив и ги дебнеше и в най-закътаните местенца в имението. Криеше се зад храстите и наблюдаваше с пресъхнала уста и разтреперана от болезнена възбуда, която разпалваше огън в слабините ѝ, как Брад — неизбежно и майсторски — прелъстява момичето. Каролайн затискаше устата си с ръце, за да сподави собствените си стенания при гледката на прекрасното, мъжествено тяло, на стегнатия задник, на дебелия твърд член, който се

надигаше от снопа косми между краката му и с който той проникваше в момичето, докато то стенеше и се задъхваше под него, праметнало крака над раменете му.

Бленуваше да е това момиче; непрестанно фантазираше как е с Брад; пишеше му дълги, страстни писма, които по-късно изгаряше.

Винаги носеше със себе си една негова снимка. На нея той стоеше на ръба на техния басейн, по плувки, ръцете му бяха отпуснати на бедрата, на устните му играеше усмивка, която показваше, че много добре съзнава какво впечатление създава издутината под тънката коприна.

Когато замина в гимназията, тя започна да крои планове как да го получи и докато тялото ѝ започваше да се оформя, тя безпощадно направи от себе си такъв тип момиче, с каквито го бе виждала. Стройна до мършавост, безупречно облечена и гримирана, хладно секси. Маниакално спазваше диети, посвещаваше часове на косата и ноктите си и когато накрая излезе от училището, самоуверена и красива, беше напълно готова да започне кампанията си да стане госпожа Дж. Уинтроп Брадфорд.

Беше го изучавала години наред. Познаваше навиците, вкусовете и мненията му и преднамерено завързваше приятелства с момичетата, с които бе спал — всички те бяха временни авантюри, преминали през живота му подобно на посетителите на някой хотел — за да събере още информация.

Знаеше, че той харесва труднодостъпния тип, така че в началото играеше играта по този начин. Това нищо не промени. В съзнанието му твърдо се бе загнездила представата, че тя е малката сестричка на най-добрия му приятел и той старателно поддържаше дистанция, която я накара обезумяла да поеме ролята на агресор — пак без никакъв ефект. Тя се вбесяваше и отчайваше пред силата му да господства над всяка нейна мисъл. Опитваше се да пробуди ревността му, като излизаше с мъжете, които я желяеха. Напразно.

Заспиваше разплакана всяка нощ, разтърсвана от неудовлетворено желание. Постоянно мастурбираше, но след това оставаше разочарована и раздразнена. Искаше него; искаше да ѝ прави онова, което беше правил на всички онези момичета. Все по-трудно ѝ ставаше да се удържа, да не падне на колене пред него и да го умолява да я освободи от мъченията. Но знаеше, че не би могла да го направи.

Не и ако го искаше завинаги. Той бе разкарал много жени, а тя имаше намерение да се настани до него за постоянно.

Когато майка му неочаквано я покани във Фермата, тя мигновено осъзна, че е влязла в списъка на възможните кандидатки. Веднага разбра, че ако някога получи Брад Брадфорд, това ще стане само чрез майка му.

Тя притежаваше вродена проникателност, въпреки че всеобщото мнение беше, че не е от най-умните. Инстинктът ѝ подсказа, че лейди Хестър е единствената, която трябва да бъде убедена, че тя е подходяща за семейство Брадфорд. А когато откри, че богатството е основата, върху която ще се градят всякакви споразумения, се зае да обработва баща си. Ако единственият начин да получи Брад беше да го купи, то слава на Господа, че баща ѝ беше милионер.

Когато Брад най-накрая я покани на среща, тя разбра, че е победила. Знаеше също, че все още е една от многото жени. Е, нищо. Засега. Щом се оженеха, всичко щеше да се промени. Щом приложеше на практика всичко, което бе научила... Беше изчела с жадна любознателност всеки наръчник по секс, до който бе успявала да се добере, и беше станала експерт в теорията — не в практиката, защото беше задължително булката, влизаща в семейство Брадфорд, да е девствена. Повредената стока се връщаше с обратна разписка. Каролайн беше благодарна, че е запазила девствеността си, и то съвсем преднамерено: искаше Брад да бъде този, който да ѝ я отнеме. Когато след половин година благоприличие ухажване Брад най-накрая я попита дали ще стане негова жена, го направи с вид на човек, който просто си изпълнява дълга. Каролайн не обърна внимание на това, въздъхна разтреперано, припърха с изкуствените си мигли и възкликна:

— О, да, Брад! Да, да...

— Сигурна ли си? Разбираш ли какъв брак ще бъде това? Не искам да храниш никакви илюзии, Каро. В нашите среди хората не се женят по любов. Бракът ни ще бъде чиста сделка. Няма да те лъжа, че си любовта на моя живот, защото не си. Никога не съм бил влюбен. Не очаквам да се влюбя. Любовта не влиза в това споразумение.

Усмивката на Каролайн не помръкна, въпреки че вътрешно беснееше.

— Знам какво се очаква от нас — отвърна с пресилена скромност тя.

— Всичко ще е наред, стига да не си лазим по нервите. Ще бъда абсолютно искрен: бих предпочел изобщо да не се женя, но това е мое задължение. Аз съм наследникът на Брадфордски и мой дълг е да осигуря следващия. Искам да знаеш от самото начало какъв ще бъде бракът ни. Не гледам на теб като на моя собственост и се надявам и ти да не ме считаш за своя. Искам да кажа, че ще правим каквото се очаква от нас. Но извън това всеки ще живее собствения си живот.

„Искаш да кажеш, че ще продължиш да живееш по същия начин както досега — помисли Каролайн. — Няма начин! Няма да ти позволя.“ Но се усмихна простодушно и каза с обожание:

— Разбирам, Брад. Честно. Знам какво се очаква от нас и съм сигурна, че ще извлечем най-доброто от него. Ще бъдем щастливи заедно.

Брад въздъхна пораженчески.

— Добре. Ще се опитаме — поколеба се. — Но ако докато сме сгодени почувстваш, че нещо не достига... аз ще разбера. Ти си ужасно млада...

— Аз съм на двадесет и две — „и те желая още откакто бях на дванадесет. Наблюдавах те, чаках и се учих. Когато приключих с теб, дори няма да погледнеш друга жена.“

Обявиха годежа официално и това бе последвано от два приема: единият в Бостън, а другият във Филадельфия. Сватбата бе насрочена за след половин година, през октомври. През по-голямата част от това време Брад беше на път. Каролайн го изпрати за Европа със задоволство. „Последно отпускане — помисли си тя, — въпреки че той още не го знае.“

А когато се върна, от него струяха слънчеви усмивки и декларации, че му е липсвала. Изглеждаше доволен да прекарва времето си с нея, да слуша бърборенето ѝ за организацията на сватбата и да избира поканите, украсата за църквата, шаферите и шаферките. После настроението му внезапно се промени. Стана мълчалив, затворен, избухлив. И отново замина. Каролайн, която познаваше всяко негово състояние и изражение, разбра, че става въпрос за жена. Е, добре, нека полудува. Нали халката бе вече на пръста ѝ. Само да минеше сватбата и щеше да я провери през носа му. Но когато той се

върна, светът му беше черен, и тя избяга при майка си, обляна в сълзи. Неговата собствена майка сигурно също бе казала нещо, защото скоро той дойде при нея, преливащ от извинения, и за няколко седмици всичко беше както си беше мечтала. Докато не го обзе съвършено различно настроение. Стана мълчалив, затворен, усамотяваше се.

— Трябва да проявиш разбиране, Каролайн — каза успокоително лейди Хестър. — Преди сватбата всеки мъж се прощава със свободата си. А свободата винаги е била най-скъпото нещо за Брад. Постарай се да го разбереш.

А нейната майка й каза решително:

— Ти си му годеница, Каролайн. Не го изпускай!

Така че, когато един следобед майка й се върна у дома разстроена и с побеляло лице, след като я бяха повикали спешно в Бостън, тя не можа да схване веднага какво й казва.

— Женен? Брад женен? Стига глупости, майко. Той е сгоден за мен.

— Зарязал те е, глупачко! — изпищя майка й. — Не разбираш ли? Отишъл и се оженил тайно за друга! И нито дума никому. Върнал се с нея в Бостън вчера и я завел на сватбено пътешествие до Фермата! Захвърлил те е, проклетото му копеле! Всичко се провали — всичко! О, какъв срам!

Госпожа Нортън изпадна в истерия. Каролайн обаче се качи в стаята си и се обади на лейди Хестър.

— Да, вярно е — каза тя. — Трябва да поговорим, Каролайн. Можеш ли да дойдеш в Бостън утре следобед? В офиса ми в сградата на „Брадфорд и синове“. И не казвай на никого. На никого, чуваш ли?

— Ще дойда — каза Каролайн.

— Станалото — станало — заяви лейди Хестър, щом се видяха. — Но ще го поправим.

— Как?

— Остави това на мен — лейди Хестър я измери с продължителен поглед. — Забелязвам, че не питаш „защо?“. Така си и мислех. Още ли си решена да станеш съпруга на сина ми?

Каролайн погледна всезнаещите й очи и каза:

— Да.

— Добре. И аз съм решила същото — и продължи енергично: — Повтарям, остави това на мен. Не прави нищо. Върни се във

Филадельфия и пази гордо мълчание. И запуши устата на майка си. Върни на Брад пръстена — без писмо. Мълчанието ще го накара да се почувства още по-зле. С останалото ще се оправя аз.

— За колко време? — попита Каролайн направо.

— Половин година. Всеки по-кратък срок ще бъде... опасен.

— Защо? — открито попита Каролайн.

— Тази жена не е подходяща. Няма да я търпя за съпруга на сина си. Ти си онова, което възнамерявах да има. И това, което ще има. След време, Каролайн, ти ще дойдеш на мястото на това недоразумение.

Каролайн и за миг не се усъмни в това. Винаги бе знаела, че са я избрали хладнокръвно, но стига тя да беше изборът, причините не я интересуваха.

Върна се във Филадельфия и запази изпълнено с достойнство мълчание пред скандала, мълвата и клюките, които съсипваха майка ѝ и я караха да страни от обществото.

Но не изпускате Брад от поглед. Посредством злобата на Битси и нейната любов към клюките знаеше къде ходи той, как върви бракът му, как жена му прекарва дните си. Каролайн чакаше часът ѝ да удари и се поддържаше в готовност, като отмяташе дните в календара си в очакване на телефонното обаждане. Знаеше, че то неизбежно ще дойде. И след половин година то наистина дойде.

От лейди Хестър.

— Работата е свършена — каза тя. — Аз изиграх своята роля, Каролайн. Готова ли си да излезеш на сцената?

— С нетърпение го очаквам.

— Добре. Ще поддържаме връзка.

Същия ден майка ѝ ѝ разказа как е станало всичко.

— Няма да повярваш! Брад Брадфорд е напуснал жена си! Вярно е. Не знам всички подробности, но предполагам, че има нещо общо със сърдечния пристъп на старата вещица! Както и да е: Брад я е изритал. Което ме прави щастлива по две причини: време беше някой да ѝ даде да разбере на старата кучка, а двучичното ѝ синче да си получи заслуженото.

Каролайн не каза нищо. Просто зачака. Със сигурност щеше да има още едно телефонно обаждане от лейди Хестър.

— Мисля, че е време да наминеш да ме видиш как съм — каза тя без увод. — Утре, в четири часа. И не закъснявай. Важно е да

изглеждаш възможно най-добре.

Каролайн си направи прическа, маска на лицето, маникюр и си сложи един от костюмите, предназначени за чеиза ѝ: туид с цвят на изтравниче, който изтъкваше косата и очите ѝ. Точно в четири, когато влезе в къщата на Маунт Върнън Стрийт, Брад тъкмо слизаше по стълбите. Излизаше.

Видя я и се изчерви.

— Брад... О, Брад, толкова съжалявам — Каролайн се приближи до него, повдигна се на пръсти и докосна бузата му с устни, като атакува фронтално обонянието му с парфюма си: „Мис Диор“, който той винаги бе харесвал и винаги бе свързвал с нея.

— Ако има нещо, което мога да направя... — увери го съчувствено тя. От очите ѝ струеше нежна любов.

Лейди Хестър седеше в широкото си легло, стаята ѝ преливаше от цветя. Изглеждаше бледа — нямаше руж — но гласът ѝ беше рязък и заповеднически както винаги.

— Видя ли го? — попита тя.

— Да.

— Хубаво. Значи отсега нататък всичко зависи от теб. Точно сега е много уязвим. Узрял е за утеха и за рамо, на което да си поплаче. Изпълнен е със самосъжаление и объркване. Има чувството, че е изигран. В това настроение, ако изиграеш картите си правилно, той е твой.

— Как го направи? — попита очарована Каролайн.

— Като вложих старание, като взимах всичко под внимание и като проявих много търпение.

— Какво стана с нея?

— Нямай грижата по този въпрос. Отървах се от нея; това е всичко, което ти е нужно да знаеш. Сега трябва да прекратя брака. Бъди готова. Той ще ти се обади. Може би няма да е съвсем скоро. Много е... потиснат точно сега. Но след време ще ти се обади. Познавам сина си. Когато това стане, бъди готова — лейди Хестър я изгледа изпитателно. — Можеш ли да го направиш?

Каролайн само се усмихна. Лейди Хестър се засмя.

— Да. Ние добре се разбираме, нали? — пое удовлетворено дъх. — И ще се разбираме и за в бъдеще.

„О, да — помисли си Каролайн. — Прекрасно разбирам. Аз съм онова, което ще позволиш на Брад да има — нищо повече. И може да бъде мой само ако си държа езика зад зъбите. Драга моя, готова съм да си напъхам и парцал в устата, стига това да означава, че някой ден ще се разправа с теб.“

След четири месеца Каролайн Нортън стана госпожа Дж. Уинтроп Брадфорд V. Сватбата беше в Бостън. Лейди Хестър напълно бе отнела думата на госпожа Нортън по отношение на организацията. Даде да се разбере, че Каролайн Нортън от Филадельфия — подобно на Грейс Кели — се омъжва за мъж от по-висша класа. Още нещо: че човек не може да сравнява никакви си новобогаташи и парвенюта със семейство Брадфорд.

Така че отново Филадельфия свири втора цигулка и триста поканени дойдоха в църквата на Светата Троица в Бостън в едно ярко априлско утро в 11 часа, очаквайки булката. Точно две минути преди тя да дойде, Хестър Брадфорд влезе достолепно, зашеметяващо елегантна в костюма си от тъмносиня коприна и с шапка, която предизвика въздишка на завист у всяка присъстваща жена, с изключение на Илейн Нортън, която чувстваше, че доста добре я засенчва със своя ансамбъл в лимоненожълто.

Църквата преливаше и блестеше от свещи и цветя. Илейн се беше запънала в това отношение. Изобщо не ѝ пукаше как го правят в Англия или в Бостън. Това беше американска сватба и църквата трябваше да бъде украсена по американски. Фактът, че лейди Хестър безмилостно бе отрязала много от натруфената екстравагантност, която Илейн бе планирала, за момент я накара да се намръщи, но бръчките на недоволство бързо се изгладиха, когато съпругата на един потомствен бостънски богаташ ѝ направи комплимент за украсата.

— Толкова е очарователно.

„Чакай само да видиш дъщеря ми“ — помисли си Илейн триумфално и точно в този момент се появи Каролайн, хванала баща си под ръка. Илейн почувства, че се издува от гордост.

През нощта, в апартамента в „Станфорд Корт“, където младоженците отседнаха, преди да отплуват с „Кралица Елизабет II“ на сватбено пътешествие, Каролайн приложи на практика всичко, което толкова усърдно бе заучавала.

— Господи, Каро — каза Брад, когато успя да си поеме дъх. — Не съм и сънувал, че...

— Пазих всичко това за теб, скъпи. Само за теб. Знаех, че някой ден ще бъдем заедно, дори когато...

— Това беше грешка — грубо я прекъсна Брад. — Най-ужасната ми грешка. Майка ми беше права, както винаги. Беше прибързано и зле преценено. Мислех с оная си работа — а това винаги е фатално.

— Чух, че била много красива — каза невинно Каролайн.

— На повърхността. Отдолу беше чиста въглеродна стомана. Господи, колко сгреших с нея! Амбициозна кучка със студено сърце, която се направи на труднодостъпна и щом ме докопа, обърна вниманието си към онова, което в действителност я интересуваше: кариерата ѝ. Майка ми ми показва как само е изманипулирала цялата тази работа в Париж! А после се обърна и каза, че майка ми била манипулирала нея! Ама колко умна беше! Дори каза на мама, че не искала заплащане за работата. Че щяла да го направи като жест на добра воля! Добра воля! Господи, добра е единствено към себе си! А после пак се преобръща на сто и осемдесет градуса и заплашва, че ще съди! Бих ѝ позволил да го направи, но майка ми не искаше. А Бог е свидетел, че онази кучка веднъж вече почти я унищожи.

Каролайн скри лице в рамото на мъжа си.

— Недей — трогна се Брад. — Няма нужда да плачеш заради това. „Горкото мъниче — помисли си той поласкан. — Тя наистина ме обича.“

Беше добре, че не можеше да види лицето ѝ. Тя се смееше.

Върнаха се в Бостън извънредно доволни един от друг. Брад отново бе възвърнал възстановеното си и ремонтирано его, което Каролайн се грижеше да поддържа в идеално състояние. Когато се нанесоха в къщата на Маунт Върнън Стрийт, от Джулия не бе останала и следа. Всичко, което бе направила, бе заличено.

Каролайн и Брад сега заемаха стаите на лейди Хестър. Тя сама бе настояла да ги напусне.

— Къщата е на Брад, той е господарят, следователно така е редно. Ще се настаня в другия край на коридора. Чувствам, че сега трябва да има някой близо до мен, след този сърдечен пристъп.

„Умно, много умно“ — помисли си Каролайн с възхита. Като привидно поверяваше на сина си статуса на глава на семейството, тя просто затвърждаваше позициите си като такава. Каролайн нямаше никакво намерение да живее със свекърва си завинаги, независимо от тази последна находчива маневра. Но сега разполагаше с достатъчно време.

После нещата започнаха да се променят. Старото беспокойство на Брад се върна. Каролайн бе вбесена, когато видя, че всичките ѝ сексуални умения се оказваха недостатъчни да държат Брад в правия път. Тя изобщо не можеше да разбере защо е така. Винаги се грижеше да изглежда добре. Фанатично следваше максимата, че красива е слабата жена. Под ръководството на свекърва си беше достатъчно елегантна, за да говорят за нея като за „елегантната госпожа Дж. Уинтроп Брадфорд V, призната за лидер на новозадомилите се млади дами от бостънския елит“.

Отчаяна, тя се обърна към свекърва си, която повдигна вежди и каза нетърпеливо:

— Скъпа Каролайн, ти искаше да се омъжиш за сина ми при всякакви условия. Постарах се това да стане. Но, както казват, бракът е партньорство, а не робия. Не бъди глупачка. Тези жени не означават нищо за него. Ти си неговата съпруга. Така или иначе, това е всичко, което искаше, нали?

Каролайн срещна погледа на ужасяващо трезвите ѝ очи и разбра, че свекърва ѝ е съвсем наясно с всичко. Знаеше, че Брад не я обича. Всъщност устройваше я той да не я обича. Джулия Кери си бе отишла, защото той я беше обичал.

Това, че всички останали жени бяха само временни авантюри, че той винаги се връщаше при нея по начин, който още по-силно я привързваше към него, само засилваше мъките на Каролайн. Той беше нежен, грижовен, деликатно страстен. Правеше любов с нея всяка нощ по начин, който превръщаше удовлетворението ѝ в екстаз. Правеше ѝ комплименти за роклята, косата и така нататък, купуваше ѝ подаръци

изненади, водеше я на плаване с яхта или на ски, на приеми или на театър — до момента, до който тя забелязваше, че той отново се изнервя и се готви да кръшне.

Сега, като го гледаше как си реше косата, как си облича сакото и проверява дали е взел портфейла си, ключовете и кредитните карти, тя знаеше, че отново е тръгнал на лов. Предишната нощ я беше любил — просто я държеше на въдицата. Искаше ѝ се да може да му откаже, да му заяви да не я докосва, но един-единствен негов допир беше достатъчен, за да бъде загубена. Притискаше се страстно в него, обсипваше лицето му с необуздани целувки, викаше името му, когато стигаше върха, казваше му, че го обожаваше, че го боготвори и ридаеше.

— Защо си толкова жесток с мен? — попита тя веднъж, след като се бяха любили.

— Знам, че съм истинско копеле понякога, но те предупредих, помниш ли? Казах ти, че не е лесно да се живее с мен. В мен има нещо... неутолимо, предполагам. Някакво беспокойство, което не мога да контролирам.

— Както чувам, никога не си бил неспокоен с нея.

— Няма да говорим за това — сопна се той. — Онази работа свърши, умря, както е умряла и тя за мен.

— Но аз никога не поглеждам към друг мъж. Защо трябва да имаш други жени?

Той стана от леглото.

— Никога не си ме обичал, никога! — зариде Каролайн.

— Любов! — гласът му прозвуча грозно. — Господи! Получих достатъчно от така наречената любов, благодаря. Цялото това нещо е едно проклятие! Оставам си при секса, благодаря за предложението. Той е дяволски по-честно нещо.

— Но не ти ли давам целия секс, от който се нуждаеш, при това с любов? Някога да съм ти отказвала!

— По дяволите! — избухна той. — Не си ли си помисляла, че може би заради това се отегчавам?

Каролайн изскимтя като наранено животно.

— Познавам те вече, Каролайн, но всички възможни начини. Първоначалната възбуда вече я няма. Вече няма предизвикателство, няма вече тайни за разкриване. Не като при... — той си прехапа езика.

Каролайн се изправи като пружина в леглото, обляна в сълзи.

— Не като при нея, искаш да кажеш.

— Добре тогава, щом искаш истината! Не, ти не си като нея. Никоя друга жена не е била и никога няма да бъде. Тя беше толкова задълбочена, колкото ти си повърхностна. Това ли искаше да знаеш? У нея имаше дълбини, в които никога не съм се спускал. Така и не я опознах. Не и цялата, не и всичко, което беше. Ако искаш да знаеш, тя беше мистерия дори за самата себе си. Сега доволна ли си? А на мъжа, срещнал се с подобна загадка, му харесва да си мисли, че нему е дадено да я разреши! Фактът, че никога не разплетох загадката, която тя представляваше, че тя беше постоянно предизвикателство, не променя с нищо факта, че беше кучка с каменно сърце, която играеше двойна игра. Но тя беше и жената, която предлагаше най-страстното отдаване, която някога съм срещал. Това отговаря ли на въпроса ти?

Той излезе и затръшна вратата, а Каролайн изкрещя след него:

— Копеле! — запрати възглавницата към вратата и се тръшне на леглото, обляна в сълзи.

Като го гледаше сега, Каролайн усещаше, че нещо в нея се е променило. Нещо бе убило чувствата ѝ към него, когато бе заговорил за първата си жена с такава горчивина, но и с такава болка. Той все още мислеше за нея, все още я желаше. Сега, когато си каза: „Мразя го!“, тя наистина го имаше предвид. Чувствата ѝ бяха охладнели, мъртви. Въпреки всичко тя не бе успяла да го накара да я обикне. Беше се провалила в опита си да го държи под ключ. Не. Джулия Кери все още имаше това, тази кучка! Брад окончателно я беше съсипал, когато беше сравнил недостатъците ѝ със съвършенството на първата си жена. Беше ѝ доказал, че след почти двегодишен брак той все още, дълбоко в себе си, там, където бе опитал да го скрие, не беше преодолял въздействието, което му бе оказала. Фактът, че напоследък изобщо не я споменаваше, при положение че някога толкова свободно я хулеше, беше доказателство за онова, което Каролайн вярваше, че става. „Колко пъти ме е любил, като си е представял, че това е тя? — помисли си тя. — Копеле! Измамно, лъжливо копеле! Той ще ми плати за това, и още как! И онази кучка майка му. Те и двамата ме използваша, прецакаха ме и ме захвърлиха.“

Удобно бе забравила, че за да получи Брад, бе пренебрегнала всичко останало. Само знаеше, че накрая не бе успяла да го получи. Нищо чудно, че майка му окуражаваше изневерите му. Те ѝ изнасяха.

Изобщо не ѝ пукаше с колко жени се чука, стига само да не се влюби в някоя от тях. Точно от това се ужасяваше, точно затова се бе разправила с Джулия Кери. Защото Брад я бе обичал.

„Точно както знаеше, че той не ме обича, никога не ме е обичал и никога няма да изпита любов към мен. Исква вечно да господства над сина си. Е, сега му е времето да засиля собственото си господство над него. Ще престана да взимам противозачатъчни. Ще си родя дете. Ще го привържа със здрава верига към себе си. Няма да успее да се измъкне от този брак, защото ще блокирам всички изходи.“

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Готова ли си? — попита Маркърс, като промуши глава през вратата. — Охо, тази вечер изглеждаме различно.

— Одобряваш ли? — Джулия беше облечена в сиво. Каdifен костюм със сако и шапчица, обточена с брилянти, които светеха ярко като очите ѝ.

— От все сърце.

— Трябва да се изправя пред няколко десетки закоравели журналисти; хора, които са виждали всичко.

— Но помисли си за шума около теб, скъпа. От просешка тояга до царски палати само за шест години. От Джулия Кери до „Джулия Кери Лимитид“, с банкова сметка, която вдига температура, и пълна книга за поръчки.

— Благодарение на неизменните ти усилия в полза на моята кауза — Джулия се вдигна на пръсти, за да го целуне леко по бузата.

— Никога, дори за минута не изпускам от поглед моите двадесет процента, дори когато ме заслепяваш с външността си — той я прегърна през раменете. — Ти си добро дете. Искам да кажа, наистина добро.

— Изненадан ли си?

— Ти продължаваш ежедневно да ме изненадаваш. Този хотел ги накара толкова скоростно да пишат за него, че щяха да им се строшат писалките от бързане. Всички престижни седмични издания са изпратили фотограф, така че ще видиш физиономията си да украсява няколко страници и може би — може би — дори корица. Проведох и няколко телефонни разговора с отвъд Атлантика и докарах кореспондентите и на едно-две американски списания. Твоите дизайни вдигнаха шум. Така че върви и предизвикай същия ефект. Повече няма да криеш красотата си под магарешка кожа. Чиричеството ти свърши. Край на дребните поръчки. Този хотел е първият от наистина големите проекти, с които тепърва ще се заемаш. „Джулия

Кери (Дизайн) Лимитид“ е фирма, поела към триумфа. За това — по-късно. Засега върви да дадеш първата си пресконференция. Убий ги!

В леглото на следващата сутрин — беше събота, така че не беше на работа — Джулия бе затрупана от вестници. Отзивите изразяваха единодушно одобрение за хотела (съвсем нов, построен в Найтсбридж, предназначен за богати араби и декориран според техния вкус), както и немалко високи оценки за Джулия. Коментираше се кариерата ѝ и партньорството ѝ с Маркърс Левин. Само таблоидите споменаваха бегло за краткия ѝ брак с представител на висшето бостънско общество, а един от тях дори бе успял да намери снимка на Брад (от ранните му години) и споменаваше настоящия му брак с Каролайн Нортън от Филадельфия, сега вече госпожа Дж. Уинтроп Брадфорд.

Бе наблегнато на хубавия външен вид и елегантността на Джулия, както и на факта, че бе изградила бизнеса си до ранга на изключително успешно предприятие, водено от сама жена, и че напоследък бе изпълнила някои много престижни поръчки. Маркърс също бе получил своя дял от вниманието на медиите, но лъвският пай бе за Джулия и още преди тя да успее да прегледа подробно вестниците, телефонът започна да звъни.

Същата вечер тя и Маркърс излязоха на вечеря, за да отпразнуват случая, и Джулия бе едновременно доволна и горда, че я разпознават, когато влезе в трапезарията на „Коно“. Стъпваше там за първи път след утрото на сватбата си с Брад, но оберкелнерът я поздрави по име и няколко души също зашепнаха и ѝ се усмихнаха, когато мина край тях. „Известността е всичко“ — помисли си тя. Съзнаваше, че изглежда по възможно най-добрия начин с дрехата си в наситено морскозелено и пламтящата си коса. За пет години бе постигнала първоначално добър, а после луксозен стандарт на живот, като правеше дизайни за малки ресторанти, фризьорски салони, няколко хотела и доста много къщи. Но слава ѝ донесе един голям луксозен хотел в Уест Енд. Откри, че известността ѝ харесва. Телефонните обаждания през деня вече бяха донесли няколко запитвания за доходоносни поръчки. Графикът ѝ беше запълнен почти за две години напред, при това от хора, които само биха допринесли за увеличаване на репутацията ѝ — една от клиентките, сексимвол с международна

известност, искаше Джулия да преправи къщата ѝ в Болтънс. Маркъс, който дори с черна вратовръзка си изглеждаше все същото хипи, я посрещна. Явно се пръскаше от желание да ѝ каже нещо.

— Малката, имам новина за теб!

— И аз за теб — отвърна Джулия.

— Не толкова добра, колкото е моята. Поръчка. Коронният номер на твоята кариера.

— Къде? Какво? Кой?

— Още един хотел. Но този път ще бъде истинска бомба. Арабски консорциум с неограничени средства. Искат византийска екстравагантност и са избрали теб, за да направиш дизайните.

Джулия засия.

— Занимаваше ги идеята да е нещо като „Сироко“, но искат дори повече...

— „Хиляда и една нощ“?

— Точно така.

— Къде?

— В Лос Анжелос.

Лицето на Джулия помръкна.

— Какво има пък сега? — погледна я сърдито Маркъс.

— Казах ти от самото начало. Никакви поръчки в Щатите. Тази страна ми носи нещастие.

— Ами! Онова е било тогава. Това е сега. Ти си с твърдо установени позиции, известна си и имаш голям успех. Освен това в тази работа има толкова пари, колкото в монетен двор. Какъв е смисълът да отказваш няколко милиона долара само защото мястото на поръчката те смразява?

— Хестър Бранфорд — каза Джулия.

— О, я стига. Това беше преди пет години.

— И петдесет да са, тя няма да се откаже, стига да си е наумила.

— Какво може да ти направи сега, за бога?

— Джени — отвърна Джулия.

Маркъс остана с отворена уста.

— Джени! За Бога, Джулия! Детето на Чарлз Линдберг беше отвлечено преди повече от петдесет години и отвлечането на деца е подсъдно деяние. Дори не си струва да говорим такива неща.

— Тя е способна на всичко, за да ме съсипе — каза Джулия. — Но не за това си мислех. Имах предвид, че ще се опита да ме изкара неподходяща майка — тя направи пауза. — Знаеш, че бракът на Брад е бездетен.

Маркът избухна в гръмогласен пренебрежителен смях и хората започнаха да се обръщат към масата им.

— Майчице, славата ти е повредила мозъка, сладурче.

— Мислех си за нейното самомнение.

— Но тя те мрази и в червата. Защо тогава ще иска детето ти?

— Защото Джени е дете и на Брад.

— А! Значи стигнахме най-последно до това. Изобщо не става въпрос за нея. А за него.

— Не ставай смешен.

— Я стига, скъпа. Познавам те. Твоят бивш е истинската причина да не ме допускаш до себе си вече пета година.

— Казах ти в самото начало — никакво лично обвързване.

— Нито с мен, нито с никой мъж! Бедата при теб е, че се придържаш към ролята си на Света великомъченица Джулия. Виждал съм те безброй пъти, по безкрайно много начини да демонстрираш способността си да се оправяш без мъже, но още не мога да реша дали е садизъм, или мазохизъм. Знам обаче, че е свързано с твоята гордост и с факта, че си емоционална страхливка. И всичко заради онова безгръбначно копеле!

— Не си ми нужен, за да ми четеш списъка със собствените ми недостатъци.

— Може би не, но ми дължиш обяснение защо никога не си се опитала да ги поправиш.

— Научих един болезнен урок, а никога не правя една и съща грешка три пъти — каза ледено Джулия. — Бях честна с теб от самото начало. Само бизнес: при това дяволски добре ти се отплатих.

— Финансово, да. Но иначе ми видя сметката във всичко останало.

— Не съм забелязала да си оставал на сухо — каза заядливо Джулия.

— Не притежавам твоята способност да понасям лишенията. При това не виждам защо да го правя. Но тогава не ти повярвах, не ти

вярвам и сега. Проклет да съм, ако ти позволя да откажеш няколко милиона долара само за да покажеш колко добре се справяш сама.

Джулия поруменя. Маркът никому не цепеше басма. Казваше каквото му е на езика.

— Тук не става въпрос само за тебе, малката. Тук става въпрос също и за мен и моите двадесет процента. Проклет да съм, ако ти позволя да ме прекараш само защото си се посрала от страх пред някаква си стара вампирка, която сигурно от години не се е сещала за теб, или пред някакъв си бивш съпруг, който по мое мнение така й не си успяла да откъснеш от себе си.

— Не съм длъжна да ти обяснявам поведението си!

— Ти не можеш го обясниш и на самата себе си, ако питаш мен. Преди пет години ти отстъпи и й позволи да ти окаля живота без нито една дума на протест, а после се подстрига за монахиня. Стани оттам, където си коленичила, Джулия, преди краката ти да се схванат завинаги.

— Сега ме обиждаш.

— Сега съм искрен с теб. Нали обичаш искреността. Тия глупости с Хестър Брадфорд няма да минат. Ти си образцова майка, в живота ти няма и намек за скандали. Живееш сама, спиш сама — затова ли толкова старателно внимаваш да съм се омел от апартамента ти най-късно до полунощ? Ти си параноичка, що се отнася до Хестър Брадфорд, освен ако тя не е просто извинение. Не от нея се страхуваш в действителност. А от скъпоценния й син.

Джулия бе цялата червена.

— Калифорния е на пет хиляди километра от Бостън и онова, което можеш да правиш в Масачузетс, не непременно можеш да го вършиш и там, въпреки репутацията, че е царство на ексцентриците. В Калифорния има повече хора, разполагащи с власт и богатство, отколкото могат да се поберат в Бостън и в целия щат Масачузетс, а и ти самата вече не си никой. Имаш име, репутация. Нищо няма да смее да ти направи.

— Единствената ми грижа е да се постарая никога да не получи тази възможност.

— Лъжкиня! — думите на Маркът сякаш я зашлевиха през лицето. — Цялата работа е заради онова копеле. Той стои между нас от самото начало и държи ключа от катинара, заключил чувствата ти.

— Няма да се върна в Щатите и точка по въпроса — каза Джулия със стоманена решимост.

— Никаква точка, по дяволите! Няма да изпусна тая работа само защото ти така казваш. Работих твърде дълго и твърде много, за да се докопам до тази сделка, и проклет да съм, ако ти позволя да я одрайфаш само защото ти треперят мартинките от страх — с глас, твърд също като нейния, той прибави: — Имаш една седмица да премислиш всичко така, както само ти можеш — трезво и обективно. Но след една седмица искам искрен — повтарям: искрен — отговор.

— Не мога да си го обясня — отчаяно каза Джулия на Крис. — И то не е защото не искам да опитам. Но самата мисъл да стъпя в Америка ме ужасява.

— Защото той живее там.

— Но как така? След онова, което направи... и което е?

— Това не променя нещата. Той все още ти е скъп и в дъното на душата си го знаеш. Точно от това се страхуваш: че има силата отново да се добере до теб. Той е твоята ахилесова пета, само че мястото, през което достига до теб, се намира между краката. Той е единственият мъж, който някога е успявал в това.

Лицето на Джулия беше потресено.

— Мисля, че си уплашена от онова, в което те превръща: жена, която нито познаваш, нито разбираш. И още по-зле: която не можеш да контролираш. Погледнато отвън, всичко ти е наред; всичко върви добре, никакви проблеми — особено емоционални, с които сама каза, че не можеш да се справяш. Брад Брандфорд е единственият човек на този свят, който може да те изкара от релсите, и онова, от което наистина се страхуваш, е, че може да го срещнеш отново и няма да си в състояние да му попречиш да го направи. Той е причината, поради която държиш Маркърс на разстояние и поради която никога не позволи, на който и да е мъж да прекрачи бариерата.

— Не мога да си обясня защо става така — каза Джулия, сякаш някой я беше стиснал за гърлото. — Не е, че не искам да опитам.

— Маркърс е прав: сама си подливаш вода. Продължавай така, пък да видим докъде ще стигнеш!

Джулия никога не бе виждала Крис толкова разгневена и това я разтревожи и я накара да отстъпи.

Когато каза на Маркър да приеме предложението от Лос Анжелос, единственият му коментар беше:

— Знаех си, че ще разбереш кой е правилният извод.

Хестър Брандфорд протегна ръка и вдигна телефона.

— Хестър Брандфорд... а, очаквах да ми се обадиш — тя се облегна на стола с гримаса. С годините артритът ѝ се беше влошил; сега не можеше да ходи, без да се обляга на някого или на бастуна си. Докато слушаше събеседника си, тя си драскаше на един лист, вече покрит с най-различни фигурки. Но сега изписваше буквите „Дж“, като натискаше дълбоко.

— Напълно ли си сигурен? Никакви съмнения в последния момент, нали? Добре, добре. Няма защо да ти напомням, че по-нататъшното ти благополучие — дори сигурността ти — зависят от това да съм осведомена за всичко по всяко време. Никакви предположения, ако обичаш! Факти — точни и непохватими факти. Знаеш, че никога нищо не оставям на шанса. Много добре. И този път искам абсолютни и неопровержими доказателства. Прекалено се забави с тази работа; време е вече да се заемеш със същността — тя отново се заслуша, а моливът ѝ обграждаше „Дж“-то в лабиринт от бодлива тел. — Тогава опитай с друга тактика. Сега имаш, идеалната възможност. Възползвай се от нея — отново послуша известно време. — Много добре. Дръж ме в течение — и затвори телефона.

— Тук? — попита Джулия невярващо. — Това ли е нашата къща? Защо не? В Калифорния трябва да живееш така, както би искала да си мислят хората! Нали сега си на върха!

Къщата се извисяваше над един каньон, високо в Бел Еър; цялата беше от камък и стъкло.

— Това замък ли е, мамче? — попита Джени с широко отворени очи.

— Позна, Джени-Врен — каза Маркър и я вдигна на рамо. — Нали разбираш, винаги съм искал да видя майка ти да си глътне езика.

Джулия засенчи очи с длан, за да разгледа къщата, впечатлена не само от размера, но и от уединеността ѝ. Не бе видяла други къщи, докато изкачваха хълма. Вратата се отвори и се появи един японец.

— Добре дошли — той се поклони. Изглеждаше съставен само от зъби и усмивки. — Аз съм Ито. Заповядайте.

Джулия престъпи прага и пое дълбоко дъх. Луксът заливаше сетивата, беше прекомерен и вероятно постигнат на ужасни цени. Като в харем. Лъскави материи в ярки цветове, кристал и позлата, абанос и нефрит, злато и седеф.

— Арабите обичат тия неща — обади се Маркъс.

— Имат вкус — намигна Джулия.

— Безплатно е! Да не мислиш, че ще те оставя да плащаш безбожен наем?

— Безплатно?

— Върви със сделката. Някакъв саудитски принц я използвал, за да си устройва купони.

— Искаш да кажеш оргии — промърмори тя.

— Гледката е великолепна. И има басейн — Маркъс я заведе до остъклената стена. Виждаше се обширна градина, която се спускаше плавно надолу по каньона, и басейн — по-скоро езеро. Джулия потръпна.

— Окей, не е по твой вкус, но е безплатно. На горния етаж е по-добре, ела да видиш.

Спалните преливаха от разкош. Килими, свещници, брокати, покрити с огледала тавани, дълбоки вани. В една от тях имаше лебед от алабастр, извил глава, сякаш за да си почисти перата с клюн. Златната му човка беше кран, от който течеше водата.

Джулия избра най-поносимата спалня. Беше цялата във възможно най-бледото бледорозово и най-бялото бяло.

— Все още носи привкуса на харем. А и къщата е ужасно изолирана — каза със съмнение тя. — Има ли съседи?

— Разбира се. Само че не са много наблизко. Тук плащаш за привилегията да не те гледат. Но ако дойдеш до прозореца... — той вдигна тюленото перде. — Виждаш ли онова синьото между дърветата? Това е басейнът на съседа ти.

— И все пак е доста далече — Джулия се сети, че точно тук бяха ограбили една нейна клиентка: трима маскирани мъже насилили

вратата, пребили прислужника и претършували всичко. — Ито единственият прислужник ли е? — попита тя.

— Единственият. Е, идват и от службата за почистване... Знаеш ли какво? След като очевидно имаш резерви да останеш тук сама, защо да не заема една от спалните? Поне ще имаш мъж в къщата... и ще се чувстваш по-сигурна...

— И аз ще се чувствам по-сигурна — каза Барбара, младата бавачка на Джени, но Джулия не бързаше да се съгласи. Ако Маркърс се настанеше да ношува тук, щеше да изглежда, че живеят заедно, а дългата ръка на Хестър Брадфорд лесно можеше да я достигне. От друга страна обаче, ако нещо се случеше с Джени...

— Добре — съгласи се тя. Въпросът беше уреден.

— Защо не си починеш, докато отида в града и задвижа нещата — предложи Маркърс. — После ще излезем да празнуваме. Първа нощ в Лос Анжелос и така нататък. Ще ти покажа града. Ще те взема в осем часа, става ли?

— Добре.

— Може ли и аз да дойда? — попита Джени.

— Не този път, миличко, но някоя неделя ще те заведа в най-прекрасния рай за малки момиченца... както и за малки момченца, ако трябва да сме точни — той направи ефектна пауза. — Дисниленд!

Лицето на Джени грейна.

— Ооо, чичо Маркърс, Дисниленд! Може ли да видя Доналд Дък и Омагьосания замък, и да се возя на големия кораб, и...

— Всичко — обеща Маркърс. — Ще прекараме целия ден там, нали?

Джени се хвърли на врата му и го целуна.

— О, да, моля те, Маркърс!

Джулия им се усмихна. Джени обожаваше Маркърс, който се отнасяше с нея като с принцеса.

— Браво, моето момиче — каза той и я пусна на земята. — Сега тичай при Барбара — когато тя изтопурка навън от стаята, Маркърс каза на Джулия: — Да се изгупаш зашеметяващо тази вечер. Искам на някои хора да им изтекат очите. Сложи си онази, черната рокля с бродерията.

— Слушам, о, пресветли господарю — поклони се Джулия.

Роклята беше от шифон и по нея със златен конец бяха избродирани листа; гърбът беше изрязан дълбоко; талията беше очертана с широк кожен колан, гъвкав като коприна. Джулия тъкмо си го закопчаваше, когато се обади Маркъс.

— Закъснявам — каза той. — Можем ли да се срещнем, вместо да идвам? Вземи такси и ела в хотел „Сенчъри Плаза“, не е много далече. Ще те чакам във фойето в осем и петнадесет, става ли?

— Добре — каза Джулия.

Точно когато таксито на Джулия потегли към хотела, Брад Брадфорд беше на летището в Лос Анжелос. Трябваше да бъде на самолета за Бостън, но един телефонен разговор го бе застигнал точно когато щеше да напусне Сан Франциско.

— Брад? — не можеше да сбърка този гърлен глас, пълен със секс и трептящ от обещания.

— Триша?

— Изненада ли се? Приятно, нали?

— Фантастично! Къде си отседнала?

— В Бевърли Хилс, „Сенчъри Плаза“. Искаш ли да дойдеш да си поиграем?

— Разбира се! Откъде знаеш, че съм в Сан Франциско?

— Винаги знам къде си, скъпи.

Точно както той знаеше къде иска да го вкара тя. И където той искаше да бъде точно сега.

— Ще хвана друг самолет — каза той. — Не почвай купона без мен.

Триша Тримейн беше настоящата секс-богиня на Холивуд, и то не само на екрана. Тя имаше ненаситен сексуален апетит и тлееща чувственост, която се разгаряше в леглото като напалм. Брад я беше срещнал на една премиера и после бяха отишли в хотела му. Оттогава се срещаха винаги, когато имаха възможност.

Точно от това се нуждаеше в този момент. Настроението му мигновено се повиши. За него, мисълта, че трябва да се прибира вкъщи, беше кошмарна. Напоследък винаги беше така. Нямаше при какво да се върне. Освен при съпругата си — вече алкохоличка. Бракът му с Каролайн се бе оказал неуспешен; повече нямаха какво да си

кажат, а натрапчивата ѝ сприхавост бе започнала да го дразни непоносимо. Към това се прибавяше обстоятелството, че тя бързо губеше красотата си — направо подпухваше от алкохола.

— Защото съм отегчена! — натякваше му тя. — Отегчена, отегчена, *отегчена!*

А майка му пак започваше да опява за явната неспособност на Каролайн да зачене.

— Вината не е моя — казваше той. — Правиха ми няколко изследвания. На нея също. Няма никакъв физически проблем. Не става, защото тя е отчаяна. Казаха ѝ, че сама си разбива шансовете.

Изпитваше ужас от секса с жена си. Винаги се чувстваше изнасилен. Отчаяната ѝ настоятелност той да я оплоди, за да забременее, накрая стана причина тя сама да предизвика поражението си. Лекарите ѝ бяха казали да остави на природата да следва собствения си курс, да се наслаждава на секса заради самия секс, а не да го възприема само като средство за продължаване на рода, но тя изтощаваше себе си и него в трескавите си опити. След това чакаше, като отбелязваше дните в календара си до датата, очертана с червено кръгче. Когато, както се случваше винаги, ѝ се налагаше да зачеркне и нея, тя се отвърщаше от календара и се отправяше към бутилката. Напиваше се, крещеше, ругаеше и хвърляше каквото ѝ попадне подръка.

— Нищо чудно, че не зачевам, след като си пръскаш семето в леглата на безброй други жени! Чукаш, докато пресъхнеш, и когато дойде време да се завъртиш и около мен, вече нищо не е останало — пицеше истерично тя. — Какво се опитваш да направиш? Да изчукаш всички жени на света? Вечно миришеш на курва, копеле такова!

— Знаеше от самото начало какъв ще е бракът ни. Не обвинявай мен, ако се чувстваш прецакана. И не е моя грешката, че не забременяваш. Твоя е!

И така нататък, и така нататък.

— Една грешка е достатъчна — беше му казала студено майка му. — Няма да търпя втора. Трябва да я накараш да се успокои, Брад. Тя трябва да има дете — ти трябва да имаш син.

Но след пет години брачен живот Каролайн нито веднъж не бе пропуснала цикъл. Менструацията ѝ беше точна като часовник. Такива бяха и пристъпите ѝ на пианство.

Господи! При всички жени, които бе имал, трябваше да се забърка точно с двете най-долнопробни. Благодареше на Бога за Триша. Тя щеше да върне сладостта в киселите му напоследък дни, да му даде нещо приятно, без да иска нищо в замяна.

Пристигна в „Сенчъри Плаза“ и се отправи самоуверено към рецепцията.

— Мис Триша Тримейн, ако обичате. Очакват ме. Казвам се Брадфорд.

Администраторът вдигна телефона, а Брад се обърна, за да огледа искрящото фоайе. Беше пълно с хора. Както винаги, интересът му беше прикован в жените. Оценяваше, одобряваше или отхвърляше, докато блуждаещият му поглед не се спря на едно прекалено познато лице. Първата му жена — изумително красива, в черно и златно — седеше в едно от дълбоките кресла и прелистваше някакво списание. Сърцето му подскочи толкова силно, че той отстъпи крачка, точно върху пръстите на човека, застанал зад него.

Извини се механично, скри се зад най-близката стойка с пощенски картички и се втренчи в Джулия, без да може да откъсне поглед. Един от асансьорите избълва малка тълпа, която тръгна между нея и него. Нетърпеливо — дори отчаяно — той се измести и изведнъж разпозна друго лице. Отвори уста, но видя накъде се е запътил мъжът. Точно към първата му жена, без колебание, самодоволно. Тя го погледна и Брад видя как по лицето ѝ се разля искряща усмивка. После стана, а мъжът я целуна. Казаха си нещо, после той я хвана под ръка и я поведе към плъзгащите се стъклени врати на входа. Портiererът им извика кола и мъжът грижовно настани Джулия в нея, после се качи ѝ той. Потеглиха към Лос Анжелос.

Брад дълго гледа след тях. Сетне се извърна и бавно, като сомнамбул, седна на мястото, където бе седяла Джулия. Все още беше затоплено от тялото ѝ. Можеше да усети аромата на чувствения ѝ, женствен парфюм. Стисна здраво очи. „О, Джулия, Джулия...“ — повтаряше умът му.

Не беше мислил за нея от много време. Въобразяваше си, че я е изтрил от живота си, но сега миналото сякаш скочи срещу него и го повали — особено онзи техен ужасен последен конфликт. Който беше започнал с едно обаждане на Битси. Тя беше в истерия и плачеше, обезумяла от ужас.

— Брад, слава богу... Звъних навсякъде! Мама... получи сърдечен пристъп. Заради Джулия! Тя е виновна... каза такива ужасни неща. Брад, трябва да си дойдеш у дома — веднага! Ела си, мама те вика — мисля, че ще умре! Брад, моля те, моля те, ела си...

Той се бе свързал с Аби, която бе потвърдила историята на Битси.

— Майка е в окръжната болница. Сърдечен пристъп. Джулия я е обидила ужасно, толкова ужасно, че се е обадила астмата ѝ, а това е предизвикало сърдечния удар. Сега е в интензивното. Тъкмо тръгвах натам. Ела и ти. Веднага.

Но той не можеше да тръгне, преди да се види с Джулия. И оттогава лицето ѝ го преследваше: пребледняло, с разкъравена уста, с мъртвешкия отпечатък на дланта му през бузите ѝ.

Отвори очи и щракна с пръсти към един минаващ келнер.

— Бърбън. Двоен, с лед. „Джак Даниелс“. Бързо.

Не бе знаел, че е възможно да изпита такъв ужас. Буквално беше обезумял. Полетът до дома бе останал в паметта му като някакво неясно петно. Бе пил през цялото време, докато прекосяваха Атлантика, и беше все още ужасяващо трезвен, когато най-накрая стигна при майка си. Тя беше цялата в тръбички и игли; успокоителните я бяха превърнали в зомби. Той бе паднал на колене, бе ѝ ломотил един Бог знае какво, умолявайки я да не умира. И тя отвори очи и го погледна, без да го познае, а после... после прекрасните ѝ очи заблестяха и се изпълниха със сълзи.

— Сине — той едва бе чул шепота ѝ. — Знаех си, че ще дойдеш, щом имам нужда от теб. Остани при мен, Брад, не ме оставяй, моля те...

Той бе ужасен. Неговата майка — неговата непобедима, непоклатима майка, смалена до тази уязвима, жалка, уплашена жена. Ако Джулия му беше подръка, щеше да я убие; щеше да размаже красивото ѝ лице, да строши всяка костичка.

Отказа да остави майка си, докато не обявиха, че е извън опасност, което — след като се бе върнал при нея — бе станало учудващо бързо.

— Въздействието ви е по-добро от всички лекарства — казаха лекарите. — Малко преди да пристигнете състоянието ѝ силно се колебаеше. Сега сърцето ѝ се е стабилизирало и е като нова помпа.

След като ви е видяла, тя очевидно е решила да оцелее. Преди изглеждаше, че за нея няма значение дали ще оживее.

По-късно, когато я докараха у дома, тя беше извънредно нещастна заради случилото се и обвиняваше себе си.

— Тревожех се от седмици, скъпи; всъщност още откакто отидохте в Париж. До слуха ми долитаха такива неща... Толкова се тревожех за теб, за онова, което ти правеше тя...

— Защо не ми каза?

— Щеше ли да ми повярваш? — каза с укор майка му. — Тя те беше заслепила, най-скъпи мой. Не можеше да видиш друго, освен нея.

— Освен онова, което ми показваше, искаш да кажеш.

— Вече мога да съм искрена. Имах много съмнения за тази жена, още от самото начало. Толкова хладна, такъв нечовешки контрол. Изобщо не беше естествена. Винаги съм мислила, че е като красив сталагмит — студена и твърда — прекрасните ѝ очи се навлажниха. — Не можех да повярвам, че чувам обидите, с които ме обсипа, имената, с които ме нарече...

— Шшт. Не трябва да се разстройваш.

— Мое най-скъпо момче, знаех си, че ще дойдеш, когато имам нужда от теб. Нима не съм казвала винаги, че ти си моят живот? — после добави раздражено: — Защо ѝ трябваше да лъже за онези столове? Беше толкова глупаво. Те вече бяха моя собственост. Защо ще я пращам до Версай, когато маркизата не е там?

— Измислица за прикритие. Искала е да бъде с онова мазно швейцарско копеле.

— Мое бедно, бедно момче. Как те нарани тя! Никога няма да ѝ простя, че те нарани, никога!

— Няма да има шанса да го направи отново. Всичко е свършено. Край. Казах ѝ го.

— Толкова съжалявам! Прости ми, момчето ми...

— Да ти простя?! Защо?

— Аз... чувствам, че аз съм причината за всичко това...

— В никакъв случай! Тя те използва, това е всичко! Никога вече. Няма да има този шанс. Искам да приключа с този брак: колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Ще получиш свободата си, мое най-скъпо момче.

Но всъщност Джулия бе направила първата стъпка. Една сутрин, докато майка му четеше някакво писмо, той разбра от изражението ѝ, че нещо не е наред.

— Какво има пък сега?

— Подала е молба за развод — майка му изглеждаше потресена. — С такива зловни изрази... не, няма да те разстройвам. Остави това на мен, скъпи — лейди Хестър смачка писмото. — Няма да позволя тази жена да очерни името ти.

— За какво говориш?

— Става дума за някаква жена на приема в посолството.

Той изобщо беше забравил. Какво значение имаше това?

— Не те обвинявам. Един мъж трябва да е свободен. А при такава жена... не се ядосвай, скъпо момче. Ще я науча аз. Решена съм да се боря с нея и ще се преборя! Да обвинява теб — теб! — в такава насилие!

— Не бива да се разстройваш.

— Ще се разстроя, ако не ми позволиш да се разправа с тази... с тази авантюристка! Аз мога да бъда страшен противник! Ще ми позволиш ли да се... оправя с нея от твое име? Не мога да понеса да те гледам разстроен.

— Прави както намериш за добре — каза той с облекчение. — Знаем, че мога да ти се доверя. Ти винаги си постъпвала правилно.

Тя така и направи. Той пет пари не даваше. Подписваше, каквото му даваха, без да чете. Всичко, което искаше, бе да се отърве. И върна на думата си, майка му уреди нещата така, че нямаше и помен от скандал. Когато получи документите, с които окончателно се слагаше край на брака му, той само попита:

— Как?

Майка му повдигна рамене.

— Ами така.

Значи бе трябвало да купи мълчанието ѝ! Господи, каква проклета кучка! Гърчеше се при спомена за нея. Той, Брад Бранфорд, играчът, да бъде изигран, при това унищожително. Особено след като тя бе заплашила да съди за заплащане за хотела. Значи това винаги е искала: пари! Вечният победител бе победен — и то като недоносче.

За известно време потъна в сляпо, диво сексуално буйство, с което си изливаше яда и в което намираще някакво отмъщение — но

незадоволително. След това изпадна в апатия. Никога не се бе чувствал толкова победен, толкова разбит. Никога не бе претърпявал толкова поражение; никога не го бяха изоставяли и отхвърляли. И точно тогава Каролайн се бе показала толкова мила, толкова търпелива. Понасяше всичките му настроения, отнасяше се с уважение към мълчанието му. Ако това не беше доказателство за любов... Само дето той никога не бе бил в състояние да я обича. Не и по начина, по който бе обичал Джулия. Всъщност по никакъв начин.

Майка му се беше оказала права и в това отношение.

— Сега сигурен ли си, че Каролайн е онова, което искаш, скъпи? Че не е само защото аз мисля, че е подходяща за теб.

— Преди направих собствения си избор и виж колко погрешен се оказа.

— Е, Каролайн не е жена, която преследва кариера. Всичко, което иска, си ти. За нея винаги ще си на първо място. Тя няма да се съревновава с теб, скъпи, нито да те предаде. Твърде много те обича.

И очакваше твърде много, и изискваше твърде много. Повече, отколкото бе в състояние да даде. Беше опитал, наистина беше опитал, но чувството го нямаше. Не беше като с Джулия. Която изплува от дълбините на душата му, където я беше заровил, за да се превърне в отчаяна нужда.

Той си я представи такава, каквато я беше видял преди малко. Изглеждаше успяла; самоуверена и щастлива. Усмивката ѝ беше искрена — от нея извираше чувство. А ѝ облеклото ѝ беше скъпо. Винаги се бе обличала добре — дори когато сама се издържаше, макар тогава очевидно да имаше повече вкус, отколкото пари. Тази нощ обаче около нея сияеше ореолът на богатството — роклята ѝ направо вонеше на пари. Очевидно бе постигнала успех — бе използвала парите, които бе изстискала от него, с добър резултат. Да, сигурно имаше доста пари. Иначе защо Маркърс Левин ще е в играта? Това извратено копеле можеше да надуши парите дори ако са заровени на два метра под земята.

Но какво правеше тя с него? Вероятно бяха любовници и...

— Господин Брадфорд? Мис Тримейн пита за вас — каза едно пиколо.

По дяволите! Съвсем я беше забравил. Вече нямаше никакво желание да я вижда. Искаше да остане сам, да мисли.

— Не си ме намерил — каза решително той на момчето. — Кажи, че съм оставил съобщение. Повикали са ме по спешен делови въпрос. Искам обаче да провериш нещо — той измъкна една банкнота. — Отседнала ли е тук една жена, Джулия Кери... и един мъж, Маркърс Левин. И ела да ми кажеш.

След малко момчето се върна. Нито един от двамата не беше регистриран в хотела.

— Добре. Но все бяха отседнали някъде. И той осъзна, че е решен да открие къде — и как. Не знаеше защо. Знаеше само, че трябва да го направи. Заради себе си.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Справи се добре, скъпи — каза майка му, когато Брад се върна в Бостън. — Знаех си, че ще се справиш.

— Информацията ти беше вярна до последната запетайка, както винаги. Имат финансови затруднения и Швейцария им е отказала. Предложих шестдесет цента за долар и просто ми капнаха в ръчичките. Филдинг не беше много щастлив, но ситуацията беше или ние, или нищо, а той поне си запазва службата.

— Само докато успеем да го отстраним. Това, че е оставил нещата да стигнат толкова далеч, е признак, че вече не е в най-добрата си форма. Щом можем, ще назнача друг на негово място. И така — продължи мило тя, — мислех си, че ще отидеш в Палм Спрингс за края на седмицата.

— Промених решението си. Помислих си, че ще е добре да се върна право вкъщи, за да ти кажа добрата новина.

— Скъпо момче. Толкова си внимателен...

Но вниманието му не беше насочено към нея. Първо беше отишъл в офиса и се беше обадил на детективската фирма, която „Брадфорд и синове“ наемаха, когато искаха информация за някой конкурент или относно бъдеща сделка. Обясни накратко, че иска от тях да проучат Джулия Кери, понастоящем пребиваваща в Лос Анжелос, в района на Бевърли Хилс. Направи кратко резюме на историята ѝ и каза, че иска изчерпателни сведения за последните пет години: работата ѝ, живота ѝ, финансовото ѝ положение, приятелите ѝ, обкръжението ѝ.

— ... Всички подробности. Тя е една от кандидатките ни за голяма поръчка и искаме да знаем всичко за нея. Но искам щателно свършена работа. Нищо не трябва да бъде пропуснато, дори личният ѝ живот. Разбирате ли?

— Естествено, господин Брадфорд.

— Колко време ще отнеме?

— Зависи колко надълбоко ще трябва да ровим. Три, четири, може би пет дни.

— Проверете всичко. И ми изпратете доклада си в обикновен плик. Но не вкъщи. Ще ви дам адреса.

След това се обади на една своя приятелка в Ню Йорк и я помоли да му звънне, когато пликът пристигне.

Тя му се обади след четири дни и той веднага позвъни на още едно място.

— Марти? Брад е. Слушай, имам нужда от убедително причина веднага да дойда в Ню Йорк. Можеш ли да измислиш някаква?

— Какво ще получа за това?

— Телефона на Доди Лорънс.

— Става. Къде да ти се обадя?

— В офиса. До половин час. След това излизам.

— Добре.

— Изникнала е някаква спънка в шведската сделка — каза той на майка си раздражено. — Трябва се изстрелям и да оправя нещата.

Договорът беше крупен, ставаше въпрос за много пари и той знаеше, че майка му няма да иска да рискува. Пък и нали той оправяше проблемите на компанията.

— Значи трябва да отидеш — веднага се съгласи майка му. — Но ме дръж в течение.

— Естествено.

— Какво е това? — попита приятелката му, като му подаваше плика. — Мръсни снимки? — на плика имаше надпис: „ЛИЧНО“.

— Надявам се да има една-две снимки. Страшно ти благодаря — той я целуна забързано. — Ще ти се обадя.

Излезе от блока, влезе в най-близкия бар и седна в едно празно сепаре. След един час и няколко двойни уискита все още седеше, подпрял лице на юмруците си, втренчен в снимката на петгодишната си дъщеричка със златисточервена коса и с неговите лице и очи. Дженифър Кери, накратко Джени. Родена половин година след като бе напуснал Джулия. Баща! Всички тези опити с Каролайн, а неговото дете — неговата дъщеря — е съществувала. И нито намек от Джулия. Която бе постигнала изключителни успехи. Сега Брад знаеше всичко

за Маркърс Левин, за „Джулия Кери (Дизайн) Лимитид“, за репутацията, която си беше създала, за парите, които беше спечелила, престижните поръчки, с които се бе заемала. А кулминацията беше сега в Лос Анжелос.

Поръча си още едно питие. Тази коварна, измамна кучка! Нямаше никакво право! Не беше честно! Дженифър беше и негово дете! Какво право имаше тя? Защо тя трябваше да има всичко, а той — нищо? Нищо.

Беше объркан и дълбоко обиден. Вместо да чувства (както би трябвало), че е заличил Джулия от живота си, той имаше усещането, че тя е тази, която е победила: тя го бе отстранила от живота си. Тя беше спечелила. Просто не беше честно.

„Мама ще знае как да се справи с това — помисли си той. — Точно така. Трябва да ѝ кажа — тя ще знае какво да направи.“

Забърника в джобовете си за пари. Ръцете му трепереха толкова силно, че изпусна банкнотите на пода. Събра ги, изправи се, залитна и подвикна на бармана:

— Хей, ще ми извикаш ли такси?

— Десет цента — каза барманът.

Навън беше студено и малко му мина.

— Аз пияници не возя — каза агресивно шофьорът.

— Не съм пиян. Зле ми е.

— А на мен ми се вижда, че си се гушкал с бутилката. От бара излизаш, нали?

— Ще платя двойно. Моля ви се...

Отпусна се на мръсната седалка. Шофьорът продължи все така войнствено:

— Повърнеш ли, ще ти взема тройно, ясно ли е? Накъде сега?

Приятелката му възкликна изумено, когато го видя облегнат на вратата ѝ. Беше блед, беше му лошо и трепереше.

— Господи, Брад! Какво има? Изглеждаш ужасно.

— Кафе. Без захар — изхриптя той. — Много кафе.

— По-добре полегни — тя го поведе към големия плюшен диван. Той се строполи върху него със затворени очи, ръцете му стискаха плика. Когато се върна с голяма чаша кафе и се опита да измъкне плика от ръцете му, той се вкопчи в него още по-здраво.

— Не, това е мое! Мое! — очите му се напълниха със сълзи. — Мое! — той се обърна по корем и раменете му се разтресоха.

Тя предпазливо сложи ръка на рамото му и той се обърна, хвърли се към нея, прегърна я и зарови лице в скута ѝ. Плака дълго, после със зачервени очи, с уталожен гняв, вече изтрезнял, си изгълта кафето. Продължаваше да стиска плика.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита тя.

— Не, благодаря. Вече направи достатъчно.

— Ами... скоро трябва да тръгна за работа.

Тя беше момиче от шоупрограмата и си имаше възрастен богат любовник, който я издържаше. Имаше разкошна външност, но не я биваше много в леглото. Брад ѝ беше направил предложение една вечер след шоуто и оттогава поддържаха нередовна връзка — той и се обаждаше, когато идваше в Ню Йорк. Винаги се бе проявявал като блестящо самоуверен, губелно привлекателен, фантастичен ловец. Но сега я плашеше и смуцаваше.

— Добре, отивам си — той прокара пръсти през разрешената си коса. — Може ли да ползвам банята ти?

Излезе поосвежен, само бледото му лице и червените очи подсказваха за пиянската истерия отпреди малко. Още стискаше плика. Тя не можеше да се насили да срещне погледа му.

— Благодаря — каза той — нещо неприсъщо за него. На вратата предпазливо се наведе и я целуна по бузата.

— Съжалявам за това, което ти се е случило... каквото и да е то — прошепна тя и забързано затвори след него. Надяваше се повече да не ѝ се обади.

Когато се върна в Бостън, откри, че майка му е отишла във Фермата.

— Днес е рожденият ден на майка ви, сър — каза Томас изненадано.

Божичко! Беше забравил. Но подаръкът му беше готов. Възможно най-големият флакон с „Червена роза“ на „Флори“, който вървеше с цветето, което бе поръчал: от рубини и изумруди, с капчици роса от диаманти по листенцата. Качи се в стаята си, за да го вземе, и потегли с колата към Фермата.

Цялото семейство беше там, дори Патриша ван Шуйлер, за която Джонатан — по-големият син на Битси — наскоро се беше сгодил. Чакаха него, за да седнат на масата за вечеря, така че трябваше да отиде в стаята си и бързо да се преоблече. Усещаше мрачния поглед на жена си. Нямаше никаква възможност да поговори с майка си насаме.

— Добре ли си, скъпи? — смръщи се тя, като се облегна на ръката му на влизане в трапезарията.

— Добре съм. Останахме на официалния обяд, нали знаеш как е.

— Оправи ли нещата?

— Разбира се, няма проблеми — излъга той.

— Дръж Каролайн под око — промърмори майка му. — Вече изпи три двойни мартинита преди вечеря. Трябва да поговорим, скъпи. Така не може да продължава...

— И аз искам да говоря с теб — каза тихо той.

Тя стисна ръката му.

— След вечеря.

Но докато се хранеха, Битси пусна духа от бутилката.

— Познайте кой е жив и здрав и живее в Калифорния — каза тя със светнали очи.

— Кой? — избумтя Аби.

— Един човек, който не би трябвало да си добрува.

— Кой?

Очите на Битси се обърнаха към брат ѝ, който през цялата вечеря пазеше мрачно мълчание.

— Джулия Кери!

Възцари се тишина.

— Битси! — в гласа на лейди Хестър се долавяха забрана и недоволство.

— Бъфи Зейтън я видяла — в Дисниленд, представяте ли си? Миналата неделя. И познайте какво? С нея имало дете. Червенокосо момиченце. Бъфи не го разгледала добре, но казва, че сигурно било нейно. И нещо още по-интересно. Познайте с кого била! С Маркърс Левин!

Лейди Хестър хвърли поглед към сина си. Той се бе втренчил в едва докоснатата си храна, лицето му бе безизразно.

— Мислех, че е в затвора — отбеляза Дрексел Адамс.

— Но мама не го даде под съд, нали, мамо? — попита невинно Битси.

— Маркърс наистина... ми беше симпатичен — призна невъзмутимо майка й. — Но не съм го виждала, откакто не работи при мен — тя замълча за миг, после добави небрежно: — Всъщност и аз научих, от друг източник, че Джулия се е върнала в Щатите — тя презрително повдигна рамене. — Някои хора много обичат клюките.

— И очевидно живее с Маркърс Левин, а? — продължи Битси.

— Искаш да кажеш, че детето е негово? — попита стреснато Аби.

Лейди Хестър стисна отвратено тънките си устни.

— Не, от надежден източник разбрах, че детето е от връзката й с Пол Шамбрун — тя хвърли нежен поглед към безстрастното лице на сина си. — Не ти го казах, за да ти спестя това, скъпи.

Смехът на Битси беше триумфиращ.

— А бе кучката си е кучка!

— Кой ти каза, че детето е от Пол Шамбрун? — попита Брад.

— Скъпи, имам си източници. Към тях се прибавя и фактът, че... е, сметнах за редно да държа тази жена под око. Тя е такава двуличница... Нямах никакво намерение да й позволя да ти припише това дете. За щастие, мисля, че то е копие на баща си.

„Така е — помисли си Брад. — Одрала ми е кожата.“

— На колко е години? — попита Битси с ненаситно любопитство.

— Почти на шест.

— Това си пасва — въздъхна Аби.

Лейди Хестър махна с ръка.

— Джулия Кери и нейното копеле изобщо не ни интересуват. Ако питате мен, тя и Маркърс Левин много си подхождат. Сега ще пийнем ли кафе, докато разопаковам подаръците си?

Брад автоматично помогна на майка си да стане от стола. Главата му се въртеше. Беше излъгала, че Джени е дъщеря на Пол Шамбрун. И за миг не бе повярвал, че само са й „описали“ детето. Майка му знаеше всичко, какъвто си й беше неизменният навик. Щом беше държала Джулия под око, значи я бе наблюдавала с окото на орел. Което означаваше, че знае точно как изглежда Джени. Следователно беше излъгала.

Неговата майка — лъжкия? Защо? Защо? Човек трябваше да хвърли само един поглед на Джени, за да разбере, че тя е Брадфорд, а като се имаше предвид провалът на Каролайн да роди наследник...

Нещо не беше наред. Нещо ли? Всичко. Така беше, откакто отново видя Джулия. Това, че я видя, разклати устоите на внимателно изградения му живот, само дето той се беше оказал пълна разруха. А ако майка му го лъжеше... Той се втренчи в нея, докато тя възклищаваше от удоволствие пред подаръците. Щом го бе излъгала за това, можеше ли — възможно ли беше — да го е лъгала и за други неща?

Когато подаде кафето на жена си, тя прошепна така, че да може да я чуе само той:

— Благодаря, татенце!

Едва се удържа да не трепне и да не разлее горещото кафе в скута ѝ. Насили се да устои на погледа ѝ. Откъде знаеше, по дяволите? Бурята, бушуваща у него, се засили; имаше чувството, че всичко се разпада. И когато видя как Каролайн гаврътна коняка си и протегна чашата за още, разбра, че нещата отиват от лошо към по-лошо.

Но пък Каролайн се оказа идеалното извинение, когато по-късно майка му каза:

— Скъпи, за какво искаше да говорим?

— По-късно мамо. Ще кача Каролайн да си легне, иначе ще трябва да я носят.

Ноздрите на майка му се разшириха от отвращение.

— Трябва да се направи нещо — каза решително тя. — Навиците ѝ стават обект на клюки.

— Точно за това исках да поговорим — излъга бързо Брад. — Но по-късно, когато я сложа да легне.

— Разбира се, мило момче. Отведи я. Колкото по-бързо, толкова по-добре.

Трябваше да придържа Каролайн, докато се качваха по стълбите. Тя се препъваше и олюляваше. Беше изпила цяла бутилка кларет на вечеря, плюс трите двойни мартинита преди ядене и един Господ знае колко много коняци. Но не беше чак толкова пияна, че да не може да му се озъби още щом влязоха в спалнята.

— Ако това дете е на Пол Шамбрун, аз съм трамвай!

— Откъде знаеш?

— Интересува ме какво знаеш ти! Или майка ти е скрила от теб и това, както и всичко останало?

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че държи бившата ти жена под наблюдение още от мига, в който я изхвърли от това семейство! И прекалено бързо приключи с въпроса за Джулия Кери тази вечер. Ако хлапето наистина беше копеле на онази кучка, щеше много по-охотно да различи този факт!

В пиянската логика на Каролайн имаше смисъл, но Брад все пак попита:

— Откъде знаеш, че е държала Джулия под наблюдение?

— Тя държи под наблюдение всички, глупако! Теб, мен, сестрите ти, зетьовете ти... Знае всичко за всеки.

— И за мен?

— Особено за теб! И никога нищо не ти казва, освен ако не мисли, че ти така и така знаеш.

— Това е лъжа!

— Да, ама не е! Време е за истината, Брад, и бога ми, аз горя от желание да ти я кажа!

Каролайн се заклатушка до гарафата и чашите, сложени на близкия бюфет, наля си и жадно загълта.

— Винаги бягаш от истината като от дявола! Че как иначе, след като през целия ти живот майка ти те е хранвала с лъжи!

— Ти лъжеш!

— О, не, не лъжа! Тази вечер ще чуеш самата истина, Бог ми е свидетел! Време е вече.

Каролайн беше настроена войнствено. Новината, че Джулия Кери има дете, беше капката, която преля чашата. Тази кучка имаше всичко. И особено детето, с което тя, Каролайн Брадфорд, толкова отчаяно се бе опитвала да се сдобие.

— Това хлапе е твое дете! Ако не беше, майка ти щеше да ти го каже в минутата, в която се роди! Тя мрази Джулия Кери толкова много, че би й натикала физиономията в лайна и би стъпила върху главата ѝ. Не ти е казала и думичка, защото детето е твое — твое, невярно копеле такова, твое!

— Не викай! Да не искаш цялата къща да ни чуе?

— Не ми пука кой чува. Така и така е време всички да научат.

Каролайн отиде с клатушкане до вратата, отвори я широко и кресна:

— Чувате ли бе?

Брад се хвърли след нея, затръшна вратата и бутна жена си настрани толкова силно, че тя залитна, но се вкопчи в бюфета и не падна.

— Няма да ми затвориш устата. Вече не. Достатъчно мълчах. И то за какво? Ти доказва мъжествеността си, нали, така че нашата липса в тази насока е по моя вина — както винаги! Писна ми от теб и от проклетата ти майка! Писна ми да чукаш всичко, дето носи пола, и да ме оставяш сама седмици наред. Писна ми да тичаш при майка си, когато трябва да се обръщаш към мен, своята съпруга, чуваш ли? — гласът на Каролайн се беше повишил до писък и проникваше лесно през стените. — Ти и твоето поведение на разстроено малко момченце! Винаги тичаш при мама, когато ти се счупи играчката. А как ще ме поправиш мен? Вие двамата ме счупихте! И не давате и пукната пара за мен! Мислите само за себе си, за своите егоистични душици — защото точно такъв те е направила майка ти, негодник с негодник!

Брад я зашлеви и тя отново политна.

— Точно така! Давай, пребий ме, както преби нея. Никога не си могъл да понесеш истината!

Брад я стисна за раменете и я разтърси.

— Каква истина! Каж ми, каква истина?

— Истината, че твоята майка ти е промила мозъка! Ако ти каже, че луната е от сирене, ще повярваш, защото го казва тя! Толкова здраво те е омотала, че не можеш да се отскубнеш! Накарала те е да си мислиш, че си дар божи, и когато някой не се отнася с теб така, тичаш да цивриш и да се оплакваш. А тя знае какво ще направиш във всяка ситуация, защото те е програмирала от деня, в който си се родил. И в единствения случай, когато излезе от очертаното русло, тя се отърва от вмешателството! — Каролайн му се изсмя с наслада. — Не знаеше за това, нали? Онази парижка измислица беше скроена. Тя ми каза да чакам, докато часът ми настъпи. Че след шест месеца ще бъдеш свободен и че ще мога да те имам, ако още те искам: а аз те исках. Господи, исках те! — Каролайн заплака. — Бях толкова луда по теб, че пет пари не давах какво прави тя, стига да ми позволи да те имам! Тя те ожени за мен. Тя те праща при всичките ти курви! Не загриваш ли,

нещастно копеле такова, че на майка ти не ѝ пука колко жени ще заведеш в леглото си, докато всичко, което искаш от тях, е секс? Но истински се ужаси от онази единствена жена, която те обичаше. Тя ревнуваше от Джулия Кери! Толкова ревнуваше, че щеше да се побърка. Защото те искаше. Собствената ти майка е влюбена в теб, глупако!

Брад отново я удари и тя падна.

— Лъжеш! — той беше побелял, потеше се. — Лъжеш, мръснице!

— Само така, удряй и бягай, както винаги! Също като майка си. Тя ме омъжи за теб, защото знаеше, че не ме обичаш. Също както знаеше колко много те обичам аз; знаеше, че бях готова да дам всичко, да направя всичко, за да те имам. Само дето никога всъщност не си бил мой — Каролайн се засмя истерично. — Единственото, което получих от теб, беше една хартийка, която правеше всичко законно. Ти получи мен, а майка ти получи париците на баща ми. Моята зестра! Майка ти те продаде, нещастно копеле такова! Как се чувстваш като стока?

Брад се бе втренчил в нея с разкривено лице.

— Лъжи, само лъжи — каза той без капка убеденост. — Толкова си пияна, че не знаеш какви ги плещиш.

— Грешка! Толкова съм пияна, че поне веднъж мога да ти кажа истината! И знаеш ли защо: защото вече не ми пука нито за теб, нито за нея, нито за целия ви проклет клан!

— Тогава ѝ го кажи — внезапно се озъби Брад. — Хайде, давай, ако смееш!

— С удоволствие! От години си умирам от желание да го направя! — тя се озъби като куче, стана и хвана дръжката на вратата. — Хайде, ела тогава! Нека видим какво има да каже тя, след като аз си изприказвам своето.

Но Брад не помръдна.

— Не можеш, нали? Прекалено си уплашен! Глупаво копеле такова! Тя те е създала, тя те е оформила със собствените си ръце, като глина. Погледни се! — Каролайн се спусна към него, стисна ръката и го завлече до огледалото. — Виж се! Това отражение не е твоето, а на майка ти. Тя е господарка на душата ти. Какво ще направиш, когато накрая поиска и тялото ти?

Брад извика и я стисна за гърлото.

— Млъкни! Млъквай, злобна кучко!

— Хайде, продължавай — изхриптя Каролайн. Лицето ѝ бързо почервеняваше. — Удуши ме, както теб те задушават до смърт. И благодари на майка си и за това!

Той я блъсна и тя падна на пода. В следващия миг вече го нямаше. Външната врата се затръшна.

Каролайн запълзя на четири крака към бюфета и гарафата. Изведнъж вратата се отвори с трясък и на прага застана свекърва ѝ — опряна тежко на бастуна си, с мъртвешки бледо лице и пламтящи очи.

— Впиянчена повлекана! Как смееш да се държиш по този начин в къщата ми?

— Време беше — каза завалено Каролайн. — Време беше някой тук да каже истината — килна се и падна на пода.

Свекърва ѝ вдигна бастуна си и го стовари върху почти разголените гърди, открити от раздърпалата се рокля на Каролайн. Вдигна го за втори удар, но някой я сграбчи за ръката. Беше Аби.

— За бога, майко!

— Къде е синът ми? — попита властно лейди Хестър. — Той ли излезе преди малко?

— Мисля, че да.

— Тогава върви и го намери. Хайде, върви! Намери го, казах!

Аби не се помръдна.

— Не, майко.

— Чу ли какво ти казах?

— Да, чух. Но няма да отида никъде. Аз също чух всичко. Брад има нужда да бъде оставен сам за известно време. Ще се върне, когато се оправи и е готов за това.

Лицето на лейди Хестър се сгърчи.

— Как смееш? — изсъска тя. — Ще правиш каквото ти се казва!

— Не, няма — отвърна Аби. — Твърде късно е, майко. Празненството ти свърши. Ще трябва да поразтребиш.

Тя се наведе, вдигна Каролайн от пода, сложи я на леглото и я зави.

— Искам тази повлекана да напусне къщата ми! — разбесня се майка ѝ. — Сега, веднага! За в бъдеще ѝ се забранява да влиза, в която и да е моя къща! Изхвърлете я! Безмозъчна, безплодна, впиянчена никаквица!

— Майко, стига вече — каза твърдо Аби и я хвана за ръката.

Лейди Хестър се дръпна.

— Пусни ме! Ти не си моя дъщеря! Сега, когато се нуждая от помощта ти, ти отказваш да ми я дадеш! Няма да забравя това, Абигейл!

Лицето на Аби се стегна и тя каза глухо:

— Аз също имам спомени, майко. Хайде, ела да си легнеш. Къде е Роуз?

— Не ме докосвай! Няма да си легна. Ще сляза долу и ще чакам сина си!

— Майко, не можеш да слезеш по стълбите сама.

— Ще сляза, та ако ще да пълзя надолу заднишком.

Стиснала бастуна, тя закуцука тежко към стълбите.

Аби я последва с въздишка.

— Ето, облегни се на мен.

Всички бяха наизлезли от спалните си, но щом ги видяха, мълчаливо се заприбираха.

— И ти я свърши една! — просъска Дрексел Адамс на жена си.

Лицето на Битси бе озарено от сатанинско ликуване.

— Така му се пада! — каза с омраза тя. — Надявам се да се пържи в ада!

Но ръцете ѝ трепереха, когато започна да маже лицето си с крем.

Брад тичаше. Беше останал без дъх, когато стигна до езерото. Отстрани го прерязваше остра болка и той рухна на една пейка. В ушите му още отекваха подигравателните думи на Каролайн.

Беше невъзможно! Просто не можеше да бъде! Той да е... безволева твар, създание на майка си? Да са го лъгали, манипулирали, да са му промивали мозъка, за да получат от него безусловно подчинение? Не, всичко това бяха лъжи, лъжи! Майка му го обичаше! Нима не бе показвала това винаги? Нима не му го беше казвала? „Никой никога няма да те обича както те обичам аз — никой на този свят. Между майка и син има неразривна връзка от плът и кръв; моя плът и моя кръв. Аз съм те родила — създадох те в собственото си тяло! Подхранвах и поддържах живота ти с моя собствен! Никой не може да застане между майката и нейния син, никой!“

Винаги я беше обожавал, защото знаеше, че всичките ѝ постъпки са продиктувани от любовта ѝ към него. Любов ли? Любов?

Беше ли скроила майка му капан на Джулия? Онзи телефонен разговор — дали Джулия не беше права? Лицето ѝ изплува в съзнанието му: мъртвешки бледо, с червения отпечатък на ръката му.

— О, Боже!

Нима майка му наистина ѝ беше скроила капан? Нима това усмихнато, грейнало от обич, кристалночисто лице криеше най-черното от всички сърца? Не, не! Не можеше да бъде! Той със сигурност би разбрал, би видял, би усетил. Неговата майка беше възплъщение на истината! Тя го обичаше. Каролайн беше пияна, толкова пияна, че не знаеше какво приказва. Да, така беше. Просто пиянски брътвеж. Така трябваше да бъде. Не би могъл да живее с нещо друго.

Родната му майка влюбена в него? Боже Господи! Опита се да отхвърли тази мисъл, но в същия миг в главата му отекна гласът ѝ: „Никой никога няма да те обича както те обичам аз, сине мой. Между майка и син съществува неразривна връзка. Ти си част от мен. Аз те създадох, дадох ти живот. Ние сме една плът, една кръв. Ние сме един живот, скъпи мой. Едно сърце, едно съзнание, един живот. Аз съм твоя и ти си мой. Никой не може да застане между нас, никой, никога!“.

Господи! Не! *Не!*

Той отново стисна главата си с ръце и остана така дълго, заливан от вълните на болката и шока, спускайки се дълбоко в душата си, за да извади на бял свят неща, които отдавна бе заключил там и които се бе надявал, че са забравени. Накара се да ги изследва. Стана и неспокойно закрочи. Пушеше цигара от цигара. Стенеше на глас, заровил ръце в косата си; хапеше кокалчетата на пръстите си и гледаше с невиждащи очи.

Чак когато небето започна да избледнява, той тръгна бавно като старец към къщата. Походката му беше като на осъден, отправил се към бесилката.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ало? Джулия? Аби е.

Джулия се изпъна като струна.

— Изненада ли се? — попита Аби в пулсиращата тишина.

— Нищо от онова, което правят членовете на семейство Бранфорд, вече не ме учудва — отвърна Джулия.

— Да се обзаложим ли? Аз съм в Калифорния, Джулия. За да те видя. Ще се срещнеш ли с мен?

— Защо?

— Защото се нуждая от помощта ти.

— За какво?

— За Бранд.

Този път тишината продължи толкова дълго, че Аби попита тревожно:

— Джулия? Чуваш ли ме?

— Защо трябва да ви помагам? — попита Джулия.

— Защото е загазил. Много — Джулия не отговори и Аби продължи: — Свързано е с теб.

— Това вече не е възможно.

— Ако ти кажа, че сребърната верига се е скъсала, ще разбереш, че е възможно.

— Закъсняла си с шест години.

— Моля те, Джулия. Не ме отхвърляй. Повръщах почти пет хиляди километра, докато дойда. След като аз мога да преодолеем заради него страха си от летене със самолет, не можеш ли и ти да преодолееш предразсъдъците си?

— Не искам да имам абсолютно нищо общо с майка ти, Аби. Нито сега, нито никога.

— Няма да ти се наложи. И все пак всичко е заради нея, Джулия. Бранд избяга.

Джулия насмалко да се изсмее.

— Аби, той е голям човек...

— Да, вече е.

Още веднъж настъпи мълчание.

— Той е напълно разбит, Джулия.

— Познавам това чувство. Много добре.

Въздишката на Аби долетя през слушалката като порив на вятъра.

— Знам, че си права.

Джулия наостри уши.

— Откъде знаеш?

— Всички знаем... най-сетне. Искам да кажа, че всичко излезе на бял свят. Проблемът е в това, че Брад се дави в истината. Преди две вечери имаше семеен скандал. На рождения ден на мама. Каролайн, жената на Брад, запали фитила и всичко избухна.

— Което все още не му дава правото да се обръща към мен.

— Точно затова съм тук. За да поема защитата му.

— Винаги си го правила.

— Той е малкото ми братче.

— Да, точно така: малкото ти братче!

— Вече не е дете. Точно сега преживява най-тежкото и най-жестокото узряване, през което може да премине един мъж.

— По-добре късно, отколкото никога! — парира ядно Джулия. Цялата трепереше.

— Моля те, Джулия, нека се срещнем. Искам да ти обясня.

— Закъсняла си с шест години.

Аби замълча за миг, после тежко каза:

— Е, поне се опитам.

„О, Господи“ — помисли си Джулия и попита:

— Толкова ли е зле?

— Повече, отколкото можеш да си представиш.

„Знаех си! Знаех си!“ — мислеше си Джулия.

— Добре. Кога и къде?

— О, Джулия... слава богу! У вас, и колкото по-скоро, толкова по-добре. Тази вечер?

— Добре. Обикновено се прибирам към шест и половина. Живея на...

— Знам къде живееш — прекъсна я Аби. — Благодаря ти, Джулия. Страшно ти благодаря. Шест и половина — и затвори

телефона.

Слушалката в ръката ѝ беше мокра. Цялото ѝ тяло беше плувнало в пот. Тя стана, отиде в банята, пусна студената вода и се изми. Лицето ѝ беше бяло като тебешир; очите ѝ изглеждаха огромни. Защо се бе върнала тук? Защо се бе оставила да я убедят да прави онова, което искаха? Нали знаеше, че това ще ѝ докара неприятности. Брад да се опълчи срещу майка си? Никога! Това не бе възможно!

Следобед не беше в състояние да свърши нищо; накрая се отказа и напусна офиса в пет. Беше напрегната, нервна, пълна с ужаса на очакването. Точно от това се беше страхувала. Че въпреки разстоянието от пет хиляди километра лепкавата мрежа, която лейди Хестър бе изтъкала, можеше да я хване още веднъж.

Едва си беше влязла вкъщи, когато телефонът иззвъня. Беше Маркърс.

— Какви са тия работи? На кръшкач ли ми се правиш?

— Имам проблем.

— Какъв?

— Личен.

— Мога ли да помогна?

— Не.

— Добре ли си? Изглеждаш... напрегната.

— Добре съм.

— Ще вечеряме ли заедно?

— Не. Не мога.

— Заради личния проблем?

— Да.

— Добре, не ми казвай тогава. Ще се видим по-късно, става ли?

— Да.

Ръката ѝ трепереше, докато затваряше телефона. Джени. Щеше да прекара тази вечер с Джени.

Играеше си с малката, когато Ито влезе и обяви:

— Една дама иска да ви види, госпожо.

— Веднага слизам — каза Джулия.

— Ама не сме си довършили играта — запротестира Джени.

— Ти се навечеряй, а после аз пак ще се кача и ще я довършим.

— Закълни се в живота си.

Джулия се закле. Джени се отпусна. Знаеше, че майка ѝ никога не престъпва обещанията си.

Аби я чакаше в дневната. На лицето ѝ беше изписан ужас, примесен с неверие.

— Шехерезада, предполагам? — попита тя и се облеци срещу Джулия.

Тя избухна в смях и я прегърна.

— Радвам се да те видя, Джулия — каза Аби. Очите ѝ подозрително блестяха. — При това изглеждаш досущ като преди. Как го правиш? Безупречно елегантна!

Самата тя беше с измачкана ленена блуза, а на чорапогащника ѝ се беше спуснала бримка. Но когато разсеяно приглади косата си зад ушите по познатия начин, Джулия внезапно почувства прилив на обич. Винаги бе харесвала Аби.

— Доста време мина — каза с въздишка Аби. — Твърде много — после директно попита: — Приятелки ли сме?

— Приятелки сме. Искаш ли нещо за пиене?

— И още как!

Джулия се запъти към богато украсения бар, а Аби каза:

— Виждам, че добре се справяш.

— Тук е малко в стил сър Ричард Бъртън — засмя се Джулия. — Но аз съм само наемателка. Ако можеше да стане моето, щях да изхвърля всичко и да го реорганизирам от горе до долу.

Аби се изкиска.

— О, Джулия, толкова е хубаво да те видя! Изобщо не си се променила.

— По-стара съм с шест години.

— С всички ни е така — Аби взе чашата си. — Помниш, нали?

— Краткото време, прекарано в семейство Брадфорд, е гравирано завинаги в паметта ми.

— Ох!

Джулия седна на дивана и се обърна към нея.

— Нали щеше да ми казваш нещо.

Аби отпи от чашата си.

— Ами, както казах, беше на рождения ден на майка ни. Скъпата ми сестра Битси развърза злобния си език...

Джулия слушаше слисано, но мълчаливо, докато Аби и разказваше ужасите на празненството, превърнало се в бедствие.

— Беше кошмарно — Аби потръпна. — Каролайн се чуваше из цялата къща. Брад също. Бедното момче!

Джулия видя, че очите на Аби се изпълват със сълзи, и възкликна разстроено:

— О, Аби!

— Само да го беше видяла, Джулия! После дойде при мен чак на сутринта. Знаех си, че ще дойде. Нали разбираш, винаги идва при мен, когато не се разбира с мама. Кака Аби — тя изтри очите си. — Но този път, този път... изглеждаше като човек, който е преминал през всички кръгове на ада в търсене на дявола и накрая го е открил, като е погледнал в огледалото.

Джулия затвори очи.

— Това все някой ден трябваше да стане. Но не по този начин, не с такава сила, не толкова жестоко. То го премаза, Джулия — Аби хлипаше. — Знам, че неговото детство е най-продължителното в историята... но какъв начин да пораснеш, а?

— Какво искаш от мен? — попита Джулия.

— Ще се срещнеш ли с него... ще поговорите ли, за да му разкажеш своята версия? Той се опитва отново да сглоби нещата, за да може да се изправи срещу мама, но за да го направи, трябва да знае истината, разбираш ли? Да, Каролайн му я каза и той говори с мен за това, но... — Аби отново изтри очи и шумно си издуха носа. — Става въпрос за мама, а ти знаеш колко я обожава той. Да откриеш, че човекът, за когото си вярвал, че е стопроцентово съвършен, е изтъкан от недостатъци, при това отвратителни, е трудно да се понесе. Той мрази себе си, мрази и нея, но все пак още я обича. Ужасява се да се увери в онова, което подозира, че е истината, но знае, че трябва да го направи, преди да предприеме каквото и да било. Честно, Джулия, той е напълно разбит.

— Къде е сега?

— Не знам. След като говори с мен, напусна Фермата, но не ми каза къде отива, защото майка щеше да спретне истински ад, докато не й кажа. Обаждат ми се по телефона и онзи ден и ме помоли да се свържа с теб.

— Защо с мен?

— Заради Париж. Онзи телефонен разговор... онова, което ти е сторил. Това също го разкъсва. Има нужда да знае истината.

— Аз му казах истината.

— Но по онова време той вярваше само на майка ни.

Джулия въртеше чашата в ръцете си.

— Ще бъде като да го ритам, след като вече е паднал — каза колебливо тя.

— Той чувства, че трябва да бъде наказан — гласът на Аби беше остър. — Знае, че трябва да мине през огъня, защото оттам е единственият изход.

— Променил се е — каза Джулия.

— Казах ти. Няма да го познаеш!

— Откъде е знаел, че съм в Калифорния, преди да му каже Битси?

— Видял те е — отвърна прямо Аби. — Във фоайето на „Сенчъри Плаза“, преди десетина дни.

Очите на Джулия се разшириха.

— Наел е детектив да те разследва — продължи Аби.

— Така разбрал за Джени.

Лицето на Джулия се вкамени.

— Джени ще стои извън тази работа — каза тя.

— Но... майка знае! — каза Аби.

— Предупреждавам те, Аби! Ако дори само погледне към Джени, ще я съсия. Вече не съм милата й снаха. Имам пари, власт, връзки. Ако тя... бога ми, ще я унищожа...

— Господ ми е свидетел, тя не знае, че съм тук. Нито пък къде е Брад. Нищо. Тя полудява и влудява всички ни с вилнеенето и буйствата си. Брад е изчезнал и тя не може да понесе това!

— Откъде знаеш, че не ти е пуснала опашка? — попита брутално Джулия.

— Брад ме предупреди, така че внимавах. Тя си мисли, че съм в Уайоминг да огледам някакъв кон. Наистина отидох там и стигнах по заобиколния път дотук. Качих се на самолета до Каспър, оттам до Чикаго и накрая дойдох тук. Не те будалкам, Джулия, изпих цяла шепа успокоителни и две двойни уискита, за да се кача на тези самолети.

Аби я хвана за ръцете.

— Кажи му истината, Джулия! Кажи му какво точно се е случило в Париж. Всъщност какво наистина се случи?

Джулия за момент се вгледа неவிждащо в нея, после повтори — дума по дума, защото специално този разговор беше гравирани в съзнанието ѝ — всичко. Разказа за дванадесетте стола и предаде разговора, последвал, след като се бе сдобила с тях.

— Беше като един от онези телефонни разговори по пиесите и филмите. Чуваш само онова, което казва актьорът, а онова, което би трябвало да чува, можеш само да си го представяш. Точно така беше. Нищо от онова, което казах, не получи отговор, който да има някакъв смисъл. Мислех си, че връзката е лоша.

— Не — каза бавно Аби. — Било е сцена от пиеса. Мама дори е разполагала с идеалната публика: Битси — тя въздъхна тежко. — Хубав номер са ти скроили. Значи Каролайн казваше истината.

— Но откъде е знаела?

Аби повдигна рамене.

— Тя и майка ми са били в съучастие, нали така? Знаела е, че майка ни иска да се отърве от теб — тя отново въздъхна и поклати глава. — Каква гадост.

— Този път няма за какво да се хване. Майка ти може да пусне копои да душат из живота ми, но пак няма да намери нищо, което да може да използва срещу мен.

Аби се втренчи в празната си чаша.

— Значи не живееш с Маркърс Левин?

Джулия тропна чашата си на масата така силно, че Аби подскочи.

— Нали ти казах. Брад е поискал да те разследват. Фактът, че те е видял, е започнал някаква верижна реакция. Но сега ме помоли да науча истината от теб самата...

— Той ползва една спалня, нищо повече. При това не моята спалня! Това е изолирана къща, а като се знае каква е Калифорния, той предложи да живее в къщата. Това е всичко. Имам предвид: всичко!

— Как се срещна с него? — попита Аби с огромно облекчение, но все пак любопитна.

Джулия обясни, после заяви:

— В не малка степен благодарение на него стигнах толкова далеч. Той се е отдал на преследването на печалби и получава дял от онова, което изкарвам.

— Да — каза с усмивка Аби. — Маркърс винаги е обичал парите.
— Познаваш ли Маркърс?
— Работеше за майка ми преди десетина-дванадесет години — смутено каза Аби.
— Какво? — Джулия скочи.
— Виж сега, Джулия...
— Работел е, казваш?
— Тя го уволни. Хванаха го да бърка в касата.
— Маркърс?!
— Има скърпи пристрастия. Той е заклет комарджия.
— Маркърс залага?
— О, той би се обзаложил дори на това колко е часът!
— Знам, че обича конете и картите, но... — Джулия развълнувано закрачи из стаята. — О, Господи!
— Чакай сега...
— Ако той е комарджия и при това губи, откъде е взел парите, за да ми помогне? Струваше хиляди, за да ми даде старт. Ще ти кажа откъде ги е взел. От проклетата ти майка!
— Скачаш към заключения, които...
— Отиде ли в затвора за присвояване?
— Не, майка не го даде под съд. Тя го харесваше. Той беше единственият, който някога й се е противопоставял...
— Виждаш ли! — гласът на Джулия беше изпълнен с болка. — Тя отново ми е скроила номер! От време на време Маркърс изчезва за няколко дни. Бизнес, казва той, но това винаги е в Америка — тя се втренчи в Аби с горящи очи. — Връща се, за да докладва на майка ти. За всяко нещо, което правя, за всичко, което съм казала, за всеки, с когото съм се срещала. Всичко. Той е шпионин на майка ти — Джулия се строполи в едно кресло. — Ето защо редовно се връща в Америка. За да й докладва! — от чувството, че е предадена, започна да й се повдига. — Той е мърсен шпионин, който играе двойна игра, лъжец, измамник! Той, от всички хора на този свят, на които бих се доверила; той, на когото имах доверие! Маркърс Левин! — тя затвори очи като в молитва. — Благодаря на Господа, че никога не му позволих да ме заведе в леглото!
— Чакай, чакай малко. Правиш предположения на вятър. Къде ти е доказателството?

— Не ми трябват доказателства! Мога да различа мафиотската ръка на майка ти от сто километра. Тя ми натресе Маркъс заради Джени. За да ме изкара неспособна майка. Затова е отрекла пред Брад бащинството му. Не ѝ е изнасяло той да узнае точно тогава. Не и преди да успее да ми отнеме Джени и да му я поднесе с „Виж, скъпи, каква прекрасна изненада има мама за теб!“ — Джулия кипеше от ярост.

— Значи трябва да кажеш на Брад — каза решително Аби. — Това е нещото, което той трябва да узнае. Всяка гнусотия, която майка ни е направила или е възнамерявала да направи, е била в преследване на нейните лични интереси. А не на неговите.

— След като съобщя на Маркъс какво мисля за него, ще съм щастлива да кажа на Брад всичко, каквото би искал да узнае, и тогава...

— Не! — властно я прекъсна Аби. — Кажеш ли на Маркъс, той ще разбере, че е разкрит, и веднага ще докладва на майка ми! Не, Маркъс не бива да заподозре нищо. Трябва да сме внимателни, Джулия. Трябва да се погрижим две и две да не правят повече от четири.

— Но всичко си пасва! Не виждаш ли? Всичко е нагласено! Той дойде при мен само няколко месеца след Париж! Мили Боже, защо не загреях веднага? Тя отново ме изигра като последната глупачка.

— Майка ми счита всички, освен себе си за глупаци — каза Аби безстрастно. — Само недей да лъжеш Брад. Това е единственото, за което те моля.

— Направо ще му писнат ушите от това, дето ще му го кажа — обеща безразсъдно Джулия.

— Къде и кога? Той ми каза да ти предам, че ще се срещне с теб, където и когато поискаш.

Джулия прокле прекалената готовност на непокорния си език.

— Трябва да съм в Сан Франциско следващия четвъртък — каза неохотно тя. — Ако може да се срещне с мен...

— Ще го направи.

— Ще преспя в „Хаят Риджънси“. Ако иска да се срещне с мен там...

— Където кажеш.

— Кажи му тогава във фойето. Край фонтана. Шест часа. Петък вечер.

— Добре. Шест часа, във фойето на „Хаят Риджънси“, петък вечерта. Благодаря ти.

— Мамче! — чу се едно скръбно гласче и двете погледнаха към стълбите. Там стоеше Джени.

— Знаеш ли откога чакам? Пък Барбара казва, че скоро ще дойде време за лягане.

— Съжалявам, миличка. Ей сега идвам.

Но Джени вече гледаше Аби. После слезе едно стъпало и каза:

— Здравей. Коя си ти?

— Една стара приятелка на майка ти. Ела да се здрависаш с мен — усмихна се Аби.

Джени пъргаво слезе по стълбите и се запъти към нея.

— Приятно ми е да се запознаем — каза учтиво тя и подаде ръка, както я бяха учили.

— На мен ми е още по-приятно — отвърна Аби. — Я каква си голяма! На колко години си? На пет ли?

— Ще стана на шест през май — обясни Джени. Усмивката ѝ накара Аби да затаи дъх. Беше я виждала на лицето на брат си толкова много пъти. — Просто съм едра за възрастта си — спокойният апломб беше чиста проба Хестър Брадфорд.

— Ти също си едра, нали? — продължи Джени откровено.

— Джени! — предупреди я Джулия, прехапала устна, за да не се засмее.

— Винаги съм била такава — отвърна ведро Аби.

На стълбищната площадка се появи Барбара.

— Тичай горе, миличка. Ще се кача след пет минути, обещавам.

— И одевете каза така — отговори Джени.

— Заприказвахме се — извини се смирено Аби. — Нали знаеш как е между стари приятели.

Джени я огледа внимателно, после каза:

— Да, ти наистина си стара, нали?

Аби почти прихна.

— Хайде, бързо горе, миличка — каза Джулия. — Но първо кажи „лека нощ“ на госпожа Еймъри.

— А ще получа ли целувка за довиждане? — попита Аби.

Джени погледна към майка си, видя, че е съгласна, приближи се към Аби, която се наведе, и целуна подадената ѝ буза.

— Знаеш ли — каза Аби, като посегна към чантата си, — когато бях малко момиченце и ходех в Англия на гости при роднините, имах един чичо, който винаги ми даваше чисто новичка банкнота от пет лири. Е, аз нямам такава банкнота, но имам една чисто новичка от пет долара. Това прави приблизително пет лири. Имаш ли нещо против да ти я дам?

Джени отново погледна към майка си. Джулия кимна.

— О, благодаря ти — каза възхитено момиченцето и взе банкнотата с две ръце. След това се обърна и изтича нагоре по стълбите при Барбара. — Виж, Барбара, леличката ми даде пет долара. Те са колкото пет лири! Нали е мила леличка?

Слушаха как гласчето ѝ заглъхва по коридора, докато разяснява с подробности как възнамерява да похарчи парите.

— Цяла-целеничка Бранфорд — произнесе гордо Аби. — И не само на външен вид. Слава богу, че приятелката на Битси я е зърнала само бегло — тя се извърна към Джулия и я прегърна. — Ти пак държиш козовете, Джулия. И вече хвърли доста светлина върху нещата. Сигурна съм, че Бранд ще е в състояние да намери пътя си, след като поговори с теб. Ако той не успее да дойде в петък, ще ти се обадя. Ако не ти звънна, значи уговорката е в сила. Става ли?

Джулия кимна.

— А междуременно не се оставяй подозренията да те изгризат до кокал. Достатъчно си умна, за да не им дадеш гласност — тя допря пръст до устните си и добави: — Мълчание му е майката.

Лицето на Джулия потрепна, после разцъфна в усмивка в същия миг, в който, осъзнала какво точно е казала, Аби избухна в смях.

Като избърса очи с вече мократа си носна кърпичка, Аби каза разчувствано:

— Слава богу, че можем да се смеем. То е дяволски по-добре от плача — и след една последна бърза прегръдка се обърна и отплува към вратата.

Джулия цяла нощ се мята в леглото. Чувстваше се разкъсана. Не само от онова, което се бе случило с Бранд, но и от коварството на Маркърс. Значи той я бе лъгал от самото начало! Тя го бе харесвала, бе му вярвала, бе го считала за свой приятел. Слава на Господа, че не бе му отстъпила в онова, което не бе преставал да се опитва да получи. По заповед, разбира се. Негодник! А и старата кучка! Чувстваше се

наранена, пребита, гордостта ѝ беше в руини. Не можеше да реши кое я смущава повече: Брад или Маркърс. Брад поне никога не я бе лъгал преднамерено; просто не ѝ беше казал истината, това бе всичко. При тази мисъл с болка внезапно я осени как точно се чувства той в момента — нали трябва да се справя с предателството на майка си, точно както тя трябваше да се справи с това на Маркърс. И за първи път през собствената си болка и мъка тя започна да възприема болките и мъките на друго човешко същество.

И дума не можеше да става за сън. Тя стана, слезе в кухнята, направи си кафе и остана там, докато слънцето изгря.

Маркърс ѝ се обади рано сутринта, за да ѝ каже, че следващите няколко дни ще бъде ангажиран.

— Филмов договор с моя певец. С десетина нулички в цената.

— А ти доста си падаш по нуличките!

— Не съм те чул да се оплакваш заради онези на твоите договори.

— Не се оплаквам — „внимателно“ — помисли си Джулия.

— Ще ти се обадя след няколко дни.

— Добре — съгласи се Джулия, като си мислеше с какви епитети ще го обсипе... евентуално.

Но той ѝ се обади в четвъртък сутринта, за да каже, че ще трябва да отиде в източната част на страната.

— Случило ли се е нещо? — попита най-спокойно Джулия. Всяко мускулче на тялото ѝ беше стегнато.

— Нищо, с което да не мога да се справя, но трябва да го направя лично.

— Неприятности? — надяваше се да е така.

— О, караници за пари, нали разбираш.

„Което означава, че са те извикали да докладваш“ — помисли си Джулия.

— Някакви проблеми при теб? — продължаваше Маркърс.

— Както и при теб — нищо, с което да не мога да се справя — отвърна Джулия. Молеше се наум наистина да се справи с него, при това по най-болезнения възможен начин.

— Ще ти се обадя, когато се върна, става ли?

— Ще броя часовете.

Трябваше да чуе гласа на господаря. На господарката. Всичките ѝ инстинкти трептяха с това убеждение. Изчезването на Брад сигурно бе накарало лейди Хестър да предприеме извънредни мерки. Инструкции в последния момент, може би? Джулия от време на време имаше тези предчувствия. Не знаеше откъде идват, но знаеше, че са верни. И винаги се съобразяваше с тях. Сега, преди да тръгне за Сан Франциско, тя даде на Барбара строги инструкции за Джени.

Петъчният ден беше безнадежден. Брад и тяхната приближаваща среща я тревожеха непрекъснато, така че в четири и половина не можеше да издържа повече. Върна се в хотела, за да се приготви. Взе вана и кисна дълго с надеждата, че ще се отпусне.

Поради някаква — вероятно перверзна — причина реши да се облече в черно. Каквото повикало, такова се обадило, както и може би заради спомена от неприятната забележка на Дрексел Адамс вечерта, когато за първи път бе срещнала лейди Хестър. Но след като се облече, усети съмнение. Щеше ли Брад да си помисли, че е в траур? По него? По техния брак? Но черното винаги ѝ бе отивало. Правеше кожата ѝ да изглежда перлена, а косата ѝ като обхваната от пламъци. А и Брад винаги я бе харесвал в черно. О, по дяволите! Остана с черната рокля. И изпита задоволство, когато се огледа. Роклята беше от копринен креп, с тънки презрамки под блузон от стопроцентово копринен шифон, завързан на кръста с пояс от черен сатен. Беше обула копринени чорапи с ръб — също черни, понеже Брад винаги обичаше тя да носи черни чорапи с жартиери — и сандали с тънки токове, чиито каишки се завързваха на панделка при глезените. Чантичка без дръжка, перли в ушите, съвършено гримирано лице, вдигната коса, но с кичури над тила и челото, последно леко пръсване с „У“ и беше готова. Съзнаваше, че в това да се прави на луксозно непостижима има елемент на наказание. Само ще може да я гледа. И може би ще осъзнае какво е захвърлил. Но все пак се обади да ѝ донесат едно двойно уиски в стаята.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Брад бе застанал край огромния фонтан. Водата — приличаше на лъскав целофан — падаше безшумно над заоблените ръбове в буйната растителност отдолу. Стоеше така, че да вижда асансьорите: стъклени играчки, които се плъзгаха нагоре и надолу по гладките стени на фойето. Както винаги, огромното пространство жужеше от шумове, но той не чуваше нищо. Два оркестъра се надсвирваха, чуваше се тракането на посудата от двата ресторанта, звънът на леда в чашите на баровете, глъчката на разговарящи хора, смях на жена. Той гледаше и чакаше.

Видя я в мига, в който излезе от асансьора. Мъжете се обръщаха да я огледат. С изправена глава и изпънати рамене тя дойде към него с дългокраката походка, която той познаваше толкова добре. Тази, която означаваше, че нехае за погледите и усмивките. Беше с онова изражение, което отдавна бе определил като „лице за пред обществото“. Онова, което изключваше всяка възможност за стопяване на леда: отчуждено, дистанцирано, добре охладено като първокласно мартини.

Той пристъпи от надвисналата растителност, за да я пресрещне, и тя се закова на място. Не издаде нито звук, но той видя, че очите ѝ се разширяват. За момент останаха загледани всеки дълбоко в очите на другия, после той се чу да казва:

— Здравей, Джулия. Отдавна не сме се виждали.

Тя кимна и той я видя да преглъща. Осъзна, че е също толкова нервна, както и той.

— Много мило от твоя страна, че дойде — продължи Брад.

Тя кимна отново.

— Благодаря ти.

Тя все още не казваше нито дума. Очите му бавно я огледаха. Както винаги, ги усещаше като пръсти. Беше се стегнала като стиснат юмрук.

— Не си се променила — каза накрая той с удивление.

„А ти си се променил“ — помисли си Джулия смаяна. Брад беше на тридесет и седем, но изглеждаше на четиридесет и пет. Линийките на остроумие и дързост бяха станали дълбоки бразди. Към тях се беше прибавила плетеница от нови — край изсечените устни, които сега бяха стиснати от напрежение. Променливите му като море очи бяха помътнели.

— Ами... едно питие преди вечеря? — попита той неуверено — нещо съвсем ново за него.

— Да, може. Но се опасявам, че не мога да остана за вечеря. Трябва да хвана самолета в осем и половина.

— О! — той изглеждаше толкова разочарован, че Джулия се чу да казва:

— Защо не отидем във въртящия се ресторант на последния етаж? Обожавам гледката.

— Добре.

Не я хвана за ръката, когато се отправиха към асансьорите.

В замъгленото многолюдно фоайе на ресторанта ги попитаха дали са за коктейли, или за вечеря и ги отведоха до една маса до остъклената стена.

— Фантастично? — възкликна Джулия. — Винаги идвам тук, когато посещавам Сан Франциско. Ще ми се работата ми да беше тук, а не в Лос Анжелос.

Съзнаваше, че бърби почти безумно, че поддържа трескав разговор, напълно слисана от този абсолютно непознат, но в същото време толкова познат мъж.

— Всички оставят сърцето си в Сан Франциско — каза сухо Брад. — Ти не си изключение. Поне в това отношение.

Джулия се втурна да запушва пробойната.

— Познаваш ли града добре?

— Достатъчно добре. Имам много приятели тук.

Тя потисна порива си да го попита дали е отседнал тук — дали тук се крие от майка си. Чувстваше се странно стеснителна, беше й трудно да срещне погледа на тези помътнели очи, които някога бяха блестели като море под слънцето. Познаваше Брад добре, но този човек, който седеше срещу нея, й беше напълно непознат. Наистина се беше променил, при това не само външно. Беше пораснал. Да, точно така. Онзи Брад беше момче, този бе мъж. Както бе казала Аби, той

току-що бе преминал през най-болезненото узряване, през което въобще някой може да премине. Личеше си. Тя отново усети болката, която бе изпитала, докато бе седяла край кухненската маса поминалата нощ, отново я заля чувството за загуба и мъката, че е предадена. В случая с Брад обаче всичко беше сто пъти по-мъчително. Маркъс беше само приятел; Брад бе предаден от собствената си майка.

Мълчанието се удължи, премина от колебание към неловкост. Сервитьорката спаси положението.

Брад си поръча „Джак Даниелс“, а Джулия коктейл с вермут.

— Най-хубавото нещо, което някога съм вкувала — каза тя.

— Никога не си била голям пияч.

— И все още не съм. Но се пристрастих към вермута.

Брад извади цигарите си.

— И все още не пуша — каза Джулия. Забеляза, че пръстите му са пожълтели от никотин. Забеляза и лекото им треперене. Той забеляза, че е забелязала.

— Не е лесно, нали?

— Не — доволна от искреността помежду им, Джулия се отпусна.

— Имам чувството, че сме на стотици километри един от друг — каза Брад.

— Е, шест години ни делят все пак.

— И шест чувства.

Така беше по-добре. Това беше онзи Брад, когото си спомняше.

— Едва събрах смелост, за да се изправя пред теб след онова, което направих... — гласът му трепереше.

Внезапно Джулия осъзна, че е била толкова концентрирана в собствените си чувства, че в действителност и за миг не е помислила за неговите. Самата мисъл за това го направи по-близък — сякаш беше поставен под огромна лупа и тя го виждаше съвсем ясно, с цялата му тревога, страх, вина и всичко останало. Да, той беше пораснал. Питър Пан накрая бе напуснал страната Никога-Никога и се справяше трудно в реалния свят.

— Аби каза ли ти за... всичко?

— Да.

Той се загледа през прозореца.

— Трябваше да го очаквам, разбира се. И то от отдавна. Сам съм си виновен — той смукна жадно от цигарата си. — Вероятно вече е твърде късно да се оправят нещата, но все пак: съжалявам, Джулия. Ще повярваш ли на това? Думата не е кой знае колко красноречива, но точно така се чувствам в момента: отчаяно съжалявам. Вероятно мислиш, че си заслужавам всичко, което ми се струпа на главата, и това е така, но... — той дълбоко пое дъх. — Точно сега имам нужда някой да ми подаде ръка, а твоята винаги е била силна.

Откровеността, му подтикна Джулия да каже мило и — за свое собствено учудване — дори искрено:

— Не съм дошла, за да те съдя, Брад. Дойдох, защото Аби каза, че се нуждаеш от помощта ми.

Келнерката им сервира напитките. Той я изчака да си отиде и каза:

— Дори и така да е, след онова, което ти сторих, е много мило да се съгласиш да го направиш. Нямам право да очаквам от теб да зачиташ чувствата ми.

Джулия неловко помръдна рамене.

— Ти си имаше причини.

— Вярно е. Но тук не става въпрос за греховете на майка ми, а за моите — Джулия преглътна с мъка. — Ти никога не си раздавала щедро прошката си, поне доколкото си спомням. Винаги си давала само един шанс. Но ако можеш да го намериш в сърцето си...

— Какво точно искаш от мен? — прекъсна го Джулия.

— Твоята версия на нещата. За да я сверя с моята.

— Защо? За да откриеш пропуски?

Той поруменя и Джулия мислено се изрита заради непокорния си език.

— Да, но не твои.

— Добре. Откъде да започна?

— Оттам, откъдето всичко свърши. От Париж. Кажи ми какво в действителност ти е казала майка ми при онзи телефонен разговор.

Джулия отново разказа своята история. Той слушаше мълчаливо, но тя видя, че когато загаси цигарата си, ръката му притисна фаса с такава сила, че го разкъса.

— Благодаря ти — каза безизразно той, когато тя свърши. После вдигна очи и я погледна. Онова, което видя, я накара да стисне

юмруци. — Прости ми, Джулия. Сам съм причина за собствените си нещастия, но не съм искал да бъда причина и за твоите.

Прямотата му я срази.

— Вината не е изцяло твоя — каза тя. — От самото начало ме предупредиха за майка ти.

— Трябваше да се вслушам в думите ти. Сали Армбъстър, нали?

— Да. Когато ни покани. Каза ми, че майка ти ще се разправи с всяка жена, която заплашва да те откъсне от нея. Мислех си, че просто ревнува. Тя все още беше влюбена в теб, това беше очевидно. И едновременно с това те мразеше, че не я обичаш. Както и да е, казах си, че това е чиста злоба. Но след това... — тя почувства тъга заради пропуснатите възможности. — Само ако ми беше казал...

— Какво? Че емоционално съм толкова тясно свързан с майка си, че се задушавам? — той пресуши чашата си на един дъх. — Ти забравяш нещо. Аз просто нямах избор.

— А сега имаш ли?

— Имам. Но не си търся заместител. Не мисли така. Как можеш изобщо да вярваш в нещо, ако преди всичко не вярваш в себе си? Но това, което бих желал да ти обясня, ако ми позволиш, е как разбрах всичко.

— Мисля, че вече знам... — колебливо каза тя.

— Джени ли? — попита той.

— Да — тя се поколеба. — Джени.

— Ти имаше всяко основание да я криеш. С майка като моята... Но кажи ми, как разбра?

— С това, че съм майка. Никога не съм имала майка и следователно нямах опит, по който да съдя, нито да сравнявам, а най-малкото да оценявам. Леля ми възпита у мен чувство на отговорност. Бях нахранена, облечена, възпитана. Но тя никога не ми даде любов. Трябваше да родя Джени, за да разбере какво ми е липсвало.

— Значи ще разбереш, ако ти кажа, че от деня, в който съм се родил, майка ми ме е поробила. Тя винаги е била моята светлина. Въплъщение на Светата майка. Съвършена във всяко отношение. Тя беше моят живот, моят свят. Накъдето и да се обърнех, тя беше там. Обичаше ме, закриляше ме, помагаше ми. Беше рискувала живота си, за да ми дари моя, и даваше ясно да се разбере, че би го направила пак,

на драго сърце. Все ми повтаряше, че няма нещо, което не би направила за мен.

— Брад спря и преглътна!

Джулия отмести поглед.

— Такава обич е... коварна, предателска — продължи той, втренчен в чашата си. — Да откриеш, че освен това е извратена, гнила, перверзна, дори луда, е всичко друго, но не и нещо, което е възможно да приемеш. Но аз трябва да го приема, защото заради тази обич и в нейно име тя извърши най-ужасни неща.

Гласът му, очите му бяха от камък. Джулия извърна поглед към прозореца, очите я смъдяха.

— Трябва да приема, че майка ми, която считах за недосегаема за страха, е била толкова ужасена да не ме загуби, че би направила всичко, само за да ме запази — той вдигна чашата си и се огледа за сервитьорката.

— Но най-лошото е, че дълбоко в себе си аз знаех това и използвах тази любов за своите собствени цели.

Този път мълчанието продължи толкова дълго, че Джулия се принуди да извърне глава към него и да го погледне. Примигваше, за да не заплаче, и преглъщаше усилено, за да се отърве от буцата, заседнала в гърлото ѝ.

— Ти ме прецени точно от самото начало: лудуващо разглежено момченце, уверено, че майка му ще плати за всички щети — той говореше язвително, с горчиво съжаление. — Дори теб използвах. Теб, в която мислех, че съм намерил ножа, с който да прережа пъпната връв, която ме разделяше от свободата. Беше истина, когато ти казах, че се нуждая от теб. Грешката ми беше, че не ти казах защо.

Джулия приведе глава над сламката си. Разголеността му, суровата болка на осъзнаването, ѝ идваха твърде много.

— Казах, че между нас ще лежи само истината, но имах предвид твоята истина. Бях свикнал да си имам работа само със самоизмамни лъжи. Ти, от друга страна, беше болезнено честна. Би трябвало да знам — наистина да знам, — че ми казваш истината, когато заяви, че Шамбрун не ти е любовник. Но аз не мислех ясно, изобщо не разсъждавах, само чувствах.

— Ти винаги си бил онзи, който чувства — призна Джулия. — Аз бях човекът, който разсъждаваше. Твърде много, до маниакалност.

Винаги обмислях и анализирах, дори любовта си към теб.

— Знам. Виждах те понякога да ме гледаш някак... Сякаш си мислеше: „Какво правя тук?“.

— Брад — каза Джулия. — Казах ти, че вината не е изцяло твоя.

— Но ти не знаеше нищо за любовта, нали?

— Не. Никога от никого не съм я получавала.

— Вероятно затова не можа да се справиш с моята.

Джулия отвори уста, но отново я затвори.

— От време на време — продължаваше Брад — имах чувството, че желаяш да си, където и да било другаде, само не с мен. Че съжаляваш, че си се омъжила за мен, и гледаш на брака ни като на отклонение от нормалното, като на грешка, направена под напора на чувствата... А между нас се завихриха доста чувства, нали?

Джулия можа само да кимне.

— Така ли се чувстваше наистина? — той знаеше, но искаше потвърждение.

— Да. Бях твърдо решила да намеря рационално обяснение за нещо напълно ирационално. Не можех да приема, че няма никаква разумна причина. Разкъсвах се в опитите си да я открия — тя го погледна право в очите. — Точно затова те пренебрегнах. Чувствах се сигурна с работата си, докато с теб... около теб... ставах човек, когото не познавах; правех неща, които мислех, че са в разрез с характера ми. Те, разбира се, бяха просто страни от характера, който отказвах да призная.

— Значи си се поучила от грешките си, след като имаш силата да ги признаеш.

— Надявам се.

Тя отново сведе глава над чашата си.

— Аби ми каза, че сега имаш собствен бизнес — промени темата Брад и Джулия вдигна глава.

— Знам, че си накарал да ме проучат — каза хладно тя.

Той почервения.

— Значи знаеш, че сега съм „Джулия Кери (Дизайн) Лимитид“, с много поръчки, и че тъкмо сега започвам най-мащабната?

— Ти заслужаваш да имаш успех. Винаги съм знаел, че имаш способности да го постигнеш — той спря за момент. — А Маркърс Левин? Къде се намества той в картинката?

— Не и в леглото ми!

Той пламна.

— Нямах предвид...

— Тогава не питай.

— Не питам — каза тихо той. — Казах го просто защото го познавам.

— Аби каза ли ти нещо за него и мен?

— Само че имате бизнес взаимоотношения.

— Той ме подкрепи — каза Джулия. — С парите на майка ти.

Видя как мътните му очи проблеснаха, пронизани от болка.

— Каж ми.

Джулия му разказа.

— Имаш ли някакво доказателство за всичко това? — попита той и запали нова цигара. Ръцете му трепереха.

— Няма нужда от доказателства. Просто знам.

— Казвала ли си му нещо за това?

— Не. Аби каза, че първо трябвало да споделя с теб.

— Радвам се, че го направи — очите им отново се срещнаха.

Тя знаеше какво има предвид.

— Мислех, че ми е приятел. Той се появи в момент, когато наистина имах нужда от приятел. Той някак... ме върна към самата мен, като работещ човек. Аз му вярвах... — гласът ѝ пресекна.

— Той не е човек, който заслужава доверие. Знам.

— Аз също. Предател. Юда.

— А аз какъв съм тогава? Блудният син?

— Казах ти вече — аз също имам вина. Ако се бях вслушала в предупрежденията, които ми бяха отправени...

— Сали имаше основателни мотиви. И нея нараних. Искаше да се омъжи за мен, но аз не желяех. Тя ме следваше навсякъде, притискаше ме... така че отидох при майка ми. Семейство Армбъстър произвеждат електронни компоненти за нас; ние даваме хляб на седемдесет процента от бизнеса им. Майка ми каза на Роджър Армбъстър, че или ще разкара Сали, или тя ще анулира договора им с нас — очите му потъмняха. — Нали виждаш, това е история, която не бих могъл да ти кажа тогава.

— И все пак ми се ще да се беше опитал. Може би тогава бих могла да съм честна по отношение на себе си. Като например да ти

призная, че съм фалшива. Онова, което си мислеше, че съм, и онова, което в действителност бях, бяха двама души, които нямаха нищо общо. Бях ужасена от това да се посветя някому; да се отдам изцяло. Самотата не ми тежеше. Тя означаваше сигурност. Тогава никой не можеше да стигне до мен. С изключение на теб, и то по начин, който ме ужасяваше, защото ти ме превърна в жена, която не познавах, с която не можех да се разбера и още по-лошо: която не можех да контролирам. Затова все търсех рационално обяснение. Винаги много ме е бивало в практическата част от живота; но винаги съм била безполезна, когато е опирало до чувства. Те ме плашеха. Както и връзката между теб и майка ти. Знаех, че нещо в нея... не беше наред, но се боях да ровя твърде надълбоко. Страхувах се от онова, което бих могла да открия. Казвах си, че е най-добре да оставя този въпрос на мира. Това показва колко ме е било страх, че нещо може да разклати брака ни. А и ме освобождаваше от отговорността аз да бъда човекът, който да... Какъвто бях — завърши безпощадно Джулия. — Бях емоционален страхливец. Ти не си единственият, който трябва да се извинява.

Погледнаха се и Джулия осъзна, че той също е разбрал, че войната е свършила. Но предстоеше още една битка.

— Майка ти знаеше каква съм. Ако не беше така, никога не би могла да направи онова, което стори. Да, тя ме познаваше много добре. По-добре, отколкото се познавах аз.

— Разкажи ми за Джени — каза Брад. — Каква е тя?

— Като теб.

— Като мен!?

— Не само на външен вид. Виждам те в нея... о, по толкова начини. Тя е живак, също какъвто си ти; в един миг е на седмото небе, в следващия е в най-дълбоката дупка. Изобщо не се спира. Ту е чаровна, ту вбесяваща. Но не бих я сменила за нищо на света. Тя е моят свят.

— Може би някой ден... ще ми позволиш да я видя.

— В неделя удобно ли ти е?

Брад смаяно се вгледа в нея.

— Ще ходим в Дисниленд. Джени твърдо вярва, че това е мястото, където отиват малките момиченца, след като умрат. Ако можеш да дойдеш към единадесет...

— Къде?

— Влизаш през въртящите се врати и отиваш до гарата в началото на главната улица „САЩ“ — това е любимото ни кътче в Дисниленд. След това продължаваш надолу и някъде на средата на пътя има една чудесна реконструкция на смесен магазин от 1910 година; на ъгъла има сергия за цветя, край която се събират всички анимационни герои на Дисни, за да могат посетителите да се снимат с тях...

— Ще бъда там — каза Брад.

Джулия наведе глава над питието си.

— Сигурно вече е станало на помия — каза той. — Ще ти поръчам ново.

Когато сервитьорката си отиде, Брад продължи:

— Това е много неочаквано за мен. Благодаря ти.

— Тя е и твоя дъщеря — каза твърдо Джулия. — Ще съм лоша майка, ако я лишавам от баща ѝ.

— Не бих те винил, ако го беше направила — той я погледна в очите. — Няма да позволя на майка ми да я докосне. И косъм няма да падне от главата ѝ.

— Не забравяй, че майка ти не само знае за Джени, но и я държи под око, сигурна съм. За това ѝ е бил нужен Маркърс. Ако можеше да докаже, че съм лоша майка: като живея с човек, уволнен заради кражба...

— Няма да го направи — каза Брад. — Отсега нататък майка ми е вън от живота ми. Имам предвид наистина вън, Джулия.

— Всичко това е много хубаво, но дори ти да си я отписал от живота си... тя винаги иска да стане нейното.

— Имаш пълно право да си подозрителна, но сега нещата са различни — отново, сякаш съзнавайки, че е стъпил на тънък лед, той промени темата и попита: — Каж ми какво мога да очаквам, когато дойде неделя?

— Подбити крака.

Той се засмя. За първи път тази вечер.

— Наистина. Тя е неуморима. Да ти кажа, би могла да разреши световните енергийни проблеми.

— Как се справяш тогава?

— С твърда ръка. С две твърди ръце: моята и на Барбара.

— Ти винаги си вярвала в дисциплината. И в самодисциплината също.

— Огледай се. Недисциплинираните деца стават недисциплинирани възрастни. Джени не е възпитавана съгласно указанията на доктор Спок!

— Мама пляска, а? — попита Брад с крива усмивка.

— Когато и ако е необходимо. Тя има силна воля. Ако ѝ позволя, ще се наложи. Макар че не спазвам стопроцентово принципа на леля ми децата да не се виждат и чуват, не мисля, че трябва да се глезят или да им се позволи да си разиграват коня. Каишката, с която я държа, е хлабава, но никога не я изпускам от ръцете си.

— Аби ми каза, че вече проявявала характер.

„Да, този на майка ти“ — помисли си Джулия, но реши, че това е нещо, което е по-добре той да открие сам.

Сервираха им новите питиета. Джулия отпи дълбока глътка и едва не се задави, когато Брад я попита:

— Ти така и не се омъжи отново. Защо?

— След два грешни хода?

— Вината със сигурност не беше само твоя.

— Дори и така да е — тонът ѝ подсказваше, че не желае да разговаря за това. Тя промени темата. — Какво възнамеряваш да правиш сега?

— Да се изправа срещу майка ми. Веднага щом се почувствам в състояние да изляза на сцената.

— Де да можех да бъда сред публиката!

Той се намръщи.

— Не. Това ще бъде закрито представление.

— Бих искала да имам възможност да ѝ покажа какво мога, макар навремето тя да ме отхвърли на прослушването.

Той отново се засмя. Мътните му очи се проясниха.

— Трябва да го направя сам, Джулия. Да знам, че съм го направил сам.

— Нещо като: „Виж мамо, карам без ръце?“.

Този път смехът му беше открит и свободен.

— О, Джулия, толкова е хубаво да говоря отново с теб!

Погледнаха се и Джулия видя болката в очите му.

— Прости ми, че те нараних така — помоли Брад смирено. — За това, че повярвах на лъжите на майка ми, макар дълбоко в себе си да знаех, че казваш истината.

— Да, нарани ме — отвърна твърдо Джулия. — Толкова сериозно, че си мислех, че ще те мразя до края на живота си. Но това беше преди Джени да се появи и да започна да разбирам. Ще ти простя, Брад. Ако и ти ми простиш.

— Бих предпочел ти да простиш на самата себе си. Това е най-трудното, нали разбираш.

— Ти наистина си се променил.

— Надявам се да е така.

Очите им отново се срещнаха.

— Джулия... — гласът на Брад беше натежал от чувства. — Това означава толкова много за мен. Просто не мога да...

— Брад? Брад Брадфорд? — прекъсна го някакъв глас и Брад и Джулия вдигнаха очи. Една блестяща двойка, явно жители на източното крайбрежие, бяха спрели край масата им. Мъжът беше облечен младежки, което не подходеше на сбръчканото му лице: бледосиньо сако, бели панталони на райета, копринена риза, завързано на възел шалче, верижки, златна гривна и тежки пръстени. Жена му беше с тесни панталони от черно кадифе и бяла блуза от копринен шифон с къдрички, без сутиен.

Тежките ѝ гърди се залюляха, когато се приведе да целуне Брад по устата по начин, който подсказваше, че го познава добре, дори интимно.

— С Джак си мислехме, че завинаги сме загубили връзка с теб! — възкликна тя.

— Здравей, Джак... здравей, Дениз — на лицето на Брад за миг се изписа гняв, после той се усмихна учтиво, но без никаква топлина.

— Видяхме те и нямаше как да не ти се обадим — каза Джак и огледа Джулия с очите на познавач. Погледът му беше открито сексуален и похотлив. — Добро парче си забърсал.

Джулия се смути от откритата им сексуалност, от явното им възхищение: на мъжа от нея и на жената от Брад.

— От векове не сме се виждали — бърбореше Дениз. — От онзи уикенд в Палм Спрингс. Никога няма да го забравя! — очите ѝ

проблеснаха заговорнически към Брад и в тях просветна нещо, което накара Джулия да се почувства още по-неловко.

— Бих предпочел да го забравиш — каза Брад така, че изтри усмивката от лицето на жената.

Тя хвърли бегъл поглед на Джулия и каза:

— О, съжалявам. Предположихме, че още си в играта.

— Вече не съм.

— Жалко — каза Джак. Очевидно бе човек, който не се отказва да опитва. — Тук сме, за да се срещнем с една двойка, с която бяхме в Малибу тази година, но жената нещо се тръшна и си заминала, така че останахме на сухо. Сигурни ли сте, че не можем да ви заинтересуваме с едно малко приятно прекарване?

— Не, благодаря — каза Брад. Тонът му беше хладен. — Тъкмо си тръгнахме.

И двамата изглеждаха разочаровани.

— Чухме, че си имал проблеми — каза Джак. — Лоши вибрации, а? А бе трябва да се внимава, нали така.

Брад не отговори. Стана, остави няколко банкноти на масата и подаде ръка на Джулия.

— Ама сериозно ли трябва да тръгвате? — попита Дениз, като го хвана за китката и притисна гърди в рамото му.

— Да, трябва. Съжалявам — беше очевидно, че не изпитва никакво съжаление. — Нито аз, нито дамата ми проявяваме интерес към тези игри — и поведе Джулия навън.

— Съжалявам — каза той, докато чакаха асансьора. — Това са хора... и неща, които ме карат да се гърча, когато си спомня за тях.

Джулия не каза нищо, въпреки че знаеше за какво става дума. Маркът й беше казал за груповия секс. И той го правеше.

Сега Джулия отново усети същото отвращение, както когато Маркът й беше обяснил за какво става дума. Почувства, че пропастта между нея и Брад зейва отново. Но това беше част от миналото му и очевидно нещо, за което съжаляваше. Не можеше да разбере защо е толкова шокирана. Точно тя измежду всички жени би трябвало да знае за пристъпите на ненаситната му сексуалност. Но онова беше тогава, а това — сега. Той се бе променил — и слава богу. Тя откри, че се взира в бързо избледняващия образ на стария Брад с нещо като облекчение. Гледаше новия Брад — с бръчките, напрежението, колебанието,

несигурността и всичко останало — и знаеше, че го предпочита хиляди пъти повече от предишния. Груповият секс бе част от опита му да избяга от майка си. Така че какво от това, че беше спал с Дениз — която толкова очевидно желаше да повтори изживяването? Това е било тогава. Старият Брад сигурно би приел и вероятно би очаквал тя да се присъедини. Джулия отпъди тази мисъл преди тя да заплаши с унищожение кълновете на новото ѝ разбиране. Онова, което беше бил, вече бе в миналото, с него бе свършено. Важно беше другото, новото. Но Джулия също така съзнаваше, че изпитва и нещо повече от ревност. Дениз беше толкова прелъстителна...

Брад я придружи до стаята ѝ и я изчака да вземе багажа си, който вече беше готов. После, докато слизаха, каза:

— Джулия, наистина съжалявам заради онези два сексуални боклука. Те не са и никога не са били мои приятели. Просто хора, с които съм се срещал на определени сбирки. Те са част от живот, който нямам намерение повече да живея. Искам да знаеш това.

— Знам го.

— Наистина ли? Светът, в който живеех, беше болен. Аз също бях болен... духовно.

— Знам.

— Сега не искам това. Нямам нужда от него. Мислех, че беше израз на абсолютна свобода. Но единственото, което всъщност правех, беше да подрънквам с веригите, с които бях привързан.

Джулия го хвана за ръката.

— Знам какво се опитваш да ми кажеш и наистина разбирам. Честна дума, разбирам.

— Знаеш ли... ти си се променила. А аз тепърва опитвам да се променя. Но имам намерение да го направя. Нямам избор. Ако не мога, ако не успея да се променя, съм загубен.

Очите му бяха отчаяни.

— Аз съм на твоя страна, Брад — каза Джулия.

Той си пое дълбоко дъх, сякаш освобождавайки се от огромно напрежение.

— Това е всичко, което имах нужда да знам.

Мигът, разрушен от грубата поява на Джак и Дениз, се върна. Джулия отново го почувства близък, но този път нямаше усещане за паника. Чувстваше единствено, че сякаш се е завърнала у дома, сякаш

е намерила нещо, което бе мислила за загубено завинаги. И сега беше способна да го приеме такава, каквото е, завинаги.

Той дори не шофираше по същия начин. Сякаш всичко у него се бе забавило, беше минало на първа скорост. Говореха си непринудено, без напрежение, за странични неща. Болната тема беше оставена настрана.

Той я придружи чак до паспортната проверка, подаде ѝ багажа и хвана ръката ѝ.

— За мен беше удоволствие, Джулия. Наистина. Вече имам повече поводи да гледам напред с радост и нетърпение. Още веднъж ти благодаря.

Наведе се и докосна бузата ѝ с устни.

— До неделя.

— До неделя — отзова се като ехо Джулия.

В самолета започна да съжалява за импулсивността си. Защо направи това? Нямахше намерение да го среща с Джени. Беше също толкова изненадана, колкото и той, когато думите се изплъзнаха от езика ѝ. Както винаги, край него се превръщаше в друга жена. В човек, който не се подчиняваше на никоя от обичайните схеми и който пренебрегваше всички очевидни предупреждения. Дори сега, след всичко, което беше направил, след всички страдания, които ѝ бе причинил, той все още притежаваше могъществото да развърже всеки възел в нейното същество, да я превърне в нещо отпуснато и пластично, което отвърщаше инстинктивно на всеки негов поглед и жест. Крис се бе оказала права, както винаги. Той беше причината да избягва Америка през всичките тези години. Защото тя се страхуваше от него; осъзнаваше — знаеше — дълбоко в себе си, че той все още има власт над нея и винаги ще я има. Дори сега, с явните белези на похабеност, съсипан, разтревожен, пушещ като комин, отчаян, той все още притежаваше някаква могъща привлекателност, на която бе невъзможно да се устои. Беше остарял. Тя бе видяла сиви косъмчета сред гъстата руса грива. Блясъкът му беше помътнял, а жизнерадостната му енергия беше силно изчерпана, но тя все още можеше да ги усети. Въздействието му върху нея беше същото. А бе възнамерявала да е спокойна и непреклонна, да не му прощава в никакъв случай. Само един поглед обаче ѝ бе достатъчен, за да се разтопи, да позволи номерът му да мине, дори да го покани да прекара

неделята с нея и Джени. „Сигурно съм полудяла — помисли си тя и се сгуши до прозореца. — Сигурно съм луда, щом се навъртам толкова близо до майка му. И все пак... все пак той се нуждае от мен. Той има нужда от всеки, който би могъл да му помогне. И точно сега, защото ще се изправи срещу *нея*, се нуждае от цялата помощ, която би могъл да получи.“

Неочаквано настроението ѝ се промени отново. „Ще му помогна — помисли си решително тя. — Ще бъде ужасна грешка, ако не помогна на когото и да било да се изтръгне от лапите на лейди Хестър Брадфорд. Освен това, тя ми е длъжник за онова, което ми стори. Трябва да ѝ го върна.“

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Видя ги отдалече. Огнената коса на Джулия сама по себе си достатъчно привличаше погледа, но сега към нея се бе прибавила короната от златисточервени къдрици около главата на малкото момиченце, което я дърпаше напред като своеволно кученце, което опъва каишката си. Джени беше много почерняла, носеше къси панталонки и тениска с Мики Маус. Беше висока за възрастта си, но стройна. Когато двете с Джулия стигнаха до ъгъла, Брад видя как Джени се отскубна от майка си и се втурна в навалищата. Изблъска с лакти едно момченце, което тъкмо пъхаше ръката си в шепата на Патока Доналд, и триумфално се вкопчи в анимационния герой, като ритна едно по-голямо момче, което се опита да я избута.

После се обърна към майка си и каза властно:

— Бързо, мамче! Зареди ли апарата?

Английски глас, естествено. И интонацията... беше на майка му. Брад неволно погледна към Джулия, която фокусираше фотоапарата си. Той бързо се сети за видеокамерата, която беше купил, и я включи, за да хване как Джени с неумолимата решителност на собствената му майка застава до всеки от анимационните герои на Дисни: усмихна се самоуверено на Плуто, прегърна Мики Маус, целуна Мечо Пух. В един момент осъзна, че тя се приближава към него, и смъкна камерата от очите си.

Тя го изгледа високомерно и запита:

— Защо ме снимаш?

— Джени! — възкликна Джулия.

— Ама ти нали каза да нямам нищо общо с непознати чичковци.

— Това не е непознат, миличко. Това е... един мой стар приятел.

Брад клекна, протегна ръка и каза:

— Здравсти. Майка ти ме покани да дойда с вас днес. Казвам се Брад.

— Много ми е приятно — каза с достойнство Джени. Малката ѝ ръчичка изчезна в голямата му длан — най-странното усещане, което

бе изпитвал. — Това от ония камери ли е, дето снимат филмчета?

— Да.

— Ще ми ги пуснеш ли?

— Когато поискаш.

Тя му хвърли друга усмивка — победната усмивка на майка му.

— Да тръгваме тогава. Има много за гледане — прозвуча също като майка му, когато развеждаше Обществото на любителите на историята из къщата на Маунт Върнън Стрийт.

— Първо ще отидем в Страната на чудесата — скок-подскок. — Това ми е най-любимото място. А ти кое най обичаш? — тя несъзнателно го хвана за ръката.

— Никога не съм идвал в Дисниленд — каза Брад с глас, който накара Джулия да го погледне.

— О, тогава ще те разведа, искаш ли?

— Много искам.

— Вече два пъти съм идвала тук! — каза важно Джени. — Веднъж с мама и Маркърс и веднъж с Барбара. Барбара е моята бавачка. Ама тя днеска не дойде. Отиде на плажа в Санта Барбара. Поканили са я на парти.

— Така ли? — попита Брад, като мъжествено се бореше да не се засмее.

— Хайде да вървим. Трябва да видим много неща.

Брад извърна замаяния си поглед към Джулия, преди дъщеря му да го повлече напред.

Джени ги поведе по главната алея до централния площад, откъдето водеха пътищата към различните приказни светове. Зад входа на Страната на чудесата се виждаха кулите на Омагьосания замък. Докато заобикаляха огромното цвете в центъра на площада, Брад усети, че Джени дърпа ръката му, погледна я и видя, че се е вторачила в сергията с пуканки.

— О, благодаря! — каза тя, когато той пхна пуканките в ръката ѝ, и му предложи да си вземе пръв.

Джулия ги наблюдаваше, но реши да не се намесва.

Така че Брад се вози в една от огромните чаши за чай на въртележката „Алиса в страната на чудесата“; качи се във влачето на Дъмбо; възседна розов слон. Отиваше с желание и радост навсякъде,

където го водеха. Беше купил три комплекта билети, а Джулия два, така че имаха достатъчно, за да се качат на всяка атракция.

След като в Страната на чудесата не остана нищо неопитано и невидяно, отидоха в Страната на приключенията. Отправиха се на сафари в джунглата; качиха се на сала до острова на Том Сойер и стреляха с пушки във форта в Дивия запад. Брад купи на Джени индиански шлем с пера и мокасина от еленова кожа, които тя веднага обу. Той пи бира от корени и яде захарен памук. Докато им купуваше хамбургери, Джени сподели щастливо с Джулия:

— Много е симпатичен, маменце. Харесва ми.

В пещерите на пиратите от Карибско море Брад се измокри до кости. Джени, която също бе опръскана, си падна от смях.

— Знаех си, че така ще стане — кискаше се тя. — Затова седнах отпред — но вземзди Брад за страданията, като се зае да го суши с носната си кърпичка.

Когато влязоха в Страната на бъдещето, Джени бе горчиво разочарована, че е още твърде малка, за да отиде на Космическата планина. За да я утеши, Брад я заведе на Магическата планина.

Джени бе едно малко чудо, мислеше си развълнувано Брад. Невероятно улегнало и в същото време лишено от задръжки петгодишно човече. Но какво ли друго можеше да се очаква, след като Джулия ѝ беше майка...

— Брад, стига си ѝ угаждал — смъмри го Джулия.

Но всъщност беше доволна.

— Имам да наваксам пет години. Не може ли? — усмивката му беше усмивката на стария Брад, неустойимо чаровна.

Угриженото му изражение бе изчезнало и той пак беше онзи Брад, когото Джулия си спомняше. С леко сърце, ведър, слънчев. Възможно най-добрата компания, човек, който се наслаждава на всичко с непомрачено от нищо удоволствие; също като дъщеря им.

— Това е най-готиният ден, който съм прекарвала в Дисниленд — обяви Джени, преди да захапне поредния хот-дог.

— Най-прекрасният, скъпа — поправи я Джулия. — Но съм съгласна с теб.

— Аз също! — увери ги Брад усмихнато.

Към четири Джулия вече беше капнала, така че когато Джени предложи да отидат да поиграят на автоматите, не се съгласи.

— Краката ме болят ужасно. Вие вървете. Аз ще поседя на тази пейка — тя с облекчение седна и си събу сандалите.

— Сигурна ли си? — попита с надежда Брад. Изгаряше от желание да бъде сам с Джени.

— Абсолютно. Но все пак дръж Джени под око, иначе ще те разори.

Наблюдаваше ги как се отдалечават ръка за ръка. Облегна се, затвори очи и въздъхна. Денят бе минал превъзходно, въпреки че бяха навъртели безброй километри пеша. Бяха обиколили всички вълшебни светове и бяха изпробвали всяка атракция. Ако не се брояха кратките заседания, докато ядяха или пиеха по нещо, не бяха подвили крак от сутринта. Всичко беше чудесно. През този ден бяха семейство: баща, майка, дете. Харесваше ѝ. На Брад, изглежда, също, въпреки факта, че Джени го водеше насам-натам не толкова за ръката, колкото за носа.

— Тя е истинско чудо, Джулия — бе казал той, загледан в Джени, докато тя се люлееше на една люлка. — Не знаех, че децата могат да бъдат толкова забавни.

— Тя не е изтъкана само от миловидност и светлина — предупреди го Джулия.

— Радвам се, че е така! Тя е момиченце с характер. Не си ли забелязала... — гласът му пресека, когато Джени му помахаша, но Джулия си помисли, че знае как щеше да завърши фразата му: „... колко много прилича на майка ми?“

Колкото по-голяма ставаше Джени, толкова по-ясно си личеше произходът ѝ. Нейната властност, високомерното ѝ несъобразяване с изискванията на другите, решимостта ѝ, когато поискаше нещо, перченето — всички тези черти бяха на баба ѝ. Точно затова Джулия и Барбара я държаха изкъсо. Джени вече знаеше, че да иска нещо не значи, че автоматично ще го получи. Но сега баща ѝ беше тук и угаждаше на всеки неин каприз. Е, нали беше само за този ден. Но ако Джени започнеше да се среща по-често с него, това поведение трябваше да се пресече от корен.

Джулия се прозя и затвори очи; чувстваше се приятно изтощена. Обърна лице към слънцето и се унесе в лека дрямка.

Едно момченце стреля с пистолета си с капси точно до ухото ѝ и я стресна. Тя погледна към близкия часовник. Беше четири и половина. Трябваше да си тръгват. Джулия се прозя и потърси с крака сандалите

си. Беше жадна; допи ѝ се студен, прясно изстискан портокалов сок. Сложи си слънчевите очила, огледа се и видя, че Брад идва забързано към нея. Сам.

— Отидох само за жетони — уплашено каза Брад. — Честно, само за минутка. Но когато се върнах, беше изчезнала.

„Запази спокойствие — помисли си Джулия. — Не се паникьосвай.“ Пребледнялото лице на Брад правеше нещата достатъчно лоши.

— Тя е много любопитна. Ако нещо ѝ допадне... Хайде, ще я потърсим. Сигурно играе на друг автомат.

— Огледах ги всичките. Няма я.

— Значи е някъде другаде. Хайде да проверим из магазините. Ти от едната страна на улицата, аз от другата. Ще се срещнем в края, на гарата.

Очите на Брад молеха за прошка. Тя докосна ръката му.

— Все трябва да е някъде. Хайде, колкото по-скоро тръгнем да я търсим, толкова по-скоро ще я намерим.

Но не я откриха. Когато Джулия накрая стигна до гарата, Брад вече я чакаше. Сам. Сърцето ѝ се сви. Дисниленд беше огромен комплекс. Имаше хиляди деца, а Джени беше само едно от тях.

— „Изгубени деца“ — каза тя с фалшива самоувереност. — Хайде.

— Сто на сто е някъде тук, госпожо — каза младият служител, към когото се обърнаха. — Стотици деца минават през нас всеки ден. Ще я доведат. Междувременно ще разpratим описанието ѝ и хората ни ще я търсят. Ще я намерим, не се безпокойте. Децата се озовават на най-невероятни места.

Беше толкова спокоен, че Джулия се укори за тревогата си.

— Може би е отишла да гледа парада на куклите — внезапно каза Брад. — Нали каза, че бил в пет часа.

— Ама разбира се! — Джулия почти се разсмя от облекчение. — Сигурно ще я видим най-отпред.

Но не беше така. Отново започнаха да претърсват улицата. Никаква Джени. Вече беше шест часът и Джулия едва се побираше в кожата си.

— Тя знае, че не бива да се шляе — мърмореше Джулия през зъби. — Ще я убия! Хиляди пъти съм ѝ повтаряла. През едното влязло,

през другото излязло.

— Тя е само на пет години — каза меко Брад и я хвана за ръката като едно време. — Не се тревожи, ще я намерим.

Обходиха целия комплекс, но от Джени нямаше и следа.

Стана седем. Отново се върнаха при „Изгубени деца“. Служителят също започна да се притеснява.

— О, Господи! — ахна Джулия. — Езерото с парахода... — когато се бяха возили, тя едва я бе удържала да не се преметне през перилата.

— Не, госпожо — твърдо заяви служителят. — Няма начин. Много внимаваме за това. А и никой не може да се качи на палубата без билет. Освен това, ако само дете се опита, нашите хора веднага ще го забележат и ще разберат, че нещо не е в ред. Дисниленд е горд с отчетите си за безопасността, госпожо.

— Знам, знам.

— А ако няма билет, не може да се качи никъде.

— Хайде да погледнем за последен път — предложи спокойно Брад.

— Съобщили сме на хората си — каза уверено служителят. — Ако е в Дисниленд, ще я намерим.

Но огромният комплекс вече затваряше вратите си и тълпите се стичаха към изхода. Брад и Джулия застанаха от двете страни на портите. Наблюдаваха, докато през изхода не излязоха и последните уморени деца. Джени не беше сред тях.

— Казвала съм й никога да не тръгва сама. Тя не би го направила, знам. Дори й го повторих, преди да излезем от къщи... — гласът на Джулия заглъхна.

— Какво има? Какво се сети? — бързо попита Брад.

— Телефон. Къде е най-близкият телефон?

— Телефон! Какво...

— Най-близкият телефон. Бързо!

Не, каза Ито. Господин Левин не се бил отбивал, но се обадил по телефона и попитал къде е Джулия. И той му казал, че са в Дисниленд за цял ден.

— Левин? — зачуди се Брад. — Защо Левин?

— Той е приближеният палач на майка ти! Тя знае за Джени, а той познава Джени. Пък ти си напуснал дома си...

Брад се втренчи в нея.

— Джени не е в Дисниленд, защото са я отвели. Претърсихме навсякъде. Тя знае, че не бива да се шляе сама. Не би го направила, сигурна съм. Ако е тръгнала нанякъде, то е защото някой я е отвел, при това някой, когото познава. Иначе би се скъсала да пици. Единственият друг човек, когото познава, освен мен, Барбара и Ито, е Маркърс, и тя би тръгнала с него, без да пита. Тя му вярва!

— Но как, по дяволите, ни е намерил?

— Бяхме тук цял ден, нали? Може да е изчаквал сгодния случай.

— Въобразяваш си.

— Не! Маркърс я е отвлякъл. По заповед на майка ти.

— За Бога, защо майка ми ще иска да похити Джени?

— Защото знае, че си се срещал с мен. Трябва да бъде наказана за това, че съм посмяла да те видя! — Джулия почти викаше. — Джени не се е загубила, казвам ти! Тя е достатъчно умна да отиде при някой и да му каже, че се е изгубила. Тя си знае урока, Брад! Научила съм я на това. И аз съм се губила като дете — знаеш ли колко е ужасно! Единствената ми надежда е, че ако е Маркърс, Джени няма да е разстроена. Не би тръгнала доброволно с непознат, не би го направила. Ти видя как се държа с теб в началото.

Брад прехапа устна.

— Защо не ми вярваш? — кипеше Джулия. Гласът ѝ ехтеше в празния комплекс. — О, Господи, защо се върнах в тази страна! Знаех си, че не е за добро. Тази проклета страна винаги ми е носила само неприятности!

— Джулия! — Брад я хвана за раменете и я разтърси. — Господ ми е свидетел, ако майка ми е направила това, ще...

— Какво? Нима ще направиш нещо? Кога въобще си вършил нещо, без тя да ти е казала, с изключение на онзи път, когато се ожени за мен, и виж какво се случи с брака ни! Казвам ти, Маркърс я е взел и вероятно точно сега я води при майка ти.

— Нямаме никакви доказателства.

— Джени я няма! Какви още доказателства искаш? Маркърс сигурно е разбрал, че е разкрит. Както и проклетата ти майка! Ще я убия. Ще я убия!

Брад я зашлеви през лицето. Тя вдигна ръка към бузата си и избухна в сълзи.

— Джулия, Джулия — Брад я прегърна. — Зная как се чувстваш, но не истеризирай, моля те. Първото, което трябва да направим, е да проверим какво става около майка ми. Нека да се обадя на Аби. Да разбере каквото мога.

Лейди Хестър беше във Фермата. Била там от петък вечер.

Никой не беше виждал Маркърс Левин.

— Той не е толкова глупав да я заведе право при майка ти! — каза унило Джулия. — Но тя сигурно знае къде я е отвел.

— Значи ще я попитаме — каза Брад. Гласът му беше плашещо спокоен. — Но преди да го направим, трябва да се свържем с полицията.

Докато дойде време да се качат на борда на чартърния самолет, все още нямаше новини за Джени. Бяха вдигнали на крак полицията, която бе претърсила Дисниленд. С кучета. Детето го нямаше. Претърсиха и езерото. Нямаше анонимни телефонни обаждания, с които да се иска откуп, нито никакви бележки, нищо. Джени бе изчезнала.

Джулия бе ужасена. Все си повтаряше, че лейди Хестър не би навредила на Джени. Нали беше дете и на Брад! „Но и мое също!“ Не смееше да си представи как ли се чувства Джени. Казваше си, че ако е с Маркърс, когото обичаше и комуто вярваше, значи е добре. Беше убедена, че Маркърс няма да нарани дъщеря ѝ. Сигурна беше, че чувствата му към нея са истински. „Моля те, Господи, нека е добре — молеше се тя, — моля те, Господи. Ще направя всичко каквото пожелаеш. Само Джени да е добре, моля те, Господи, моля те!“

Брад кипеше от яд. Ако майка му — неговата ужасна, полудяла от ревност майка — беше планирала това гадно нещо, щеше да я убие. Щеше да я удуши. Имаше чувството, че го наказват. Всеки грях, който бе извършил, бе вписан в сметката и наказанието му беше да заплати със здравия си разум, с гордостта си на мъж, с живота си: със самата си същност.

Знаеше, че майка му няма слабост към децата. Понасяше внуците си, нищо повече. Единствените случаи, когато изобщо поглеждаше към някого с обич, беше когато гледаше към него. Обич ли? Това не беше обич, а психоза. Майка му беше луда. Луда, но умна, с блестящата интелигентност на действително ненормалните.

Колкото повече мислеше, толкова повече се убеждаваше, че Джулия е права. Майка му беше заповядала на Маркърс Левин да отвлече Джени, за да го накаже за това, че я е напуснал, и за да накаже Джулия, задето бе посмяла отново да влезе в живота на сина ѝ. Винаги бе мислила първо за себе си, осъзна той. Винаги. За онова, което иска; за това как се чувства. За нея хората бяха вещи. Служеха ѝ да се разпорежда с тях, да ги използва както смята за необходимо и да ги захвърля, когато ги изцеди докрай. Точно както го беше учила.

Той стисна главата си с ръце. Имаше чувството, че ще се пръсне.

— Какво ти е? — чу Брад гласа на Джулия. Не можеше да я види ясно. Тя сякаш се раздвои, след това се учетвори.

Доиде в съзнание полулегнал на една от седалките. Джулия се беше надвесила над него.

— О, слава богу...

— Какво стана?

— Просто изключи. Не, лежи си спокойно. Изпий това.

Беше чай — горещ, сладък и успокояващ. Той го изгълта благодарно и усети, че менгемето, притиснало слепоочията му, лекичко се отпуска.

— Изобщо не съм изненадана — каза ядосано Джулия. — Вероятно си живял само на нерви от онази вечер. Знам как е. Правила съм го. Моля те, дръж се. Имам нужда от теб, Брад. Уплашена съм и... — тя преглътна конвулсивно. — Никога преди не съм се чувствала толкова... толкова ужасена.

Той се пресегна и хвана ръката ѝ.

— Ти беше права. Осени ме внезапно, сякаш всичко се срути върху мен. Но сега съм добре.

— Да се опитаме да поспим — каза Джулия. — Поне малко. Нека се прегърнем, има място и за двамата.

Тя седна до него и свали облегалката на седалката. Той я прегърна. Тя също го бе обвила с ръце, положила глава на рамото му. Брад отново почувства познатата ѝ топлина.

— Колко е часът?

Той вдигна ръка и погледна часовника си в неясната светлина на салона.

— Точно един след полунощ. Остават ни още три часа.

— Не преставам да се моля — каза Джулия.

— Аз също — притиснаха се един към друг за утеха.

— Ще я намерим — каза той. — Кълна се, Джулия, кълна се в живота си, че ще я намерим.

Задрямваха на пресекулки, но накрая потънаха в сън. Стюардесата ги събуди чак над летище „Логан“.

— Бихте ли затегнали предпазните си колани? Имаме разрешение за кацане.

Беше още тъмно, малко след пет сутринта. Валеше, беше студено. И двамата бяха с дрехите, които бяха носили в Дисниленд: Брад по дънки и риза, а Джулия с памучна рокля.

— Би трябвало да ни чака кола — Брад надникна към светлините под проливния дъжд. — Да, ето я. Докарайте я тук!

Вътре бяха Аби и Сет.

— Добре че се сетих да ви донеса топли дрехи — каза практично Аби, след като прегърна Джулия. — Ето, облечи това — беше палто от норки: прокъсано под мишницата, с развлечен подгъв, но благословено топло. На Брад подаде пуловер, сако и вълнено палто.

— Нямах грешка — каза благодарно Брад. Аби им сипа кафе от един термос.

— Така — каза тя, когато и двамата си изпиха чашите. — Каква е тази работа с Маркърс Левин и Джени?

— Аз поразпитах тук-там — обади се Сет, без да откъсва очи от пътя. — Никой не е виждал Маркърс Левин да се навърта в Бостън.

— Виждали ли сте мама?

— Не. Ние сме отлъчени — каза Аби. — Битси е единственият човек, за когото майка има време: и то само за да се държи в нейно присъствие по-зле от всякога. Никога не съм я виждала такава. Обезумяла е.

Брад и Джулия се спогледаха.

— Но за да направи такова нещо, сигурно трябва да не е с ума си — продължи Аби. — От всичките й откачени идеи тази е...

— Тя знае ли, че пристигам? — попита Брад.

— Не съм й казвала — Аби потупа студената ръка на Джулия. — Ще намерим твоето момиченце. Не се тревожи — после се обърна към Брад. — Но бъди внимателен. Много е разстроена.

— Аз също.

Посрещна ги Ани. Кухнята миришеше на прясно сварено кафе.

— Господин Брад! Слава Богу! Майка ви е направо обезумяла! — тя се вцепени от изумление, когато видя Джулия зад гърба му. — Госпожо Брад! Искам да кажа, мис Джулия — тя се изчерви и избърса ръце в престилката си, развълнувана от остро любопитство.

— Здравей, Ани.

— Майка ми будна ли е? — попита Брад.

— Току-що ѝ занесох чая.

Брад се обърна към Джулия.

— Защо не отидеш с Ани? Пий кафе, хапни нещо. Няма да се бавя.

Джулия не помръдна. Като видя изражението ѝ, Аби избута Сет към кухнята и повика Ани.

— Джени е моя дъщеря — започна Джулия.

— И моя също. И майка ми е наредила да бъде отвлечена. В Дисниленд ти ме обвини, че не съм в състояние да направя нищо без нея. Сега, когато съм на крачка от това да го сторя, не ми позволяваш да го извърша без теб — Джулия стоеше втренчена упорито в пода. — Готов съм да се изправа срещу нея, вярвай ми!

— Ти каза, че съм се променил, също като тебе — продължи Брад. — Да не би да искаш сега да ми кажеш, че си променила мнението си?

Джулия поклати глава.

— Вярвай ми — каза Брад.

— Вярвам ти, но...

— Мислиш, че тя отново ще ме оплете?

— Ще се опита.

— Разбира се. Но няма да ѝ позволя. Вярвай ми.

Тя вдигна очи и го погледна.

— Нали ще... внимаваш?

— Знам как да се справям с майка ми. По-добре от всички знам това. Ще го изстискам от нея, Джулия.

— Но... но Джени...

— Знам. Тя е и моя дъщеря.

Джулия поруменя.

— Забравяш, че вече познавам Джени. Бях с нея, радвах ѝ се, наслаждавах ѝ се. Искам я колкото заради тебе, толкова и заради себе си.

Какво бе станало с него? В самолета изглеждаше толкова ужасно! Когато загуби съзнание, тя се отчая. От друга страна, не беше за чудене, че му се случи, като се имаше предвид емоционалният стрес, на който е бил подложен. Това, което чувстваше тя сега, той го е изстраждал дни наред, не часове. „О, Господи — помисли си тя отчаяно. — Отново повтарям старите си грешки.“

— Съжалявам — каза разкаяно тя. — Разбирам те.

— Знам — той обгърна раменете ѝ с ръка и я съпроводи до кухнята. — Хайде, върви при Аби и Сет. Хапни нещо, ако можеш. Повече от дванадесет часа не си яла.

— Не мога.

— Тогава пийни от хубавото кафе на Ани. Ще дойда, щом узная къде е Джени.

Тя му се усмихна колебливо и влезе в кухнята. Но когато той се обърна и се отдалечи, отвори вратата и го загледа как се качва по стълбите. Походката му беше решителна, брадичката му — решително вирната. „Помогни му, Господи — помоли се тя. — Той отива да направи най-ужасното нещо.“ Опита се да се постави на мястото на лейди Хестър: представи си, че Джени се качва по стълбите, за да се срещне в ужасен сблъсък с нея. „О, Господи, помогни му.“

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Както и очакваше, Брад откри майка си седнала в леглото, облегла гръб на възглавниците. Таблата със сутрешния ѝ чай — черен, китайски, без мляко и захар, заедно с една кифличка — беше в скута ѝ. Четеше вестник „Таймс“ от предния ден.

Щом чу, че вратата се отваря, тя смъкна вестника и възкликна:

— Брад! О, слава богу! Мое най-скъпо момче, къде се изгуби? Толкова бях разтревожена!

Брад се обърна, заключи вратата и вместо да се спусне към прегръдките на майка си, застана неподвижно пред нея.

Ръцете на лейди Хестър се отпуснаха.

— Какво има, скъпи?

— Къде е Джени, майко? Какво си направила с нея?

Тя го гледаше с широко отворени очи. Въплъщение на изумлението.

— Джени? Коя Джени? За какво говориш?

Със свито сърце той разбра, че всичко е вярно. Щом майка му знаеше, че Джулия има дъщеря, значи знаеше и името ѝ. „Господ да ни е на помощ и на двамата“ — помисли си той.

— Джени, както добре ти е известно, е дъщерята на Джулия. Моята дъщеря. Детето, което по твоя заръка Маркърс Левин отвлече от Дисниленд вчера следобед.

— Дисниленд! — тя беше самата невинност. — Мое най-скъпо момче, какво се опитваш да кажеш?

— Знаеш много добре.

— Не знам, мили. Нямам и най-малката представа за какво става дума.

— О, идеята е била изцяло твоя. И за миг не бих се усъмнил. Никой друг не би направил такова нещо!

Не беше очаквала това. Изглежда го строго, както когато беше малък, но той дори не трепна и тя побърза да се усмихне мило.

— О, бедното ми дете. Разстроен си, нали? — пак разтвори обятия. — Трябваше да дойдеш при мен и да ме помолиш да ти обясня всички онези ужасни неща, в които ме обвини Каролайн...

— Твърде късно е за обяснения. Искам Джени. Къде е тя, майко? Какво си направила с нея?

— Какво съм направила с кого, скъпи? — интонацията ѝ подсказваше, че се опитва да разбере, но...

— Джени, моето дете. А не на Пол Шамбрун. Видях я, майко. Знам, че е моя дъщеря. Защо иначе би наредила да я свият?

На лицето на майка му се изписа болка — за нея жаргонните изрази бяха нещо вулгарно.

— Не знам в какъв контекст използваш тази дума, но мога да те уверя, че нищо и никого не съм свивала.

— Ти не. Но Маркърс Левин да.

— Не съм виждала Маркърс Левин от години.

— Защо? По телефона ли ти докладва?

— А! — тя пое дъх и кимна. — Сега ми е ясно. Все още си под влиянието на пиянските брътвежи на жена си.

— Каролайн ми каза истината. Затова заминах. За да поразмишлявам за това. За теб, за мен. И най-вече за двамата ни.

Усмивката ѝ го благославяше. Този път беше снизходителна. „Глупаво момче — казваше тя. — Това съм аз, майка ти! Майка ти, която те обожава и никога не би направила нещо, което да нарани любимия ѝ син.“

— Твърде късно, майко. Знам. Ти отново скрои капан на Джулия, нали? Искаше да я изкараш лоша майка, за да можеш да вземеш Джени, когато си готова. Само че когато си тръгнах, ти вече не можеше да чакаш. А и просто трябваше да накажеш Джулия, нали?

Този път тя направи нетърпелив жест.

— Моля те, Брад! — това, че използва името му, беше първото предупреждение. — Никога не съм чувала толкова безсмислици накуп!

— О, да, всичко това е достатъчно глупаво. Но този път ти направи грешка. Джени не е такова дете, че да тръгне с всеки. Забравяш коя е майка ѝ.

— Нито знам, нито ме интересува — отрязва го майка му. — Единствената ми грижа си ти. Защо побягна така? Защо не дойде при мен?

— След онова, което ми каза Каролайн, това беше последното нещо, което би ми дошло наум.

— Да не искаш да ми кажеш, че си повярвал на пороя ѝ от пиянски хули? — в гласа ѝ имаше дълбока болка и неверие.

— Каролайн беше така добра да ми каже истината: да ми покаже в какво бях започнал да се превръщам, в какво почти се бях превърнал. Твоя играчка на пружинка!

— Няма да отрека, че съм изградила целия си живот около тебе.

— Грешка. Изградила си моя живот около себе си!

— А — моментът, в който гласът ѝ секна, беше безупречно преценен. — Сега разбирам. Всичко трябва да е по моя вина. Затова, че единственото, което съм правила, е било да те обичам.

— Обич!? Това е обич, която убива!

Майка му се отпусна немощно на възглавниците.

— Как можеш да ми кажеш подобно нещо!

— Слава богу, най-накрая съм в състояние да го направя.

— Никога нищо не съм ти отказвала, нищо! — страстно възкликна тя и изстена. — Кой направи това? Кой е отровил съзнанието ти? Кой го е напълнил с такива чудовищно зловни лъжи?

— Истината е чудовищна!

— Обезумях от тревога. Никой не ми казваше къде си, дори собствените ми дъщери съзаклятничеха срещу мен. Предадена съм от собствените си деца!

— А ти знаеш доста за предателството, нали?

Тя пак изстена страдалчески.

— Как можеш да говориш такива неща?

— Защото дойде времето да го направя.

— Винаги съм те обичала, винаги!

— Обичаш чувството, че ме притежаваш, искаш да кажеш. Любовта не е да взимаш по начина, по който го правиш ти: ненаситно. Любовта означава да даваш, да искаш онези, които обичаш, да са щастливи. При теб онова, което искаш ти, винаги е било на първо място! Онова, което аз исках, от което се нуждаех, никога не е влизало в сметката!

— Лъжи, лъжи... — гласът ѝ беше жален, съкрушен. — От нищо не съм те лишавала!

— Освен от правото ми да бъда самия себе си! Когато съм се родил, си взела една здрава каишка, вързала си я на врата ми и оттогава я стягаш около гърлото ми!

— Не смей да ми говориш подобни неща! Никому, нито дори на теб, не е дадено правото да ме обижда и клевети така! И отказвам да се оправдавам пред теб. Да, дори пред теб!

— И без това няма да има никакъв смисъл. Единственото, което ме интересува, е Джени. Къде е тя и какво си направила с нея?

— На никого нищо не съм правила!

— Накрая ще ми кажеш, с добро или лошо.

— Нищо няма да ти кажа! Как смеееш да ми говориш по такъв начин! Аз да не съм някоя прислужница, че да ми нареждат в собствената ми къща! Спомни си кой си ти и коя съм аз!

— Сякаш бих могъл да забравя!

Тя мълниеносно смени тактиката и вдигна ръка към сърцето си.

— О! Не ми говори така... — очите ѝ бяха влажни, умоляващи. — Казваме си неща, за които ще съжаляваме, неща, които не мислим. Ние с теб никога не се караме. И то не само защото знаеш колко опасно е това за мен.

— Без шантаж, ако обичаш! Кажи ми къде е Джени и няма да те безпокоя повече.

— Няма ли да престанеш да настояваш, че знам! — тя повиши тон.

— Не, няма. Защото знаеш. Ти си наредила да я отвлекат, знам...

— Нищо не знаеш, нищо! — тя се разплака и изхлипа: — С какво съм заслужила всичко това?

— Със злодействата си! И всичко в името на безценната ти любов! Любов ли?! Никога не си ме обичала. Винаги си обичала само себе си!

— Сине, сине, какво правиш с мен? — тя закърши ръце. — Не мога да повярвам, че си взел за истина пиянските бръцолевения на жена си, макар да знам, че тя от години се опитва да те настрои срещу мен — тя протегна умолително ръка. — Мило момче. Ела, седни и ще обсъдим всичко. Всичко ще се оправи. Нали винаги, когато си имал нужда, съм ти помагала, не е ли така?

— Помагала ли? Глупости!

Тя рязко се изправи в леглото.

— Не бъди нагъл, господинчо! Що за груб език, що за безпочвени обвинения? Отново ти казвам, не ми говори с такава наглост! Няма да я приема от жена ти, няма да я приема и от теб!

— Пет пари не давам какво ще приемеш! Не ми губи времето! Повтарям: къде е Джени?

— Не искам да те слушам! — тя запуши ушите си. — Виждам, че изобщо не мислиш за мен!

— Мисля, майко. Но мисля и за себе си.

— И то изцяло под влиянието на долнопробната ти, безплодна жена!

— Не съм виждал Каролайн от онази вечер, от рождения ти ден.

— Да повярваш на... на тази никаквица, вместо на мен, собствената си майка! Как си могъл! Моят любим син! Как си могъл!

— Не беше лесно.

— Ами аз? Мислиш ли, че ми е било лесно? Изхвърча, без да кажеш дума, остави ме отчаяно да очаквам някаква вест. А после, когато решавах да се прибереш, започвах да ме обвинявах в най-безумните и невъзможни неща! Не бих си помислила, че си способен на такова нещо; не и ти, моят син.

— Вече не съм твой син.

Тя вдигна глава и го погледна ужасено.

— О, не! Не е възможно да мислиш така...

— Пет часа седях в самолета и само мислих. Говоря ти съвсем сериозно. Но на тебе ти е все едно, нали? Нищо от това, което казах, няма значение за теб. Единственото, което те интересува, е как да запазиш властта си над мен, как да ме натикаш в калъпа, който си предвидила за мен. Стига вече, майко! Чуваш ли ме? Край!

Заплахата в гласа му я стресна. Тя пак скри лице в ръцете си. Съзнанието ѝ работеше на бесни обороти.

— Ти не си на себе си — каза тя накрая. — Не мога да те позная. Какво се е случило със сина ми?

— Най-накрая порасна, това се е случило. Вгледай се внимателно, майко. Вече не съм твоето малко момченце.

Тя наистина го погледна, но светкавицата, изскочила от очите ѝ, се сблъска с яростта в погледа на Брад. Лейди Хестър пак влезе в ролята на страдаща майка.

— Мое най-скъпо момче, какво се случи с нас? Ти ме нараняваш толкова дълбоко! — от очите ѝ закапаха сълзи. — Ако съм сгрешила, прости ми за всичко, което си мислиш, че съм направила. За това, че толкова те обичам, за дълбоката ми любов. Не е в твой стил да си толкова безчувствен към онова, което изпитвам.

— А ти никога не си се замисляла за онова, което изпитвам аз.

Стенанията ѝ бяха жални, раменете ѝ се тресяха, но го гледаше внимателно през пръстите си.

— Ще ми кажеш, та ако ще да се наложи да остана цял ден тук. Къде е Джени? Имаш ли представа какво причиняваш на Джулия? Това изобщо интересува ли те?

— А теб интересува ли те какво причиняваш ти на мен? — кресна тя. Очите ѝ горяха. — Виждам кой те е подучил на това, под чие зловредно влияние си попаднал. Онази жена! И то след всичко, което ти стори.

— Което ти си ѝ сторила, искаш да кажеш!

Видя как по гърлото ѝ се появиха издайнически червени петна, които винаги предизвестяваха избухване, но вече не се страхуваше.

— Знам всичко, майко. Видях се с Джулия и тя ми каза истината. А твърдиш, че си моята любяща майка! И кукувиците са по-добри майки от теб! Никой, у когото има дори капка любов, не би могъл да направи онова, което направи ти, при това на друга майка! Ти, която безкрайно обясняваш колко свята е майката! Не осъзнаваш обаче, че знам какво означава да си баща. Искам си дъщерята! Разбираш ли? Моята дъщеря!

— Твоята дъщеря! Твоята дъщеря! — изхленчи пронизително майка му. — А за майка ти кой ще се грижи?

— Ти се грижиш достатъчно за себе си!

Видя полетялата към него чаша и се отдръпна. Тя се удари във вратата и се разби на парчета. Последва я чайникът, пълен с горещ чай. С един скок Брад се озова до майка си и я стисна за гърлото.

— Проклетата да си! — изкрещя той. — Ти не си майка, ти си демон! Защо не ми кажеш къде е Джени? Ще те убия! — гласът му пресекваше от гняв и болка, кръвта бумтеше в ушите му. — Кажи какво си направила с дъщеря ми! — той силно я разтърси. — Казвай!

Очите ѝ горяха с фанатичен пламък.

— Хайде, убий ме! Сложи край на живота ми! Не съм ли ти казвала през всичките тези години, че ти ще бъдеш моята смърт?

Той я блъсна на леглото. Някакъв вътрешен глас го предупреди да не губи контрол. Едва сега осъзна, че глухите удари, които чува, не са от пулсациите в черепа му, а долитат откъм вратата. Някой чукаше.

— Брад, пусни ме да вляза! Брад, моля те... аз съм, Джулия. Пусни ме да вляза...

— Всичко е наред, Джулия — той се постара да го каже спокойно, въпреки че целият трепереше.

— Знам къде е Джени. Маркърс наистина я е взел... Томас я е видял в колата му...

Вратата се отвори с такъв замах, че Джулия и Аби, която беше зад нея, едва не се изтърколиха в стаята.

— Ти! — гласът на лейди Хестър беше като съскане на кобра. — Трябваше да се досетя... — тя започна да се надига в леглото, готова за схватка.

— Какво е видял Томас? — попита настойчиво Брад.

— Маркърс се отбил на Маунт Върнън Стрийт да вземе ключовете за старите складове в северната част на града — обясни Аби. — Мама каза на Томас да му ги даде. Тъкмо когато затварял входната врата, видял, че на задната седалка имало малко момиченце. Каза, че било червенокосо...

— Внимавай! — Сет, който идваше зад Аби, блъсна Джулия настрани толкова силно, че тя падна.

Лейди Хестър бе станала от леглото и тъкмо замахваше към Джулия с бастуна си. Брад пое удара с едната си ръка, с другата изтръгна бастуна и го захвърли.

— Ти си виновна! — кресна лейди Хестър на Джулия. — Трябваше да те довърша, както направих с онази, другата червенокоса кучка. Тя също си мислеше, че може да вземе това, което ми принадлежи!

Озъби се и се хвърли към Джулия. Пръстите ѝ бяха извити като нокти на хищна птица, готови да дерат и разкъсват. Но Брад отново застана помежду им, а Сет скочи към свекърва си, притисна здраво ръцете ѝ към тялото и докато тя с всички сили се опитваше да се освободи, викна:

— Хайде, взимай Джулия и вървете да намерите Джени. Ние ще се оправим. Вървете!

Но Брад се беше втренчил в лицето на майка си. Тя изглеждаше обезумяла, съвсем луда. Той я гледаше невярващо, като човек, който се взира в ужасите на ада.

— Брад — повика го Джулия. Той я погледна. Тя видя болката в очите му, но каза: — Джени.

— Джени — повтори той и пое дъх дълбоко, на пресекулки. — Да, Джени.

Хвана я за ръката и я повлече навън и надолу по стълбите. Лейди Хестър чу затръшването на входната врата, отметна глава и от гърлото ѝ излезе такъв вой, че Сет я пусна.

— Брад! Брад! Брааад! Моят син, синът ми! Загубих сина си!

Аби, Сет и Ани, зад която се бе появил и Джонас, застинаха ужасени. Обезумялата старица сграбчи бастуна си, вдигна го и заудря всичко наред — картини, кристал, порцелан. Аби и Сет се опитваха да я хванат, но тя заудря и тях. Изведнъж Аби осъзна, че името, което крещеше майка ѝ, се е променило. Тя вече не викаше сина си.

— Папа, папа! Върни се при мен, татко! Защо ме остави? Върни се при мен, папа!

После се олюля и падна, бастунът отхвърча от ръката ѝ. Джонас го грабна, а Сет и Аби се наведоха над старицата, която вече крещеше неописуеми мръсотии. Внезапно през тялото ѝ премина спазъм, устата ѝ започна да се отваря и затваря беззвучно, лицето ѝ стана тъмночервено.

— Астмата ѝ! О, Господи! Инхалатора! Бързо, за бога — в горното чекмедже на шкафа е. Бързо!

Джонас хукна към шкафа, но вече беше късно. От носа на лейди Хестър рухна кръв, тя се изви конвулсивно, изхърка и след миг тялото ѝ се отпусна на пода.

— Майко! — изпищя в ужас Аби. — О, Господи! Майко!

Брад шофираше лудешки. Прелитаха през кръстовища, прекосиха моста Лонгфелоу и навлязоха в северната част на града. Асфалтът беше хлъзгав от дъжда и колата поднасяше, но Брад умело я

овладяваше. Джулия се бе вкопчила за дръжката на вратата, но не казваше нито дума.

Скоро се озоваха в някакви бордеи и Брад зави по една мрачна, тясна улица. Стените от двете ѝ страни, бяха позеленели от влага и оцапани със сажди. Джулия простена вътрешно. О, Джени, Джени...

Улицата беше задънена от огромни дървени порти. В едното им крило беше вградена по-малка врата. Брад изскочи от колата, блъсна вратата и двамата с Джулия влязоха в широк, покрит с калдъръм двор, отрупан с ръждясали машини. Пред тях имаше порутена сграда, наполовина от дърво, наполовина от разядено желязо, към която водеха разклатени дървени стълби. Брад затича натам. Джулия го последва. Очите ѝ оглеждаха зацапаните изпочупени прозорци. В един от тях за миг се мярна мръсно момичешко личице — дъщеря ѝ.

— Джени! Джени... — извика Джулия и хукна нагоре по стълбите. Блъсна някаква врата и видя как Брад се хвърля към Маркълс, който седеше край маса, отрупана с книжки с комикси.

— Мамичко! Къде беше? Толкова дълго чаках!

— Джени, скъпа! — Джулия коленичи и прегърна дъщеря си. Зад гърба ѝ Брад бяхтеше Маркълс.

— Брад! — изкрещя Джулия и вдигна Джени на ръце. — Престани! Ще го убиеш! — Джени заплака и Джулия отново изкрещя: — Плашиш Джени!

Ръцете на Брад се отпуснаха. Маркълс се свлече на пода.

— Трябва да го убия това копеле! — изсъска Брад, после попита:

— Джени добре ли е?

— Да, но ти я изплаши.

— Гладна съм — обади се Джени.

Брад се засмя. Настроението му внезапно се оправи.

— Ти май винаги си гладна — каза той и я помилва. После сериозно попита: — Защо не дойде да ми кажеш, че тръгваш с Маркълс?

— Ами той ми каза да не ти казвам — отвърна възмутено Джени. — Каза, че било изненада. Дойдохме със самолет и пих кола, и ядох сладолед...

— Нали знаеш, че не трябва да тръгваш с никого, освен ако майка ти не ти каже. Знаеш, нали?

— Ама аз бях с Маркълс — обясни търпеливо Джени.

— Дори и той да е. Повече няма да правиш така, разбра ли?

Джени хвърли поглед към майка си, която я гледаше строго.

— И с Маркърс ли не може? — попита детето с треперливо гласче.

— С никого, дори с мен. Разбра ли?

Джени кимна.

— Майка ти много се уплаши. Знаеш ли колко се тревожеше, докато те търсехме и се чудехме къде си?

Една голяма сълза се търкулна от лявото око на Джени.

— Но Маркърс каза...

— Не ме интересува какво е казал Маркърс. Няма да ходиш с никого — повтарям, с никого — освен ако майка ти не каже, че може. Ясно ли е?

Джени кимна. Джулия също разбра нещо — онова, което ѝ беше толкова трудно да прозре и да повярва, когато бе омъжена за Брад: че той може да бъде твърд; човек, комуто е по-добре да не противоречиш. Никога не бе го виждала на работа, така че никога не бе опознала този Брад. Беше виждала само момчето с хубавата външност и чара, играча, с когото бе приятно да споделиш хубавия миг, или мъжа с надяната юзда, тероризиран от майка си. Сега Брад говореше с Джени по начин, който я накара да се подчини мигновено и послушно. За този мъж Сет, а и Аби бяха казали, че съществува, стига човек да погледне под повърхността. Кое то тя така и не бе направила. Нито по отношение на него, нито по отношение на майка му. Само защото той никога не бе проявявал тази сила пред нея — всъщност каква нужда бе имал да го прави? — тя не бе повярвала, че изобщо я притежава. „О, Господи, прости ми — помисли си тя. — Сама оплесках всичко.“

— Няма вече — каза Джени с треперливо гласче.

— Браво, моето момиче — Брад я вдигна, целуна я, а тя обви с ръце врата му и също го целуна. После каза:

— Умирам от глад. Маркърс ми обеща Биг Мак, ама така и не го получих.

— Ще го получиш. По една случайност съвсем наблизо има един „Макдоналдс“.

— А мога ли да си поръчам картопки и млечен шейк, и...

— Каквото си пожелаеш — съгласи се Брад.

Джулия се възползва от възможността и се намеси:

— Защо не отидете и не поръчате за трима ни? Ще дойда след малко. Искам да си поприказвам с Маркърс.

Брад присви очи, но Джулия тихо настоя:

— Това е моя работа.

— Да вървим тогава — каза Брад на дъщеря си. — На двора има чешма. Ела да се измием, че иначе може да не ни обслужат.

— Да поръчаме ли и за теб, мамо? — попита Джени, когато стигнаха до вратата.

— Да. Кафе и Биг Мак. Но първо кафе. Голяма чаша горещо кафе — тя почти плачеше, докато ги гледаше. — Тръгвайте. Няма да се бавя.

Брад и Джени излязоха и Джулия се обърна към Маркърс. Той се беше довлъкъл до един стол и попиваше с носната си кърпа кръвта, която се стичаше от една драскотина над окото му.

— Не те е срам! — каза Джулия с погнуса.

— Стига, Джулия — Маркърс изпъшка от болка. — Не съм във форма.

— Как можа, Маркърс? Мислех, че сме приятели.

— Лесно беше. Винаги е лесно, когато човек няма избор. Старата вампирка ме държеше в ръцете си.

— Но да отвлечеш Джени! Мислех, че я обичаш.

— Обичам я. Но повече обичам свободата си.

— Можеш ли да ми дадеш някакво разумно обяснение защо те накара да извършиш подобно нещо? Трябва да й е било ясно, че ще разбере.

— Да ти кажа, аз мисля, че е луда. Казах й, че е глупаво, но тя не искаше да ме послуша. Казах й, че си научила Джени да не тръгва с непознати, но само си загубих времето. Абе, беше й паднало пердето.

— Знаеш ли, тя не ме интересува. Но ти ме изигра. Мамил си ме от първия миг, в който стъпи в дома ми. Преструваше се, че си изненадан от бременността ми. А тя те е изпратила, защото е знаела, че съм бременна, нали? Нали?

— Е, добре де, държеше те под наблюдение. Какво толкова?

— Това, че си лъжец, измамник, крадец и похитител на деца! Използваше нейните пари, за да ме подкрепиш, нали?

— Е, аз пари нямам.

— А двадесетте процента? Тя и това ли получаваше?

— Получаваше петнадесет. Беше така добра да ми отпусне някакви си оскъдни пет процента! — в гласа му прозвуча мъка. Типично за Маркър. Не съжеляваше за онова, което е направил — съжеляваше единствено, че са го хванали.

— Само като си помисля, че ти вярвах! — възкликна Джулия.

— Виж, ако не бях аз да озаптявам старата вещица, отдавна вече да си пътник. След като те опознах, вече бях на твоя страна.

— Но не дотам, че да ме предупредиш. Играеше двойна игра, нали?

— Направих онова, което трябваше — каза уморено Маркър. — Ако човек е вършил каквото съм вършил аз и е бил, където съм бил, бързо научава играта.

— Къде си бил толкова? Нали не са те тикнали в затвора — каза жестоко Джулия.

— Не и този път — съгласи се Маркър с искрица от старото си чувство за хумор.

Джулия се засмя невярващо.

— И всички тези опити да ме вкараш в леглото си... нейна идея ли беше цялата работа?

— Идеята произлезе от нея, но склонността беше моя — позасмя се Маркър и тя разбра, че казва истината. Не че това променяше нещо.

— Направо нямам думи — каза накрая тя.

— Това ще ти е за първи път.

— Също и за последен, що се отнася до теб. Вземай си двадесетте процента и си ги натикай... знаеш къде!

— Знам, Джули. Оттам излизам.

— Изнудвала те е, нали? Или затвор, или...

— Вършех й мръсната работа, преди да ме уволнят. Точно затова отидох при „Брадфорд и синове“. Бях човекът, който купуваше и продаваше, уреждаше плащанията и подкупите, организираше шпионирането — индустриалния шпионаж, както му казват в наши дни. Точно затова тя не ме изправи пред съда. Знаех твърде много. После... после ме разкара. Нали вече беше почнала да обучава скъпоценния си син.

— Мразиш Брад, нали?

— Че какво да му харесвам? Конте! Златното момче на Харвард. Спортни коли, най-представителните момичета от колежа „Радклиф“,

купони, вечери в „Риц“. Защо което и да било човешко същество трябва да притежава толкова много? Единственото, което имах, беше умът ми. Дори истинско име си няхах. Никой не можел да произнесе името на дядо ми, след като се дотърлил през Беринговия проток, така че го направили просто на Левин. Дори името си не успял да донесе от Русия!

Джулия чак сега усети, че под външната му веселост се крият ревност, злоба и завист — и от всичко това се бе възползвала Хестър Брандфорд.

— Взимах от семейство Брандфорд, защото давах. И имах. Моя си е грешката, че оня път ме спипаха. Оттогава ме държи като в менгеме.

— Сигурно си си умирал от смях с мен, а? — попита Джулия горчиво.

— Виж, да работиш за Хестър Брандфорд не е много весело.

— Когато отидеш да й докладваш... Бог да ти е на помощ!

— Никъде няма да ходя — отсече Маркъс. От носа му още капеше кръв. — А ако намисли да ме преследва, кажи й, че имам копия от някои документи, които ще я вкарат в затвора — той се засмя. — „Брандфорд и синове“ ще се превърне в „Брандфорд и мошеници“. Хич няма да й хареса.

— Има едно нещо, което съм длъжна да направя — каза Джулия. Зашлеви го и излезе.

Намери Бранд и Джеси в „Макдоналдс“ и седна при тях.

— Всичко, което си мислех, се оказа вярно — каза тя. — Бил е неин шпионин. От години. Обаче каза да ти предам, че ако имате намерения да го преследвате, разполагал с информация, която би превърнала „Брандфорд и синове“ в „Брандфорд и мошеници“.

— Така ли? — навъси се Бранд.

— Каза... каза, че е правил онова, с което си се заел ти, когато си влязъл във фирмата — тя вдигна глава и го погледна право в очите. — Отделът за мръсни номера.

— Това е така — каза Бранд. — Там чиракувах. Но промених доста неща, щом получих властта да го направя. Всъщност нямаше нужда от тези неща. На майка просто й харесваше да ги прави.

Джулия кимна. Беше натъжена, но и се радваше, че Брад ѝ бе казал истината. Този път между тях може би наистина стоеше само истината.

— А сега какво? — попита тя.

— Ще се върна във Фермата. Но първо ще ви закарам до Маунт Върнън Стрийт. Не искам да се навъртате край майка ми.

— Ако ни закараш до летището, ще се върнем в Калифорния.

— Първо трябва да поспите. Може би утре?

Тя усети, че той не иска да я отпрати бързо, така че каза просто:

— Добре — и прибави: — Има ли нещо, с което да ти помогна?

— Не. Не искам да се замесваш в това.

— Така и така съм замесена. Заради Джени.

— Може би. Но я намерихме, слава богу. Моя работа е да се оправя с останалото.

— Аби сигурно се е справила.

— Точно това имам предвид. Не, не е нейна работа. Тази каша я забърках аз.

— Мамо, уморена съм... — обади се Джени.

Брад стана с такава готовност, че Джулия осъзна нетърпението му да тръгват. „Разбира се — помисли си тя. — Независимо от всичко тя все пак е негова майка.“

В колата Джени заспа в скута ѝ. Джулия също не искаше нищо друго, освен да се пъхне в леглото.

Но когато им отвори вратата, Томас изглеждаше необичайно напрегнат и развълнуван.

— Господин Брад! Слава богу, че се върнахте!

Брад се навъси.

— Какво има?

— Майка ви, сър. Получила е удар тази сутрин. Госпожа Еймъри се обади преди малко, че са я откарали в Окръжната болница на Масачузетс. Обясних, че не сте тук, но тя каза да ви предам, щом дойдете.

Брад се закова на място.

— Удар!

— Да, сър. Госпожа Адамс също е в болницата.

— Може ли да сложа Джени да легне някъде? — каза Джулия. — Толкова е изморена, че съм сигурна, че няма да се събуди, но ще е

добре да има някой, който да я наглежда — после се обърна към Брад.
— Ще дойда с теб.

Томас я позна чак сега.

— Госпожо... мис Джулия! Разбира се, разбира се... прощавайте, че не ви познах.

Брад не каза нищо.

Джулия забързано сложи Джени в леглото на първата спалня, която Томас ѝ показа. Детето не се събуди, просто се сви на кълбо и пъхна палец в устата си.

— Ще наредя някоя от прислужниците да остане при нея — каза Томас.

— Благодаря ти, Томас. Ако се събуди — въпреки че се съмнявам, — обади ми се в болницата.

— Добре, мис Джулия.

Брад стоеше на абсолютно същото място и в абсолютно същата поза, както го беше оставила. Тя докосна ръката му.

— Хайде, ела. Ще те закарам до болницата.

Томас им беше казал, че лейди Хестър е в интензивното, и когато влязоха в чакалнята, Джулия видя, че се е събрал целият клан Брадфорд, чак до вторите и третите братовчеди.

Аби седеше до Сет, който държеше ръцете ѝ. От другата ѝ страна беше Чарли — много променена: с петнадесет килограма по-слаба и шикозно облечена по модата. Зад тях стояха двете им момчета, само че сега бяха мъже. Край прозореца бе застанала Битси, а от двете ѝ страни бяха синовете ѝ. Мъжът ѝ зяпаше навън.

Всички се втренчиха безмълвно в нея.

Аби веднага скочи.

— Брад! Слава богу. Взехте ли Джени?

— Да. Какво стана?

— След като ти излезе, тя изпадна в ярост. Това доведе до лош пристъп на астмата, който пък предизвика кръвоизлив в мозъка. Претърпя, както го наричат докторите, „масивен мозъчен инсулт“. Сега е в кома, на системи. Животът ѝ се поддържа с машина.

— Мога ли да я видя?

— Ела.

Двамата излязоха, а Джулия се огледа за място, където да седне, и срещна очите на Битси. Те горяха от омраза.

— Хайде, огледай добре! — просъскаха жлъчно Битси. — Всичко това е по твоя вина.

— Битси! — каза рязко Сет и стана.

— Никаква „Битси“! Казвам истината. Ако не се беше върнала, това нямаше да се случи. Заради нея се скараха мама и Брад, нали? Именно заради нея майка ми умира сега!

Сет се пресегна към Джулия и стисна ръката ѝ.

— Джулия е тук, защото майка ти отвлече дъщеря ѝ.

— Защото е дъщеря на Брад, глупако! Да си чувал някога да е помислила за моите деца!

— Самозабравяш се! Бъди справедлива...

— Справедлива! Че кога справедливостта е имала нещо общо с майка ми и Брад? Винаги е гледала да облагодетелства единствения си скъпоценен син! — Битси заплашително пристъпи към Джулия. — Защо изобщо дойде в това семейство? Донесе само неприятности! Не те харесах тогава, не те харесвам и сега, кучко такава! За какво се мислиш?

— Битси! — викна Сет. — Джулия не е направила нищо, за да заслужи подобни обиди.

— Точно така, тя никога нищо не направи, нищичко. Нито за мен, нито за мама, нито за Брад! Просто застана отстрани и позволи на майка ми да постигне своето, нали? Ако обичаше Брад, защо не се бори за него? Но не и тя, о, не! Тя не би паднала толкова ниско! Не би си изцапала краката в калта! Но пък как само обича да ги вдига! Никога за никого не е давала и пет пари, освен за собственото си егоистично Аз!

— Точно сега ти си егоистката!

— Не, просто показвам какво ми е!

— Няма извинение за онова, което майка ти направи на Джулия!

— От цялата си душа желая тя да мислеше толкова за моите деца, че да направи същото! Но винаги е бил Брад, само Брад, Брад, Брад! — слюнката ѝ опръска лицето на Джулия. Съпругът ѝ се приближи до нея, тя рухна в ръцете му и зариде истерично. Погледът, който Дрексел Адамс хвърли на Джулия, беше студен, горчиво обвинителен. Всички останали се бяха втренчили в пода.

— Това беше непростимо от страна на Битси — каза Сет. — Мога само да те помоля да проявиш разбиране. Шокът... тя е много

развълнувана.

„А защо аз не съм?“ — помисли си Джулия. Чувстваше се вцепенена.

Дяволски точният снайперистки обстрел на Битси май бе улучил целта. Да, в оценката ѝ имаше много истина.

— Скъпа — Сет беше загрижен. — Моля те, не се разстройвай. Знаеш, че Битси ревнува.

Джулия мълчеше.

— А и на теб много ти се събра — продължи утешително Сет. — Най-добре ще е да се върнеш при дъщеря си и да си починеш. Тук нищо не можеш да направиш — той въздъхна. — Страхувам се, че това е бдение над мъртвец. Мозъкът ѝ е непоправимо увреден. Върни се при дъщеря си. Аз ще обясня на Брад.

Сет я изведе и я придружи чак до колата.

— Сигурна ли си, че си наред? Може би е по-добре да те закарам...

— Не. Остани при Аби. Тя има нужда от теб. Аз ще се оправя. Наистина.

Щом излезе от полезрението му, тя спря колата, опря глава на волана и се разтрепери. Никога никой не ѝ беше говорил с такава брутална откровеност. Представата, която бе имала за себе си, бе разбита на парчета. Между онова, което бе мислила, че е, и онова, което другите виждаха у нея, очевидно нямаше никаква връзка. Надменна? Непоклатимо спокойна и сдържана? Така ли изглеждаха на околните усилията ѝ да постигне хладен самоконтрол? Нима външният облик, който с толкова усилия бе довела до съвършенство, се възприемаше като въплъщение на вътрешната ѝ същност? Е, нима външността винаги не е била от решаващо значение? Леля ѝ толкова често ѝ бе повтаряла: „Хората те възприемат според онова, което виждат Джулия. Никога не им позволявай да видят, че си нещо по-малко от съвършена.“

Крис ѝ бе казала, че боготвори съвършенството. Но ѝ беше казала още доста неща, които Джулия бе пренебрегнала. Гордост, помисли си тя сега. Вилнееща, арогантна гордост. Хестър Брадфорд сигурно я бе забелязала веднага. Нищо чудно, че я бе манипулирала, както си поиска.

Да, сигурно бе вярно. Тя бе такава. Поне за останалите. „Изобщо нямах представа, никаква представа.“ Беше лъгала сама себе си толкова време. Беше си казвала, че онова, което Брад иска, е тя да не предизвиква вълнения, докато онова, от което се е нуждаел, при това отчаяно, е било някой да направи точно обратното, макар той самият да не го е съзнавал. Дрексел Адамс ѝ бе казал, че е силна. Че била неговото спасение. Тя бе разбрала — да, разбрала бе! — че Брад се страхува от майка си, и въпреки това бе позволила личните ѝ страхове да господстват над действията ѝ. Беше си повдигнала полите, за да не нагази в тинята; беше изпитала — както винаги — тръпка на отвращение пред емоционалните крамоли. Дори не се бе зачудила защо Битси ревнува. Просто го бе приела като факт.

Гордост. Един от седемте смъртни гряха... Спомни си думите, които Брад бе казал първия път, когато се срещнаха: за това, че прахосничеството е осмият смъртен грях. Тя беше виновна и в прахосничество. Бе пропиляла време, брака си, всичко.

Тя изстена. Сълзи — горещи и заслепяващи — бликнаха от очите ѝ. „Мили Боже, помогни ми!“ — повтаряше ли повтаряше наум тя. Плака, докато не ѝ останаха сълзи, после продължи да седи, опряла глава на волана, разтърсвана от сухи ридания при спомена за избухването на Битси. Чувстваше, че вече е минала през огъня. Но Брад все още се печеше на него.

Изправи се, погледна се в огледалото на колата и бързо отмести очи. Трябваше ли да се върне? Да чака с останалите? Да им покаже, че не е човек, който ще изпълзи навън с подвита опашка? „Гордост! — предупреди се тя. — Какво значение има, по дяволите, онова, което си мислят те? Брад е от значение; онова, през което минава, онова, което изстрадва. Върни се при него. Той се нуждае от теб повече от всякога. Бъди до него. Направи го както трябва този път, Джулия. Трябва. Това е последният ти шанс. Преди го подведе. За бога — заради него и заради себе си — не го прави отново.“

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Каролайн осъзна, че някой я разтърсва и ѝ крещи.

— Ще се събудиш ли, за бога! Каролайн, чуваш ли ме?
Каролайн!

— Върви си, остави ме на мира...

— Оставих те и виж какво стана? Пияна си като свиня! Ще се събудиш ли най-сетне?

Каролайн се насили да отвори залепналите си клепачи и видя лицето на майка си, озарено от пламенен триумф.

— Страхотна новина! — викна майка ѝ и размаха няколко вестника. — Хестър Брадфорд е мъртва! Истина е! Получила удар вчера сутринта и късно снощи умряла. Виж, всичко го има на първите страници.

Каролайн се надигна и разтърка с юмруци очите си.

— На, изпий това — майка ѝ пъкна в ръката ѝ чаша леденостуден портокалов сок. После продължи: — Ето. Виж сама. Старата кучка е пукнала! Никога не съм предполагала, че ще доживее този ден! — Илейн беше на седмото небе от радост.

Хестър Брадфорд мъртва? Упоеният от алкохола мозък на Каролайн не можеше да го възприеме. Хора като нея не умираха. Те бяха вечни — проваляха шансове, даваха лъжливи надежди, бяха здраво вкопчени в синовете си.

— Няма ли да се размърдаш най-сетне! — викна майка ѝ.

Измъкна я от изпомачканото легло. На пода се търкулна една празна бутилка.

— Край и с това също! — Илейн я хвърли в кошчето. — Отсега нататък си на сух режим, чуваш ли? Господи, колко зле изглеждаш! — тя сбърчи нос с отвращение, изблъска Каролайн под душа както си беше с нощницата, и пусна водата докрай. Каролайн се развика, но майка ѝ твърдо заяви:

— Днес следобед трябва да си в Бостън. И то съвсем трезва.

— Госпожо Бранфорд! — възкликна Томас. — Какво правите тук?

— Къде са всички, Томас?

— Във Фермата, госпожо.

— Във Фермата?

— Да, госпожо. Нали... нали лейди Хестър почина.

По дяволите! Трябваше да се досети. Винаги отиваха във Фермата за раждания, сватби и смърт. Тия Бранфордови и традицията им да се връщат при корените си! А тя се беше облякла в съответствие с изискванията на бостънското знатно общество.

— Само ще се кача горе, за да се преоблека — тя влезе. — Ще ми приготвиш ли спортния мерцедес, ако обичаш? Сама ще карам до Фермата.

Бързо разрови в шкафовете, все още пълни с нейни дрехи. Трябваше да има една черна вълнена рокля — а, ето я! Напълно подходяща за провинцията. Тя смени елегантните обувки на високи токове с удобни ниски обувки и взе палтото си от руски самур. В края на краищата, все още бе съпруга на Бранд.

Беше уверена, че ще може да си го върне. В миг като този той сигурно се е огънал. Знаеше как да се справи с него.

Но когато видя колите, паркирани на алеята и по моравите, разбра, че няма да е лесно. Целият проклет щат изразяваше съболезнованията си.

— Е — каза й направо Аби, — ти си последният човек, когото очаквахме да видим!

— Защо? Всички останали са тук! — огромната гостна бе претъпкана с хора, всички държаха чаши и говореха тихо, както се полага при смъртен случай. — Аз съм съпруга на Бранд, както знаеш!

— Но не и за дълго. Нали замина за Филадельфия да искаш развод.

— Сега нещата са различни.

— И още как! — отвърна мрачно Аби.

— Ти чу как разговаря с мен майка ти. Чу обидите, с които ме обсипа. Тя направо ме изгони!

— Точно така. И това още важи. Чудя се как си се осмелила да си покажеш физиономията тук!

— Имам право да бъда със съпруга си. Къде е той?

— Зает е. Знаеш ли, ние не сме съвсем сами.

— Виждам.

— Остави го на мира, Каролайн. В момента му се е струпало достатъчно.

Аби беше ядосана. Последното нещо, от което Брад се нуждаеше, бе Каролайн. А и Джулия беше тук. Но Брад се бе оказал непреклонен. „Джулия остава, Джени също.“ Битси бе позеленяла от яд, но Аби бе почувствала задоволство. Погледът ѝ се спря на чантата, в която Каролайн носеше необходимите си неща за пренощуване.

— Да не си дошла с идеята да останеш?!

— Разбира се! Аз съм съпруга на Брад и...

— О, за бога, стига вече! Не го безпокой точно сега. Защо не направиш нещо полезно? Заеми се с тези хора — тя я избута към една група и Каролайн нямаше друг избор, освен да се ръкува с тях и да приеме съболезнованията им. Нищо, това само щеше да послужи да заздравя позицията ѝ в семейството.

Очите ѝ обходиха стаята, за да открият Брад. А, ето го най-сетне, в центъра на онази голяма група. И пак жени! Тя тръгна от група на група към него и скришом го наблюдаваше. „Изглежда ужасно! — помисли си злорадо тя. — Определено е измъчен! И толкова остарял. Е, време беше да порасне.“ Този уморен, напрегнат, страдащ мъж не бе златното момче, за което се беше омъжила. „И нищо чудно — помисли си отмъстително тя. — Отсега нататък ще трябва да стои на собствените си два крака, а не знае как. Този Брад няма да ми създаде никакви трудности. Този Брад мога да го моделирам по мой калъп. И когато приключа с него, никой няма да го познае.“ Но когато накрая успя да стигне до него, видя, че не е добре дошла. В очите му нямаше нищо; те бяха мъртви. Целуна я по бузата и стисна ръката ѝ така, както би поздравил някой доброжелателен непознат.

— Каро, благодаря ти, че дойде.

— Какво искаш да кажеш? Аз съм ти жена, за бога!

В този момент, облегната на ръката на най-младия си внук, се приближи старата госпожа Пийбоди, която никога не излизаше от къщата си на Луисбърг Скуеър, освен за някоя панихида. Каролайн видя как съпругът ѝ показва към старата дама същата официална учтивост, с каквато се беше отнесъл към нея. „А, не на мене тия! —

помисли си тя. — Аз да не съм ти посетителка!“ Кипеше от яд. Докато наблюдаваше как той изпраща госпожа Пийбоди до вратата, забеляза, че по-малката му сестра се е запътила към нея, и нарочно се обърна и се отдалечи. Тази поне нямаше защо да си мисли, че ще заеме мястото на майка си.

Каролайн се приближи към Чарли и попита:

— Какво става тук? Какво се е случило с Брад?

Устните на Чарли се присвиха в тънка линия.

— Майка му почина, не разбра ли?

— Знам това! Имам предвид промяната у него.

— Ти нямаше ли да се промениш, ако беше твоята майка?

„Не, нямаше“ — помисли си Каролайн и бързо излъга:

— Разбира се, знам колко е ужасно, но... о, хайде, Чарли. Знаеш как беше.

— Всичко, което има значение за Брад сега, е как е в момента — каза тихо Чарли.

— Никога няма да бъде същото — съгласи се Каролайн и си помисли: „И слава богу!“

Чарли потрепери.

— Не. Беше ужасно. Майка каза... — тя си спомни с кого разговаря, въздържа се да продължи, измърмори нещо и прибързано се измъкна.

Ужасно? Шестото чувство на Каролайн се пробуди. Някакъв проблем ли е имало? Нещо, което да е предизвикало смъртта на старата кучка? Защо иначе Брад ще изглежда толкова... толкова разбит? Да, смъртта бе настъпила неочаквано и внезапно. Но ударите винаги са такива, нали? Чудна работа. Дали нещо не бе предизвикало удара? Доколкото знаеше, свекърва ѝ не бе боледувала нито ден в живота си, а и бе под редовното наблюдение на лекаря си. Нещо трябва да е предизвикало удара. И тогава я осени. Брад! „О, не — помисли си ликуващо тя. — Той ли го е предизвикал? Нищо чудно, че изглежда като осъден на смърт.“

Не беше го виждала, откакто бе изскочил от къщата през онази нощ. При завръщането си във Филадельфия, след като старата вампирка я беше изпъдила, бе намерила спасение в бутилката. По дяволите! Какво беше пропуснала? Нима все пак Брад се бе изправил срещу майка си? Това наистина би станало причина на стария прилеп да му

избият чивиите. „Трябва да открия какво е станало — помисли си тя. — Важно е. Ако е затънал до гуша във вина, трябва да знам защо и как.“

Затърси с очи съпруга си сред тълпата и видя, че Аби излиза от кабинета с изражение, което ѝ подсказа, че там нещо става. Изчака Аби да се залиса и бързо се отправи към кабинета. Беше празен. Ала вратата към терасата бе отворена и отвън долиташе висок, възбуден смях на дете и викове:

— По-високо, чичо Брад, по-високо...

Каролайн излезе на облицованата с плочки тераса над моравите и се закова на място. „Значи така! Това било. Тя. И хлапето. Трябваше да се досетя.“

Брад люлееше едно момиченце на люлката, завързана за големия бряст. До тях стоеше Джулия Кери.

Джулия видя Каролайн и каза предупредително:

— Брад...

Той се обърна.

— Значи така! — гласът на Каролайн трепереше от мъка. — Значи затова ме избягваш? Мен, своята съпруга!

— Ела, миличка — Джулия спря люлката, вдигна Джени и я постави на земята. — Да отидем да видим конете.

— Остани тук! — рязко каза Каролайн. — Поне ще мога да виждам какво си намислила!

— Заведи Джени да види конете — каза тихо Брад.

Джени погледна първо към него, после към майка си.

— Ама ще се върнем да се долюлея, нали?

Майка ѝ я отведе.

Каролайн попита войнствено:

— Какво прави тя тук?

— Помолих я да дойде.

Челюстта на Каролайн увисна.

— Не и докато майка ти е била тук, обзалагам се!

— Не.

— Разбира се, че не. Не би я изложил на злобата на майка си, нали? Но мен ме остави на нея, нали? Избяга като страхливец! Аз трябваше да понеса главния удар на злобния ѝ език. Няма да повтарям

обидите, с които ме обсипа! И на куче не бих казала онова, което ми наговори тя.

— Съжалявам, Каролайн — Брад беше искрен. — Всъщност... трябва да те помоля да ми простиш много неща. Като например това, че се ожених за теб. Беше грешка, сега го разбирам. Нито единият от нас не го искаше; беше просто нещо, което майка ми беше решила.

— Не е вярно! Аз те исках: от мига, в който те видях за първи път, те исках!

— Искаш да кажеш, че си искала да бъдеш госпожа Дж. Уитрой Брадфорд.

— Защото те обичах... защото те обичам.

— Така ли, Каро? Чудя се...

— Вярно е. Винаги съм те обичала!

— Мен или онова, което олицетворявах?

— Как можеш да кажеш такова жестоко нещо?

— Вече мога. Не виждаш ли, Каро...

— Ти си този, който не вижда! Никога не си виждал нищо, освен онова, което майка ти поставяше пред очите ти. Никога не забеляза например в каква мизерия превърна майка ти живота ми! Винаги ми се подиграваше, гледаше ме отвисоко, презираше ме. Вечно намекваше, че не съм истинска жена, защото не можех да родя дете. О, да, ти никога не чу това, защото тя никога не го говореше в твое присъствие. А и изобщо не ти пукаше. Единственото, което имаше значение за теб, бе да чукаш всичко, което изникне в полезрението ти!

— Прости ми за това също, ако можеш — глухо каза Брад.

— Какво се е случило с теб? — попита раздражено Каролайн. — Не мога да те позная.

— Благодаря на бога за това.

— Какво е ставало тук? Какво се е случило, че си станал такъв? И защо е тук тази жена... и това хлапе?

— Дъщеря ми — поправи я Брад.

— Разбирам. Трябва да бъда захвърлена, нали, защото така и не успях да ти дам дете?

— Не, не е така. В миналото бракът ни изобщо не вървеше, няма да потръгне и за в бъдеще. Между нас няма нищо, Каро. Знаеш го толкова добре, колкото и аз — тихият му, но решителен тон я накара да обезумее.

— Ако мислиш, че можеш да ме погребеш заедно с майка си, много се лъжеш. След всички тези години? Няма начин! Не съм прекарала пет години в ада, за да позволя на някаква си кучка да влезе в моя рай!

— Няма смисъл, Каро. Аз не мога да те направя щастлива. Нито пък ти можеш да ме направиш щастлив. Сторих ти голямо зло като се ожених за теб и отново те моля да ми простиш, ако можеш. Но няма да се опитвам да възкресявам нещо, което отдавна е умряло. Вземи свободата си, Каро, и си потърси някой друг.

— Не искам друг. Искам теб. Имам те, и, Господ ми е свидетел, ще те задържа! — лицето ѝ беше алено, а гласът ѝ — писклив. — Баща ми те купи за мен. Ти си мой, мой, чуваш ли? Проклетата да съм, ако ти позволя да ме зарежеш заради тази червенокоса кучка!

— Внимавай какво говориш — каза Брад сурово. — Свърши се, Каро. Много неща стигнаха до своя край. Нашият брак е едно от тях.

— Не и ако аз имам думата по този въпрос! За кого се мислиш? Много благочестив си станал. Ти си последният човек на този свят, от когото бих очаквала да ми чете евангелие! Това няма да трае дълго! Познавам те твърде добре! Ти няма да ме зарежеш, Брадфорд! Такава смрад ще вдигна около теб, че...

— Съжалявам, Каро — каза тъжно той, обърна се и си тръгна.

— Не смей да ми обръщаш гръб!

Но той го направи и се отдалечи със сигурна крачка.

— Копеле! — изпищя тя след него. — Мръсно копеле!

— Защо тази жена крещи на чичо Брад? — попита Джени, като се свъси като баба си.

— Защото е много ядосана — „горката кучка — помисли си Джулия. — Съсипана, както и всеки, доближил се до Хестър Брадфорд.“ Каролайн беше единствената, която бе решена да не страда сама. Кое то, от друга страна, бе точно това, което правеше Брад в момента.

Той я беше събудил при завръщането си от болницата, за да ѝ каже, че майка му е мъртва.

— Казах им да изключат машината — каза той. Очите му, гласът му, бяха празни; в тях имаше единствено поражение. — Немало надежда, така казаха. Никаква надежда. Мозъкът ѝ бил напълно унищожен.

Джулия се измъкна от леглото, прегърна го, стопли студеното му тяло.

— Така е най-добре — каза тя. Знаеше, че става дума за много повече неща, не само за машината. — Тя всъщност нямаше да е жива, свързана с онази машина. Просто... жив труп.

— Изглеждаше толкова малка — каза Брад озадачено. — Нищо не беше останало от нея, а винаги е била толкова внушителна. Как така изглеждаше толкова малка?

Тя видя блясъка на сълзите му, усети ги да се стичат по бузата ѝ. И вече знаеше, че обича този съсипан, изпълнен с болка и горчивина мъж, както никога не бе обичала зашеметяващото златно момче, което си беше играло с нея и беше осакатило душата ѝ. Към този нещастен, потресен мъж тя изпитваше нежност, която бликаше от нея като от извор: също като любовта, която бе изпитала към Джени, когато за първи път я беше взела в обятията си. Този мъж се нуждаеше от нея така, както предишният никога не се беше нуждал. Този мъж не можеше да ѝ предложи нищо, освен натрупана скръб и болка, заедно с останките от една личност, която смело се бореше да съхрани. Но тя установи, че го иска — с недостатъците му и всичко останало, и със задоволство си помисли — както никога не бе искала предишния. Желаше го със сърцето си, не с тялото си. В това е разликата, осъзна тя. Това изобщо не беше сексуално; сексът нямаше нищо общо. Това беше напълно емоционално.

— Бедни мой любими — промълви тя и го залюля, както би направила с наранено дете.

— Аз я убих — каза той със същия празен глас. — Знаех дяволски добре, че за нея е фатално да си изпусне нервите, да се поддаде на ужасната си сприхавост, но я подтикнах към това като я изоставих. Тя не можа да го понесе. Аз бях нейният живот; все ми повтаряше, че някой ден ще стана причина за нейната смърт...

— Не! — възкликна Джулия така пламенно, че той трепна. — Не трябва да мислиш така! Твоята майка се самоунищожи! Ако се беше научила да контролира темперамента си, ако бе склонила да разбере, че трябва да те пусне, тя нямаше да се убие. Но го направи. Защото не можеше да те пусне. Да, нравът ѝ я уби. Защото не можеше да понесе, че няма да има онова, което иска. Не трябва да се обвиняваш за нещо, за което нямаш вина!

— Обичах я толкова много... и я мразех толкова дълбоко — въздъхна Брад. — Отчаяно исках да се освободя от нея, но се ужасявах да не се случи нещо такова. Затова никога не можах да се откъсна от нея... Но тя беше права. Аз станах причина за смъртта ѝ.

— Не си! — гласът на Джулия бе изпълнен със страстно убеждение. — Тя стана причина за собствената си смърт. Дори тя не би го отрекла!

Брад затвори очи. Лицето му бе посивяло от умора.

— Уморен си — прошепна нежно тя. — Имаш нужда от сън.

— Уморен — измърмори той. — Толкова съм уморен...

Тя внимателно го настави да легне — той вече се унасяше. Свали му само обувките и го зави, после легна до него. Той промърмори нещо и се намести по-наблизо, зарови глава в рамото ѝ по стария, познат начин, ръцете му инстинктивно я обгърнаха. Въздъхна веднъж, после потъна в бездънно дълбок сън.

„Бедни мой любими“ — помисли с болка Джулия, но изпита и задоволство, на което нямаше право. Беше доволна, че може да го прегърне, да му даде утеха, топлина, всичко, от което би имал нужда. Стига само да беше в състояние да му го предостави. И преди бе имал нужда от нея, по онзи свой тираничен начин, но сега беше различно. Този път нуждата му не беше предизвикана от външен натиск; сега не бягаше от никого, сега се обръщаше към някого. В това имаше огромна разлика. И, странно, изобщо нищо сексуално; винаги когато преди бяха лежали по този начин, беше или прелюдия към, или отпускане след секс. Но не и този път. Докато го държеше в обятията си, тя изпитваше блаженство, защото за първи път, откакто се познаваха, чувстваше, че той ѝ принадлежи. И не само защото майка му беше умряла. Не само защото беше запленил от лицето ѝ и желал тялото ѝ. А защото се нуждаеше от нея, Джулия Кери, личността, която беше тя, а не само жената. Беше дошъл при нея, за да потърси утеха, нежност, човек, който да му вдъхне увереност. И, о, колко великолепно беше да можеш да ги дадеш.

Каролайн влетя обратно в къщата като тайфун, заслепена от ярост. Запъти се право към бутилката, без да дава и пет пари кой гледа, макар че така и така последните гости вече се качваха в колите си.

Сипа си щедра доза скоч, гаврътна я и отново напълни чашата си. Съобразително взе гарафата със себе си, оттегли се в еркера на прозореца и се сви в ъгъла, скрита от завесите. Чувстваше, че безмилостно са я използвали и че са я изхвърлили след основното чистене, което винаги следва след нечия смърт. Един стар брак, от който се бяха отървали като от стари дрехи. Няма да го бъде! Тя удобно забравяше, че само преди седмица бе изхвърчала от същата тази къща, заплашвайки с възможно най-мръсен и шумен развод. В крайна сметка, тогава нямаше никакъв смисъл да продължи да стои тук. Не и след крамолата, сложила край на всички крамоли, избухнала между нея и старата вампирка. Сега се бяха отървали от нея. Всичко бе различно сега. „Никога няма да го освободя — закле се тя, — никога! Няма да се отърве от мен без бой! Господ ми е свидетел, ще му покажа такъв списък от обиди, че ще му призлее! Нека само се опита да ме зареже!“ Тя пак надигна чашата. Развратникът се е променил! Хайде бе! Скоро ще се върне към старите си навици. „И тогава ще видим“ — помисли си тя с ликуваща злоба. Ако си въобразява, че ще му позволи да я замени с тази червенокоса кучка, много се лъже! Нека види какво значи да си отчаян, да искаш, а никога да не можеш да получиш. О, да! Може да чака тази английска кучка колкото си иска — и това тяхно рижо хлапе, — но няма да получи нито нея, нито детето. Не и ако Каролайн има думата! Тя беше тук и тук щеше да остане.

— Не ме интересува какво казваш — каза скръбно Битси на Аби.
— Тя беше и моя майка и имам същите права като Брад.

— О, я смени плочата — кипна многострадалната Аби. — Какво, по дяволите, би могъл да направи той? Завещанието на мама е напълно ясно. Всичко, което Брад трябва да направи, е да следва инструкциите ѝ.

— Дори и така да е, аз имам право.

— Ами върви го изразявай тогава.

— Никой не знае как се чувствам!

— Не защото не се опитваме да разберем.

— Трябва да направя нещо. Не мога просто да седя и да мисля!

Това ме влудява!

— Помисляла ли си някога, дори за миг, че Брад може би изживява същото?

Завещанието на лейди Хестър бе абсолютно ясно. Тя трябваше да бъде погребана в Арън, до баща си. Трябваше да я балсамират като него, но употребата на козметични препарати беше забранена. Трябваше да я погребат в роклята, която намериха прибрана в едно чекмедже в спалнята ѝ, внимателно сгъната във вакуумиран найлонов плик. Беше бяла, стил тридесетте години. Към нея имаше бели сатенени обувки и чифт дълги чорапогащи от чиста коприна. Роклята, която баща ѝ ѝ беше купил за бала за двадесет и първия ѝ рожден ден. Ковчегът трябваше да е от английски дъб и да бъде запечатан веднага след като положат тялото в него. Нямаше да има поклонение пред трупа. Погребението щеше да е в ограничен кръг, само за роднини, но тя бе оставила детайлни инструкции за две паметни служби — едната в Бостън, другата в Арън. Беше оставила указания за всичко: дори за молитвите и химните. Не трябваше да има никакви възхвали.

Останалата част от завещанието ѝ беше също толкова ясна. Акциите ѝ с право на глас в семейната фирма оставаха на сина ѝ, заедно с основната част от личното ѝ богатство, чийто размер изуми всички. Брад получаваше също цялото ѝ недвижимо имущество и обширния ѝ портфейл от дялови акции. Бижутата ѝ трябваше да се разпределят между дъщерите ѝ и внучката ѝ, което изпълни Битси с още повече злоба, защото вместо да получи изумрудите, за които мечтаеше, за нея оставаха рубините, които мразеше. Аби щеше да получи изумрудите, а Чарли — диамантения ѝ накит. Имаше оставено по нещо за дългогодишни прислужници като Томас, Ани и Джонас, както и за благотворителните организации, в чиито съвети бе участвала. Къщата на Маунт Върнън Стрийт вече принадлежеше на Брад; той получаваше също и Фермата. Нищо не бе оставено на случайността или на нечий каприз. Тя дори бе отпечатала некролозите, които трябваше да се появят в „Таймс“ и бостънските вестници. Дори в смъртта тя все още издаваше заповеди.

Аби погледна нагоре, когато Брад влезе в стаята, загърнат във връхната си дреха.

— Значи ще дойдеш? — попита той Битси, която се беше увила в самуреното палто на майка си — бе го присвоила преди някой друг да помисли за него.

— Разбира се, че ще дойда!

— Както искаш. Няма да е много дълго. Поне така се надявам — каза той на Аби.

— Сигурен ли си, че си в състояние? Имам предвид...

— Не вдигай шум за дреболии, Аби.

Джулия слезе при тях. Държеше лист хартия.

— Ако ходите в Бостън, ще ми донесете ли някои неща? Не сме взели абсолютно нищо.

— Каквото пожелаеш, Джулия — отвърна с готовност Брад. — Само кажи.

Битси излезе от стаята с горделива походка и затръшна вратата.

Точно това събуди Каролайн. За миг тя не можа да осъзнае къде се намира. Главата ѝ се пръскаше, краката отказаха да я държат. Чуваше гласове, но отдалеч. Успя да се надигне и отвори прозореца. Хладният, влажен от дъжда въздух я накара да потрепери, но тя започна жадно да го вдишва. После чу гласа на съпруга си.

— Върви на топло в колата. Ще почакам Джулия да завърши списъка си.

— Време е да се връща там, откъдето е дошла — чу Каролайн гласа на Битси. — Как можеш да я търпиш след онова, което направи...

— Много по-лесно търпя нея, отколкото някои други хора — отговори рязко Брад. — Престани да се заяждаш. Вината не е на Джулия и ти го знаеш. Ако не можеш да кажеш нещо хубаво, изобщо не говори. Джулия остава и това е положението!

Каролайн видя как Битси горделиво закрачи към колата.

„След онова, което Джулия е направила?“ Нямахте да е зле да си поприказва с Битси. После чу гласа на Джулия и замръзна.

— Мисля, че това е всичко...

— Каквото пожелаеш — увери я Брад. — Всичко на този свят, Джулия.

— Повечето са неща за Джени. Чарли беше много мила и ми даде едно-друго. Тя е горе-долу с моите размери.

— Горе-долу е точно казано. И дрехите ѝ не ти отиват. Помня размерите ти. Ще видя какво мога да донеса.

— Каролайн! — гласът на Аби зад гърба ѝ беше толкова гръмовен, че Каролайн се вкопчи в завесите.

— Мислех, че си си тръгнала... О, за бога, не и пак пияна!

— Изобщо не съм пияна! — отрече Каролайн с пиянско достойнство.

— Значи никак не ми харесваш трезвена! Най-доброто, което можеш да направиш, е да си отспиш. Хайде, беж нагоре по тези стълби, преди да съм те заритала отзад! Господи, мислиш ли някога за нещо друго, освен за себе си?

— Защо да не мисля за себе си? Никой никога не мисли за мен! Сякаш съм някаква мебел, ако съдя по вниманието, което ми се обръща!

— В това ти е проблемът — ако не си в центъра на вниманието, създаваш същински ад. Хайде, ела да те сложа да легнеш.

Аби с подбутвания и подмушквания я подкара нагоре по стълбите и я пъкна в първата спалня, пред която се озоваха, с такава сила, че Каролайн се тръшна върху леглото и се вкопчи в завивките, за да не падне.

— И не слизай долу, преди да добиеш приличен вид! — каза Аби и затръшна вратата.

Каролайн пропълзя в леглото и се отпусна по корем. Наистина се чувстваше изморена. Малко сън щеше да ѝ дойде добре. След което щеше да се счепка с Брад заради тази английска кучка.

— Пияна като свиня — каза отвратено Аби на Джулия. — Няма да позволя Брад да се товари и с това.

— Твърде късно е — Джулия ѝ разказа за сцената край дървото.

Аби въздъхна отчаяно.

— Ако не е едно, ще е друго. Най-вече скъпата ми сестра. Нямах възможност да ти го кажа, но съжалявам за нападките, с които те обсипа.

Джулия махна с ръка, че това няма значение. И все пак...

— Тя се нахвърли и на Брад, знаеш ли? Обвини го, че е убил собствената си майка.

— О, Аби, не!

— Но го направи. Винаги го е ревнувала — Аби вдигна безпомощно ръце. — Виждаш ли ни какви сме? Нещастници. И все

пак помни, че под твърдата ледена черупка на Битси се крие горчиво нещастна и разстроена жена.

— Знам — „сега вече знам“ — помисли си Джулия.

— Майка ни косеше всички ни наред, безогледно, всички, с изключение на Брад. Знаеш ли, мисля, че Битси не би имала нищо против, стига майка ни да ѝ обръщаше внимание — още една въздишка. — Аз бях късметлийка. Имах Сет, от седемнадесетгодишна го имам. Битси всъщност никога не е имала Дрекс, ако разбираш какво искам да кажа. Бракът им беше едно от деловите сливания на майка ни.

— Как успя да се измъкнеш?

— Избягах. О, да, още щом навърших осемнадесет. Двамата със Сет избягахме в Мериланд. Докато майка успее да ни настигне, вече носех Уинтроп. И въпреки външността си на печална хрътка, моят Сет си има здрави зъби и силен лай. Може би ако Битси бе имала моя късмет... но тя никога никого не си е имала. Дрекс не се ожени за нея по любов. Тя никога не е била обичана. В това ѝ е проблемът — Аби отново въздъхна. — Както и да е, това, което ми е грижа в момента, е Брад да се чувства заобиколен от приятели. Той обожава Джени. Край нея показва някакво оживление. Точно затова искам да ти кажа колко съм ти благодарна, че се съгласи да останеш. След всичко, което това семейство ти причини, имаш всяко основание да ни кажеш да си гледаме работата.

— Точно сега ме тревожи това, че Брад се чувства не на място.

— Мен също. И имам чувството, че сме точно в окото на бурята. Един Господ знае какво ни чака...

Каролайн се събуди, заобиколена от тъмнина. Стори ѝ се, че главата ѝ се пръска с трясък, после разбра, че шумът е от прозореца, който се блъскаше от вятъра. Надигна се и отиде да го затвори. В светлините на верандата се виждаха локвите в чакъла и блясъкът на капките по листата; всичко беше мокро и искрящо. Тя облегна замаяната си глава на хладното стъкло и изведнъж подскочи стреснато — мъжът ѝ и първата му жена, топло облечени, слязоха по стълбите на верандата и навлязоха в нощта, ръка в ръка.

Яростта я смушка с остена си. Каролайн прекоси стаята, излезе през балконската врата и се надвеси над перилата. Тишина. Обутите ѝ

в чорапогашник крака бяха безшумни като дъжда. Тя притича надолу по стълбите и излезе. Не чувстваше влагата, в която подгизна до глезени, нито боцкането на чакъла. Тръгна към червения мерцедес, паркиран под дърветата. Не чувстваше и студ — гневът я изгаряше.

Беше напълно обезумяла. Запали мотора и превключи на първа. Някаква хладнокръвна част от трескавото ѝ съзнание я накара да не включи фаровете. Внимателно подкара колата. Чакълът захрущя, после гумите тихо навлязоха в гъстата мокра трева. Къде бяха? Да, ето ги, точно отпред, на петдесетина метра. Щом се озова точно зад тях, тя запали фаровете и натисна педала на газта докрай. Колата скочи напред с ръмжене. Двете фигури спряха и се обърнаха, засенчили очите си с длани.

— Ще ви науча аз, копелета такива! — изпищя ликуващо Каролайн. — Няма да ми се събирате и да заговорничите как да се отървете от мен!

Брад хвана Джулия за раменете и силно я бутна настрани, после, се опита да отскочи, но не беше достатъчно бърз; колата го закачи и го запокити в тъмнината. Каролайн се засмя и обърна колата, за да направи същото и с Джулия. Но тя вече беше на крака и тичаше.

Каролайн натисна газта; бягащата фигура подскочаше на светлината на фаровете. Внезапно точно срещу колата изникна огромният ствол на чепатия стар бряст. Каролайн отчаяно натисна спирачките, но тревата беше хлъзгава от дъжда... Чу се трясък, скърцане на метал и чупене на стъкла, и в следващия миг резервоарът гръмна като огромно алено цвете.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Коледата щеше да бъде снежна. Полята на графство Съсекс бяха голи и пусти, а небето бе натежало от сняг. Джени, която бе проспала по-голямата част от пътя от Лондон дотук, се събуди и попита нетърпеливо:

— Стигнахме ли вече при леля Крис, мамо?

Джулия установи, че собственото ѝ нетърпение също се усилва. Беше се вкопчила в поканата на Крис като в спасителна сламка. Да се махне, да си отиде у дома, да бъде с най-старата и най-близката си приятелка в сигурния уют на щастлив семеен живот — точно от това се нуждаеше точно сега, след катаклизмите през последните няколко седмици. Копнееше да натисне газта, но пътищата на Съсекс бяха тесни, с многобройни завой и оградени с високи живи плетове. Крис, момичето на големия град, преди четири години най-накрая свърши дълбоко в провинцията, омъжена за фермер, и прекарваща цялото си време в гумени ботуши. Но беше щастлива. Писмата ѝ свидетелстваха за това. Беше щастлива по начин, за който Джулия ѝ завидваше. Никакви драми, никакви травми, никакви сложни взаимоотношения. Просто един съпруг, който я обожаваше, и децата ѝ, които затваряха магическия кръг. Преди Крис бе тази от двете, която се занимаваше с мъже, която имаше безкрайни афери, която търсеше — почти отчаяно към края — котва за живота си. Вече нямаше съмнение, че я е намерила. А Джулия, с нейното педантично избягване на мъжете, бе успяла да се озове точно в центъра на пожара и още носеше белезите от изгарянията.

Свърнаха по последния завой и пред тях се появи фермата. Къщата бе стара, със сламен покрив; от комина се издигаше дим, а лампите бяха запалени, тъй като беше мрачен следобед, а и вече беше точно време за чая. От едната страна на къщата ровеха кокошки, един застанал наблизко кон изцвили, а когато Джулия отвори вратата на колата, нахлу миризмата на нива, която не можеше да се сбърка с нищо друго. Чуваше се далечното бръмчене на трактор. Входната врата се

отвори и една дребна, закръглена фигурка застана на прага с протегнати напред ръце.

— Добре дошли.

— Крис, о, Крис! — Джулия се хвърли в отворените ѝ обятия, а Джени я последва и се вкопчи в коленете ѝ. И двете избухнаха в сълзи.

— Не ме гледай — бяха следващите думи на Крис. Очите ѝ блестяха от сълзи на щастие. — Всички тези плодови сладкиши и бухтички...

— Ти самата изглеждаш като бухтичка! — гърлото на Джулия се беше свило.

— Много тактично — Крис прегърна Джулия и силно я притисна. — Божичко, колко е хубаво да те видя! Сякаш векове минаха от последния път.

— Знам, но са изминали само няколко месеца. О, Крис, толкова е хубаво да си си вкъщи отново. Просто не знам откъде да започна да ти разправам...

— Но ще ми разкажеш, нали? Ами Джени! — Крис се наведе, доколкото може, възпрепятствана от издутия си корем, и целуна детето. Когато Джулия замина за Америка, бременността ѝ още не личеше. — Колко си пораснала!

— Може ли да отида при близнаците, лельо Крис?

— Можеш. Точно преди да пристигнете чух, че са се размърдали. Качи се горе, знаеш къде са.

Джени припна по дървените стълби.

Джулия огледа топлатата удобна стая и въздъхна щастливо. Беше украсена за Коледа. Хартиени серпентини, голяма елха в ъгъла, накичена с блестящи топки, сребърни звездички и красиви пакетчета, увити в пъстра хартия. В тухлената камина гореше огромен огън. Носеше се мирисът на нещо току-що изпечено.

— Коледа в Калифорния при температура тридесет градуса? Няма начин!

— Е, тук пък, когато завали, ще стане като в Аляска.

— Чудесно. Тогава ще знам със сигурност, че съм си у дома.

От горния етаж долетяха писъци и кикот.

— Нека си играят — каза мило Крис. — Тъкмо ще можем да си побъбрим.

— На чашка — съгласи се Джулия и се запъти към вратата. — Донесла съм бутилка „Джак Даниелс“.

Внесоха багажа и го оставиха до стената. Бил, мъжът на Крис, щеше да го качи горе по-късно. Сега бил в полето с любимия си трактор.

Настаниха се в опърпаните, но удобни кресла от двете страни на камината.

— Ти си ангел! — възторгна се Крис, когато Джулия извади бутилката. — Пристрастих се към това след онзи първи път с Брад, за когото, впрочем, си умирам да чуя всичко. Наистина всичко. Но нека първо си пийнем по едно.

Тя наля щедри дози.

— Ах... — облиза устни. — Разлива се до всяка клетка в тялото.

А когато Джулия извади стек цигари „Кент“ (Golden Lights), възкликна:

— О, всички блага накуп! Отказах ги, наистина: по-добре е за малкото тук... — тя потупа издутия си корем. — Но това е специален случай, така че една няма с нищо да навреди. Само че, за Бога, не казвай на Бил!

— Как е той?

— Светлината на моя живот, както винаги. През всичките тези години да търсиш Мистър Вселена и да свършиш с Мистър Всекидневие. Моят Бил е ограничен като всички мъже, ала съвършено обогати живота ми... — Крис добави импулсивно: — Ще ми се да можех да кажа същото за тебе, миличка — погледът ѝ беше угрижен. — Не каза много в писмата си, но прочетох онова, дето беше между редовете. Прозвуча ми като Армагедон.

— Заедно с всички ужаси на Апокалипсиса.

— Разкажи всичко. Знаеш какво казват хората: споделената мъка е половин мъка.

Чу се радостен крясък.

— Хайде, почва се — Крис се надигна. — Всички в строя!

Близнаците се втурнаха в стаята. Момче и момиче на две години, неукротими. И двамата имаха неспокойния характер на майка си и солидната структура на баща си, кафявите му очи и коси. Те се сприятеляваха с всеки, раздаваха искрящи усмивки, потупваха, докосваха и целуваха.

— Кога е терминът? — успя да попита Джулия, докато те се опитваха да я задушат.

— През пролетта. Едва ще го дочакам. Имам чувството, че е перпетуум-мобиле — тя се отправи към кухнята. — Хайде първо да ги нахраним. Филийки с масло става ли?

— Идеално.

Джулия седеше щастливо, раздвоявайки вниманието си между близнаците и Джени, докато Крис сръчно и енергично нареди на масата чаши за мляко, чинии и цяла планина препечени филийки, обилно намазани с масло. И трите деца се настаниха край масата и щастливо задъвкаха. След това отново се качиха на горния етаж, за да играят, а двете жени седнаха край огъня.

— О, Крис... — гърлото на Джулия отново се беше стегнало. — Толкова е хубаво да се прибереш!

— Толкова ли беше лошо?

— Кошмарно.

— Четох за случилото се в „Таймс“ преди да получа писмото ти. Пространна статия. Съзнаваш ли, че сме само на петнадесет километра от Арън по птичи полет? Не е ли като обрат в някой роман това, че завърших търсенията си там, откъдето са започнали всичките ти неприятности? Ние отидохме на паметната служба за Хестър Брадфорд, знаеш ли. Маркизът е собственикът на имотите наоколо, включително и на нашата ферма. Представлението си го биваше.

— Последното представление на лейди Хестър.

— Как е Брад? — попита Крис.

— Променен. О, толкова се е променил, Крис.

— Към по-добро или към по-зле?

— О, към по-добро. Много, много по-добро.

— Излезе ли от болницата?

— Да. Точно затова беше отложено погребението. Имаше сътресение на мозъка, счупена ръка и ключица. И пукнати ребра, разбира се.

— Горкичкият! Ако ще си говорим за чаши на търпението, неговата трябва толкова да е преляла, че да гази във вода до глезените — тя стана от креслото си и бръкна под възглавничката му. — Ето, запазих това за теб.

Беше брой от „Аргус“, вестника на Арън — специално издание, посветено на погребението на лейди Хестър Брадфорд. Пресата не бе допусната до самата служба, но имаше много снимки на семейството на път към частния параклис и на връщане от него. Лицето на Брад изглеждаше безизразно, отчуждено. Това на Аби беше скрито зад воал, но Битси бе открила своето и Джулия възкликна смаяно. Тя беше възплъщение на майка си. Гледаше право напред с изражение, което Джулия толкова често бе виждала върху лицето на свекърва си. Изражение на безразлична арогантност.

Статията беше обширна, най-вече посветена на спомени на местни жители за Хестър Брадфорд, която бе била, както журналистът елейно се беше изразил: „присадено в чужбина английско цвете, което винаги здраво се е придържало към корените си“. Тя бе наречена — тактично, без съмнение — „Фигура, която се издига внушително и незабравимо в паметта на местното население“, което, както забеляза Крис, когато се върна с чая, било прекалено меко казано.

— Мисля, че всички отидоха, водени от любопитство. Искаха да се уверят, че тя наистина е мъртва! Честно, такива неща чух за нея от местните жители! Не, наистина, Джулия, на нея се е гледало като на съчетание между кралица Виктория и Месалина! Всяка година, когато дойде време за прибиране на реколтата, Бил наема един възрастен човек — за обичайната работа, нали знаеш. Та този човек е бил роден в имението и е горе-долу на същата възраст като любимата ти свекърва. Е, та той каза: „... видях я как едва не съдра кожата на един браконьер; за малко да му смъкне кожицата, казвам ви. Същински звяр беше, с нрав като на демон от ада.“

— Точно това я уби — каза Джулия.

— Някои хора казват, че направо са се обръщали с хастара навън в усилията си да не се срещат с нея. Имало един викарий, който си подвивал опашката в нейно присъствие. А настоящият — впрочем, много приятен човек, лично ми каза, че му изкарала ангелите. „Баща ми — каза ми той — трепереше от постоянен страх пред нея.“ На фона на всичко това няма съмнение, че е била в състояние да подкупи човек като Маркъс Левин. Честно, когато ми писа какво е направил... — Крис поклати глава. — Юда, много точно си се изразила. А пък изглеждаше толкова заслужаващ доверие...

— Да, изглеждаше.

— Имаш ли някакви новини за него оттогава?

— Не. Потъна вдън земя. Не че някой го е търсил, разбира се.

— Трябва да е било ужасно.

— Не знам откъде да започна да ти разprávям.

— О, започвай вече! Писмата ти страшно ме заинтригуваха!

Крис седеше с широко отворени очи, невярваща, докато Джулия ѝ разказваше какво се беше случило. От момента, в който Брад я бе видял в хотел „Сенчъри Плаза“, до мига, в който Каролайн ги връхлетя с колата, като разширяваше собствените си преживявания с онова, което бе научила от останалите.

— Тя, разбира се, беше пила, но всичко беше съвсем преднамерено. Искаше да ни убие. Зърнах лицето ѝ точно преди Брад да ме избута: беше лице на луд човек. Колата пламна като факла, а тя... тя беше неразпознаваема, когато я измъкнаха.

Крис потръпна.

— Благодарна съм само, че Брад беше настрана от всичко това в болницата. Защото майката на Каролайн направи ужасна сцена. Пищеше и крещеше, заплашваше с възмездие. Обвини ме, че съм била насъсквала Брад, наричаше майка му как ли не, хулеше името Брадфорд: сети се за нещо, което може да бъде направено, и считай, че го е направила. След това се върна във Филадельфия и изля помията по телевизията — лицето на Джулия бе помръкнало. — Ние бяхме малко или много затворници. Пресата беше навсякъде, бяхме заобиколени от телевизионни камери. Едно семейство, възплъщение на бостънския елит, се беше оказало някаква зловеца гробница; нямаше да пропуснат да го покажат. А след това дойде разследването, когато Брад излезе от болницата; а после и погребението на Каролайн, от което госпожа Нортън изпъди Брад. Тя дори му върна цветята: когато той отвори кутията, те бяха накъсани на парченца.

— Господи! — промърмори Крис.

— Нали ти казах: ужас.

— Горкичкият.

— Той много изстрада, Крис. Само ако знаеше...

Както знаеше самата тя, сега. Най-накрая истината бе казана.

Докато Брад бе в болницата, тя не бе отишла да го посети, въпреки че копнееше да го направи. Вместо това отлетя обратно до Калифорния да се види с клиентите си, да им обясни ситуацията и не

на последно място да им каже, че ще трябва да се върне в източната част на страната за предварителното изслушване по делото за смъртта на Каролайн Брадфорд. Странно, но те сякаш се впечатлиха повече от факта, че тя навремето е била омъжена за Брадфорд, отколкото от каквото и да било друго. Явно познаваха лейди Хестър. Тя едновременно ги бе шокирала и ги бе изпълнила с благоговение: една жена, която да управлява толкова обширна бизнес империя. Увериха Джулия, че са готови да ѝ позволят да отсъства толкова дълго, колкото ѝ е нужно.

Когато се върна в Бостън, Брад беше вече изписан от болницата, ходеше с накуцване, а ръката му още беше в гипс, но можеше да свидетелства по делото.

Разпитът на свидетелите се проведе в протестантската църква в град Брадфорд, а броят на представителите на телевизията и пресата надхвърляше този на публиката, въпреки че отблизо и далеч се бяха стекли хора. Илейн Нортън беше наела един известен адвокат, който подложи Брад на възможно най-злобния и търсец сензации кръстосан разпит относно неговия брак, отношенията му с първата му жена, тежкия алкохолизъм на втората, ролята, която майка му беше изиграла в живота му, и бурната караница, която съгласно изявлението на Илейн Нортън бе накарала дъщеря ѝ да напусне Фермата.

Той положи всички усилия да накара Брад да признае, че връзката му с предишната му съпруга е била причината за отчаяните действия от страна на настоящата; че алкохолизмът ѝ е бил в резултат на дълбоко и непоносимо нещастие. Брад призна основателността на второто твърдение, но категорично отхвърли първото. Адвокатът на Нортън се опита да намеси и Джени, но адвокатът на Брадфорд успя да подаде възражение, което съдията прие — за облекчение на Джулия.

От вниманието ѝ не убягваше шепотът, нито погледите, в които тлееха догадки, нито насочените към нея пръсти и когато застана на свидетелското място и адвокатът на Нортън я обрисова като грешница и вещица, това не беше само заради цвета на косата ѝ. Като взе пример от Брад, тя отговаряше бързо, честно, не се хващаше на примамките в коварните му въпроси и през цялото време съзнаваше, че очите на Брад не я изпускат и за миг, макар нито веднъж да не погледна към него.

Окончателната присъда беше, че смъртта е настъпила вследствие на нещастен случай, чиято основна причина е била прекалената консумация на алкохол.

Когато излизаха от църквата, Илейн Нортън се нахвърли срещу Брад и се разкрещя:

— Убиец! Ти и онази харпия майка ти унищожихте бедната ми дъщеря! Ще те накарам да платиш за това, ще видиш! Ти и целият ти род, дето си примирате пред благородното потекло! Ти си убиец, чуваш ли! Ти и твоята уличница! — и тя се изплю в лицето на Джулия.

Докато я изблъскваха назад, Брад се обърна към Джулия и ѝ проговори за първи път от много дни.

— Бих дал живота си, за да ти спестя това.

Джулия не посмя да го докосне, можа само да му отговори с очи.

Потеглиха в различни коли. Той беше с Аби и Битси, а Джулия със Сет, който хвана ръката ѝ и я стисна топло.

— Благодаря ти, Джулия. От името на всички ни — това беше всичко, което каза, но за Джулия то беше повече от достатъчно.

В следобед преди деня, в който семейството трябваше да замине за Англия, където най-накрая щеше стане погребението на лейди Хестър, Брад се, приближи нерешително до нея и я попита дали има нещо против да отидат някъде с колата.

— С удоволствие!

Най-после! Бе започнала да мисли, че никога няма да се върнат там, докдето бяха стигнали, когато Каролайн се бе нахвърлила върху тях с колата. Откакто се беше върнал от болницата, той съвсем се бе затворил в себе си. Говореше единствено когато го заговореха, ядеше малко, изобщо не спеше. Аби докладва, че в стаята му по цяла нощ свети. Изглеждаше ужасно, звучеше още по-зле и отношението му („Не ми се бъркай — да, точно ти!“) беше толкова подчертано, че никой не смееше да го доближи.

Джулия копнееше да направи точно това, но изпитваше боязън и стеснение да не престъпи демаркационната линия, която бе начертал. Тревожеше се до смърт какво ли е онова, което го докарваше до ръба на разпада.

Той не промълви нито дума, докато я взеше към Бостън. Не зави по познатия път към Маунт Върнън Стрийт. Вместо това ги закара до административната сграда на фирмата на семейство Брадфорд.

Внезапно я осени. Маркърс! Онези гибелни документи, които й бе казал, че ще използва. Да не би това да е било разкрито? Доказателства за мръсна игра, толкова незаконна, че Брад като нов председател на борда на директорите на „Брадфорд и синове“, би могъл да бъде осъден на затвор? Тя потрепери. Но той не се качи в експресния асансьор, който щеше да ги заведе до най-горния етаж, където беше офисът на лейди Хестър. Качиха се на осемнадесетия етаж и той я поведе по един коридор до някаква обикновена врата, на която имаше табела: „Д-р Дж. Х. Луумис“.

Джулия му хвърли пълен с ужас поглед. Болен ли беше? Нали го бяха изписали от болницата. Нима раните му бяха събудили някаква друга, фатална болест?

Когато влязоха в приемната, едно хубаво момиче вдигна глава от бюрото си и се усмихна.

— Господин Брадфорд. Доктор Луумис ви очаква.

Брад въведе Джулия в удобна стая, мебелирана като гостна, с картини по стените, дълбоки кресла, цветя и растения в саксии. Един мъж стана от някаква маса — не беше бюро — и я заобиколи, за да ги посрещне. Беше висок почти колкото Сет Еймъри, но беше плешив като билиардна топка и носеше тежки очила с кокалени рамки. Беше много елегантен — в добре скроен костюм с жилетка от фин сив плат, със златен ланец.

— Здравей, Брад — каза докторът любезно, после се обърне към Джулия. — Мис Кери. Приятно ми е най-после да се срещнем.

Най-после? Объркването и тревогата й се засилиха. Какво ставаше тук?

— Нямам други уговорки в графика си за днес следобед, така че имаме достатъчно време — мило каза докторът.

За какво? Защо Брад избягваше да я погледне. Очите му се бяха вкопчили в доктора като пръсти на човек, висящ над пропаст, дълбока хиляди метри. „Той е болен — помисли си тя. — И не може да се насили да ми го каже. Затова ме е довел — да го чуя от лекаря.“

Тя не съзнаваше, че от лицето й са останали само очите; че е притиснала чантата си към гърдите и че е по-бледа и от Брад. Цял списък от неизлечими болести се разстла пред погледа й. Рак? Някаква фатална болест на сърцето? Заболяване на костната система? „Но той е само на тридесет и шест!“ — пищеше съзнанието й. Втренчи се

отчаяно в Брад, но той не беше отместил очите си от доктора, който кимна, обърна се към Джулия и каза обезоръжаващо:

— Ще ви обясня всичко.

Засилващата се уплаха на Джулия я направи рязка.

— Надявам се.

Докторът се обърна отново към Брад.

— Върни се след около половин час, става ли?

Все още неспособен да погледне към Джулия, Брад кимна и бързо излезе.

— Ще ми кажете ли какво става тук? — попита още по-рязко Джулия, щом вратата се затвори.

— Брад не ви ли е казал?

— Никой нищо не ми е казал! Той ме помоли да излезем някъде с колата, но ме докара тук. Цялата тази тайнственост ме влудява!

— Брад не е луд — каза тихо докторът, сякаш думата му беше дала ключ към чувствата ѝ. — Но е бил подложен на значителен стрес.

Джулия установи, че се изчервява.

— Точно затова идваше при мен. Аз съм психиатър.

Джулия зяпна. Психиатър! Беше се страхувала от какво ли не, но не се бе замислила за състоянието на съзнанието му. А трябваше. Онова, през което бе преминал Брад през последния месец и нещо, беше достатъчно, за да съсипе и по-силни мъже.

— Защо не седнете — предложи докторът, като отново разчете изражението ѝ. — Имате ли нещо против да пуша?

— Не.

Той си напълни лулата с ароматен тютюн.

— Извикаха ме по този случай от болницата. Когато им беше пациент, най-много се тревожеха за психическото му състояние. Той имаше проблеми със съня, най-вече защото се страхуваше да заспи, тъй като това извикваше най-ужасните кошмари. Беше очевидно, че е на ръба на нервна криза, така че изпратиха да ме повикат — той драсна клечка кибрит. — Аз можах да поприказвам с него и накрая го накарах да говори с мен.

— Той имаше нужда да говори с някого. Радвам се, че... че го е направил с професионалист.

Докторът угаси клечката и запуфка с лулата си. Гледаше я така, сякаш разбираше всичките ѝ мисли.

— Значи искате да му помогнете.

— Опитвах се.

— Добре — от лулата излезе облаче ароматен дим. — Какво знаете за взаимоотношенията му с майка му?

— Бяха изключително близки. Ако кажа, че бяха клаустрофобични, ще се изразя слабо. Тези взаимоотношения не позволяваха присъствието на друг човек. Бяха толкова... интимни, че изключваха дори мен, когато бях негова жена.

— Точно така. Избрахте точната дума. Точно интимни са били. Както и сексуални — Джулия се втрени в него. Когато се увери, че тя няма да направи нищо, освен просто да си остане седнала на мястото, той продължи: — Доколко добре я познавахте?

— Достатъчно добре, за да се боя от нея — отговорът беше автоматичен; останалата част от личността ѝ се бореше да запази самоконтрол.

— Чували ли сте я някога да говори за баща си?

— Постоянно го правеше.

— Как?

Джулия се замисли, доколкото можа при бурята, развихрила се в съзнанието ѝ.

— Тя вярваше в него както други хора вярват в Бога.

— И Брад е бил създаден по негов образ и подобие?

— Да.

— Точно така — каза докторът и кимна доволно. — Обожавала е сина си по същия начин, по който е боготворяла баща си. Моето убеждение, основано на онова, което научих от Брад, е, че отношенията на майка му с баща ѝ също са били сексуални.

Джулия не каза нищо. Лицето ѝ се беше вкаменило.

— В случая това се е определяло от парализата му, като лейди Хестър е била доминиращият партньор: нещо, към което тя винаги се е стремяла. С това искам да кажа, че му е фелатирала.

Джулия се вкопчи в стола.

— Актът на фелатиране поставя мъжа изцяло във властта на жената. Тя контролира неговата сексуалност, неговото тяло, самата му същност. Това, по мое мнение, е бил видът сексуална връзка, която Хестър Брадфорд е предпочитала. Тя е искала, нуждаела се е, от пълно притежание и контрол.

Докторът отново мълчаливо изпуфка облаче дим. Джулия чакаше вцепенена.

— Брад ми описа как майка му го е къпала като дете. Било е тържествен ритуал, който тя отказвала да повери на бавачката му. Правела богата сапунена пяна, която разстиляла по тялото му, като го милвала и галела навсякъде. Когато го изсушавала, следвала кърпата с устни. Спомените му за това са много живи, както винаги се случва с въвеждането ни в собствената ни сексуалност. Той ми каза не само онова, което имала обичай да прави, но и онова, което имала обичай да казва. И то винаги било свързано с баща ѝ. Как била правила точно същото за него, единствения друг мъж, когото била обичала. Тя му казвала също и причината. Същата тази любов. Брад, разбира се, бил твърде малък, за да разбере какво му прави. Просто знаел, че му харесва, че го очаква с нетърпение, и започнал да копнее по усещанията, които предизвиквали действията на майка му.

Джулия хапеше долната си устна.

— Докато пораснал достатъчно, за да разбира, злото било вече сторено. Немалко са възрастните, които са неспособни да се справят с физическата и емоционалната интензивност на сексуалните отношения — Джулия чувстваше, че това са камъни в нейната градина. — Едно дете е изцяло уязвимо, ето защо имаме закони, които да защитават децата, докато са твърде малки, за да разбират големите опасности от подобни постъпки. В случая на Брад има само едно заключение. Майка му го е развратила.

Джулия се беше втренчила ръцете си. Кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели.

— Онова, което не бива да забравяме в цялата тази работа, е фактът, че тя очевидно е била в ноктите на своята собствена дълбоко вкоренена невроза, която накрая я победила дотам, че диктувала всяко нейно действие. Съществува и въпросът за нейните емоционални и сексуални лишения. Една самотна, овдовяла майка, един обожаван син. Толкова е лесно да се прекрачи фината разграничителна линия между обичта на една майка и нуждите на една жена. Само дете в случая с Хестър Брадфорд тя се е нуждаела от власт, онази власт, която произлиза от неутолимото желание да контролираш.

При последната дума Джулия почувства, че в градината ѝ е хвърлен още един камък. Една дума, която ѝ беше толкова позната.

— Вината, която съпровожда подобна връзка, е ужасяващо разрушителна, още повече, когато става въпрос за съблазняването на невинно същество. А кой друг притежава най-чистата невинност, ако не едно дете? Подобни връзки, основани на забранено кръвосмешение, на престъпването на табута, които стигат до сърцевината на структурата на нашето общество, винаги са потайни, винаги са скрити, неизбежно водят до чувство за вина. В случая на Брад майка му му е казала, че всичко е заради безкрайната ѝ, лишена от себичност любов към него. Нито за миг не преставала да набляга, че никой никога няма да го обича като нея. Нима не го е била създала? Нима не го е носила в собственото си тяло? Нима не му е дала живота? Той *е бил* тя. Те били две половинки от едно цяло и като такива, наистина били неотделими един от друг. Между майка и син, настоявала тя, има толкова силна връзка, че тя никога не може да бъде накърнена, освен в случай на смърт. Те били една плът, една кръв, един живот. Тя, разбира се, го ужасила завинаги и го привързала към себе си — точно каквито били намеренията ѝ. Тъй като вярвам, че дори тогава е проявила собственическото си чувство над него по един отчаян, дори ненормален начин. От онова, което Брад ми каза, мисля, че майка му се е отървявала от всяка жена, която заплашвала да застане между нея и баща ѝ — докторът отново изпуфка кълбо дим. — По-късно, разбира се, трябвало да направи точно същото и със сина си.

Джулия затвори очи. Едва когато усети сълзите да капят по пръстите ѝ, осъзна, че плаче.

— Чувството му за вина, разбира се, само послужило за затягане на връзките между тях. Той започнал да се страхува: не само за нея, но и от нея. От тази ужасяваща любов, която — както тя се погрижила да му каже — притежавала силата да я убие. Това ѝ твърдение създало нови измерения в чувството му за вина, тъй като бидейки отговорен за тази любов, той имал ужасната мощ да я лиши от живот, ако я отхвърли.

— О, Господи...

— Превъзходен образец за емоционално изнудване. Заради нея Брад развил страх едновременно да обича и да бъде обичан.

— Жените...

— Да, те били нож с две остриета. Служили му като бягство от майка му и като средство за изява на сексуалността, която тя създала,

но която никога нямало да получи. Той се нуждаел от пълно сексуално влияние; от това да бъде доминиращият партньор във всяка сексуална връзка. Да бъде мъжът; онзи, който прави, а не онзи, на когото го правят. И като се изчерпвал в секса, избягвал опасността от любовта. Следователно за него сексът е бил катарзис. Абсолютно различен от всичко онова, което му е правила майка му, и следователно напълно лишен от възможността да предизвика чувство за вина.

Джулия имаше странното усещане, че започва да разбира много неща.

— Това бяха нещата, които лека-полека Брад ми разкриваше по време на сеансите ни. Неща, отдавна заровени надълбоко и никога не разкривани пред жив човек. Неща, които с години са загноявали и отравяли кръвта му, докато го осакатили емоционално. Това, че е успял да удържи някаква част от собствената си идентичност, ми показва, че за щастие у него има някаква вътрешна сила, която има нужда да бъде извадена на повърхността, да бъде развита, доизградена, така както някой мъж би изграждал мускулатурата си. Майка му е била, разбира се, доста луда. Ревността ѝ и чувството ѝ за собственост са били ненормални, но в същото време е била невероятно умна, каквито често са лудите. Да вземем например онази сърдечна криза, която уж сте предизвикали вие. Прегледах медицинското ѝ досие. Имала е сърце на лъв. Мозъкът ѝ е убил. По мое мнение сърдечният пристъп е бил психосоматичен — отново дело на мозъка ѝ. Сърдечният удар е бил предизвикан от преднамерено желание да усили влиянието си над сина си. Вие почти сте били унищожили това влияние, но вината в действителност е била негова, защото се е оженил за вас.

Джулия вече не можеше да седи на едно място. Стана, отиде сковано до прозореца и се загледа навън, без да вижда.

— Това, разбира се, е ужасна трагедия. Няма сфера в живота му, където да не е бил манипулиран от майка си. Но вече знае това.

Джулия се обърна. Лицето ѝ беше сковано.

— Но не можеше да се насили да ми го каже.

— Да, макар да искаше да го знаете. Това е важно за него, както сте важна за него вие самата.

— Той е важен за мен.

— Така ли?

— Да.

— И вие не... не се отдръпвате отвратно пред познанието, което току-що ви дадох?

— Не.

— Как се чувствате?

— Чувствам тъга. Ужасна тъга.

— Наистина е тъжно. Както казах, истинска трагедия.

— Винаги съм знаела, че има нещо... не съвсем наред, но никога и за миг не си помислих, че може да бъде това.

— Човек никога не си мисли подобни неща. Все още са останали някои табута, дори в нашето прекалено свободно общество. Кръвосмешението е едно от най-ужасните прегрешения.

Джулия потръпна.

— Това, разбира се, едва не го разкъса. Психическото напрежение беше много силно. Оттук следват и кошмарите му — докторът всмукна замислено от лулата си. — Връзката между майка и син е много деликатна; съвсем различна от тази между баща и дъщеря. Майката създава целия живот, подхранва го в собственото си тяло. Ето защо толкова много религии отдават почит към богини. Мъжете винаги са се страхували от плодовитостта на жените и от властта, която тя има над тях. А Брад е нямал баща; никакво мъжко влияние, което да противодейства на това на майка му. Онова, което знае за баща си, го дължи на сестрите си, които го помнят. Майка му никога не го е споменавала. Нито него, нито участието, което е взел в създаването му.

Джулия си спомни какво бе помислила в нощта на първата си семейна вечеря с роднините на Брад.

— Партеногенеза.

— Точно така — каза отново докторът. — Една изключително и опасно умна жена.

Джулия отвори чантата си, извади хартиена кърпичка, избърса си очите и си издуха носа.

— Какво мога да направя? — попита тя. — Кажете ми. Какво мога да направя?

— Да приемете. Да разберете.

— Мога, защото сега разбирам.

— Тогавя му го кажете. Точно от това има нужда, при това отчаяно. Чувства, че чудовищно ви е предал; че сте се омъжили за фалшив образ...

— Това е вярно и в двете посоки — каза Джулия. — Аз също бях фалшив образ.

С клинична яснота тя му разказа собственото си болезнено пътешествие към откриването на самата себе си, чиято кулминация беше в безпощадните разкрития на Битси.

— Не нейната перспектива беше изкривена. А моята. Егоистичната гордост ме отклони от истината. Свекърва ми може и да е имала нужда да контролира хората; моята нужда винаги е била да контролирам себе си. Точно затова имах резерви относно Брад. Защото той беше единственият мъж, който проникна през този самоконтрол, и това ме ужасяваше. Битси много точно ме прецени. Страхувах се да се огъна, да се променя. Точно затова не се борих за него, както би трябвало да направя. И тя го знаеше — Джулия се втренчи в миналото. — Ето защо успя да се отърве от мен. Защото знаеше, че не съм стопроцентово сигурна нито в себе си, нито в чувствата си към сина й. Аз имах съмнения и тя направи капитал от тях.

— Всички си имаме съмнения. Иначе нямаше да имам работа.

— Дори и така да е. Аз позволих на съмненията ми да разядат всичко останало. Бях обсебена от манията за съвършенство...

— Бяхте?

— Нашите недостатъци ни правят човешки същества. По-скоро бих приела Брад такъв, какъвто е, с пукнатините и недостатъците му, но желаещ да ме вземе с моите пукнатини и недостатъци, отколкото да постигна нирваната на съвършенството и да нямам нищо друго, освен себе си. Вече опитах и знам, че това не е достатъчно.

— Това е едно от нещата, от които се страхува той. Че няма да е достатъчен за вас.

Джулия се усмихна.

— Винаги ще бъде повече от достатъчен.

— Тогава му кажете и това. Кажете му всичко — докторът извади лулата от устата си, огледа я за момент, после каза. — Все пак остана още едно, последно нещо, което трябва да ви кажа. Брад е и импотентен.

Наблюдаваше я неотклонно.

— Това няма значение — каза Джулия съвсем сериозно.

— Значи наистина го обичате.

— Дори никога вече да не ме докосне с пръст, пак ще го обичам.

— Не мисля, че трябва да се страхувате от това. Това е само временна повреда в системата.

„... временна повреда. Скоро ще оправя това“ — звънна в паметта на Джулия младият глас на Брад с цялата си кънтяща самоувереност в онази нощ, когато се срещнаха за първи път. Старият Брад: с искрящата самоувереност, съзнаващ напълно красотата си, дълбоко въздействащ с чувствеността си. „О, мой бедни Брад“ — помисли си с болка тя.

— Майка му е била неговият сексуален подтик; сега, след като тя си е отишла, си е отишъл и той. Той вече няма нужда да бяга от нея в секса или в каквото и да било. Но когато открие себе си, собствената си идентичност като мъж, той ще намери собствената си сексуалност, нормата на един нормален мъж. Но искаше да ви кажа всичко.

— Да сложим картите на масата... — каза Джулия с треперлива усмивка. И прибави: — Много е сложно, нали?

— Човешките същества са сложни.

— Винаги съм била толкова сигурна, че се познавам. Всъщност изобщо не се познавах...

— Точно затова хората идват при мен. И точно това се опитвам да направя с Брад. Да му помогна да намери себе си — онзи човек, който в действителност е.

— Колко време ще отнеме?

— Със сигурност седмици, вероятно месеци. Трябва да бъдат излекувани години на потискане и потисничество. Онова, което много ще му помогне, е вашата подкрепа. Вярвам в поставянето на цели, в нещо, за което да се работи. Точно сега той чувства, че има само надеждата, без потвърждението. Точно затова се съгласих и вие да влезете в играта. Това, което най-много го обезкуражава, е чувството — а той го изпитва за първи път в живота си, — че е абсолютно сам.

— Това никога не му е харесвало.

— Още един инструмент за въздействие, сътворен от майка му. Нейният начин да го наказва, когато бил малък, бил да му отказва близостта си.

— Божичко, ама тя наистина е била кучка! — каза Джулия през стиснати зъби. — Демон от ада!

— Точно с това трябва се справи той сега.

Джулия усещаше същото. Ако нея я болеше, то какво ли изпитваше той!

Очевидно нетърпение, защото интеркомът избръмча и момичето от приемната каза, че господин Брадфорд се е върнал.

— Помолете го да изчака. Веднага излизам — докторът остави лулата си и се изправи. — Ще ви го изпратя. Кажете му, покажете му, че разбирате и приемате. И то без да съдите.

— Това е така.

— Добре.

Докторът се усмихна и излезе. Джулия зачака. Беше напълно обзета от чувствата си и когато вратата се отвори и Брад застана на прага, те я понесоха през стаята към него, накараха я да го прегърне и да прошепне името му.

Той беше напрегнат, очакваше най-лошото, но когато почувства топлотата и загрижеността ѝ, се разтрепери. Прегърна я, сякаш прегръщаше самия живот. Тя го притисна още по-силно.

— Прости ми, че съм това, което съм — успя най-сетне да каже той.

Тя го погледна в очите, после сложи пръсти на стиснатите му от напрежение устни.

— За това, което беше, любими.

— Да, което бях.

— Значи си се изправила срещу демоните си, а? — попита накрая Крис.

— И победих. Говорихме за всичко, Крис. Искам да кажа, наистина говорихме. Без маски, без игри. Всичко. И нищо друго, освен истината.

— Нещо като време за изповед?

— Нещо такова — но усмивката на Джулия подсказваше, че има още нещо.

— Поддържате ли връзка?

— Непрестанно.

— Значи пише?

— Да. И какви писма, Крис! О, такива писма...

— Очакваш го, нали?

— Да.

— И си сигурна, че ще дойде?

Още една усмивка.

— Напълно сигурна — каза тя с увереността на човек, който не се съмнява в думите си.

— Доста време отне — каза Крис. — Но си заслужаваше.

Часовникът започна да бие.

— Искаш ли да се пъкнеш в банята? — попита Крис.

— Сигурна съм, че можем да изкъпем всички деца заедно. Нека аз да го направя. Ти се възползвай от възможността да подвиеш малко крак.

— Няма да споря с теб за това.

— Аз вече не споря — каза Джулия. — Дори със себе си.

— Казвала съм ти, че винаги си била най-големият си враг.

— И аз открих това.

— Наистина изглеждаш, сякаш очакваш да получиш Нобелова награда или нещо такова — отбеляза Крис.

— Вече са ми го казвали — усмихна се Джулия. — Единственото, което очаквам да чуя, е кога ще бъде денят на церемонията по получаването на наградата.

Джулия сложи дъщеря си в леглото, подпъкна завивките ѝ и попита:

— Написа ли писмо на Дядо Коледа?

— Да, ето го — Джени извади едно измачкано листче. Джулия го прочете. Последното нещо, написано с главни букви и силно натискане, след куклата, количката за нея и обзаведената къщичка, беше името „Брад“.

— Мислиш ли, че Дядо Коледа ще ни го изпрати? — попита с надежда Джени.

— Ако си го пожелаеш достатъчно силно.

— Искаш ли да си го пожелаем заедно? Ти искаш той да дойде, нали, мамо?

— Много искам.

— Хайде тогава да си го пожелаем заедно.

Джени стисна очи толкова силно, че лицето ѝ стана алено. Най-накрая си пое дълбоко дъх.

— Ето! Пожелах си силно-силно.

— Аз също.

„Може би — помисли си Джулия, докато слизаше надолу по стълбите, — пожелаването може да направи така, че той да дойде.“ Копнееше за него, мечтаеше за него, до болка желаше да е при нея. В писмата си го окуражаваше, подкрепяше, убеждаваше, излагаше разголено чувствата си, без задръжки, получаваше отговори, които четеше и препрочиташе.

В последното писмо, пристигнало едва преди два дни, пишеше:

„Скоро, Джулия, скоро. Чувствам, че почти съм стигнал върха на планината и нетърпението, с което очаквам да видя какво се простира от другата страна, е нещо, което не мога да обясня, защото зная, че си там и ме чакаш. Катеря се към това, Джулия, а Аби и Сет ме бутат отзад. Дори Битси се зае да премахва пречки от пътя ми. Продължавай да пишеш; писмата ти са пряка връзка с бъдещето. Междувременно знай, че те обичам, не като мое спасение, а като причина, заради която да живея, като мое основание за живот. Ти и Джени означавате всичко за мен. Копнея да ви видя, да ви докосна, да говоря с вас, да ви прегърна. И ще го направя, моя прекрасна Джулия. Ще го направя, при това скоро, много скоро...“

— Пожелаването ще се сбъдне — каза Джулия на глас и Крис, която тъкмо измъкваше един голям кашон от долапа в коридора, я погледна и се засмя:

— Така че продължавай да си пожелаваш и грижите ще изчезнат...

Джулия стана да ѝ помогне.

— Мога да позная какво си пожелаваш — каза Крис с усмивка.

— И ако искаш вярвай, но аз винаги съм вярвала в чудеса...

В мига, в който думите се откъснаха от устата ѝ, откъм входната врата се чу силно, уверено почукване.

Издание:

Вера Кауи. Злата и красивата
ИК „Бард“ ООД, София, 1996
Американска. Първо издание
Редактор: Иван Тотоманов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.